

Sau Khi Gặp Mặt

Contents

Sau Khi Gặp Mặt	2
1. Chương 1: Chuyện Cũ Bắt Đầu	2
2. Chương 2: Lương Thiếu Gia Bá Đạo	5
3. Chương 3: Songoku	8
4. Chương 4: Cơ Thể Là Để Khoe	12
5. Chương 5: Mũi Tẹt	16
6. Chương 6: Tiểu Phu Phu	21
7. Chương 7: Ai Khi Dễ Cậu?	25
8. Chương 8: Ngu Ngốc Thông Suốt	30
9. Chương 9: Điều Khoản Bá Vương	34
10. Chương 10: Không Thể Trốn Thoát	38
11. Chương 11: Tôi Giúp Cậu Tắm Rửa?	41
12. Chương 12: Bệnh Nan Y Trong Truyền Thuyết!	45
13. Chương 13: Buồn Tao	49
14. Chương 14: Cậu Đi Ngủ Sô Pha	53
15. Chương 15: Thi Cuối Kỳ	57
16. Chương 16: Một Lần Nửa Lưu Manh	61
17. Chương 17: Kinh Hỉ Thật Lớn	64
18. Chương 18: Trường Quân Đội Và Carrefour	69
19. Chương 19: Ai Nha Ai Nha	72
20. Chương 20: Đêm Giao Thừa	78
21. Chương 21: Cún Mập Tư Khắc	82
22. Chương 22: Mẹ Chồng Con Dâu	86
23. Chương 23: Em Cũng Muốn Đi	90
24. Chương 24: Kỳ Trăng Mập Trong Truyền Thuyết	94
25. Chương 25: Thân Ái, Anh Xin Lỗi	98
26. Chương 26: Màn Hình Điện Thoại	102
27. Chương 27: Hôn Chúc Ngủ Ngon	106
28. Chương 28: Không Sao, Em Chờ Anh	110
29. Chương 29: Sau Khi Thi Cao Đẳng	114
30. Chương 30: Không, Em Không Thể	116
31. Chương 31: Chị Dâu Cùng Người Chạy Mất	119
32. Chương 32: Vợ Chỉ Dùng Để Sủng	123
33. Chương 33: Đau Bụng Thì Phải Làm Sao?	127
34. Chương 34: Xuất Viện	131
35. Chương 35: Du Lịch Với Lớp	134
36. Chương 36: Trượt Cỏ	138
37. Chương 37: Cuộc Sống Đại Học	141
38. Chương 38: Lưu Manh Không Trị Được	144
39. Chương 39: Tình Nhân	148
40. Chương 40: Tô Siêu Mĩ Cũng Rất Dữ Dằn	152
41. Chương 41: Ngoài Ý Muốn	156

42. Chương 42: Cùng Ăn CƠM Nhé?	158
43. Chương 43: Thời Gian Như Nước Chảy	162
44. Chương 44: Hứa Hẹn Một Đời	165
45. Chương 45: Chúng Ta Về Nhà	169
46. Chương 46: Hứa Hẹn Một Đời	173

Sau Khi Gặp Mặt

Giới thiệu

Tên gốc: Ngộ Kiến Chi Hậu Editor: Hoại Băng Beta: Den Shì Thể loại: hiện đại, vườn trường, bá đạo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-gap-mat>

1. Chương 1: Chuyện Cũ Bắt Đầu

Trung học năm hai, Mục Nhiên đứng đầu toàn khối.

Học sinh giỏi luôn có đặc quyền, vì dụ như đến trường muộn, hoặc là ngủ trên lớp.

Hôm nay cũng như vậy, đợi cho tiếng chuông ngân vang, Mục Nhiên mơ mơ màng màng đứng dậy khỏi bàn, phát hiện chỗ ngồi vốn dĩ trống bên cạnh đã có người ngồi vào.

“Xin chào.” Mục Nhiên dụi dụi mắt, cười tủm tỉm chào hỏi hân.

Nam sinh mới chuyển đến nhìn qua thật không có cảm tình, cầm di động chơi trò chơi, cũng không thèm để ý Mục Nhiên.

Mục Nhiên bĩu môi, sau khi dọn dẹp túi xách, thật cẩn thận chạy qua chiếc bàn phía sau, giành giật từng giấy chạy về phía ga tàu điện ngầm.

Trên tàu điện ngầm, Mục Nhiên vừa nhai bánh mì vừa ổn định chỗ ngồi. Tàu điện chạy ra ngoại ô, khoang xe trống rỗng chỉ còn lại một mình cậu. Bên ngoài trạm Khẩu Bắc gió mạnh từng trận, không tự chủ được liền đem mặt vùi vào khăn quàng cổ, một đường chạy chậm đến cửa hàng tiện lợi nhỏ.

“Tiểu Nhiên.” Chị gái cùng làm cười cười nhìn cậu, “Thiếu chút nữa lại muộn rồi.”

Mục Nhiên làm mặt quỷ, chạy tới phòng thay đồ đổi quần áo.

Bởi vì cửa hàng tiện lợi nằm trong khu vực mới phát triển, cho nên khách hàng cũng không phải rất nhiều. Mục Nhiên sau khi an vị công việc thu ngân, sẽ mang tai nghe lên lút nghe tiếng Anh.

Thời gian từng chút từng chút qua đi, rất nhanh đã đến giờ tan tầm, Mục Nhiên đứng dậy đuổi người, vừa mới chuẩn bị thay ca với nhân viên buổi tối, đột nhiên ngoài cửa tiến vào một người.

Người mới cùng bàn?! Mục Nhiên bị hoảng sợ, thoát tay kéo mũ lưỡi trai xuống che khuất hơn phân nửa gương mặt của mình, cúi đầu đứng sau quầy thu ngân.

Người ngồi cùng bàn mua một hộp bánh, một hộp sữa, một gói thuốc lá, còn có một túi đầy kẹo chanh bạc hà.

“Xin chào, tổng cộng năm mươi nhân dân tệ.” Mục Nhiên nhanh chóng vùi mặt vào bộ đồng phục.

Hoàn hảo người mới cùng bàn sau khi trả tiền, liền trực tiếp xách đồ rời khỏi cửa, cũng không có nhận ra chính mình.

Phù phù, sợ chết mất.

Mục Nhiên vỗ vỗ ngực, nhin không được lại ngạc nhiên nhìn ra ngoài, hắn ta ở gần nơi này sao?

Đáp chuyến tàu điện cuối cùng về nhà, đồng hồ vừa vặn báo mười hai giờ, Mục Nhiên pha tách cà phê, một bên ngáp ngáp một bên làm bài tập, đến rạng sáng hai giờ mới ngủ.

Cầm di động xem lịch, cuối tuần này là sinh nhật mười sáu tuổi của mình. Mục Nhiên trùm chần thềm nghĩ, sau đó tự giễu tự cười.

Một cuộc điện thoại, một khoản tiền, một tiệc sinh nhật xấu hổ, một người tự về nhà.

Năm nào cũng giống nhau, năm nay cũng sẽ không ngoại lệ.

Ngày hôm sau lúc lên lớp, Mục Nhiên không có ngủ gật, bởi vì tên ngồi cùng bàn còn ngủ sớm hơn mình!

Hai người cùng một bàn, nếu đều ngủ thì thật sự quá thách thức khả năng giáo viên. Vì vậy Mục Nhiên đành phải vừa ngáp, vừa ủ rũ chép bài.

“Lương Viễn Triết, cậu trả lời một chút về vấn đề này.” Thầy giáo ở bục giảng đứng lên hỏi.

“Lương Viễn Triết.” Trong giọng thầy giáo đã có chút tức giận.

Nhìn theo ánh mắt thầy xuống dưới, Mục Nhiên đầu óc “bùm” một cái rồi phản ứng lại, nhanh chóng dùng khuỷu tay đẩy đẩy hắn.

“Làm gì?” Người mới cùng bàn nhấc mí mắt lên mơ mơ hồ hồ hỏi.

“Thầy bảo cậu trả lời.” Mục Nhiên nhỏ giọng nhắc nhở hắn.

Lương Viễn Triết đứng lên, lưỡi biếng lắc đầu.

“Đáp án là 1/2.” Mục Nhiên lại nhỏ thanh nhắc nhở.

“Đáp án là 1/2.” Lương Viễn Triết một chữ cũng không lạc điệu, nhanh chóng lặp lại một lần.

Thầy giáo trừng mắt liếc hắn một cái, xoay người tiếp tục bài giảng.

Lương Viễn Triết ngồi xuống chỗ, quay đầu nhìn qua Mục Nhiên.

Mục Nhiên không cần thận đối diện nhìn vào hắn, vốn muốn chào một tiếng, nhưng lại nhớ đến chuyện hôm qua, vẫn là thức thời không có mở miệng.

“Cảm ơn.” Bên tai truyền đến lời cảm ơn không rõ ràng.

Mục Nhiên mở to mắt nhìn hắn, muốn xác nhận bản thân có phải nghe nhầm hay không, làm gì có người nào cảm ơn mặt lại không thay đổi chút nào như vậy!

“Tôi nói cảm ơn cậu!” Lương Viễn Triết bị nhìn có chút khó chịu, vì thế trừng lại cậu.

Mục Nhiên bị hoảng sợ, cảm ơn thì cảm ơn, hung dữ như vậy làm gì?!

Về sau không bao giờ giúp hắn nữa! Mục Nhiên ở trong lòng căm giận nghĩ.

Tiếp theo là giờ thể dục, kiểm tra chạy ba ngàn mét khiến nơi nơi khóc thét. Mục Nhiên vẽ mặt đau khổ, không cam lòng bị bắt đứng ở hàng đầu.

Cũng không phải là không chạy được, tốt xấu gì cũng là đại nam sinh, chỉ là mấy ngày gần đây có chút cảm mạo, có chút lơ đãng, cổ họng cũng không thoải mái.

“Này.” Lúc khởi động, trước mắt đột nhiên có người đưa qua một viên kẹo màu xanh nhạt.

“...Cảm ơn.” Mục Nhiên thụ sủng nhược kinh.

“Ngậm vào sẽ không ho khan.” Lương Viễn Triết hai tay bỏ vào túi quần, nhìn đường chạy mà nói.

“À.” Mục Nhiên không biết tiếp lời như thế nào, vì thế mở bọc kẹo, ngoan ngoãn cho vào miệng.

Vị bạc hà thơm mùi chanh thảo nhiên, là vị kẹo tối hôm qua hắn mua.

Một vòng, hai vòng, ba vòng, hai ngàn mét đã chạy xong, Mục Nhiên cảm thấy hơi thở có chút hỗn hển, vì vậy thả chậm cước bộ.

Phía sau có người đuổi theo, không nhanh không chậm chạy theo cậu.

Mục Nhiên trong lòng buồn bực, nhìn qua thể trạng hắn không khỏe, như thế nào lại có thể chạy bằng mình?

Lương Viễn Triết lúc chạy vừa nhẹ nhàng lại tùy ý, nhưng tốc độ lại rất chậm, cùng chạy chậm với Mục Nhiên trong ba vòng cuối.

“Hộc...” Thật vất vả mới về đích. Mục Nhiên thở hồng hộc, đặt mông ngồi trên đường nhựa.

“Đứng lên.” Lương Viễn Triết một phen kéo cậu, “Vừa vận động xong không thể ngồi, điều này cũng không biết?”

Mục Nhiên mệt chết được, không có sức đôi co với hắn, chỉ là trong lòng liễu mạng cầu nguyện bản thân phải đạt được tiêu chuẩn.

Nhưng mà sự thật tàn khốc, Mục Nhiên kém tiêu chuẩn có ba giây, học kỳ sau phải thi lại.

Mục Nhiên đau khổ lặng im, tỉnh táo nhìn nhìn năm người cùng cảnh với mình, đột nhiên buồn bực mở miệng: “Vì cái gì không có Lương Viễn Triết?”

“Hắn? Hắn đứng đầu toàn khối, nghe nói còn phá kỷ lục, chạy y như bay.” Người cùng cảnh ngộ vừa hăm một lần ghen tị.

“Phá kỷ lục?” Mục Nhiên cảm rớt xuống đất, vậy người lúc này cùng mình chạy là ai???

“Hơn nữa hắn sau khi chạy ba ngàn mét còn muốn chạy chậm để khôi phục thể lực, vì thế chạy theo chúng ta lung lay ba vòng.” Người cùng cảnh ngộ rất đúng lúc giải thích.

“Ước chừng bốn ngàn năm trăm mét a.” Người cùng cảnh ngộ khác chắc chắn tán thưởng.

“Thật không?” Mục Nhiên thở dài, sao lại lợi hại như vậy, bản thân mình có một nửa thể lực của hắn thì tốt rồi.

Bởi vì buổi sáng chạy ba ngàn mét, cho nên Mục Nhiên giữa trưa ở căn tin ăn rất nhiều, nhìn qua như một thùng cơm nhỏ.

“Này, đổi canh cậu cho tôi được không?” Một người đột nhiên ngồi xuống đối diện.

“Vì cái gì?” Mục Nhiên không hiểu ra sao.

“Canh thịt bò bán hết rồi, tôi muốn ăn.” Lương Viễn Triết mặt không đổi sắc.

“A.” Mục Nhiên không biết làm sao, sao lại có người da mặt dày như vậy?!

Mặc dù trong lòng thầm nói, vì cảm ơn lúc này chạy bộ, Mục Nhiên vẫn bưng canh gà từ khay của hắn, sau đó đem canh thịt bò của mình bỏ qua.

Thời gian tiếp theo thật an tĩnh, Lương Viễn Triết không nói lời nào, Mục Nhiên đương nhiên cũng sẽ không mất mặt mà tự nói, vì thế vui đầu một ngụm lại một ngụm, đem đồ ăn giải quyết sạch sẽ.

Lương Viễn Triết chính mắt nhìn cậu xử đẹp một bàn đồ ăn lớn, lông mi không khỏi run run một chút, sau đó lại buồn buồn bực bực sờ sờ cằm.

Ăn nhiều như vậy, về sau rất khó nuôi nha.

2. Chương 2: Lương Thiệu Gia Bá Đạo

Trung học năm hai không hề khẩn trương lo lắng như năm ba, trường trung học này lại có tổ chức giáo dục nổi tiếng cả nước, bởi vậy hoạt động ngoại khoá cùng dạy học thực tiễn vốn dĩ cũng không có thiếu.

Lương Viễn Triết ngày hôm sau đã được gọi vào đội bóng đá của trường, thứ sáu mỗi tuần đều phải ở lại sân thể dục tập luyện. Mà trong trường học nữ sinh mười lăm mười sáu tuổi đều trong giai đoạn mơ mộng phần hồng, đối với các anh chàng phát triển thể thao vận động đều không có sức chống cự. Cho nên lúc này, sân thể dục bình thường yên tĩnh lúc này đã bị vô số nữ sinh vây quanh, lủi rủ hò hét cổ vũ.

Lương Viễn Triết dẫn bóng chạy vài vòng, thu hoạch vô số tiếng hét chói tai. Đồng đội vừa vỗ vai vừa tỏ vẻ hâm mộ lẫn ghen tị. Lương đại soái ca nhìn qua lại không có nhiều vui vẻ, trong thời gian cả đội nghỉ ngơi uống nước, hắn lại đen mặt đi về phía phòng học.

Phòng học của lớp một năm hai, Mục Nhiên vừa ăn kẹo mút vừa đọc sách, đột nhiên có người “ba” vỗ bàn một cái, hộp bút đều nhảy dựng lên.

“Khụ khụ...” Mục Nhiên hoảng sợ, thiếu chút nữa nuốt nguyên cả que kẹo.

“Thời gian hoạt động ngoại khoá còn đọc sách?” Lương Viễn Triết nhìn qua thật căm kỉnh và tức giận.

“Tôi...vì cái gì không thể đọc sách?” Mục Nhiên cảm thấy chính mình vô cùng vô tội, đọc sách thì ảnh hưởng gì đến hắn?!!

Lương Viễn Triết hừ một tiếng, xoay người đi ra ngoài phòng học, đi được một nửa cảm thấy cơn tức vẫn chưa tiêu, vì thế lại quay trở về, hung hăng nhéo khuôn mặt Mục Nhiên một cái.

“Cậu làm gì!” Tính tình Mục Nhiên dù có hiền, cũng bị cái tên cùng bàn tính tình bất định này chọc tức.

“Mọt sách.” Lương Viễn Triết hung hăng ba ba trềng cậu, quay đầu ra phòng học.

Người mới cùng bàn là cái đồ thần kinh! Mục Nhiên thật bi phẫn, vì cái gì mệnh khổ thế này?!

Bị Lương Viễn Triết quấy rối như vậy, Mục Nhiên cũng không có tâm tư đọc sách tiếp, nhìn thời tiết bên ngoài rất đẹp, vì thế ung dung ra ngoài phơi nắng.

Sân bóng nhỏ bị vòng người vây kín, Mục Nhiên tò mò đi tới, mới phát hiện là đội bóng đá đang tập huấn.

Liếc mắt một cái liền thấy tên thần kinh ngồi cùng bàn, Mục Nhiên trong lòng yên lặng bĩu môi, quả nhiên là người phát triển thể thao vận động, cái đầu sẽ không bình thường!

Lương Viễn Triết vốn dĩ tâm tình kém cỏi buồn bực, bất quá quay đầu nhìn quần chúng đang vây xem, thấy được Mục Nhiên, hết thảy khó chịu đều biến thành mây bay.

Nói giỡn, lão tử vì cậu mà cố ý chuyển đến trường này, nếu không ra tay, chẳng phải sẽ mất điểm sao?

Vì vậy đồng đội cùng luyện tập cũng rất buồn bực, vì cái gì Lương Viễn Triết đột nhiên bão nổi, ra sức đá như vậy?

Lương thiếu gia dẫn bóng điêu luyện hơn người, căn bản không thấy sự tồn tại của đồng đội xung quanh, hoàn toàn là bản thân một người biểu diễn, cứ sút vào gôn khiến thủ môn sắp khóc, dù sao cũng là một hồi luyện tập, không cần nghiêm túc như vậy đi?

Mục Nhiên tuy rằng bắt mẫn hần nhéo mặt mình, nhưng cũng miễn cưỡng thừa nhận hần đá rất tốt. Các nữ sinh bên cạnh hò hét có chút khoa trương, vì bảo vệ tốt màng tai của mình, Mục Nhiên vẫn là yên lặng rời khỏi hàng ngũ quần chúng vây xem, ngồi ở trên khán đài tựa vào đèn đường phờn nằng.

Sau giờ Ngọ (tầm 12h nhĩ) dương quang thật ảm áp, không tự chủ được liền mơ màng ngủ. Mở mắt lần nữa, sân thể dục đã trở nên trống trải thoáng đãng, trên người đắp một cái áo thể dục rộng thùng thình, cơ hồ muốn bao hết chính mình.

“Như vậy mà cũng ngủ được, thật sự thua cậu.” Bên người truyền đến thanh âm quen thuộc.

“...” Mục Nhiên ngủ có chút chóng mặt, vì thế vùi mặt vào đầu gối, chậm rãi thanh tỉnh một chút.

“Này, sao lại khóc?” Lương Viễn Triết sững sốt.

“Cậu thật đúng là...” Mục Nhiên không nói gì, ngẩng đầu dờ khóc dờ cười nhìn hần, sao lại có người kỳ quái như vậy.

“Cùng đi ăn cơm đi?” Lương Viễn Triết túm cậu đứng lên.

“Không được, tôi còn có việc.” Mục Nhiên nhu nhu cái mũi, “Tôi đi trước nha.”

“Cuối tuần ngày mai, cậu có rãnh hay không?” Lương Viễn Triết lại hỏi.

“Không...Có!” Mục Nhiên vốn muốn nói không có, đến một nửa lại sửa miệng, vạn nhất nói mình không có việc gì, lại bị tên hỉ nộ vô thường này kéo ra ngoài thì làm sao giờ?!

“Rốt cuộc có hay không a?” Lương Viễn Triết bắt mẫn.

“Có!” Mục Nhiên liềm mạng gật đầu.

“Ngày kế?” Lương Viễn Triết vẫn chấp nhất.

“Cũng có!” Mục Nhiên kiên quyết không cho địch nhân tận dụng mà bắt lấy cơ hội.

“Thật sự?!” Lương Viễn Triết nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt bốc hỏa.

“Kh.... Đương nhiên.” Mục Nhiên khấn trương nhìn hần, đây là quái thú biến thân sao?

“Có việc cũng phải đến, ngày mai giữa trưa mười hai giờ, tôi ở quảng trường 113, ở chỗ tượng điêu khắc dưới lầu chờ cậu, không được đến muộn.” Lương Viễn Triết nói xong bước đi, căn bản không cho Mục Nhiên cơ hội cự tuyệt.

Mục Nhiên khiếp sợ, buồn bực, rồi phẫn nộ, sao lại có người như thế, đổi tên thành Lương bá đạo ngay đi!!!!

Thứ sáu cửa hàng tiện lợi có chút bận rộn, Mục Nhiên xong việc về nhà cũng đã hơn một giờ. Lúc đếm tiền lại do dự một chút, vẫn là không có đặt báo thức ngày hôm sau. Thứ bảy rõ ràng là nên ở nhà ngủ lười, mới không cần mặc danh kỳ diệu chạy đến quảng trường 113!

Bất quá mặc dù hạ quyết tâm không quần cái tên mặc danh kỳ diệu kia, Mục Nhiên vẫn không có cách nào ngủ yên định, ác mộng một người lại một người. Một hồi lại mơ thấy Lương Viễn Triết biến thân thành quái thú, ngồi xổm dưới lầu nhà mình phun lửa. Một hồi lại mơ thấy mình biến thân thành hoàng tử, vượt mọi chông gai đến lầu đài cứu công chúa. Cuối cùng lại phát hiện người đẹp ngủ rõ ràng lại là tên ngồi cùng bàn với mình!!

Điều này quá là đáng sợ, Mục Nhiên từ trong mộng bừng tỉnh, lòng còn sợ hãi vô vô ngược, quay đầu nhìn ô cửa nhỏ, đồng hồ cũng mới điểm sáu giờ, vì thế bực chán kín người, chuẩn bị ngủ tiếp.

Ngủ tiếp lại thấy ác mộng kinh dị, quảng trường 113 mưa rền gió dữ không có một bóng người, chỉ có tên ngồi cùng bàn đứng bên tượng điêu khắc kia, mặt đen thui nhìn về phía mình. Trên đỉnh đầu sét đánh bùm bùm, quả thực còn ghê rợn hơn cả phim kinh dị.

“A a a!” Mục Nhiên luống cuống ngồi dậy, đập đầu vào chăn giận dữ, cuối tuần vốn êm đẹp, vì cái gì bị biến thành loạn thất bát tao a?!!!

Mục Nhiên nhìn vào đôi mắt thâm đen trong gương, phần nộ đánh rằng, chuẩn bị đi quảng trường 113, tìm tên đầu sỏ gây chuyện, xem đến tội cùng là có chuyện gì.

Quảng trường 113 ở thành Bắc, Mục Nhiên bởi vì chưa từng đến, bởi vậy không có tính toán thời gian, đã đến sớm hơn nửa giờ.

Bất quá xuất ý hồ liêu (không nghĩ đến) ở đó, có người đã đến sớm hơn so với mình.

“Không phải mười hai giờ sao?” Mục Nhiên buồn bực xem đồng hồ.

“...Cậu không phải cũng đến sớm sao?” Lương Viễn Triết như có như không nhìn Mục Nhiên, hai tay cho vào túi quần đi về phía quảng trường.

“Này, cậu còn chưa nói bảo tôi đến đây làm gì!” Mục Nhiên đuổi theo hai ba bước, đi song song với hắn.

“Cuối tuần chẳng lẽ không ra ngoài chơi?” Lương Viễn Triết rất kỳ quái nhìn cậu.

“Cậu hẹn tôi...để đi chơi?” Mục Nhiên vừa buồn bực vừa muốn khóc, thời gian quý báu của cậu, cứ như vậy bị phá đi!

“Mang cậu đi ăn thịt bò măng chua.” Lương Viễn Triết vươn tay giữ bả vai Mục Nhiên, thần kinh trên mặt tê liệt, trong lòng yên lặng nắm tay.

Rất cuộc ôm rồi!

“Tôi không đi!” Mục Nhiên vẫn còn giận.

“Vậy cậu muốn ăn gì, tôi mang cậu đi.” Lương Viễn Triết ôm cậu không buông tay.

“Cậu này...” Trước khi đến, Mục Nhiên ở trên tàu điện ngầm đã nghĩ nghĩ, chính mình sau khi gặp mặt nhất định phải mắng hắn là hỗn đản. Bất quá ghen cho đến khi gặp mặt, Mục Nhiên vốn được giáo dục tốt cũng ghen nửa ngày, vẫn không có đem hai từ hỗn đản nói ra được!

“Nếu không ăn cơm Pháp?” Lương Viễn Triết hỏi.

“Vẫn là thịt bò măng chua đi.” Mục Nhiên nổi giận, chính mình quả nhiên không có thiên phú mắng người.

“Tối hôm qua ngủ không ngon sao?” Lương Viễn Triết nhìn đôi mắt thâm quầng của cậu, không nhịn được hỏi một câu.

Mục Nhiên thật sự tức giận, hung hăng trừng mắt liếc mắt một cái.

Lương Viễn Triết nhìn trời, lần sau hẹn hò vẫn nên là buổi chiều, có thể để cho cậu ngủ một chút.

Ách... Hẹn hò.

Lương thiếu gia trên mặt chợt đỏ ửng khả nghi.

Cuối tuần người đi dạo phố rất nhiều, hai người thật vất vả mới đợi được vị trí. Lương Viễn Triết cầm thực đơn đọc từ trên xuống dưới, nếu Mục Nhiên không ngăn lại, không chừng cả cái bàn đều không đựng đủ đồ ăn.

“Đủ cậu ăn chưa?” Lương Viễn Triết thật nghiêm túc hỏi, trong mắt tràn đầy thành khẩn.

Người phục vụ đang rót nước chợt run tay, dùng ánh mắt đang nhìn thùng cơm để nhìn Mục Nhiên.

Mục Nhiên không nói gì, loạt xoạt lật thực đơn không để ý đến hắn.

“Không đủ sao?” Lương Viễn Triết sờ sờ cằm, “Chúng tôi muốn thêm một phần tôm muối hạt tiêu, muốn phần lớn.”

Mục Nhiên thiếu chút nước phun một ngụm nước ra ngoài.

Đồ ăn rất nhanh được bưng lên, Mục Nhiên cúi đầu mở miệng ăn cơm, tận lực xây dựng cảnh tượng “tôi đây bận bịu nhiều việc,” khiến cho người cùng bàn đối diện không có cơ hội nói nói với mình.

Lương Viễn Triết cảm khái, quả nhiên ăn rất được, mặc dù có chút tốn phí lương thực, nhưng mà hoàn hảo chính mình vẫn có thể nuôi tốt được. (giống nuôi heo vậy :v)

Một bữa cơm ăn từ đầu đến cuối, Mục Nhiên chống đỡ cái bụng phình to thành một vòng dưới áo mà đi.

Lương Viễn Triết nhin thật lâu, mới không có vươn tay qua trạc trạc (cào cào sờ sờ).

“Ăn cơm rồi, tôi về.” Mục Nhiên cơm no rượu say liền muốn ngủ, điển hình tính cách heo con.

“Đi xem phim.” Lương Viễn Triết kéo hắn lên lầu.

Mục Nhiên khóc không ra nước mắt, bắt quá nhìn cái tên ăn thịt người kia, vẫn là đi theo vào thang máy, tính xin hắn xem phim xong được trở về.

“Cậu muốn xem phim gì, tôi đi mua vé?” Đứng ở quầy bán vé, Mục Nhiên vừa xem lịch chiếu vừa ngáp ngáp.

“Tôi mua rồi.” Lương Viễn Triết lấy hai vé từ trong túi quần, “Lần đầu công chiếu, mua phiếu từ bằng hữu.”

“Tôi trả lại tiền cho cậu.” Mục Nhiên sờ sờ ví tiền.

Sắc mặt Lương Viễn Triết lập tức đen đen bao phủ.

“...Tôi đi mua bông.” Mục Nhiên bị dọa rồi.

Lương Viễn Triết chìa hai vé xem phim tới trước mặt cậu, trên mặt in dòng chữ nhỏ – hai vé này bao gồm bông ngô và hai phần thức uống miễn phí.

“Lần sau cậu trả là được rồi.” Lương Viễn Triết xoa xoa đầu cậu.

Không cần lần sau có được không? Mục Nhiên nước mắt ào ào rơi, cuối tuần tôi muốn ở nhà lười ngủ xem phim nha!

Tâm tình Lương thiếu gia tốt lắm, mang theo Mục Nhiên vào phòng chiếu phim, tìm được chỗ ngồi.

Mục Nhiên kinh hoảng, vì cái gì lại là ghế tình nhân???

“Chỉ mua được vé này, chấp nhận đi.” Lương Viễn Triết cản lại câu hỏi của Mục Nhiên trước khi cậu mở miệng.

Nhìn các cặp tình nhân xung quanh, Mục Nhiên hận không thể đem đầu nhét xuống chỗ ngồi.

Da mặt tên này bằng gạch sao? Bị người nhìn như vậy cũng không nhột!

3. Chương 3: Songoku

Mục Nhiên đối với bộ phim bom tấn khoa học viễn tưởng này một chút hứng thú cũng không có, lại buồn ngủ đến đòi mạng, phim mở màn được vài phút liền vù vù ngủ, mặc cho tiếng súng điếc tai xung quanh, vẫn như vậy bất động.

Lương Viễn Triết vươn tay nhẹ nhàng ôm bờ vai của cậu, cúi đầu xem gương mặt mỗi một kia, lông mi có chút nhắm lại.

Một bộ phim chấm dứt, Mục Nhiên mơ mơ màng màng mở mắt ra, hỏi Lương Viễn Triết tiếp theo chúng ta đi đâu?

“Tôi đưa cậu về nhà đi.” Lương Viễn Triết lôi cậu đứng lên.

“Cậu đưa tôi?” Mục Nhiên cả người không được tự nhiên, loại đối thoại này... Nghe như thế nào cũng không được tự nhiên.

“Tôi đến trung tâm máy tính phía nam thành phố mua tai nghe, tiện đường.” Lương Viễn Triết nhìn qua vô cùng bình tĩnh.

“Ừ.” Mục Nhiên gật gật đầu, cũng không nghĩ nhiều.

Cho đến khi hai người ngồi trên tàu điện ngầm, Mục Nhiên mới buồn buồn bực bực nhớ ra, hỏi: “Cậu làm sao biết nhà tôi ở gần trung tâm máy tính?”

Lương thiếu gia ghen lời, vì thế sắc mặt trầm xuống, hung hăng ba ba liếc Mục Nhiên một cái.

“...” Mục Nhiên nhanh chóng cầm miệng, quyết định không bao giờ chủ động trêu chọc tên bệnh thần kinh hỉ nộ vô thường này nữa.

Điểm dừng tiếp theo là trạm trung tâm, xô xô đẩy đẩy vào một nhóm người, Mục Nhiên bị ép thất tha thất thểu, tay muốn nhanh bắt lấy tay vịn.

Lương Viễn Triết vốn tính lôi kéo cậu vào trong góc, nhưng lại đổi ý, Lương thiếu gia một tay giữ chặt tay vịn, đứng ở bên người Mục Nhiên.

Mục Nhiên một bên lắc đầu lắc tây, một bên hăm mộ ghen tị hận thù nhìn Lương Viễn Triết, sao bản thân mình lại không có cao như hắn vậy?

“Này, giữ chặt tôi.” Lương Viễn Triết đưa tay ra.

Mục Nhiên theo lời cầm tay trái hắn, cuối cùng cũng đứng vững vàng một chút.

Trong lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ cơ thể thấp hơn một chút, Lương Viễn Triết nắm chặt tay, quay đầu nhìn về phía cửa sổ, không muốn để cho Mục Nhiên phát hiện khoé miệng cong lên của mình.

“Này, cậu đến rồi.” Không biết qua bao lâu, Mục Nhiên đột nhiên lắc lắc hắn.

“Hả?” Lương Viễn Triết hoàn hồn. (Chỗ này San tỷ để Mục Nhiên hoàn hồn, Bằng thấy Lương Viễn Triết hoàn hồn thì đúng hơn :-?)

“Cậu không phải muốn đến trung tâm máy tính sao? Đến rồi.” Mục Nhiên nhắc nhở.

“...Cậu không xuống tàu?” Lương Viễn Triết hỏi.tàu

“Tôi đến trạm tiếp theo.” Mục Nhiên trả lời.

“À.” Lương Viễn Triết rút di động từ trong túi quần ra, “Số điện thoại là gì?”

Mục Nhiên đọc cho hắn.

“Đây là số của tôi.” Lương Viễn Triết gọi qua.

Mục Nhiên gật gật đầu, lưu số điện thoại của hắn.

Qua một trạm, cửa chậm rãi đóng lại, Lương Viễn Triết thật đáng tiếc thở dài, “Còn phải đứng a.”

“...” Mục Nhiên không nói gì.

Đến trạm tiếp theo, hai người cùng nhau xuống tàu, Mục Nhiên chỉ phía sau trạm tàu cho hắn: “Cậu đi qua cây cầu bên kia, quẹo vào một cái là trung tâm máy tính.”

“Nhà cậu ở đâu?” Lương Viễn Triết hỏi.

“Nhà của tôi ở bên cạnh.” Mục Nhiên chĩa chĩa hướng ngược lại, “Tôi đi về trước?”

“Ừ, cậu trở về hảo hảo nghỉ ngơi.” Lương Viễn Triết nhu nhu đầu cậu, “Cảm ơn cậu hôm nay ra ngoài cùng tôi.”

Mục Nhiên cười cười, xoay người thông thả đi về.

Mặt trời chiều ngả về tây, ngã tư đường nắng rọi tinh khiết thần nhiên, sạch sẽ như một bức tranh.

Thứ hai lúc đến trường, Mục Nhiên vẫn chưa kịp ăn bữa sáng, hết hai tiết liền ừ ừ nằm gục trên bàn.

“Không thoải mái?” Lương Viễn Triết hỏi cậu.

“Đói.” Mục Nhiên chẳng biết làm sao, sớm biết vậy trên đường đã mua hai cái bánh bao, hiện tại thì cần tin trong trường đang tu sửa, muốn đi mua cũng không được.

“À.” Lương Viễn Triết gật gật đầu, tiếp tục ngồi thẳng xem sách.

À cái gì mà à! Mục Nhiên yên lặng ở trong lòng phun tào, cho dù cậu không có đồ ăn cho tôi, ít nhất cũng tỏ vẻ an ủi một chút chứ?

Lúc vào tiết, bóng người Lương Viễn Triết một chút cũng không thấy, thầy giáo dạy Toán thật tức giận, người đâu!

“Cậu ấy...cảm mạo, đến phòng y tế xin thuốc.” Mục Nhiên sờ sờ cái mũi, “Em đưa cậu ấy đi rồi!”

“À.” Thầy giáo gật gật đầu, đối với người đứng đầu toàn khối nguyên vẹn tín nhiệm.

Mục Nhiên vụng trộm le lưỡi, Lương Viễn Triết là cái loại tứ chi phát triển làm sao sinh bệnh được, ai mà biết hẳn đi nơi nào rồi.

Trong lúc chuyển tiết, Mục Nhiên đang thu thập sách vở, trước mắt đột nhiên có người thả xuống một bọc.

“Ách?” Mục Nhiên nghi hoặc ngẩng đầu, “Cho tôi?”

“Ăn xong thuận tiện mua cho cậu.” Lương Viễn Triết ngồi một bên uống nước.

“Cậu trốn học để đi ăn cơm om thịt lợn?” Mục Nhiên không thể hiểu được, hơn nữa cổng trường có bảo vệ, hẳn trời trường sao.

“Đã đói bụng đương nhiên muốn ăn cơm.” Lương Viễn Triết hung dữ, “Cậu sao nói nhiều như vậy, ăn nhanh lên!”

Mục Nhiên bị mắng ghen ngào, hung cái gì mà hung!

“Tôi ra ngoài sân.” Lương Viễn Triết quay đầu đi ra ngoài.

Thật sự là người kỳ quái, Mục Nhiên bĩu môi, giơ tay mở hộp cơm. Trên cơm tràn đầy thịt om, còn có rau xanh và một quả trứng.

Tâm tình Mục Nhiên nhất thời rất tốt, cầm thìa từng ngụm từng ngụm ăn.

Đợi cho các học sinh khác trở lại, bụng Mục Nhiên ăn đã no căng, nhân sinh thoả mãn đến cực điểm.

“Cảm ơn cậu nha.” Mục Nhiên đẩy đẩy Lương Viễn Triết.

“Lần sau mua cơm chân gà cho cậu.” Nhìn bộ dáng hai má đỏ bừng của cậu, Lương Viễn Triết càng thoả mãn.

“Bằng không, cuối tuần tôi mời cậu ăn cơm đi.” Mục Nhiên có chút ngượng ngùng.

“Hảo!” Lương Viễn Triết một câu đáp ứng, sợ chậm cậu lại đổi ý.

“Quyết định vậy nhé.” Mục Nhiên cười tủm tỉm.

“Thứ sáu được không?” Lương Viễn Triết đột nhiên hỏi.

“À?” Mục Nhiên sửng sốt, thứ sáu là sinh nhật mình, còn phải đến nhà mẹ ăn cơm.

“Cuối tuần tôi không rồi.” Lương Viễn Triết nhìn cậu, “Thứ sáu được hay không? Muốn một chút cũng được, chúng ta đi ăn điểm tâm ngọt.”

“Vậy cũng được.” Mục Nhiên gật đầu, tới thứ sáu tuần này mình không phải đi làm, trễ một chút hẳn cũng đi được.

“Một lời đã định.” Tâm tình Lương Viễn Triết nhìn qua tốt lắm.

Để chiều cổ học sinh nước ngoài, thứ sáu thường tan học sớm hơn. Buổi chiều bốn giờ, trong phòng học cũng chỉ còn lại học sinh trực nhật.

“Buổi tối chín giờ, tôi ở đường bên hồ chờ cậu.” Lương Viễn Triết vỗ vỗ bờ vai của cậu.

Mục Nhiên gật gật đầu, mang túi sách rời phòng học.

Tuy rằng hôm nay là sinh nhật của mình, nhưng một chút tâm tình cao hứng cũng không có.

Lúc còn nhỏ cha mẹ ly hôn, bản thân được mẹ đưa đến thành phố này, rất nhanh liền có cha mới, còn có thêm em trai em gái. Ấn nhớ ở đậu tuy rằng không đến mức bị xem thường, nhưng tóm lại cha dượng không thích, cho nên sau khi lên trung học, cậu liền muốn chuyển ra ngoài sống, đến ở trong căn nhà cũ của mẹ trước đây.

Cha ruột cậu cũng thỉnh thoảng gọi tiền, ngẫu nhiên cũng có điện thoại quan tâm, chỉ là mình lớn lên, bộ dáng cha như thế nào cũng không nhớ rõ, sao còn có thể dùng tiền của ông, thậm chí thẻ ngân hàng cũng không dùng đến.

Giấu diếm tuổi thật đi làm ở cửa hàng tiện lợi, công việc rất mệt, nhưng vẫn tốt hơn là lén lén lút lút đến lấy tiền tiêu vặt từ mẹ. Huống hồ những người khác về nhà sớm, là vì có cha mẹ chờ đợi cùng nhau ăn cơm. Mà bản thân mình dù có về sớm, cũng chỉ có căn phòng trống rỗng mà thôi. Còn không bằng ở cửa hàng tiện lợi, ít nhất còn có đồng nghiệp nói chuyện phiếm.

Miên man suy nghĩ, đã đến trạm dừng, Mục Nhiên thở dài, chậm rãi đi vào trong khu phố nhỏ.

Bữa tối rất phong phú, Mục Nhiên biết mẹ những năm này vẫn rất áy náy, cho nên lúc ăn cơm tận lực bỏ qua ánh mắt không kiên nhẫn của cha dượng, lặng lẽ ăn xong một bữa cơm, lại thổi nến sinh nhật.

Không biết là vô tình hay cố ý, em trai đối diện đẩy cái bàn trước mặt, đem toàn bộ bánh ngọt đổ trên mặt đất.

“Tiểu Dịch!” Cho dù tính tình hiền hoà, nhìn thấy Mục Nhiên bị khi dễ như vậy, mẹ Mục vẫn tức giận tát thẳng bé con một cái.

Đứa nhóc nghịch ngợm nhất thời oa oa khóc lớn, ngồi dưới đất đem bánh ngọt ném khắp nơi.

Nhìn một đoàn khóc nháo trước mắt, Mục Nhiên cảm thấy đau đầu vô cùng, thật vất vả an ủi mẹ, lại giúp đỡ dọn dẹp phòng, mới cáo biệt trở về.

“Nhiên Nhiên.” Mẹ đuổi theo ra, đưa cho Mục Nhiên một bao lì xì.

“Cảm ơn mẹ.” Mục Nhiên cái mũi cay cay, “Mẹ mau trở về đi.”

“Có chuyện gì, trăm ngàn lần phải gọi cho mẹ, có biết hay không?” Mẹ cũng chực khóc.

Mục Nhiên gật gật đầu, tận mắt nhìn theo mẹ vào cửa, mới xoay người rời khỏi khu phố.

Cho dù ngày thường có kiên cường, cũng là một thiếu niên mười sáu tuổi, Mục Nhiên càng chạy càng uỷ khuất, hốc mắt càng ngày càng hồng.

Thời điểm sắp khóc ra, đi động tích tích vang, là Lương Viễn Triết gọi.

“Này, đến muộn a!” Người đầu điện thoại thật bất mãn.

“Ừ, thật xin lỗi, tôi lập tức tới đây.” Mục Nhiên sụt sịt.

“Cậu làm sao vậy?” Lương Viễn Triết nghe ra thanh âm cậu có chút khác thường.

“Tôi không sao, cậu chờ tôi mười lăm phút, lập tức tới ngay.” Mục Nhiên cắt điện thoại, vươn tay bắt một chiếc taxi.

Cho đến khi Mục Nhiên tới nơi thì cũng đã chín giờ rưỡi, mà cả người Lương Viễn Triết đã ở trong trạng thái như thiêu như đốt.

Vốn đến sớm hơn nửa giờ, Mục Nhiên lại đến muộn, bản thân mình đã ngây ngốc đứng ở đây một giờ!

Kỳ thật đứng ngốc cũng không sao, vốn là hẹn hò với vợ, còn cảm thấy ngọt ngào. Vấn đề nằm ở cú điện thoại kia của Mục Nhiên, nghe được giọng cậu mang theo nước mắt, chỉ hận không thể bay đến bên cạnh cậu, thật lo lắng cho vợ mà! (Qt để “tức phụ”, Bãng edit thành vợ luôn nha =)))

“Thực xin lỗi, tôi đến muộn.” Mục Nhiên thở hồng hộc chạy đến trước mặt hắn.

“Ai khi dễ cậu?” Lương Viễn Triết nhìn đôi mắt sưng đỏ của cậu, nháy mắt biến thành Songoku hung dữ.

“Không có người khi dễ tôi.” Mục Nhiên muốn chối, “Đi thôi, mời cậu ăn điểm tâm ngọt.”

“Không được, nói cho tôi biết ai khi dễ cậu, tôi đi giáo huấn hắn.” Lương Viễn Triết giống như ngàn cân điều khác, ở trên mặt đất không nhúc nhích.

“Đi thôi.” Mục Nhiên dùng sức túm hắn.

“Nói hay không?” Lương Viễn Triết trừng mắt.

“Không cần cậu quản.” Mục Nhiên nóng nảy.

“Nói!” Lương Viễn Triết rất chấp nhất, rất có tư thế cả đời đóng đinh ở đây.

“...”

“Nói a!” Lương Viễn Triết còn rống cậu.

“Nói cái gì? Nói hôm nay là sinh nhật tôi, đến nhà mẹ ăn cơm, kết quả bị cha dượng ghét bỏ, còn bị em trai cắn em gái mắng, cậu lấy gì đi giúp tôi giáo huấn a!” Mục Nhiên nức nở hung hăng đẩy hắn.

Hỗn đản, rõ ràng mình đã quên rồi, vì cái gì còn buộc cậu nhắc lại một lần?!

Lương Viễn Triết sững sốt, sau khi hoàn hồn đối mặt với Mục Nhiên đã khóc thành thổ con, đủ loại khó chịu.

Làm sao bây giờ, chính mình hỏi chuyện không nên hỏi, chọc cậu ấy khóc rồi!

“Mục Nhiên, Mục Nhiên, cậu đừng khóc.” Lương thiếu gia luống cuống tay chân dỗ cậu.

Mục Nhiên lau nước mắt, hung hăng trừng liếc hắn một cái.

“Cậu đừng khóc, tôi đền cho cậu một bữa sinh nhật được không?” Lương Viễn Triết trên người không mang găng tay, cho nên tháo khăn quàng cổ của mình lau lau nước mắt nước mũi cho cậu.

Mục Nhiên hồng hồng cái mũi bật cười, ghét bỏ đẩy hắn ra.

Thấy cậu cuối cùng ngừng khóc, Lương Viễn Triết rút cuộc nhẹ nhàng thở ra, cùng cậu ngây ngô cười.

Trên trời phiêu bay những hạt tuyết trắng, lấp lánh trong ngọn đèn mờ nhạt, vừa lãng mạn lại mộng mơ.

Lương Viễn Triết nghĩ trong lòng, ông trời cũng đã cho mình một cơ hội.

Đáng tiếc người bên cạnh này, đến lúc này mới có thể hiểu được tâm ý của mình đây?

4. Chương 4: Cơ Thể Là Để Khoe

Tiệm bánh ngọt trang trí thật ấm áp, vì đền bù sinh nhật cho Mục Nhiên, Lương Viễn Triết còn cố ý kêu một cái bánh kem nhỏ.

“Muốn cầu nguyện hay không?” Lương Viễn Triết hỏi cậu.

Mục Nhiên lắc đầu.

“Tôi giúp cậu ước một cái.” Lương Viễn Triết nhắm mắt lại, vẻ mặt nghiêm túc.

“Điều ước sinh nhật còn có thể ước gì?” Mục Nhiên buồn cười.

“Đương nhiên có thể.” Lương Viễn Triết tận chức tận trách, không chỉ có hỗ trợ cầu nguyện, còn bận rộn giúp thổi tắt ngọn nến.

“Miếng dâu này cho cậu.” Lương Viễn Triết cắt miếng bánh qua cho cậu. “Sinh nhật khoái hoạt.”

“Cảm ơn.” Mục Nhiên mũi có điểm cay.

Lương Viễn Triết do dự một chút, vẫn là không thấy quà từ trong túi quần ra cho cậu.

Tính toán từ trước cũng không phải chuyện tốt, để cho cậu nghĩ tất cả mọi chuyện đều là ngẫu nhiên, nói không chừng còn tốt hơn.

Nghĩ nghĩ, Lương Viễn Triết hỏi xin người phục vụ một tờ giấy ghi chú, viết vài dòng liền đưa cho Mục Nhiên.

“Lúc này, nợ cậu một món quà sinh nhật, về sau muốn cái gì, cứ việc tới tìm tôi.”

“Muốn cái gì đều có thể?” Mục Nhiên hỏi.

“Đương nhiên, đem tôi tặng cho cậu cũng có thể.” Lương Viễn Triết lời thề son sắt.

“Tôi muốn cậu làm cái gì, nuôi không có nổi.” Mục Nhiên bật cười.

Lương thiếu gia thiếu chút nữa liền thốt ra, vậy để tôi nuôi cậu có được không?

Mục Nhiên cúi đầu ăn bánh ngọt, nhìn qua có chút không để ý.

“Ba mẹ cậu ly hôn, vậy hiện tại cậu ở cùng ba ba sao?” Một lát sau, Lương Viễn Triết nhỏ giọng cẩn thận hỏi.

“Cha tôi đã sớm không cần tôi.” Mục Nhiên bĩu môi, “Tôi ở một mình trong nhà cũ của mẹ.”

“Ách...Thật xin lỗi.” Lương Viễn Triết có điểm xấu hổ.

“Không sao, một mình rất tốt.” Mục Nhiên nhu nhu cái mũi, hiển nhiên không muốn tiếp tục chủ đề này.

“Được rồi, sinh nhật thì vui vẻ một chút.” Lương Viễn Triết xoa xoa gương mặt của cậu, “Ngày mai nếu không có việc gì, thì đến xem trận đấu của tôi đi.”

“Ở đâu?” Mục Nhiên hỏi.

“Sân vận động thành phố.” Lương Viễn Triết thật chờ mong nhìn cậu, “Buổi chiều hai giờ bắt đầu, cậu có rảnh không?”

Hai giờ cũng không phải sớm, ngoại trừ thời gian nằm lười, chính mình hẳn có thể đi được, vì thế Mục Nhiên đáp ứng.

Thấy cậu gật đầu, Lương Viễn Triết khoé miệng nhin không được cong cong lên.

“Tôi muốn ăn chè khoai môn (1) của cậu.” Mục Nhiên đối với vài cái bánh trôi nhỏ kia có chút hứng thú.

Lương Viễn Triết sững sốt, sau đó xoay một cái đem cái đĩa đẩy qua cho cậu.

“Tôi, tôi muốn một cái thôi.” Mục Nhiên bị hoảng sợ, động tác sao lại lớn như vậy?

Lương Viễn Triết cơ hồ muốn ngao ngao kêu, Nhiên Nhiên muốn ăn đồ mình đã ném qua đó! Hành vi thân mật như vậy, căn bản là tình lữ chi gian (người yêu) mới có!

“Cậu đổ mặt cái gì?” Mục Nhiên buồn bực nhìn hắn.

Hưng phấn a!!! Lương Viễn Triết ở trong lòng trả lời.

“Trước khi tới đây đã uống rượu?” Mục Nhiên hỏi.

“...Không có, nơi này quá nóng.” Lương Viễn Triết che giấu cổ áo khoác, bên trong mặc áo ngắn tay, lộ ra cơ bắp rắn chắc.

Mục Nhiên hâm mộ ghen tị, đưa tay qua nhéo nhéo, cứng nha.

“Tôi thì không có.” Mục Nhiên thở dài, xắn tay áo lên cho hắn nhìn thấy cánh tay nho nhỏ trắng nõn gầy teo của mình.

“Tay làm sao vậy?” Nhìn thấy trên cánh tay in một dấu răng thật sâu, Lương Viễn Triết nhíu mày.

“... Vừa bị em trai cắn, không sao, nó không hiểu chuyện.” Mục Nhiên không bận tâm cười cười.

“Đồ thô con ngốc.” Lương Viễn Triết nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cũng không phải cậu bị cắn.” Mục Nhiên vui vẻ, “Cậu sinh khí cái gì?”

“Về sau có người khi dễ cậu, tôi giúp cậu đánh lại tất cả.” Lương Viễn Triết buông cổ tay của cậu, thực nghiêm túc nói.

Mục Nhiên buông tay áo, không có đem lời hấn nói để ở trong lòng.

Thời gian trôi thật sự mau, cho đến khi hai người rời khỏi tiệm bánh ngọt, đã rạng sáng rồi.

“Mục Nhiên.” Lương Viễn Triết thử thăm dò hỏi, “Đêm nay tôi ở lại nhà cậu được không?”

“A?” Mục Nhiên sửng sốt.

“Nhà của tôi cách nơi đây rất xa, nếu cậu thuận tiện, có thể lưu tôi lại một tối được không?” Lương Viễn Triết vẻ mặt chờ mong.

“Có thể a.” Mục Nhiên vui vẻ nói, dù sao giường nhà mình cũng đủ rộng, hai người ngủ không thành vấn đề.

Lương Viễn Triết đuôi mày nâng lên, đáy mắt toát lên ý cười.

Phòng Mục Nhiên ở trong một khu nhà cũ, lầu ba tầng không có thang máy, sàn gỗ bước lên nghe tiếng lạch cạch.

Phòng rất nhỏ, nhưng mà Mục Nhiên quét tước sạch sẽ, cũng được trải thảm man mát.

“Nhà của tôi nhỏ, cậu nếu không quen ngủ hai người, tôi có thể ngủ sofa.” Mục Nhiên có chút ngượng ngùng, tuy rằng bản thân chưa có đến nhà hấn, nhưng mà nhìn tư thế bình thường của hấn, hấn cũng là con trai của gia đình khá giả đi?

“Đương nhiên là quen.” Lương Viễn Triết nhìn phòng khách gọn gàng ngăn nắp, cảm thấy quả nhiên lấy Mục Nhiên làm vợ là tốt nhất.

Bản thân mình thật sự là tinh mắt!

“Vậy cậu đi tắm rửa trước đi.” Mục Nhiên chỉ phòng tắm cho hấn. “Ngày mai còn có trận đấu.”

Lương Viễn Triết nhận khăn tắm mới, thực bình tĩnh vào phòng tắm, khoá cửa, sau đó nháy mắt bùng nổ, ở trong phòng tắm kích động khoa tay múa chân.

Trời ạ, vận khí của mình thật sự là tốt, cư nhiên có thể thuận lợi đồng sàng cộng chăn như vậy!!

Lương thiếu gia biết rõ mình có một cơ thể rất tốt, vì vậy một bên xả nước ấm, một bên tự hỏi làm sao lơ đãng cho cậu nhìn thấy thân thể hấn, mà không để bản thân biến thành một tên lưu manh hoặc là tên cuồng ở trường.

“Lương Viễn Triết” Mục Nhiên ở ngoài cửa nhỏ giọng kêu.

“Làm sao vậy?” Lương Viễn Triết vận nhỏ nước.

“Tôi quên đổi dầu gội đã dùng hết bên trong, cậu muốn lấy hay không?” Mục Nhiên hỏi.

Lương Viễn Triết cảm thấy bản thân mình đã trúng xổ số, rõ ràng chính là sinh nhật Mục Nhiên, vì cái gì luôn hoàn thành nguyện vọng của mình?

“À, muốn.” Lương thiếu gia thanh âm thật bình tĩnh, động tác nhanh chóng túm lấy khăn tắm, thùng thùng thành thành khoát lên thắt lưng, thuận tay kéo xuống một chút, sau đó lại vò vò mái tóc, mới tao nhã soái khí mở cửa ra.

“Này.” Mục Nhiên đưa dầu gội cho hấn, xoay người bước đi.

“Mục Nhiên!” Lương Viễn Triết táp bạo, ít nhất cũng liếc mắt một cái a! Sao lại cứ cúi đầu!

“Hả?” Mục Nhiên quay đầu, rốt cuộc làm người nào đó được đền bù mong muốn.

“Tôi... không thích hăng này.” Lương Viễn Triết nhanh chóng tìm lý do.

“Nhưng nhà tôi chỉ có loại này.” Mục Nhiên tỏ vẻ chính mình lực bất tòng tâm.

“Vậy được rồi.” Lương Viễn Triết miễn cưỡng thừa nhận.

“...Không sao chứ?” Mục Nhiên hỏi.

“Không sao.” Lương Viễn Triết lắc đầu.

“Vậy cậu vào tắm rửa đi, tựa vào trên cửa làm gì.” Mục Nhiên mặc danh kỳ điếu.

“...” Lương Viễn Triết nghẹn lời, ba một tiếng đóng cửa lại.

Sao lại trì hoãn như vậy, cứ nhiên đối với dáng người đẹp dễ của mình không tỏ vẻ tán thưởng?

Lương thiếu gia hất xì. Còn một chính mình ở trần đứng trong không khí lâu như vậy.

Đợi cho Lương Viễn Triết từ trong phòng tắm đi ra, Mục Nhiên đưa cho hắn một ly sữa nóng, rồi sau đó mới vào tắm rửa.

Lương Viễn Triết luôn luôn cảm hận sữa lần đầu tiên trong cuộc đời cảm thấy, kỳ thật hương vị cũng không tệ lắm.

Tắm rửa xong, Mục Nhiên gương mặt mềm mềm mịn mịn, toàn thân đều tản ra hương sữa tắm vị đào. Áo ngủ có chút cũ, hình thức cũng mộc mạc, nhưng mà Lương thiếu gia cảm thấy bản thân không thể bình tĩnh nổi.

“Ngủ ngon.” Mục Nhiên leo lên giường, vươn tay tắt đèn đầu giường.

Đại khái là vì hôm nay quá mệt mỏi, Mục Nhiên rất nhanh liền trầm ổn ngủ, Lương Viễn Triết bên người lại không thể ngủ được.

Mục Nhiên lúc ngủ rất ngoan, một chút thanh âm lộn xộn cũng không có, tay còn giữ chặt chăn, như là sợ bị người đoạt đi.

Lương Viễn Triết bật cười, nhẹ nhàng nhích lại gần mặt cậu.

Ngũ quan không tính là xinh đẹp, nhìn qua lại rất thoải mái, mãn môi, nhưng đang cười trong giấc ngủ.

Nhìn không được liền nhẹ nhàng cúi đầu, ở trên má cậu in một cái hôn.

Vị sữa đào thuần nhiên, là hương vị ấm áp nhất.

Buổi sáng ngày hôm sau, Mục Nhiên dụi dụi mắt, phát hiện bên cạnh đã không còn ai.

“Lương Viễn Triết.” Mục Nhiên ngồi ở bên giường, mơ mơ màng màng kêu.

“Tôi ở đây.” Lương Viễn Triết đang ướm tay xuất hiện ở cửa phòng ngủ.

“Cậu đang làm gì?” Mục Nhiên đánh ngáp.

“Rửa hoa quả.” Lương Viễn Triết lau khô tay, đắp chăn lên người cậu, “Còn sớm, cậu ngủ tiếp đi, lát nữa tôi gọi dậy.”

Mục Nhiên gật gật đầu, xoay người tiếp tục ngủ.

Lúc tỉnh lại đã giữa trưa, sau khi xuống giường mới phát hiện, trong phòng khách đã bày sẵn cơm trưa phong phú.

“Cậu làm?” Mục Nhiên khiếp sợ.

“Mua.” Lương Viễn Triết vô lực, bản thân mình làm gì có khả năng nấu cơm.

“Tôi trả tiền lại cho cậu nha.” Mục Nhiên ngượng ngùng vẫn để cho hắn mời khách.

“Tôi không phải không trả tiền phòng cho cậu sao?” Lương Viễn Triết quát quát mũi cậu, “Đi rửa mặt đi, đói muốn chết rồi.”

“...Kia lần sau chúng ta đi ăn cơm, tôi mời.” Mục Nhiên thật kiên trì.

Lương Viễn Triết lần này rõ ràng đáp ứng, lần sau, Nhiên Nhiên nói còn có lần sau!

Nội tâm nhẹ nhàng nhảy nhót một phen.

Sân vận động cách nhà Mục Nhiên không xa, hai người ăn cơm xong lại dọn dẹp phòng ở sạch sẽ, bắt xe đi qua vừa kịp giờ.

Đồng đội đã bắt đầu khởi động, Lương Viễn Triết đem Mục Nhiên an bài ở hàng ghế dự bị, sau đó đến phòng thay quần áo đổi đồ.

Mục Nhiên vốn dĩ không vận động nhiều, cho nên đây xem như là lần đầu tiên cậu đến tận hiện trường xem, trong lòng vẫn có chút chờ mong.

Trận đấu đầu tiên chính thức bắt đầu, Lương Viễn Triết đã chạy tới, đem áo khoác này nọ tất cả đưa cho Mục Nhiên, còn đưa cho cậu một cái loa nhỏ, thực nghiêm túc nói nhớ cổ vũ tôi nha!

Mục Nhiên thử thổi thổi cái loa nhỏ, cười tủm tỉm gật đầu với hắn.

Đối với trận đấu thế này, Mục Nhiên đại khái có thể phân biệt hai đội cùng quả bóng, còn lại một mực không hiểu, cho nên ánh mắt vẫn dõi theo Lương Viễn Triết – người duy nhất mà cậu quen.

Lương thiếu gia dùng dư quang thoáng nhìn về phía sau, hoa tâm nở rộ, kiêu ngạo đá như hổ sinh uy, nửa đầu hiệp một đã thắng 3-0.

Trong giờ nghỉ, Lương Viễn Triết thở hồng hộc chạy đến trước mặt Mục Nhiên, vươn tay muốn lấy nước uống từ cậu.

“Thật là lợi hại.” Mục Nhiên từ đáy lòng tán thưởng, nhìn các đội viên khác đều có người mát xa, vì thế lại chủ động mở miệng, “Cần tôi giúp cậu thả lỏng cơ thể không?”

Lương Viễn Triết thiếu chút nữa vì mừng như điên mà ngất xỉu.

Mục Nhiên ngồi xổm xuống, hai tay ôm lấy chân Lương Viễn Triết, học bộ dạng huấn luyện viên bên cạnh vỗ vỗ đánh đánh, tuy rằng lực đạo không có, nhưng Lương thiếu gia vẫn sung sướng tới cực điểm.

“Cậu như thế nào mà một chút sức lực cũng không dùng.” Bên tai truyền đến một tiếng rống, giây tiếp theo, Mục Nhiên đã bị huấn luyện viên túm lấy, “Đây mới là thủ pháp chính xác, học đi!”

“Này,” Lương Viễn Triết kêu kêu, sao lại có người nhiều chuyện như vậy!!

Chú thích: (1) Nguyên bản , qt dịch dụ nê cầu, google trans là chè khoai môn :))

5. Chương 5: Mũi Tẹt

Trận đấu này là giải cấp thành phố, trường trung học nào thắng được mới đủ tư cách tham gia trận đấu toàn tỉnh, bởi vậy sau khi hiệp hai bắt đầu, song phương đều hoàn toàn hợp lực.

Cảm xúc toàn sân tăng vọt, huấn luyện viên đứng bên hàng dự bị đứng dậy hò hét đỉnh tai nhức óc, Mục Nhiên cảm thấy một mình mình ngồi không có tốt, vì thế cũng đứng lên theo, chuẩn bị cầm máy ảnh chụp Lương Viễn Triết vài tấm.

Rút máy ảnh ra khỏi túi quần, trong lúc đang cúi đầu điều chỉnh tiêu cự, đột nhiên nghe bên người truyền đến tiếng kêu sợ hãi, ngẩng đầu muốn xem có chuyện gì, lại “bịch” một tiếng, quả bóng đang bay với tốc độ cao va trúng đầu, trong nhất thời mất cân bằng, vì thế ngã mặt thẳng tắp ngã xuống đất.

“Mục Nhiên!” Lương Viễn Triết xa xa nhìn đến, cả kinh chạy nhanh tới.

Cái mũi Mục Nhiên vô cùng xui xẻo bị gãy, thời điểm ngã sấp xuống đầu lại chạm đất, vì thế máu mũi ào ào chảy, lỗ tai cũng ong ong, cả người đều chóng mặt hồ đồ.

Bác sĩ bên cạnh vội vàng chạy đến, đem Mục Nhiên đặt lên cáng.

“Cậu thay tôi lên sân!” Lương Viễn Triết nắm lấy một đồng đội ngồi trên ghế dự bị kéo ra, bản thân chạy theo cáng ra ngoài.

Huấn luyện viên hít hít mũi, nói đi là đi sao, trở về nhất định bắt cậu ta nhảy ếch một giờ.

Sau khi trị liệu đơn giản, liền đem người đến bệnh viện, rất nhanh có kết quả kiểm tra. Mũi Mục Nhiên bị gãy xương, nhưng mà may mắn đầu không có vấn đề gì.

Lương Viễn Triết hối hận khó chịu, sớm biết vậy đã không dẫn cậu đến đây.

“Không có việc gì.” Mục Nhiên bị gãy mũi, ồm ồm an ủi hẳn.

Nhìn băng gạc trên mũi cậu, còn có sau ót, Lương Viễn Triết gia buồn bực đến cực điểm.

Sau khi rời bệnh viện, Lương Viễn Triết một đường đưa cậu về nhà, thừa dịp Mục Nhiên mở cửa, hỏi cậu bữa tối muốn ăn cái gì.

“Cái gì cũng không muốn ăn.” Mục Nhiên đổi dép lê, “Đau đầu, trong miệng cũng đều là mùi máu.”

“Không được, cậu chảy nhiều máu như vậy, phải bổ dưỡng lại.” Lương Viễn Triết rất kiên trì, “Tôi đi mua canh gà, cậu ở nhà chờ tôi.”

“Không cần.” Mục Nhiên một chút thèm ăn cũng không có.

“Cậu sao lại cố chấp như vậy.” Lương Viễn Triết trừng mắt, “Không cho nói nói, ở nhà hảo hảo nghỉ ngơi!”

“Tuỳ cậu vậy.” Mục Nhiên không có khí lực tranh cãi với hẳn, chính mình ủ rũ đi vào phòng, lên giường, ngủ.

Lương Viễn Triết đi taxi đến nhà hàng trước đây cậu hay đến, mới phát hiện canh gà mái táo đỏ chỉ còn một phần cuối cùng, đang chuẩn bị bưng lên bàn cho khách, vì thế không khỏi phân trần chiếm làm của riêng, lại cưỡng chế lệnh đầu bếp đi xào rau, bộ dạng hoàn toàn giống xã hội đen thổ phỉ.

“Ông chủ, muốn báo cảnh sát không?” Anh chàng vừa mới tới làm không khỏi hoảng sợ.

Ông chủ quán bên cạnh lệ rơi đầy mặt, bản thân mình vì cái gì lại quen cái tên ác bá này?!

Mục Nhiên ngủ rất sâu, tỉnh lại đã là buổi tối mười giờ, ngoài cửa sổ tối đen một mảnh, chỉ có ngọn đèn đầu giường vàng dịu.

“Tỉnh?” Lương Viễn Triết vẫn bồi một bên nâng cậu dậy.

“Cậu còn chưa có về?” Mục Nhiên dụi dụi mắt.

“Cậu còn chưa có ăn cái gì, tôi sao có thể về được.” Lương Viễn Triết giúp cậu mang dép lê, “Đi rửa tay đi, tôi đi hâm nóng canh.”

“Tôi không sao, cậu mau về đi.” Mục Nhiên không có thói quen được người khác chiều cố.

“Tôi còn chưa ăn gì, cậu sao có thể đuổi tôi đi?” Lương Viễn Triết bật cười.

“Thật sao?” Mục Nhiên sờ sờ đầu, ngượng ngùng ngáy ngồ cười.

Lương Viễn Triết cảm thán, Nhiên Nhiên dù ngốc thế nào cũng rất khả ái!

“Sau nhiều đậu hủ như vậy?” Lúc ăn cơm, Mục Nhiên ngồi bên bàn ăn kinh ngạc.

“Hô hấp cậu không tốt, cái này dễ nuốt.” Lương Viễn Triết đưa thìa cho cậu.

Mục Nhiên cảm động cay cay mũi, mấy năm nay bản thân sinh bệnh đều một mình, vẫn là lần đầu tiên có người cẩn thận chăm sóc như vậy.

“Ngu ngốc, khóc cái gì.” Lương Viễn Triết xoa xoa đầu cậu. “Nhanh ăn đi, mũi tẹt xấu chết.”

Mục Nhiên bị chọc cười, gương mặt nhăn lại.

Lương Viễn Triết cảm thấy khó chịu, quan hệ giữa mình với cậu ấy, đến lúc nào chất lượng mới nhảy vọt?!!

Cơm nước xong xuôi, Lương Viễn Triết ập úng, nói Mục Nhiên đêm nay tôi tiếp tục ở lại nhà cậu được không?

“Sao lại có thể?” Mục Nhiên cự tuyệt, “Cậu nếu không về nhà, cô chú sẽ lo lắng.”

“Cha mẹ tôi không có ở nhà, trở về cũng chỉ một mình.” Lương Viễn Triết tìm cớ, “Hơn nữa cậu như vậy khẳng định không thể đi học, tôi vừa lúc giúp cậu chép bài.”

“Nhưng mà—”

“Nhưng gì mà nhưng.” Lương Viễn Triết bắt mẫn, “Cậu ghét bỏ tôi sao?”

“Tôi sao lại ghét cậu.” Mục Nhiên dờ khóc dờ cười.

“Vậy thì được rồi.” Lương Viễn Triết thật bá đạo, “Ngày mai tôi về lấy quần áo, về sau ở lại lâu dài.”

“Ở lại lâu dài?” Mục Nhiên trềng lớn mắt.

“Tôi đi rửa chén.” Lương Viễn Triết bỏ trốn trước khi bị cự tuyệt.

“Lâu dài...là bao lâu?” Mục Nhiên đi theo truy vấn.

Cả đời a. Lương thiếu gia trong lòng trả lời.

“Nói chuyện.” Mục Nhiên vò vò quần áo tay áo hần.

“Một...tháng!” Lương Viễn Triết xoay người nhìn cậu, “Đến khi mũi cậu lành.”

“Cha mẹ cậu một tháng cũng không về nhà?” Mục Nhiên buồn bực.

“Đương nhiên.” Lương Viễn Triết mặt không đổi sắc.

“...Vậy thì tùy cậu.” Mục Nhiên sao cũng được, dù sao cái mũi mình bị thương cũng không thể tiếp tục đi làm, có hần cùng nhau về nhà cũng không tệ.

“Đáp ứng rồi?” Lương Viễn Triết trong lòng mừng thầm, loại sự tình đeo đuổi vợ này, quả nhiên da mặt phải dày!

Mục Nhiên ban ngày có chút ngủ nhiều, sau khi ăn xong vốn tính đọc sách xem ti vi, kết quả không bao lâu đã bị Lương Viễn Triết khiêng lên giường.

“Tôi không muốn ngủ.” Mục Nhiên rất ai oán.

“Cậu phải nghỉ ngơi nhiều.” Lương Viễn Triết tắt đèn trần, thuận thực đem cánh tay mình để lộ trước ánh sáng đèn bàn.

“Cậu vì cái gì ăn ra cơ bắp, tôi lại không được?” Lực chú ý của Mục Nhiên bị dời đi, thật thuần khiết vươn tay qua sờ sờ.

“Cơ bắp là do luyện ra, không phải ăn ra.” Lương Viễn Triết dờ khóc dờ cười.

Mục Nhiên hậm hực lùi về chần, bản thân mình vẫn là nên thôi hi vọng.

“Cái mũi còn đau không?” Lương Viễn Triết nằm bên người cậu, nghiêng người hỏi.

“Hoàn hảo, thuốc giảm đau rất tốt.” Mục Nhiên tắt đèn bàn, “Ngủ ngon.”

“Cậu không phải không buồn ngủ sao?” Lương Viễn Triết đột nhiên mở miệng.

“...Cho nên ý cậu lúc này tôi có thể đi xem ti vi?” Mục Nhiên vừa bực mình vừa buồn cười.

“Xem tivi không được, nhưng mà tôi có thể cùng cậu nói chuyện phiếm.” Lương Viễn Triết dựa dựa vào trước mặt cậu, “Tán gẫu cái gì đều có thể, ví dụ như... cậu thích sách của ai nhất?”

Vốn chỉ là tùy tiện tìm đề tài, kết quả Mục Nhiên há mồm đã nói ra một cái tên nước ngoài dài ngàn dặm. Tôi dựa vào, người kia là ai? Lương thiếu gia học máu, sớm biết vậy đã hỏi cậu thích ăn nhất cái gì!

“Cậu thì sao?” Mục Nhiên hỏi.

“...Cậu vẫn là nên nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Lương Viễn Triết đổi đề.

“Nhưng cậu nói muốn nói chuyện phiếm với tôi.” Mục Nhiên bắt mồm.

“Sáng mai muốn ăn bánh chiên mè (1) không?”

“Muốn.”

“Muốn thì đi ngủ sớm chút!”

“...”

Mục Nhiên cảm giận, rõ ràng hắn muốn nói chuyện đầu tiên nha!

Một giờ sau, Mục Nhiên còn xoay xoay người, Lương Viễn Triết bị ép buộc ngủ không được, bất đắc dĩ vươn tay ngăn chặn cậu, “Cậu muốn làm bánh nướng áp chảo phải không?”

“Thực xin lỗi.” Thanh âm Mục Nhiên nghe có chút khàn khàn..

“Làm sao vậy?” Lương Viễn Triết dựng mình dậy.

“Không sao, chỉ là không ngủ được thôi.” Mục Nhiên đã muốn khóc, Lương Viễn Triết cũng đã bật đèn lên.

Trán Mục Nhiên đầy mồ hôi, môi dưới cũng đã tự cắn ra dấu răng.

“Rất khó chịu?” Lương Viễn Triết đau lòng nhìn cậu.

“Cái mũi có chút đau, không sao.” Mục Nhiên có chút xin lỗi, “Thực xin lỗi, ảnh hưởng cậu nghỉ ngơi.”

“Đừng nói vậy.” Lương Viễn Triết xuống giường giúp cậu lấy thuốc giảm đau, “Nếu không vì tôi cậu cũng sẽ không bị thương, cậu không trách tôi là tốt rồi.”

Mục Nhiên lắc lắc đầu, tiếp nhận nước uống thuốc.

Cũng không phải là lỗi của hắn, sao có thể đổ lên đầu hắn được.

“Nếu không tôi hát cậu nghe, dời đi lực chú ý?” Lương Viễn Triết đề nghị.

Mục Nhiên thiếu chút nữa bị sắc nước, dở khóc dở cười nói tôi không phải con nít.

Sao lại con là con nít được? Lương Viễn Triết bất mãn, đây không phải là chuyện tình lãng mạn nhất sao?”

“Tôi kể chuyện cười cho cậu?” Lương Viễn Triết chưa từ bỏ ý định.

“... Uống thuốc xong sẽ không đau nữa, cậu cũng ngủ sớm một chút đi.” Mục Nhiên lại cự tuyệt, vươn tay tắt đèn đầu giường.

Lương Viễn Triết tiếc nuối, Nhiên Nhiên cái gì cũng tốt, chỉ là có chút trì độn.

“Nếu cậu còn đau, cánh tay tôi cho cậu mượn cần.” Lương Viễn Triết còn chưa nói xong, mu bàn tay đã bị bắt lại cần một ngụm.

“Không được nói nữa!” Mục Nhiên hung hung ba ba, chính mình đã buồn ngủ rồi!

Sờ sờ mu bàn tay còn in dấu răng, Lương thiếu gia vui không chịu được, chỉ muốn dấu vết cứ in lại trên người.

Sao lại khả ái như vậy a!!!

Cuộc sống vài ngày kế tiếp, Mục Nhiên xin nghỉ phép, ngoan ngoãn ở nhà dưỡng thương.

Thầy cô cùng bạn bè sau khi nghe xong đều lo lắng, vốn muốn đến nhà thăm, lại bị Lương Viễn Triết tận lực can trở, cuối cùng đổi thành an ủi qua điện thoại, mua một đồng lớn hoa quả sữa tươi từ bên ngoài, kính nhờ Lương Viễn Triết mang cho cậu.

“Cậu sao lại không giúp tôi cự tuyệt?” Mục Nhiên thực buồn bực, bản thân vốn vì ham chơi mà bị thương, sao lại để thầy cô bạn bè mua này mua nọ.

“Cự tuyệt rồi a, nhưng bọn họ cố ý muốn đưa.” Lương Viễn Triết vừa trả lời có lẽ vừa hăm canh, mở lò vì sổng ra lại phát hiện bên trong có đồ ăn.

“Tôi tự mình làm.” Mục Nhiên đứng trước cửa phòng bếp, “Dù sao làm bài tập xong cũng chẳng có gì làm.”

“Cậu làm?” Lương Viễn Triết cảm thấy chính mình quả thật là nhất được bảo vật, Nhiên Nhiên thanh tú sạch sẽ, tính tình hiếu học người tốt phẩm chất, còn thu dọn phòng ốc gọn gàng ngăn nắp, cư nhiên còn biết cả nấu ăn.”

“Cậu muốn ăn thử hay không?” Mục Nhiên thăm dò hỏi.

“Đương nhiên!” Lương Viễn Triết dùng sức gật đầu.

“Hương vị bình thường, cậu đừng hi vọng quá cao.” Mục Nhiên đối với trù nghệ (khả năng nấu ăn) của mình không có bao nhiêu tin tưởng.

“Sao lại vậy được.” Lương Viễn Triết giúp cậu lấy thức ăn, “cậu thông minh như vậy, nấu cái gì cũng nhất định ăn ngon.”

Mục Nhiên bị hắn nói vậy ngượng ngùng, khuôn mặt có chút vi vi hồng

Cà chua, hành tây, cà rốt xào với trứng và thịt lợn, canh đậu hũ dưa leo băm nhỏ nấu với tôm, đều là đồ ăn bình thường của gia đình, Mục Nhiên rất cẩn thận xem Lương Viễn Triết, nghĩ bản thân có nên giúp hắn gọi đồ ăn ngoài hay không.

Lương thiếu gia thực nể tình lang thôn hổ yết, vừa ăn vừa tán thưởng từ đáy lòng.

“Thật sự sao?” Mục Nhiên vui vẻ, “Ngoài cậu ra, chưa có người khác nếm qua đồ tôi nấu đâu.”

“Tôi là lần đầu tiên của cậu?” Lương Viễn Triết bị những lời này làm thích thú.

“Ừ, ngoại trừ tôi, cậu là người thứ nhất.” Mục Nhiên cười tủm tỉm.

Lương Viễn Triết nuốt nuốt nước miếng, làm sao bây giờ, thật muốn nhảy tới cắn một ngụm.

Sau khi cơm nước, Mục Nhiên ở trong phòng ngủ làm bài tập, Lương Viễn Triết ở phòng bếp rửa chén, hạnh phúc rửa rửa.

Cậu nấu cơm tôi rửa chén, có phải rất giống vợ chồng nhỏ không?

“Lương Viễn Triết.” Mục Nhiên ở phòng ngủ kêu.

“Làm sao vậy?” Lương thiếu gia nhanh chóng xuất hiện.

“Ghi chép của cậu hỗn loạn hết.” Mục Nhiên cau mày vò tóc, “Cần bản nhìn không rõ!”

“... Tôi ngày mai cải thiện.” Lương Viễn Triết nhắc tay cam đoan.

“Còn có, cậu lên lớp không chuyên tâm!” Mục Nhiên dương dương tự đắc cầm sách toán của hắn, từ bên trong rơi ra một quyển tạp chí quân sự.

“Hảo hảo hảo, tôi lập tức ném đi.” Lương Viễn Triết tiếp tục chân chó (nịnh nịnh lấy lòng).

“Thành tích học tập của cậu có phải rất kém không?” Mục Nhiên nheo mắt lại.

“Cũng tạm được.” Lương Viễn Triết rối rắm.

“Không được, đêm nay cậu phải theo tôi đọc sách.” Mục Nhiên đưa ra quyết định.

“Hảo.” Lương Viễn Triết lần này đáp ứng thật sáng khoái.

Đây căn bản là phúc lợi, tên gốc mới không đáp ứng!

Chú thích: (1) : Qđ dịch chỉ ma sinh tiên, Gđ trans mè chiêm

6. Chương 6: Tiểu Phu Phu

Sau hai giờ, phẩm học đa tài Mục Nhiên bảo bảo thu thập sách vở bài tập, xoay xoay thắt lưng chuẩn bị đi xem ti vi.

“Mục Nhiên.” Lương Viễn Triết đáng thương hề hề nhìn cậu. “Tôi không biết làm.”

“Bài nào?” Mục Nhiên kéo ghế đến trước mặt hắn.

“Toàn bộ.” Lương thiếu gia da mặt rất dày.

Mục Nhiên nôn ra máu, toàn bộ?

“Xem ra, tôi không học được.” Lương Viễn Triết thở dài.

“Không sao, tôi dạy cho cậu.” Mục Nhiên thực nghĩa khí, vươn tay qua cầm lấy xấp bài tập, “Bây giờ, chúng ta bắt đầu làm bài thứ nhất.”

“Ừ.” Người nào đó trong mắt đầy ý cười.

Tuy rằng Lương thiếu gia quả thật có chút ngu ngốc, Mục Nhiên vẫn rất nghiêm túc giúp hắn làm bài, một chút mất kiên nhẫn cũng không có.

“Mục Nhiên, cậu đối với ai cũng tốt như vậy?” Lương Viễn Triết làm bộ không để ý hỏi.

“Làm bài cho tốt đi!” Mục Nhiên hung hung.

Lương Viễn Triết thở dài, sao lại không hiểu phong tình như vậy.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Mục Nhiên nằm trên giường đọc tạp chí, Lương Viễn Triết sau khi tắm rửa xong nằm bên người cậu, vươn tay xoa bóp cho cậu.

“Ngủ.” Mục Nhiên cười trốn vào trong chăn.

“Có thể thương lượng chuyện này được không?” Lương Viễn Triết nhìn cậu.

“Ừ, cái gì?” Mục Nhiên hỏi.

“Nếu lần thi cuối kỳ tôi được một trăm điểm, ngày nghỉ cậu theo giúp tôi đóng quân dã ngoại, có được hay không?” Ngừ khí Lương Viễn Triết tràn đầy chờ mong. “Tôi vừa vặn chỉ có hai chứng nhận trải nghiệm, đều sắp hết hạn rồi.”

“Không đi.” Mục Nhiên đối với trò chơi này một chút hứng thú cũng không có, hưởng hồ hắn được 100 điểm cũng không liên quan đến mình.

“Đi đi.” Lương Viễn Triết chưa từ bỏ ý định. “Chỉ đi một tuần, nháy một cái liền xong!”

Mục Nhiên đem đầu vùi vào trong chăn, dùng trầm mặc để kháng nghị.

“Thật sự không muốn đi?” Lương Viễn Triết thất vọng.

“Cậu có thể tìm người khác cùng đi.” Mục Nhiên lộ ra hai mắt, “Ví dụ như Kim Cương, hẳn nhất định nguyện ý đi cùng cậu.”

Kim Cương là cao thủ trong ban thể dục, người cũng cao lớn thô kệch, buộc một tay mà cử tạ, kéo co cũng rất mạnh mẽ!

Lương Viễn Triết nghĩ, Kim Cương em gái cậu!

“Ngủ đi, ngủ ngon.” Mục Nhiên xoay người trùm chăn, chừa cái ốt lưu lại cho Lương Viễn Triết.

Cậu chẳng biết gì cả!!? Lương thiếu gia buồn bực vô cùng, vươn tay tắt đèn đầu giường.

Ngày hôm sau tan học, Lương Viễn Triết đi vòng đến siêu thị, mua một đồng rau dưa thịt bò bao lớn bao nhỏ xách về nhà.

Sau khi mở cửa vào nhà, Mục Nhiên đang mặc tạp dề, không khí thoảng hương đồ ăn ấm áp, vì thế Lương thiếu gia nhin không được cảm thán, đây mới đúng là gia đình!

“Cậu mua nhiều quá.” Mục Nhiên oán giận. “Hơn nữa vì sao lại đi siêu thị nhập khẩu này, dưới lầu đã có chợ trời, tiện nghi lại mát mẻ.”

“Ừ, cuối tuần chúng ta cùng đi mua đồ ăn.” Lương Viễn Triết nhập vai trước, chế độ tự động chuyển sang tiểu phụ phu ngọt ngào.

“Hôm nay có thể ăn mì ống đi?” Mục Nhiên vừa rửa tay vừa hỏi.

“Đương nhiên.” Đừng nói là mì ống, chỉ cần là Nhiên Nhiên cấp, bánh bao dưa muối cũng ăn luôn!

“Đúng rồi, đêm nay tôi muốn về nhà lấy quần áo. Quá muộn thì sẽ không trở lại, chính cậu phải hảo hảo nghỉ ngơi.” Cơm ăn một nửa, Lương Viễn Triết nói cậu.

“Ừ, nhà cậu ở đâu?”

“Hoa Hi Viên.” Lương Viễn Triết trả lời.

Mục Nhiên ở trong lòng bĩu môi, khu biệt thự xa hoa, quả nhiên là con trai nhà có tiền.

Đêm nay không có Lương Viễn Triết theo dõi, Mục Nhiên làm xong bài tập liền tùy hứng một phen, mở máy tính ra xem phim Mỹ đến hai giờ sáng, dù sao mấy bữa nay cũng không cần đến trường.

Di động đột nhiên ọc ọc vang, Mục Nhiên bị hoảng sợ, cầm lên thì thấy Lương Viễn Triết.

“Sao còn chưa ngủ?” Lương thiếu gia hung tợn.

“...Tôi đang ngủ!” Mục Nhiên nhanh chóng biện giải, một phen tắt âm thanh máy tính đi.

“Ngủ còn không tắt điện thoại!” Thanh âm Lương Viễn Triết càng hung.

“Tôi tôi tôi quên.” Mục Nhiên bị hấn rống thật khẩn trương.

“Tắt di động ngủ mau!” Lương Viễn Triết hống xong tắt di động cái rụp, không cho Mục Nhiên cơ hội nói nữa.

Mục Nhiên ngoan ngoãn đánh răng rửa mặt chui vào ổ chăn, trước khi chìm vào giấc ngủ mới buồn bực nhớ ra, chính mình vì cái gì lại nghe lời như vậy!

“Hung cái gì mà hung!” Mục Nhiên ôm gối đầu chà qua chà lại, bắt nó trở thành Lương Viễn Triết.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lương thiếu gia thở hổn hển chạy qua nhà Mục Nhiên, mang theo hành lý cùng bữa sáng.

Trong phòng ngủ, Mục Nhiên còn ngủ rất ngon rất thơm, ổ chăn rất ấm, cho nên toàn bộ gương mặt có chút đỏ bừng.

Lương Viễn Triết không nỡ đánh thức nàng (Băng để nguyên xi nha~~ =))), nhẹ chân nhẹ tay rời khỏi phòng, liền trực tiếp xách cặp đến trường.

Sau khi tỉnh ngủ, Mục Nhiên buồn bực lắm, hấn trở về khi nào?

Một tuần rất nhanh trôi qua, Mục Nhiên đến bệnh viện gỡ băng gạc xuống, lại mua về một đồng thuốc to.

“Hoàn hảo không có xiềng xích.” Lương Viễn Triết nhẹ nhàng thở ra, cái mũi đẹp như vậy, xiềng xích sẽ rất thắm.

“Nơi này bị mềm.” Mục Nhiên áp áp cái mũi mình, vẽ mặt đau khổ nhìn hấn.

“A?” Lương Viễn Triết vươn tay qua sờ.

Quả nhiên, ở giữa mũi có chút mềm.

“Xong rồi, sẽ không bị tẹt xuống chứ?” Lương Viễn Triết nóng nảy.

“Tôi không muốn có mũi tẹt!” Mục Nhiên hôn mê.

“Không có việc gì không có việc gì, cùng lắm tôi mang cậu đi chỉnh hình!” Lương Viễn Triết nhanh mồm nhanh miệng.

Mục Nhiên buồn bực, đứng trước gương dùng sức xem.

“Đừng đùa loạn nữa, rất lâu rồi có biết không hả!?” Hưng thần ác sát dè dặt lý vọt vào.

“Tương lai sẽ không bị tẹt chứ?” Lương Viễn Triết rất nhanh hỏi.

“Đương nhiên sẽ không!” Hộ lý dùng ánh mắt nhìn tên gốc nhìn hằm.

Mục Nhiên nhẹ tâm, nhìn Lương Viễn Triết ngu ngốc hề hề cười.

Cho dù mũi cậu có tẹt, tôi cũng muốn lấy cậu về nhà! Lương thiếu gia trong lòng yên lặng nắm tay, vợ khả ái như vậy, người khác muốn cũng đừng nghĩ.

Sau khi rời bệnh viện, hai người không muốn bắt xe, vì vậy dọc theo lối đi bộ chậm rãi rì rì đi, vừa nói chuyện phiếm vừa phơi nắng bên ngoài.

Bất tri bất giác đã đến trung tâm thành phố, Mục Nhiên đi được một nửa dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn Lương Viễn Triết nói cậu đi cắt tóc đi.

“Vì sao?” Lương Viễn Triết sửng sốt.

“Tôi thấy tóc cậu ngắn một chút được hơn.” Mục Nhiên rất nghiêm túc, “Đôi mắt cậu đẹp lắm, hiện tại bị tóc mái che mất, nhìn không có được.”

Lương Viễn Triết không nói hai lời, lôi kéo Mục Nhiên vào một cửa hiệu cắt tóc, khi đi ra đã đổi thành cái đầu đinh.

“Thuận mắt hơn.” Mục Nhiên gật đầu.

Lương Viễn Triết buồn bực, thì ra từ trước đến giờ vẫn nhìn mình không vừa mắt à????

“Tôi không phải có ý này.” Mục Nhiên ý thức được bản thân lỡ lời, xấu hổ giải thích: “Tôi nói cậu như vậy đẹp trai hơn.”

Lương Viễn Triết hạnh phúc ngất trời, Nhiên Nhiên nói mình đẹp trai!

Sự thật chứng minh thẩm mỹ của Mục Nhiên so với Lương Viễn Triết cao hơn một chút. Thứ hai lúc Lương suất ca vừa mới bước vào phòng học, các nữ sinh liền vọt tới tán thưởng — tóc ngắn càng đẹp trai hơn a!

Lương Viễn Triết mặt ngoài thật băng sơn, nội tâm thật sung sướng, quay đầu về phía Mục Nhiên muốn nhìn chút ngưỡng mộ của cậu. Ai ngờ người nào đó đang nghe tiếng Anh, đeo tai nghe vẻ mặt nghiêm túc, miệng còn lầm bầm bầm theo, hoàn toàn không nghe tới âm thanh bên ngoài.

Sao lại ngốc như vậy a! Lương Viễn Triết nghiêng răng nghiêng lợi, vươn tay vò đầu cậu.

“Cậu làm cái gì!” Mục Nhiên tháo tai nghe xuống, thật buồn bực.

Lương thiếu gia nhìn trời.

“Cậu thật nhàm chán!” Mục Nhiên không nói gì.

“Tôi đây vốn vậy!” Lương Viễn Triết oán giận nhéo nhéo mặt cậu, mang theo áo khoác ra ngoài mua nước.

Mục Nhiên giận, đầu ra người ngu ngốc như vậy!

Trong giờ tự học, chủ nhiệm lớp tuyên bố một tin tức, thứ tư tuần sau tổ chức đại hội thể dục thể thao toàn trường.

Cao thủ thể dục Lương Viễn Triết tất nhiên được ký thác kỳ vọng cao, xoẹt xoẹt đăng ký một đồng hạng mục. Còn lại Mục Nhiên trước sau như một vào ban hậu cần, đi mua đồ uống tiện lợi, thuật tiện viết kịch bản phát thanh.

“Cậu thật sự không tham gia sao?” Lương Viễn Triết một bên điền đơn một bên hỏi cậu, “muốn đấu một trận không?”

“Không cần!” Mục Nhiên kịch liệt lắc đầu, chính mình không cần ăn no không có chuyện gì làm mà đi thi.

“Thi một cái đi, cùng tham gia.” Lương Viễn Triết vui vẻ.

Mục Nhiên mắt tròn trắng, ghé vào bàn xem tiếng Anh.

“Này, tốt xấu gì cũng cố vũ tôi một chút a.” Lương Viễn Triết bắt mân vồ vồ mặt cậu.

“Cậu nhất định đoạt quán quân.” Mục Nhiên ngồi thẳng người, rất nghiêm túc.

“Thật sự?” Lương Viễn Triết đắc chí.

“Đương nhiên, đầu óc ngu si tứ chi phát triển (nguyên văn:”ý nghĩ đơn giản nhân tứ chi đều phát đạt”, cũng cùng nghĩa ha =))) , tôi đối với cậu có đủ tin tưởng!” Mục Nhiên nghiêm trang.

“Mục Nhiên.” Lương Viễn Triết nghiêng răng nghiêng lợi.

Mục Nhiên cười, nhìn hẩn mặt nhần như khi.

Lương Viễn Triết thở dài, làm sao bây giờ, còn chưa có đối thủ, bản thân đã không có biện pháp có được cậu ấy.

Hôm nay sau khi tan học, Lương Viễn Triết vẫn như cũ mặt dày đi theo Mục Nhiên về nhà.

“Kỳ thật không cần ở một tháng lâu như vậy, mũi tôi đã không có việc gì.” Mục Nhiên cùng hẩn lên tàu điện ngầm, “Cậu còn có việc, không cần theo giúp tôi.”

“Tôi biết cậu không có việc gì, nhưng mà nhà tôi lúc này không có người, trở về cũng không ai nói chuyện.” Lương Viễn Triết thật cẩn thận, “Cậu nếu không chê tôi phiền, liền tiếp tục thu lưu tôi đi?”

“Sao phải nói bản thân đáng thương như vậy.” Mục Nhiên bĩu môi, “Được rồi, cậu thích ở bao lâu thì ở.”

Ở bao lâu thì ở, cả đời được không?

Lương Viễn Triết xoa xoa đầu cậu, ở trong lòng cười khổ.

Tiểu ngốc ngếch, khi nào mới đáp lại tôi một chút đây, khiến cho tôi có đủ dũng khí nói thích cậu?

“Đêm nay muốn ăn gì?” Đi đến cửa nhà, Lương Viễn Triết hỏi cậu.

“Cậu có muốn ăn mì thịt bò?” Mục Nhiên kéo kéo dây túi xách, “Trước ngõ có một quán nhỏ, ăn ngon lắm.”

Lương thiếu gia vui vẻ đáp ứng, đi theo Mục Nhiên cùng nhau bảy bước tám bước, bước đến một quán ăn đơn giản.

Đúng thời gian ăn cơm, trong quán cũng chật chội người, hai người không có chỗ để ngồi, chỉ đơn giản ngồi bên cái bàn nhỏ đặt bên đường.

Mục Nhiên hiển nhiên là khách quen của quán, bà chủ quán cũng chưa hỏi cậu ăn cái gì, liền trực tiếp bưng tới hai bát mì thịt bò to.

“Cậu thường xuyên tới đây sao?” Lương Viễn Triết hỏi.

“Ừ.” Mục Nhiên đổ mì vào cho hẩn, “Chủ quán đây tốt lắm, đồ ăn cũng ngon, tôi đói bụng sẽ đến đây.”

Lương Viễn Triết cười cười, giúp cậu lựa rau thơm mùi tây ra ngoài.

“Sao cậu biết tôi không ăn rau này?” Mục Nhiên có điểm ngoài ý muốn, vốn dĩ lúc nào ăn cũng không bỏ vào, chỉ là hôm nay chủ tiệm đại khái bận rộn quá, quên vụ này.

“Lần đầu tiên ăn cơm đã phát hiện.” Lương Viễn Triết tròn tròn bát cậu. “Ăn đi, lựa ra hết rồi.”

“Nhìn không ra, cậu cẩn thận như vậy.” Mục Nhiên cúi đầu ăn canh.

Lương Viễn Triết thở dài, tiểu ngu ngốc trì độn.

Tuy rằng thời tiết rất lạnh, nhưng món mì cũng rất nóng, hai người ăn đến trên trán đổ mồ hôi.

“Ăn ngon đi!” Miệng Mục Nhiên bị cay đỏ rực.

Lương Viễn Triết nhìn theo cậu ăn từ trong bát, thuật tiện dùng ngón tay cái cọ cọ khoé miệng của cậu.

Xúc cảm ôn nhu mềm, như pudding mới ra lò.

“Miệng mềm như vậy?” Lương Viễn Triết ngoài ý muốn.

“Chẳng lẽ của cậu cứng rắn a?” Mục Nhiên né tránh tay hắn.

“Cho cậu sờ.” Lương Viễn Triết đưa miệng qua.

Mục Nhiên miễn cưỡng, vươn ngón trở dè.

Người nào đó trong lòng mang kế hoạch nham hiểm nhân cơ hội há mồm, ái muội cắn đầu ngón tay cậu.

“Nha!” Mục Nhiên rút ngón tay về, tát hắn một cái, thật bất mãn nhìn hắn, “Cắn tôi làm gì!”

Lương thiếu gia nôn máu đến chết, như thế nào cũng không phối hợp là sao!!

Mục Nhiên không hề tự giác, ăn mì một cách nghiêm túc. Lương Viễn Triết một bên buồn bực một bên ở trong lòng tính toán. Nếu có vợ ngốc như vậy, vẫn là chính mình nên chủ động một chút. Sắp đến nghỉ đông, thời gian tốt không thể cô phụ, có chết cũng phải đem cậu rước về nhà!

7. Chương 7: Ai Khi Dễ Cậu?

Một tuần sau chính là đại hội thể thao, Lương Viễn Triết luôn mãi kéo Mục Nhiên dặn dò uy hiếp, phòng ngừa cậu nửa đường mất tích chạy đến thư viện.

“Yên tâm đi.” Mục Nhiên vỗ vỗ bả vai hắn, “Tôi còn phải đi mua nước cho các đại gia, làm sao có khả năng trên đường chạy trốn, nhanh đi chuẩn bị đi!”

“Tôi chạy về nhất có được thưởng không?” Lương Viễn Triết mặt dày hỏi.

“Đương nhiên, nhà trường sẽ phát thưởng.” Mục Nhiên gật đầu.

Còn chưa nói xong, Lương Viễn Triết liền đen mặt trừng cậu.

“...Lớp cũng sẽ thưởng cho.” Mục Nhiên không biết bản thân lại chọc gì hắn, vì thế thật cẩn thận giải thích.

Lương thiếu gia hít sâu, sau đó liều mạng gõ đầu cậu, xoay người đi vào sân vận động.

Lão tử hỏi cậu có thưởng không, cậu lồi trường học vào làm gì? Chẳng lẽ cho tôi sờ một chút cũng không được sao!

“Lương Viễn Triết!” Đồng đội chạy tới, “Nhanh lên nhanh lên, bắt đầu rồi.”

“Đã biết!” Lương Viễn Triết trong cơn giận dữ.

Đồng đội thật vô tội, rõ ràng bản thân mình có hảo tâm!

Đứng trên vạch xuất phát, Lương Viễn Triết nhìn không được lại nhìn thoáng qua Mục Nhiên, chỉ thấy cậu nhướn cổ nhìn mình, vì thế tâm tình hơi tốt lên một chút.

Ba ngàn mét đối với Mục Nhiên như là ác mộng, đối với Lương Viễn Triết lại quá dễ dàng, không chút cố sức nào cũng về nhất.

Trên sân vận động bùng nổ tiếng hoan hô, Lương Viễn Triết tự hào vẫy tay với Mục Nhiên, đắc ý chớp mắt. Mục Nhiên đối hất giờ hai ngón tay hình chữ “V”, cười tủm tỉm từ trên khán đài chạy xuống.

“Cậu muốn uống nước hay không?” Mục Nhiên hỏi hắt.

“Cậu xem, tôi đã về nhất, ngày mai đi theo giúp tôi đi đóng quân dã chiến CS đi?” Lương Viễn Triết chưa từ bỏ ý định.

“Vì cái gì a?” Mục Nhiên mặc danh kỳ diệu, “Cậu chạy về nhất lại không liên quan đến tôi!”

“Không liên quan?” Lương Viễn Triết nháy mắt đổi sắc mặt, nghiêng rằng nghiêng lợi, trong mắt dấy lên hừng hực hoả diễm, “Lúc trước là ai ở bên cạnh thì thâm, cổ động tôi tham gia trận đấu?”

“... Cậu giỏi thể dục như vậy, đương nhiên là phải đăng ký.” Mục Nhiên bị hắt sấp đến, nơm nớp lo sợ biện giải.

“Một câu, có đáp ứng hay không?” Lương Viễn Triết một phen nắm lấy gương mặt cậu.

“Tôi sẽ không đánh CS...” Mục Nhiên ý đồ giãy dụa lần cuối.

“Không được lấy cớ!” Tay Lương Viễn Triết càng thêm lực.

Mục Nhiên khuôn mặt bị néo sinh đau, nước mắt rất nhanh muốn oà ra, sao lại có người không nói đạo lý như vậy?

“Có đi hay không?” Lương Viễn Triết còn hung hung ba ba hỏi.

“Đi.” Mục Nhiên cuối cùng không cam lòng phải thoả hiệp.

“Không được đổi ý a!” Lương Viễn Triết buông tay, vui sướng khi âm mưu thực hiện được.

Mục Nhiên ngẩng đầu trừng hắt, má bên trái bị niết đỏ một vùng lớn.

Xuống tay hơi mạnh a... Lương Viễn Triết có điểm ảo não chính mình không nhẹ không nặng, vươn tay muốn giúp cậu nhu nhu, kết quả bị Mục Nhiên bay nhanh né tránh.

“Tôi đáp ứng cậu rồi mà còn néo tôi!” Mục Nhiên bất mãn kháng nghị.

Lương thiếu gia rên rỉ, sao lần nào cũng không phối hợp như vậy?

Ba ngày đại hội thể thao trôi qua, Lương Viễn Triết ôm một đồng giấy khen, hết thầy đưa cho Mục Nhiên bảo quản.

“Cậu còn có hạng mục nào?” Mục Nhiên hỏi.

“Đội lát nữa có trận bóng rổ.” Lương Viễn Triết ngồi bên cạnh cậu uống nước.

“Cậu không phải ở câu lạc bộ bóng đá sao, sao lại chạy tới đánh bóng rổ?” Mục Nhiên buồn bực.

“Có người bị thương, tôi đi cho đủ số lượng.” Lương Viễn Triết ném chai nước của mình cho cậu, “Buổi tối cùng nhau ăn cơm, không được trên đường chuồn mất!”

“Ừ.” Mục Nhiên đánh ngáp, buồn ngủ chết.

Vốn tính khi trận đấu bắt đầu vụng trộm chạy đến thư viện ngủ, bất quá bị Lương Viễn Triết uy hiếp, cuối cùng vẫn không dám đi.

Tính tình người nọ kém như vậy, vụng nhất lúc uống nước không tìm thấy mình, nhất định sẽ sinh khí!

Mục Nhiên thở dài, ủ rũ ôm áo khoác cùng chai nước ngủ gà ngủ gật, thư viện không thể đi, tại đây ngủ một chút cũng có thể nhỉ?

Mơ mơ màng màng ngủ không bao lâu, bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh ồn ào, Mục Nhiên ngồi thẳng người, phát hiện bạn học bên cạnh không biết từ lúc nào đã đứng lên hết.

“Thắng?” Mục Nhiên ngẩng cổ lên xem.

“Làm gì có, có người đang đánh nhau.” Ba nữ sinh vẻ mặt lo lắng, “Sao lại như vậy a?”

Trên sân bóng đã hỗn loạn thành một đoàn, phân không rõ ai đánh ai khuyen, thời điểm Mục Nhiên chạy tới, vừa vận nhìn thấy Lương Viễn Triết tung một cú đấm, cánh tay rắn chắc nện một cái trên mặt đối phương.

“Cậu làm gì!” Mục Nhiên chạy nhanh qua giữ chặt hắn.

Đối phương vẫn còn hùng hống hổ hổ, Lương Viễn Triết nhìn Mục Nhiên liếc mắt một cái, miễn cưỡng ngừng tay.

“Đều đến văn phòng của tôi!” Chủ nhiệm lớp tức giận đến ho khan.

Trận bóng rổ được đổi người, tiếp tục tiến hành. Mục Nhiên một chút tâm tình ngồi xem cũng không có, một người chạy đến sân thể dục ở trước phòng giáo viên, ngồi trên hai thanh xà ngang hẳn.

Một giờ sau Lương Viễn Triết rút cục ra ngoài, Mục Nhiên nhảy từ trên xà xuống, ôm quần áo cùng túi xách chạy tới.

“Luôn chờ ở đây?” Lương Viễn Triết tiếp nhận đồ đạc của mình, cười xoa xoa cậu.

“Tính tình cậu sao lại xấu như vậy!” Mục Nhiên thầm oán.

“Tiểu tử kia miệng không sạch sẽ, không phải nên giáo huấn nó một chút sao?” Lương Viễn Triết nhíu mày.

“Tóm lại đánh người chính là không đúng!” Mục Nhiên thực hung trừng hắn.

“Tôi phải làm sao bây giờ, người khác mắng tôi, tôi còn phải cười nói cảm ơn?” Lương Viễn Triết nổi giận.

Mục Nhiên vốn cũng thuận miệng nói nói, không nghĩ tới hắn lại hung dữ như vậy, vì thế có điểm ghen hờn.

“Đi thôi đi thôi, đi ăn cái gì.” Lương Viễn Triết không muốn tiếp tục chủ đề này.

“Không đi!” Mục Nhiên đẩy cánh tay hắn khoát trên vai mình ra, trong lòng có điểm sinh khí.

“Này, không chịu để yên có phải không?” Lương Viễn Triết bị phạt viết bảng kiểm điểm, vốn một bụng đầy hỏa, lại bị Mục Nhiên nhất nháo, không tự chủ được liền bùng nổ: “Tôi lại không có đánh cậu, cậu sinh khí cái gì?”

Mục Nhiên cũng không để ý đến hắn, lập tức đi về phía trước, bỏ qua không muốn lại nhìn hắn.

Lương Viễn Triết tức giận, nhặt túi sách cùng áo khoác đi về hướng ngược lại, đã không có an ủi, cứ nhiên còn chỉ trích mình, sao lại quá phận như vậy?!

Cuối tuần này, Mục Nhiên ở nhà lên mạng, Lương Viễn Triết ở sân thể dục chơi bóng, ai cũng không liên lạc với ai.

Mục Nhiên nhìn một đồng hành lý của Lương Viễn Triết trong nhà, tâm tình rất xấu rất buồn bực, hôm trước còn ngủ chung một chăn với mình, hôm này vì cái gì lại mặc danh kỳ diệu thành như vậy?

Thứ hai, Lương Viễn Triết sau khi vào phòng học cũng không nhìn Mục Nhiên, trực tiếp ngồi xuống chỗ cuối lớp.

Nhìn chỗ ngồi trống rỗng bên tay trái mình, ngực Mục Nhiên khó chịu, mắt mình sao phải để ý như vậy!

Lương Viễn Triết nhìn cái ót phía trước kia, hận không thể tiến lên kéo cậu mà rống, ai cũng có thể đối nghịch với tôi, chỉ có cậu là không thể!

Vì thế một tuần kế tiếp, hai người chính thức tiến vào thời kỳ chiến tranh lạnh, gặp thoáng qua cũng giả bộ như không phát hiện, một người nhìn trời một người xem đất, vốn là việc cực kỳ bé nhỏ, đến sau cùng lại trở nên không thể văn hời.

Hai người tính tình đều quật cường, mặc dù đã muốn hối hận, lại không chịu làm người nói xin lỗi trước.

Thứ sáu, Mục Nhiên trực nhật xong đã là bảy giờ tối, khi mang túi xách lên xe buýt, vừa vặn nhận được điện thoại của cửa hàng tiện lợi, báo mình đến nhận tiền lương.

Tuy rằng không nhiều lắm, bắt quá tâm tình Mục Nhiên vẫn tốt hơn một chút.

“Tiểu Nhiên.” Dì chủ tiệm thật thích cậu, vừa vào cửa liền cho cậu một đồng mứt táo.

“Cảm ơn dì.” Mục Nhiên chống đỡ quai hàm mở túi.

“Đêm nay là sinh nhật tiểu Phàm, chúng ta cùng đi ăn cơm, cháu cũng cùng đi nha?” Dì chủ tiệm hỏi.

Mục Nhiên vui vẻ đáp ứng, tiểu Phàm là con trai dì chủ tiệm, rất khả ái.

Sinh nhật tổ chức ở một khách sạn cách đó không xa, mọi người cảm xúc đều thực high, lúc tan cuộc đã là mười một giờ.

“Đã khuya, muốn dì lái xe chở cháu về không?” Dì chủ tiệm hỏi.

“Không cần, trên đường có xe buýt 24 giờ, vừa vặn dừng trước nhà cháu.” Mục Nhiên ngượng ngùng không muốn phiền người khác.

“VẬY cháu nhớ cẩn thận.” Dì chủ tiệm cũng không kiên trì, đóng cửa xem chậm rãi khởi động xe.

Mục Nhiên quàng khăn lên, gia tăng cước bộ đi đến ngã tư đường đối diện.

Phía trong ngõ nhỏ có vài dáng vẻ lưu manh đang hút thuốc, muốn lui về phía sau lại sợ chọc đến bọn họ, vì vậy Mục Nhiên lấy thêm can đảm, cúi đầu bước nhanh qua, không nghĩ tới lại bị một người kéo quai cặp xách.

“Yêu, đi nhanh như vậy làm gì nha?” Tiểu lưu manh dáng vẻ lưu manh mở miệng.

“Các người muốn làm gì?” Mục Nhiên khẩn trương, những người này vừa thấy đã biết không phải người tốt, có mấy người còn say khướt, rõ ràng là cố ý tìm việc.

“Còn tưởng là một cô gái, không nghĩ tới đây là nam.” Một tên trong đó vỗ vỗ vai cậu, “Này, cho mượn ít tiền tiêu.”

Mục Nhiên cắn răng muốn chạy, cánh tay lại bị bắt lại mà ngã xuống, không kịp đứng lên, bụng đã bị đập một cước.

Mục Nhiên thét lớn một tiếng, ôm bụng cuộn thành một đoàn.

Mấy tên côn đồ kiêu ngạo thành tánh, lại uống chút rượu, vì thế hướng Mục Nhiên đánh lại đánh, sau khi đánh đã mới thu tay lại, lấy ví tiền của cậu rồi rời đi.

Mục Nhiên nằm trên mặt đất bần thỉu, toàn thân đều đau đớn, đầu đau cánh tay đau, muốn động dậy nhưng không được, thật vất vả nhất pin điện thoại bị vứt trên mặt đất, lắp pin vào gọi cho mẹ, lại bị báo cho biết điện thoại đã tắt.

Trên trời phiêu hạ những hạt tuyết nhỏ, Mục Nhiên vất vả đến ngồi dưới cột đèn đường, cảm thấy không đủ kiên trì, vì vậy do dự mà gọi điện thoại cho Lương Viễn Triết.

“Alo?” Đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm lười biếng.

“...” Trong nháy mắt nghe được thanh âm của hắn, Mục Nhiên đột nhiên cảm thấy uỷ khuất đến đòi mạng.

“Mục Nhiên? Mục Nhiên cậu làm sao vậy?” Lương Viễn Triết cảm thấy có chút không đúng.

Mục Nhiên khóc không ngừng, thật vất vả mới đem sự tình nói rõ ràng.

“Đáng chết.” Lương Viễn Triết thấp giọng nói một câu, một bên mặc quần áo một bên dỗ cậu, “Đừng sợ, tôi giúp cậu gọi xe cứu thương, tôi lập tức tới đây!”

“Ừ.” Mục Nhiên cắt điện thoại, lui vào góc tường chờ hắn.

Mười phút sau, bên ngoài ầm ầm vang lên tiếng xe cứu thương, Mục Nhiên được bác sĩ nâng lên cáng, đưa đến bệnh viện gần nhất.

“Mục Nhiên cậu sao rồi?” Lương Viễn Triết vừa lái xe vừa gọi điện.

“Cậu bé ở trong phòng điều trị, cậu là người nhà của cậu ấy?” Tiếp điện thoại là một hộ lý, “Bệnh viện quân y, 115 khu B.”

“Tôi lập tức tới.” Lương Viễn Triết thả lỏng tâm, tăng tốc xe chạy qua.

Bệnh viện quân y rất lớn, Lương Viễn Triết đi một vòng lớn mới tìm được đúng chỗ. Mục Nhiên đã được chữa trị xong, đang nằm ở trên giường truyền dịch.

“Nhiên Nhiên.” Lương Viễn Triết vọt vào phòng bệnh.

Mục Nhiên động động môi, hốc mắt có chút đỏ lên.

“Không có việc gì không có việc gì.” Lương Viễn Triết ngồi xổm bên người cậu, “Bác sĩ nói chỉ là vết thương ngoài da, đừng lo lắng.”

“Tôi gọi điện cho mẹ, mẹ tắt máy.” Mục Nhiên khóc nức nở, bị đánh không quan trọng, đây mới là chuyện ỷ khuất nhất.

“Điện thoại của dì chắc là hết pin.” Lương Viễn Triết lau lau nước mắt của cậu, “Về sau có việc gì cứ gọi tôi, mở máy 24 giờ.”

“Thực xin lỗi, nhưng tôi thật sự không biết nên tìm ai.” Mục Nhiên khóc đến ho khan, “Tôi lúc ấy không động đậy được.”

“Tôi biết tôi biết, không sao.” Lương Viễn Triết nghe mà đau lòng, cúi người xuống ôm lấy cậu, “Sẽ không có người khi dễ cậu, cho nên đừng sợ.”

“Cảm ơn cậu.” Thanh âm Mục Nhiên có chút khàn khàn.

Lương Viễn Triết lắc đầu, vươn tay giúp cậu chỉnh lại chăn.

Được truyền thuốc an thần, Mục Nhiên không lâu sau liền ngủ. Tuy rằng bác sĩ đã nói qua với Lương Viễn Triết, Mục Nhiên ngoại trừ bị bị bong gân có vẻ nghiêm trọng ra, tất cả đều là ngoại thương. Nhưng mà Lương thiếu gia vẫn không an tâm, vạch chăn lên, tự mình kiểm tra một lúc.

Thân hình gầy teo mang vết bầm xanh xanh tím tím, nơi nơi đều trầy da ứa máu, chân phải được quấn băng chặt, động cũng không được. Lương Viễn Triết xem vừa ảo não vừa đau lòng, hận không thể tát mình một cái, nếu bản thân mình không giận dữ mà làm hoà với cậu trước, sao có thể để cậu một người nửa đêm chạy đến loại địa phương này.

Hai ngày sau, Mục Nhiên làm thủ tục xuất viện, được Lương Viễn Triết mang về nhà.

“Thật sự muốn đến trường sao?” Lương Viễn Triết giúp cậu vào nhà, “Đi còn không được, tôi giúp cậu xin nghỉ phép nha?”

“Không có việc gì, chỉ là chân bị thương mà thôi.” Mục Nhiên cự tuyệt, “Gần cuối kỳ rồi, tôi không muốn thiếu bài.”

“Cái gì mà chỉ là chân bị thương, trên người không phải cũng bị thương sao?” Lương Viễn Triết thở dài.

“Không có sao.” Mục Nhiên kiên trì.

Lương Viễn Triết xoa xoa đầu cậu, bắt đắc dĩ thoả hiệp.

“Nếu bạn học hỏi, cậu nói tôi không cần thận bị ngã.” Mục Nhiên dặn dò.

“Ừ.” Lương Viễn Triết ôm cậu phóng lên giường, “Cậu nói gì tôi cũng đáp ứng, nhưng mà cậu nói cho tôi biết, đêm đó ai khi dễ cậu.”

“Không thấy rõ.” Thanh âm Mục Nhiên rất nhỏ.

Lương Viễn Triết nhú mày, vươn tay nâng cằm cậu, “Không được gạt người.”

“Thật sự không thấy.” Ánh mắt Mục Nhiên có chút né tránh, nhưng không có sửa lời. Tính tình Lương Viễn Triết rất táo bạo, nếu hắn tìm những người đó đánh nhau, chịu thiệt thì làm sao bây giờ?

Lương Viễn Triết ở trong lòng lắc đầu, cũng không có hỏi lại.

Tính tình bình tĩnh trong mọi hoàn cảnh như vậy, nếu không có mình che chở, về sau sẽ bị người khác khi dễ đến chết mất.

8. Chương 8: Ngu Ngốc Thông Suốt

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Lương Viễn Triết lấy di động Mục Nhiên, đổi tên của mình thành số 1.

“Làm gì vậy?” Mục Nhiên có chút buồn bực.

“Về sau nếu có việc, nhớ rõ gọi cho tôi đầu tiên.” Lương Viễn Triết trả điện thoại lại cho cậu.

Danh bạ điện thoại có rất nhiều người, theo thứ tự từ trên xuống, cái đầu tiên chính là “1”, Mục Nhiên đóng di động lại nhìn nhìn hắn, “Cậu thật sự là một người kỳ quái.”

“Sao lại kỳ quái?” Lương Viễn Triết nằm bên cạnh cậu hỏi.

“Có đôi khi tốt đến đòi mạng, có đôi khi lại mặc danh kỳ diệu hung hăng.” Mục Nhiên nằm trên giường nghiêng đầu, “Kỳ thật chúng ta không phải mới quen sao, cậu vì sao lại đối tốt với tôi như vậy?”

“Đối tốt với cậu cậu còn có ý kiến?” Lương Viễn Triết cười xoa bóp cậu, “Hơn nữa chúng ta cũng không phải mới quen, tôi đã biết cậu thật lâu rồi.”

“Thật sự?” Mục Nhiên nghe được có chút bất ngờ, nghĩ nghĩ lại hỏi: “Vì tôi đứng đầu khối?”

Lương Viễn Triết vừa bực mình vừa buồn cười, cong cong ngón tay gõ gõ đầu cậu, “Ngu ngốc, tôi quản cậu đứng thứ mấy à.”

“Vậy cậu sao lại biết tôi?” Mục Nhiên ôm gối đầu ngồi xuống, bản thân mình ngoại trừ học tập tốt, chẳng còn gì khác giỏi giang.

“Sau này nói cho cậu biết.” Lương Viễn Triết vỗ vỗ gối đầu, “Trước ngủ đã.”

“Không được, cậu hiện tại nói cho tôi biết.” Mục Nhiên tò mò kéo kéo hắn.

“Tôi vì cái gì phải nghe lời cậu?” Lương Viễn Triết cười, “Cậu cũng không phải vợ của tôi.”

Mục Nhiên khó chịu, rất ai oán nhìn hắn, “Sau này là lúc nào?”

“Ngủ!”

“Nhưng mà—”

“Ngủ!”

“Tôi ngủ không được!”

“Sáng mai muốn ăn bánh bao cứng hay canh bao (1) nóng hầm hập?”

“...Canh bao.”

“Vậy im miệng ngủ!”

Này rõ ràng là khi dễ người! Mục Nhiên lòng đầy buồn bực nằm lại trên giường, ở trong bóng tối lắc lắc nắm tay.

Lương Viễn Triết bật cười, vươn tay giúp cậu chỉnh chăn lại.

Một giờ sau, Mục Nhiên thở dài.

Hai giờ sau, Mục Nhiên xoay người.

Ba giờ sau, Mục Nhiên chìm vào giấc ngủ, trong mộng vẫn là vẻ mặt mất hứng.

Lương Viễn Triết dựa gần đến mặt cậu, vươn tay ôm lấy thắt lưng cậu.

Phòng cũ không có hơi ấm, cho nên Mục Nhiên theo bản năng xoay người, cọ cọ tiến vào cái ôm ấm áp kia.

Lương Viễn Triết khoé miệng cong lên, hơi thắt chặt cánh tay, đem cậu khoá chặt chẽ vào trong lòng mình.

Buổi sáng ngày hôm sau, hai người không thể đến trường, bởi vì Mục Nhiên phát sốt.

Trong phòng rất lạnh, Mục Nhiên sợ ngột ngạt nên lúc ngủ vẫn mở cửa sổ, buổi sáng đứng dậy liền cảm thấy choáng váng, cả hô hấp đều nóng bừng.

“Nhà cửa cậu sao lại thế này?” Lương Viễn Triết vừa nhíu mày vừa uy cậu uống thuốc, “tháng mười hai rồi cũng không có máy sưởi.”

“Trong tiểu khu này đều cho người ngoài thuê, rất ít người sẵn sàng trả phí lắp vật dụng, đã sớm không có người quản.” Mục Nhiên lùi về chần, thực áy này nhìn Lương Viễn Triết, “Thật xin lỗi, hại cậu không đến trường được.”

Lương Viễn Triết thở dài, vươn tay xoa xoa đầu cậu, “Nhiên Nhiên, theo tôi về nhà được không?”

“A?” Mục Nhiên sững sốt.

“Cha mẹ tôi đã xuất ngoại được một thời gian rồi, một năm sau mới có thể trở về, hiện tại nhà của tôi không có người.” Lương Viễn Triết ngồi xổm bên giường, “Theo tôi về nhà đi? Dù sao phòng cũng để không, hơn nữa còn gần trường.”

“Không được.” Mục Nhiên lắc đầu, từ nhỏ đến lớn, chính mình còn chưa ở lại nhà bạn học nào.

“Không phải nói cậu sẽ phụ đạo bài tập giúp tôi sao?” Lương Viễn Triết niết mặt cậu, “Đổi ý à?”

“Cậu tới nhà của tôi, tôi cũng có thể giúp cậu.” Mục Nhiên biện giải.

“Tôi có thể đến nhà cậu, cậu sao lại không đến nhà tôi được?” Lương Viễn Triết đời này vẫn chưa từng có kiên nhẫn như vậy.

“...” Đó là bởi vì da mặt cậu dày! Mục Nhiên ở trong lòng vụng trộm trả lời.

“Nếu không theo tôi về ở vài ngày trước, không quen thì tôi để cậu trở về, như vậy có được không?” Lương Viễn Triết tiếp tục dụ dỗ.

“...Vậy được rồi.” Mục Nhiên lùi lùi vào chần, chỉ lộ ra đôi mắt ở bên ngoài, “Nhưng mà cậu không được khi dễ tôi.”

Lương Viễn Triết bật cười, chẳng lẽ động cơ của mình rõ ràng như vậy?

“Cười cái gì?” Mục Nhiên bất mãn, hần vốn là thường xuyên khi dễ mình! Mặt như trái bom sắp nổ, còn có ánh mắt trừng đến dọa người!

“Tôi cam đoan.” Lương Viễn Triết nghiêm trang nhắc tay.

Vợ là để yêu, sao khi dễ được.

Mục Nhiên không có bao nhiêu hành lý, bởi vậy vào lúc ban đêm, Lương Viễn Triết kéo theo một thùng to, rước Mục Nhiên về nhà.

Đứng trước cửa phòng lớn của Lương gia, Mục Nhiên thở dài thật sâu, quả nhiên nhà của mình kém xa.

Phòng ngủ Lương Viễn Triết rất lớn, giường cũng rất lớn, trên giường có một con chó gấu lớn (2) lông trắng đang nằm úp sấp, chống mõng nghiêng đầu, ánh mắt ngật nước ươn sùng.

“Phốc—” Mục Nhiên bật cười.

“Cười cái gì!” Lương Viễn Triết hung thần ác sát.

“Thì ra cậu thích loại này.” Mục Nhiên khập khiễng, nhảy nhẩy đến ngồi vào bên giường, ôm con chó gấu lớn kia.

“Cậu xem, bộ dáng rất giống cậu.” Lương Viễn Triết cũng đi qua, vươn tay chặn cái mũi con chó.

“Cậu mới giống chó gấu!” Mục Nhiên đem chó lớn ném lại trên giường.

Đáy mắt Lương Viễn Triết có chút thất vọng, cũng rất nhanh bị che giấu.

“Cậu còn có thể đàn piano?” Mục Nhiên hồn nhiên nhìn trái nhìn phải, ánh mắt lại bị cây đàn dương cầm ở góc tường hấp dẫn.

“Một chút.” Lương Viễn Triết nhìn trời.

Mục Nhiên nhìn nhìn tay hắn, rõ ràng tỏ vẻ hoài nghi, “Đàn tôi nghe một bài.”

“Không cần.” Lương Viễn Triết cự tuyệt.

“Keo kiệt.” Mục Nhiên nhú mắt lại.

“Tôi chỉ đàn cho vợ tôi nghe.” Lương Viễn Triết nhướn mi.

“...” Mục Nhiên bĩu môi, “Chỉ giỏi lấy cớ.”

“Đi tắm rửa đi.” Lương Viễn Triết từ ngăn tủ lấy áo ngủ của mình ra cho cậu.

“Của tôi đâu?” Mục Nhiên buồn bực.

“Quên lấy rồi.” Lương Viễn Triết trả lời đơn giản.

“... Nhưng quần áo của cậu rất lớn.” Mục Nhiên cầm lên thử, có thể mặc vào thành váy.

“Ngủ thôi mà, không nên yêu cầu nhiều như vậy.” Lương Viễn Triết đẩy cậu vào phòng tắm.

Mục Nhiên không cảm thấy được người nó đó tâm địa đen tối, chỉ là sau khi tắm xong mặc quần áo vào có chút buồn bực, vì cái gì hai nút trên cùng lại biến mất?

Lương Viễn Triết tựa vào bên giường không yên lòng đọc tạp chí, ánh mắt không nhận được lại phiêu phiêu nơi cửa phòng.

Theo góc độ nào đó mà nói, chính mình quả thật có chút ác, muốn cậu ấy mặc bộ đồ ngủ rộng lớn của mình, cũng muốn nhìn xương quai xanh nửa che đậy cùng ánh mắt lười biếng của cậu. Chỉ nghĩ đến thôi, người nào đó đã hoá thân thành con lang xúc động.

“Lương Viễn Triết.” Tắm rửa xong Mục Nhiên đứng ở cửa phòng tắm kêu.

Lương thiếu gia nhanh chóng xuất hiện.

“Dép lê của tôi ướt hết rồi, làm sao đi qua?” Mục Nhiên có chút xấu hổ, hành lang đều trải thảm lông dê xinh đẹp, dép mình ướt sũng lại đi qua, hẳn là không ổn đi?

“Cởi dép, tôi ôm cậu qua?” Lương Viễn Triết giúp cậu lau bọt nước trên chóp mũi cậu.

Mục Nhiên cảm thấy không được tự nhiên, còn muốn từ chối một chút, người đã bị hắn ôm lên.

“...Cảm ơn cậu.” Mục Nhiên mặt đỏ bừng.

Lương Viễn Triết cười cười, ôm cậu đến đặt trên giường trong phòng ngủ.

Ngọn đèn mờ nhạt lại an tĩnh, không khí quá sức tốt đẹp, nghĩ như vậy thật muốn hôn xuống, đáng tiếc người dưới thân thật sự quá trì độn, trong ánh mắt sạch sẽ, một chút hơi thở ái muội cũng không có.

Lương Viễn Triết cười khỏ, nhẹ nhàng xoa bóp hai má cậu.

Mục Nhiên xoay người, bên tai vô cớ có chút phỉm hồng.

Quen biết một thời gian lâu như vậy, hẳn cũng không phải lần đầu tiên niết niết mình, nhưng vừa rồi không biết vì sao, trong lòng đột nhiên có chút rung động cồn con.

“Muốn uống sữa hay không?” Lương Viễn Triết hỏi cậu.

Mục Nhiên lắc đầu, đem đầu lúi vào trong chăn.

Ổ chăn có mùi thảo nhiên, cùng với hương vị trên người hắn giống nhau như đúc.

Vì thế mặt càng hồng, giống như là cảm giác được hắn ôm vào lồng ngực.

Lương Viễn Triết không cảm giác được không khí khác thường, giúp cậu chuẩn bị thuốc đặt ở đầu giường, sau đó đến phòng tắm.

Mục Nhiên sau khi uống thuốc nằm ở trên giường lớn ấm áp, vươn tay xoa bóp khuôn mặt nóng bỏng của mình.

Không được suy nghĩ miên man nữa!

Điện thoại đầu giường vang, Mục Nhiên bị dọa sợ, phản xạ có điều kiện bắt máy.

“Bảo bối!” Đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm nữ sinh.

“...A, cô tìm Lương Viễn Triết? Hắn đang tắm rửa?” Mục Nhiên sửng sốt, sao lại kêu thân thiết như vậy!

“Cậu là bạn học của hắn? Ngày mai tôi gọi lại, cảm ơn.” Người đầu kia rất nhanh tắt điện thoại.

Ổng nghe truyền đến âm thanh đô đô, Mục Nhiên nằm lại ở trên giường, trong lòng có điểm rầu rĩ lại có điểm cảm giận.

“Nhiên Nhiên, chờ tôi một chút chăn a.” Tắm rửa xong, Lương Viễn Triết trở lại phòng ngủ, liền thấy Mục Nhiên đem toàn bộ chăn khoá lên người, cọ cọ ở bên giường.

Mục Nhiên ngủ không chút sút mẻ, một chút phản ứng cũng không có.

Nhanh như vậy đã ngủ rồi? Lương Viễn Triết đến trước mặt gọi cậu, “Nhiên Nhiên?”

Mục Nhiên vẫn bất động.

Lương Viễn Triết bật cười, vươn tay đẩy đẩy mũi cậu, “Mục heo con.”

Mục Nhiên ở trong lòng cắn răng, cậu mới là heo con!

Lương Viễn Triết cẩn thận lấy chăn từ tay cậu, Mục Nhiên sống chết ôm chặt cánh tay, kéo kéo đều không được, cuối cùng bị buộc nóng nảy, đơn giản xoay người nằm đè lên chăn, rất có tư thế sống chết cùng chăn.

Cái tư thế này rất giống tư thế của cún con nha. Lương Viễn Triết dở khóc dở cười, mấy ngày hôm trước ngủ vẫn còn ngoan a, sao hôm nay lại không được tự nhiên như vậy?

Mục Nhiên cảm giận nghĩ, tôi mới không để ý đến cậu!

Về phần bản thân vì cái gì lại không được tự nhiên như vậy, Mục Nhiên không nghĩ thông suốt, đơn giản cũng không muốn suy nghĩ.

Lương Viễn Triết kéo chăn hai cái liền buông thả, chính mình đi đến tủ lấy ra một cái chăn mới, đắp một nửa lên bả vai trần trụi của cậu.

Mục Nhiên cầm lấy góc chăn lăn một vòng, thành công đoạt được chăn với vào trong lòng, sau đó lại xoay người ngăn chặn.

Lương thiếu gia cơ hồ nôn ra máu, cố ý đi?

Bảo bảo ngoan ngoãn Mục Nhiên hiếm có cơ hội được tùy hứng một phen, cảm giác cũng không tệ lắm, vì thế ôm một đồng chăn lớn, như gấu koala (3) vù vù mà ngủ.

Lương Viễn Triết dở khóc dở cười, vươn tay xoa xoa mũi cậu.

Bảo bối ngủ ngon.

(1) Canh bao (): một loại bánh bao Trung Quốc, bên trong ngoài nhân còn có nước súp. Nấu bằng cách hấp chín.

Bánh bao cứng () Bánh bao cứng đó là bánh bao đông lạnh. Giống như bánh bao chay thôi mà có vị thơm của sữa. Người trung ăn nó vào bất kì bữa nào trong ngày. Thường thì ăn vào buổi sáng. Bánh này 1 là hấp 2 là rán. Ngon lắm. Có vị khoai môn nữa.

(2) Chó gấu () Thật ra trong bản gốc có lúc để (hùng cầu – gấu chó) có lúc để (cầu hùng – chó gấu). Đây là 2 con vật khác nhau, Bể không chắc tác giả muốn ám chỉ con nào, nhưng có lẽ nuôi ở nhà thì chỉ có thể là chó gấu, hơn nữa lông cũng màu trắng.

9. Chương 9: Điều Khoản Bá Vương

Sáng sớm ngày hôm sau, Lương Viễn Triết trợn mắt liền phát hiện Mục Nhiên đang lui tới ở trong lồng ngực mình, cổ áo bị cọ đến xộc xệch, lộ ra xương quai xanh cùng bắp vai xinh đẹp.

Lương Viễn Triết cười khổ, xem được mà không ăn được, không biết là phúc lợi hay là tra tấn.

Một giờ sau, Mục Nhiên bị đồng hồ báo thức đánh thức, Lương Viễn Triết đã mua được canh bao và bún thơm ngào ngạt, còn có các loại rau xanh.

Mục Nhiên thực bản khoản, vốn nghĩ trên đường đến trường mua là được rồi, không nghĩ tới hắn còn cố ý đi một chuyến.

“Tôi sáng sớm không có việc gì, liền thuận tiện mua về.” Lương Viễn Triết đỡ cậu xuống giường, “Dù sao cậu cũng phụ đạo bài tập giúp tôi, tôi coi như là nộp học phí.”

“Đó là hai chuyện khác nhau.” Mục Nhiên nháy nháy đến túi xách trước mặt mình, lấy từ bên trong trăm năm trăm khối tiền mặt đưa cho hắn, “Này, tiền thức ăn.”

“Hử?” Lương Viễn Triết vui vẻ.

“Có cái gì buồn cười.” Mục Nhiên bĩu môi, “Tôi không có nhiều tiền, cậu ngại ít cũng đành chịu, không thì chúng ta về sau ăn riêng, tóm lại vẫn không thể để cậu trả tiền.”

“Trả thù lao cũng được, nhưng tôi nói trước, lấy rồi sẽ không trả lại.” Lương Viễn Triết chọc cậu, “hơn nữa ăn cái gì cũng phải theo lời tôi.”

“Làm gì có loại điều khoản bá vương này.” Mục Nhiên kháng nghị.

“Ba bữa cứ đi theo tôi là được rồi, cậu cũng sẽ không lỗ vốn!” Lương Viễn Triết đem tiền nhét vào bóp da.

“Cậu đi hẹn hò tôi cũng phải đi theo?” Đầu óc Mục Nhiên nghĩ ngẩn, không cẩn thận đã nói ra.

“Hẹn hò?” Lương Viễn Triết sững sốt, “Hẹn hò với ai?”

“Người kia, bạn gái cậu tối hôm qua gọi điện đến đây.” Mục Nhiên miệng hàm hàm hồ hồ.

“Bạn gái?” Lương Viễn Triết mặt danh kỳ diệu.

“Gọi điện thoại đó.” Mục Nhiên chìa chìa điện thoại bàn, “Còn gọi cậu là thân ái!”

Lương Viễn Triết bật cười, “Ngu ngốc, đó là mẹ tôi.”

“...” Mục Nhiên nghĩ hoặc, “Thật sự?”

“Có cái gì phải gạt cậu.” Lương Viễn Triết xao xao đầu cậu, “Tối hôm qua sao lại không nói cho tôi biết?”

“Đã quên.” Mục Nhiên nhìn trời, cảm thấy tâm tình dường như tốt hơn một chút.

Tâm tình tốt khiến khẩu vị cũng tốt, Mục Nhiên một hơi ăn luôn một đĩa canh bao, còn sảng khoái ăn hết một tô bún huyết vịt.

Lương Viễn Triết nhìn có chút lo lắng, hỏi Nhiên Nhiên cậu có chóng đờ nổi hay không?

“Hoàn hảo.” Mục Nhiên sờ sờ bụng, thoả mãn đến mắt còn nheo lại, “Ăn ngon.”

“Thật không?” Lương Viễn Triết bật cười, thùng cơm nhỏ thật đáng yêu.

Phòng học năm hai ở lầu ba, trường học không có thang máy, cho nên sau khi hai người đến trường học, Lương Viễn Triết rất tự nhiên ngồi xổm xuống đất, ý bảo Mục Nhiên nằm úp sấp lên lưng.

“Tôi chậm rãi đi là được.” Mục Nhiên đỡ lan can không buông tay.

“Cầu nhàu cái gì, đã gần vào giờ tự học rồi.” Lương Viễn Triết thẳng thắn, “Nhanh lên.”

“Cái kia, tôi hơi nặng.” Mục Nhiên ngượng ngùng.

Lương Viễn Triết vui vẻ. “Cánh tay nhỏ tong teo của cậu có thể có mấy lạng thịt, mau lên đây.”

Bạn học xung quanh lui tới rất nhiều, Mục Nhiên bị vây xem có chút xấu hổ, vì vậy ngoan ngoãn thoả hiệp, di chuyển qua ghé vào trên lưng Lương Viễn Triết.

Lương thiếu gia công cậu lên lầu, vừa đi vừa buồn bực, “Ăn nhiều vậy, sao lại không có chút thịt nào?”

“Không biết, dù sao từ nhỏ tôi đã ăn như vậy.” Mục Nhiên rất thành thật, lượng cơm mình ăn quả thật có chút nhiều.

Lương Viễn Triết không cẩn thận bật cười.

Mục Nhiên đỏ mặt, sớm biết vậy đã không nói.

Giờ tự học buổi sáng, Lương Viễn Triết nhìn sách mười phút liền mệt rũ rời, vì thế sát sát lại trước mặt Mục Nhiên, “Nhiên Nhiên.”

“Đọc sách!” Thời điểm học tập, Mục Nhiên tuyệt đối nghiêm túc.

“...” Lương Viễn Triết khoé miệng co rút, sao lại dữ như vậy?

“Không được phân tâm!” Mục Nhiên trừng mắt.

“Ồ.” Lương thiếu gia ủ rũ ủ rũ lui về, chuẩn bị nằm trên bàn ngủ.

“Không được ngủ!” Mục Nhiên nhéo nhéo lỗ tai hắn, “Mau học thuộc lòng! Kỳ thi cuối kỳ không tốt, tôi sẽ không đi đóng quân dã ngoại với cậu.”

Lương Viễn Triết mở to mắt, a, đã học được dụ dỗ rồi.

“Chịu hay không?”

“Chịu!” Lương Viễn Triết một ngụm đáp ứng.

Nhưng mà tiểu ngu ngốc, đến khi nào cậu mới có thể hiểu được, đóng quân dã ngoại không phải trọng điểm, cùng cậu ở một chỗ, mới là phần thưởng tôi mong muốn.

Giờ sinh hoạt buổi chiều, chủ nhiệm lớp ở trên bục giảng nói lời thăm thía, các em là học sinh sắp tốt nghiệp cấp ba, chăm chỉ học tập, không cần phụ công thầy cô cha mẹ, phải cố gắng phấn đấu vào các trường đại học trọng điểm, cùng các loại nội dung tương tự, blah blah... Nói nửa giờ cũng chưa có hết.

Lương Viễn Triết nghe đến buồn ngủ, vì vậy dùng cánh tay đẩy đẩy Mục Nhiên, nhỏ giọng nói buổi tối cậu muốn ăn gì?

“Mì thịt bò.” Mục Nhiên được nuôi tốt lắm.

“Không được, cậu bị thương phải ăn tốt hơn một chút.” Lương Viễn Triết trừng mắt.

“Vậy mì thịt bò cùng một quả trứng.” Mục Nhiên dụ dỗ.

Mặt Lương Viễn Triết tối sầm.

“... Cậu chọn là được rồi.” Mục Nhiên rất không có tiền đồ lùi cổ về, nói cậu như thế nào muốn trở mặt liền trở mặt, mì thịt bò với trứng ăn ngon lắm a!

Lương thiếu gia theo thói quen vươn tay niết cậu, không nghĩ tới trên mục giảng đột nhiên truyền đến một tiếng rống: “Lương Viễn Triết!”

Chính chủ còn chưa kịp phản ứng, Mục Nhiên đã bị dọa sợ trước, xoạt cái đứng lên.

Lương Viễn Triết vui vẻ, bị kêu là tôi, cậu đứng lên làm cái gì?

Có bạn học cười ra tiếng, Mục Nhiên sau đó nhận thức được phản ứng lại, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng, hận không thể đem đầu vùi vào trong quần áo, bản thân mình vì cái gì đầu óc lại ngốc đến trình độ này?

Lương Viễn Triết ấn Mục Nhiên ngồi lại trên ghế, chính mình đứng lên.

“Cậu đổi chỗ với Kim Cương.” Chủ nhiệm lớp chìa chìa Lương Viễn Triết, “Giờ sinh hoạt kết thúc liền đổi.”

“Vì cái gì?” Tính tình Lương Viễn Triết rất táo bạo, tròng mắt.

Mục Nhiên kéo kéo tay áo hắn — bình tĩnh a.

Lương Viễn Triết vươn tay chụp đầu cậu — tôi không bình tĩnh được!

Tan học đến văn phòng của tôi!” Chủ nhiệm lớp rất tức giận, Mục Nhiên là đứng đầu khối, đương nhiên phải được bảo vệ tốt, loại học sinh nghịch ngợm này phải tránh xa một chút, đỡ bị khi dễ.

Lương Viễn Triết trở lại chỗ ngồi, tức giận liếc nhìn Kim Cương ngồi phía sau một cái.

“Cậu đừng tức giận a!” Mục Nhiên cẩn thận an ủi hắn.

Tâm tình Lương thiếu gia không tốt, không muốn nói chuyện, cho đến khi tan học mặt vẫn còn âm lạnh.

“Cho cậu ăn này.” Mục Nhiên lấy từ trong túi ra một bọc kẹo dẻo, ý đồ dỗ hắn vui vẻ một chút.

Nhìn gói kẹo đầy màu sắc, Lương Viễn Triết run rẩy mặt, sao lại ngây thơ như vậy?

“...Không cần thì thôi.” Mục Nhiên thu gói kẹo về, quyết định vẫn không nên trêu chọc hắn.

Thu lại làm cái gì, lão tử còn chưa nói không ăn! Lương Viễn Triết tròng mắt, vừa mới chuẩn bị đem gói kẹo đoạt về, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng hỏi.

“Chuyện này, chúng ta bây giờ đổi chỗ ngồi?” Kim Cương 1m85 có tâm hồn nữ sinh mẫn cảm, run rẩy ôm túi sách hỏi.

“Gấp cái gì?” Thanh âm Lương Viễn Triết rất không tốt, “Trở về!”

Kim Cương ôm túi sách trở lại chỗ ngồi, a, mặt than thật đáng sợ!

“Sao cậu lại tức giận như vậy.” Mục Nhiên không thể lý giải, nghĩ nghĩ, kéo kéo cánh tay hắn nói: “Muốn tôi đi bảo giáo viên đừng đổi chỗ hay không?”

“Có tác dụng?” Lương Viễn Triết nghe vậy thái hơn một chút.

“Hắn là có đi.” Mục Nhiên kỳ thật cũng không tin tưởng, nhưng mà vẫn quyết định thử một chút, bằng không với trạng thái hiện tại này của Lương Viễn Triết, nhất định sẽ bùng nổ!

“Hiện tại đi luôn.” Lương thiếu gia hạ mệnh lệnh.

“Sắp vào học rồi.” Mục Nhiên chỉ đồng hồ cho hắn xem. “Tan học tôi đi.”

“Không được!” Lương thiếu gia rất bá đạo, “Tôi giúp cậu, đi đi!”

“... Chân đau.” Mục Nhiên ý đồ tìm cớ, nhưng kinh nghiệm diễn trò không đủ lại khẩn trương, vì thế có phần giả, liếc mắt một cái liền bị nhìn thấu.

“Tôi đếm tới ba, nếu không đi tôi liền ôm cậu đi qua.” Ánh mắt Lương thiếu gia sắc bén, “Một.”

Ôm, ôm? Mục Nhiên lệ rơi đầy mặt, khắp khiêng đứng lên.

Đuôi mày Lương Viễn Triết nhẹ nhàng cong lên, giúp đỡ Mục Nhiên ra khỏi phòng học.

Ba phút sau, ngoan bảo bảo ở trong văn phòng giả đáng thương, cha mẹ li dị, mình lại bị thương, toàn khối chỉ có Lương Viễn Triết đối xử cậu tốt nhất, mang cậu đi bệnh viện còn giúp cậu chép bài, bản thân mình không muốn hấn bị đối chỗ.

Giáo viên nghe bụng đầy chua xót, sau lại khó khăn như vậy.

Lương Viễn Triết tựa bên ngoài văn phòng, muốn nghe lại không nghe được, vì thế lòng đầy nôn nóng.

Rõ ràng là vợ tương lai của lão tử, sao có thể có khả năng để cậu ngồi với tên con trai khác, bộ dáng chảy nước miếng khi cậu trộm ngủ trên lớp, còn có khuôn mặt đỏ bừng khi tỉnh ngủ, đánh chết cũng không để cho người khác xem được.

Mười phút sau, Mục Nhiên khập khiễng nhảy ra, Lương Viễn Triết chạy nhanh đến bắt trụ cậu, “Thế nào?”

“Thu phục!” Mục Nhiên hướng hấn gơ tay chữ V, cười có chút đắc ý.

Nhìn bộ dáng khả ái của cậu, Lương Viễn Triết liềm mạng nhện xuống, mới không trực tiếp cúi đầu hôn.

“Nhưng mà giáo viên nói, kỳ thi cuối kỳ tôi không được rút khỏi ba hạng đầu tiên, nếu không học kỳ sau đổi chỗ của cậu.” Mục Nhiên đỡ cánh tay hấn đi về phía trước. “Cho nên về sau thời điểm tôi học bài, cậu không được quấy rầy tôi!”

“Cậu còn phải học sao?” Lương Viễn Triết vuốt mông ngựa của vợ, “Cho dù không đọc sách, cậu vẫn đứng đầu cả năm.”

Mục Nhiên nhức đầu ngây ngô cười, “Hắc hắc, cũng phải.”

Lương Viễn Triết dở khóc dở cười, sao lại không khiêm tốn chút nào vậy.

Cơm chiều ăn thật phong phú, Mục Nhiên ở trong lòng gian nan tính sổ, cứ ăn kiểu này, năm trăm khối của mình kia chỉ cần ăn hai ba món đã hết sạch sẽ.

“Được rồi, đừng rồi rầm, tôi mời cậu mà.” Lương Viễn Triết giúp cậu gấp rau. “Mau ăn, thịt đợi một chút.”

“Không được, chúng ta chia đôi là được rồi.” Mục Nhiên có ý muốn gánh vác.

“Tuỳ cậu tuỳ cậu.” Lương Viễn Triết lười tranh với cậu, trực tiếp đoạt lấy tiền của cậu nhét vào túi quần. “Thế này được chưa?”

Mục Nhiên ở trong lòng thở dài, kết nhóm với đại thiếu gia này, thật sự là chuyện lãng phí nhất trên đời.

Hai người sau khi về nhà liền làm bài tập, Lương Viễn Triết hỏi toán xong hỏi qua vật lý, quát quát Mục Nhiên hai giờ, sau đó đưa cho cậu bốn trăm khối.

“Làm cái gì?” Mục Nhiên khó hiểu.

“Phí học thêm, một giờ hai trăm.” Lương Viễn Triết đáp như đương nhiên.

“Tôi mới không cần.” Mục Nhiên mãnh liệt cự tuyệt, chính mình đang ở nhà người khác, còn được hấn chiếu cố, thiếu nhân tình đã quá nhiều, sao có thể lại lấy tiền của hấn.

“Này, cho cậu đưa tiền ăn cho tôi, sao không cho tôi đưa học phí cho cậu?” Lương Viễn Triết nhướng mi, “Hoặc là đều không tính, hoặc là tính rõ ràng, chính cậu chọn.”

Nhìn ánh mắt trêu tức của hấn, Mục Nhiên có điểm xấu hổ.

“Không nói cũng được, về sau không được tiếp tục đề cập chuyện tiền bạc với tôi.” Lương Viễn Triết xoa xoa mũi cậu, “Đi thôi, ăn trái cây.”

“Cám ơn cậu.” Khoảng cách giữa hai người rất gần, lỗ tai Mục Nhiên có chút nóng.

Lương Viễn Triết vui vẻ, sớm hay muộn cũng phải thành vợ lão tử, phân rõ ràng như vậy làm cái gì, mọi thứ đều là của cậu, hưởng chi là chút tiền này!

10. Chương 10: Không Thể Trốn Thoát

Lương Viễn Triết là suất ca (anh chàng đẹp trai), mà suất ca thì luôn được nữ sinh hoan nghênh.

Giờ giải lao, Mục Nhiên thường xuyên ngủ gật bị đánh thức, trợn mắt liền thấy, tám chín phần là nữ sinh cùng Lương Viễn Triết nói nói giỡn giỡn.

Vì thế mắt Mục bảo bảo lộ ra hung quang, nhìn Lương Viễn Triết lấy một quả táo từ trong túi ra, răng rắc răng rắc lớn tiếng cắn táo, cho đến khi phát hiện bản thân mặc danh kỳ diệu buồn bực.

“Nhiên Nhiên?” Lương Viễn Triết khó hiểu, “Sao vậy?”

Mục Nhiên cảm giận không để ý tới hắn, tán gẫu cái gì mà cao hứng như vậy, cười đến rớt cả cằm!

Lương thiếu gia không dám hi vọng xa vời Mục Nhiên sẽ ghen vì mình, cho nên chỉ cho rằng giọng mình quá lớn đánh thức cậu, vì vậy ngưng lại, rất tự giác rời khỏi phòng học, để tránh lại quấy rầy đến cậu.

Mục Nhiên ghé vào trên bàn, đã hết buồn ngủ, ánh mắt cảm giận nhìn ngoài cửa sổ, cư nhiên lại chạy ra ngoài, nội dung bọn họ tán gẫu nhất định rất hạ lưu! Cho nên mới sợ mình nghe được!

“Mục Nhiên dường như đang nhìn cậu.” Có bạn học nhắc nhở Lương Viễn Triết.

Lương thiếu gia nhìn lại, chỉ thấy tiểu tâm can của mình ghé vào trên bàn, rất tức giận nhìn chằm chằm mình, vì vậy hoảng sợ, chạy nhanh vào phòng học.

“Làm sao vậy?” Lương Viễn Triết nhẹ giọng hỏi cậu.

“Không biết.” Mục Nhiên thở phì phì, nhưng cũng coi như là nói thật, vốn cũng không biết nguyên nhân, chỉ là mặc danh kỳ diệu sinh khí!

“Có phải không thoải mái hay không, tôi mang cậu đến phòng y tế nhé?” Lương Viễn Triết thử.

“Không đi.” Mục Nhiên vui đùa vào cánh tay, bỏ qua không muốn nói nữa.

Lương Viễn Triết sờ trán mờ mịt, buổi sáng rời nhà còn ngoan ngoãn, giữa trưa vì cái gì lại biến thành cáu kỉnh như vậy?

“Lương Viễn Triết.” Nữ sinh vừa rồi cùng nói chuyện đi tới, “Buổi tối cùng đi ăn đi?”

Lương thiếu gia còn chưa kịp trả lời, đã thấy Mục Nhiên nằm úp sấp hướng cái bàn bên kia cọ cọ.

Hả? Lương Viễn Triết có chút ngoài ý muốn lại có chút kinh hãi, xem tư thế này, là không muốn mình ra ngoài?

“Đi đâu ăn?” Lương Viễn Triết hỏi cô bạn, ánh mắt lại nhìn Mục Nhiên.

Quả nhiên, Mục bảo bảo bắt mắt quơ quơ, vốn dĩ bàn tay nhỏ bé đặt lên bàn nháy mắt biến thành nắm đấm.

Lương Viễn Triết thiếu chút nữa cười ra tiếng, tuy rằng thích chọc thêm một chút, nhưng lại lo lắng như vậy sẽ khiến vật nhỏ này phá đi cái bàn, cho nên Lương thiếu gia vẫn có chừng mực, đứng lúc cự tuyệt lời mời.

“Nhiên Nhiên.” Đợi đến lúc bên người không còn ai, Lương Viễn Triết nhu nhu đầu cậu, “Buổi tối cậu muốn ăn cái gì?”

“Cậu không phải có việc sao?” Mục Nhiên buồn thanh giận dỗi.

“Có việc chính là cùng cậu ăn cơm.” Lương Viễn Triết xoa bóp lỗ tai của cậu, “Sao phải nằm sấp, đứng lên.”

Mục Nhiên nghe vậy tâm tình tốt lắm, lộ ra một con mắt nhìn hắn.

Lương Viễn Triết túm cậu đứng dậy, “Không muốn tôi ra ngoài ăn cơm, nói thẳng không phải tốt hơn sao, sao phải sinh hờn dỗi.”

“Tôi mới không có!” Mục Nhiên mạnh miệng.

Lương Viễn Triết cười cười, cũng không cãi với cậu.

Mục Nhiên hậu tri hậu giác mặt đỏ bừng, hắn cùng người khác ra ngoài ăn cơm, vì sao bản thân lại tức giận?

Hai giờ học tiếp theo, hai người không nói chuyện với nhau.

Lương Viễn Triết trong lòng vạn ngựa chạy qua, chẳng lẽ Nhiên Nhiên ghen?

Mục Nhiên suy nghĩ vẫn vơ, mắt vô tình liếc Lương Viễn Triết một cái, rồi nhanh chóng quay đi, tiếp tục hoảng hốt tinh thần.

“Nhiên Nhiên.” Sau khi tan học, Lương Viễn Triết cẩn thận nhìn cậu. “Chúng ta đi ăn cơm?”

“Không đói bụng.” Mắt Mục Nhiên lác trái lác phải, không chịu nhìn hắn.

“Chúng ta về nhà.” Lương Viễn Triết vác hai cái túi sách lên vai, vươn tay nâng cậu đứng dậy.

Động tác ngày thường rất quen thuộc, lúc này lại mơ hồ có ý tứ hàm xúc ái muội, tim Mục Nhiên đập gia tốc, như là có cái gì rục rịch, sinh động.

Đường một chiều không bắt được xe, vì vậy hai người ngồi trên tàu điện ngầm, giờ tan tầm cao điểm, Lương Viễn Triết theo thói quen kéo Mục Nhiên đến một góc, thay cậu chắn ra một khoảng cách an tĩnh.

Người rất nhiều, cho nên khoảng cách hai người quá gần, Mục Nhiên có chút xấu hổ, cúi đầu mang tai nghe nghe tiếng Anh.

Lương Viễn Triết nhìn cánh cổ phỉm hồng của cậu, khoe miệng kìm không được cong cong lên.

Cho dù là ngu ngốc, cũng sẽ có một ngày thông suốt đi, Lương thiếu gia hít sâu, ở trong lòng yên lặng khuyến khích chính mình.

Sau khi về nhà, Mục Nhiên chui đầu vào thư phòng, hận không thể chôn mình vào đồng sách.

Lương Viễn Triết sốt ruột, dự tốc bắt đạt vẫn là rõ ràng, cho nên cũng không buộc cậu, chỉ là giúp cậu rửa hoa quả, lại hỏi cậu đói bụng hay không.

Mục Nhiên lắc đầu.

“Tôi đi nấu cháo, cậu uống một ít, đợt lát nữa còn uống thuốc.” Lương Viễn Triết xoa đầu cậu, xoay người vào phòng bếp.

“Lương Viễn Triết!” Mục Nhiên gọi hắn.

“Làm sao vậy?” Lương Viễn Triết dừng bước, tâm bắt đầu kinh hoảng.

“Tôi... Cậu đưa tôi về nhà đi.” Lời nói trong miệng Mục Nhiên như chậu nước lạnh, tạt thẳng vào đầu Lương Viễn Triết đang mờ mịt.

“Tôi muốn về nhà, cậu đã nói, tôi nếu không quen nơi này, sẽ để tôi về nhà.” Thanh âm Mục Nhiên rất nhỏ, cúi đầu không dám nhìn hắn.

“Cậu muốn trở về?” Khiếp sợ cùng thất vọng ban đầu qua đi, Lương Viễn Triết ần ần có chút tức giận.

“Ừ, nếu không cậu đưa tôi ra nhà ga, tôi tự mình về—”

“Tôi đưa cậu.” Lương Viễn Triết ngắt lời cậu.

“Tôi đi thu thập này nọ.” Mục Nhiên khập khiễng vào phòng ngủ.

Vốn không mang bao nhiêu hành lý, dọn vài cái liền xong, Mục Nhiên kéo thùng, chột dạ nhìn Lương Viễn Triết đang ngồi trên sofa, “Chúng ta đi thôi?”

Lương Viễn Triết tắt đèn, tiếp nhận đồ đạc linh tinh trong tay cậu, mở cửa đi ra ngoài, nhìn cũng không nhìn Mục Nhiên một cái.

Mục Nhiên khập khiễng đi phía sau, trong lòng vừa chua xót vừa ỷ khuất.

Hai người bắt xe đi qua thành phố, rất nhanh đã thấy phòng cũ của Mục Nhiên.

“Đi ngủ sớm một chút.” Lương Viễn Triết buông thùng, thản nhiên dặn dò một câu.

“Cậu muốn vào uống nước không?”

Mục Nhiên còn chưa hỏi xong, Lương Viễn Triết đã ra ngoài cửa, một câu dư thừa cũng không nói.

Trong phòng lộn xộn, Mục Nhiên cũng không có tâm tình dọn dẹp, trực tiếp ngồi lên giường, ôm đầu gối ngẩn ngơ.

Bản thân mình không ngu ngốc, tình cảm ẩn ẩn dưới đáy lòng là gì, cẩn thận ngẫm lại sẽ rõ ràng, cho nên mới không biết phải đối mặt với hắn như thế nào, mới có thể tuyệt vọng trốn tránh.

Biết rõ rồi đi càng sớm càng tốt, nhưng vẫn thật sự rất buồn, hốc mắt Mục Nhiên đỏ bừng, ứa khuất rất nhiều.

Dù có luyến tiếc thì cũng biết làm gì hơn, mình là con trai, bối cảnh nhà cậu ấy như vậy, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, sao có khả năng ở cùng một chỗ được.

Mục Nhiên trong lòng lên men, đem mặt vùi vào trong đầu gối.

Một đêm không ngủ được hậu quả thật nghiêm trọng, buổi sáng ngày hôm sau, Mục Nhiên nhìn hai mắt gấu mèo trong gương, thở dài, sau đó gọi điện thoại xin phép thầy, lại ủ rũ ủ rũ bò lại lên giường.

Trong phòng học, Lương Viễn Triết nhìn chỗ ngồi trống rỗng bên cạnh, sắc mặt khó coi đến cực điểm, cầm di động ra gọi một cuộc, lại được báo là tắt máy, vì thế tức giận càng sâu.

Mạc danh kỳ diệu chạy trốn, thật là đang tức giận, cho dù như thế nào cũng phải nói với mình mới đúng, hiện tại cư nhiên cũng không đến lớp, sao lại thành ra thế này?

“Lương Viễn Triết, em bây giờ còn ở một chỗ với Mục Nhiên không?” Giờ nghỉ, chủ nhiệm lớp tiến lại hỏi.

“Làm sao vậy?” Lương Viễn Triết không chút để ý.

“Em ấy buổi sáng gọi điện, nói bản thân cảm mạo phát sốt, không biết có nghiêm trọng không.” Chủ nhiệm thật lo lắng, “Sau khi tan học thầy muốn đến xem em ấy, em có thể dẫn đường không?”

Phát sốt? Lương Viễn Triết nghe vậy sửng sốt.

“Em ấy hiện tại đang ở nơi nào?” Chủ nhiệm lớp vẫn hỏi.

“...Cậu ấy không sao cả, nhà của em có di bảo mẫu rồi.” Lương Viễn Triết nói dối. “Thầy, em về trước được không?”

Hai tiết cuối là tiết tự học, cho nên chủ nhiệm sáng khoải đáp ứng.

Trong phòng cũ, Mục Nhiên đang mơ màng ngủ, đột nhiên nghe rõ có người ấn chuông cửa.

“Đến đây.” Mục Nhiên từ giường đứng lên, mặc áo ngủ đơn bạc ra mở cửa.

Cửa đối diện hành lang, trong nháy mắt cửa mở ra, gió lạnh lập tức vù vù ủa vào, không khỏi sợ run cả người.

Nhìn Mục Nhiên toàn thân phát run, Lương Viễn Triết trong lòng thở dài.

“Sao cậu lại đến đây?” Mục Nhiên ngăn người, đối với việc Lương Viễn Triết đến có chút ngoài ý muốn.

“Thầy nói cậu cảm mạo phát sốt.” Lương Viễn Triết vươn tay xem thử độ ẩm trán cậu, “hiện tại thế nào?”

“Lừa thầy thôi, tôi không bị bệnh.” Mục Nhiên hơi nghiêng người, tránh bàn tay của hắn.

Lương Viễn Triết hạ tay xuống, ngăn ra, sau đó trong lòng cười khổ, “Cậu không muốn gặp tôi cho nên mới trốn học?”

“Đương nhiên không phải!” Mục Nhiên vội vàng giải thích.

“Vậy vì cái gì muốn rời khỏi nhà tôi?” Lương Viễn Triết đứng ở cửa hỏi.

“... Tôi, không vì nguyên nhân gì, chỉ nghĩ muốn về nhà ở.” Mục Nhiên lấp bắp.

“Cho dù lấy lệ, cũng phải tìm lý do tốt một chút.” Thất vọng tới cực điểm, Lương Viễn Triết ngược lại có chút muốn cười.

“Thật xin lỗi.” Mục Nhiên cúi đầu, thanh âm rất nhỏ.

Lương Viễn Triết thả túi đồ trong tay xuống đất, xoay người đi xuống lầu.

Mục Nhiên mở ra nhìn nhìn, bên trong là thuốc viên cảm mạo cùng thuốc pha, còn có cơm gà mình thích ăn nhất.

Trong lòng nhất thời chia xốt đến đời mạng, không muốn quan hệ hai người biến thành như vậy, lại càng không muốn lừa mình dối người, rõ ràng rất chờ mong cái khác, làm sao có thể lại dùng “bạn tốt” để nguy trang đoạn tình cảm này?

Mục Nhiên ngồi xổm trên đất, hốc mắt đỏ bừng như thỏ con.

11. Chương 11: Tôi Giúp Cậu Tắm Rửa?

“Khóc cái gì?” Trong lúc khổ sở, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm thản nhiên.

Mục Nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy Lương Viễn Triết đang đứng ở cầu thang, vì vậy sững sốt, “Cậu không đi?”

“Tôi đi rồi, ai dỗ cậu?” Lương Viễn Triết ngồi xổm xuống, vươn tay lau nước mắt của cậu.

Cảm nhận độ ẩm truyền đến từ ngón tay cái của hắn, Mục Nhiên hơi nghiêng đầu muốn né tránh, lại bị hắn nắm cằm. Giây tiếp theo, trên môi truyền đến hơi thở nóng ẩm.

Mục Nhiên sững sốt, đầu ầm ầm vang một tiếng, đình chỉ chuyển động.

“Không ghét tôi như vậy?” Sau nụ hôn ngắn ngủi, Lương Viễn Triết hỏi cậu.

Mục Nhiên đầu óc trống rỗng, hồ hồ ngốc lắc đầu.

“Không chán ghét, thì phải là thích?” Tư duy Lương thiếu gia rất bá đạo.

“Không, không phải, vừa rồi, tôi, cậu...” Mục Nhiên lấp bắp, mặt đỏ bừng.

Lương Viễn Triết bật cười, vươn tay túm cậu đứng lên, ôm cậu xoay người vào phòng.

“Cậu thả tôi xuống!” Mục Nhiên giãy dụa

Không nhìn người trong lòng đang phản kháng, Lương Viễn Triết mạnh mẽ áp cậu xuống giường, thông báo: “Nhiên Nhiên, tôi thích cậu.”

“A?” Những lời này đột nhiên nói, Mục Nhiên có chút không biết làm sao.

“A cái gì mà a.” Lương Viễn Triết vỗ vỗ đầu cậu, “Cậu thì sao?”

“...Tôi?” Mục Nhiên gian nan nuốt nước miếng, vươn tay chỉ chỉ cái mũi của mình.

“Ừ, cậu.” Lương Viễn Triết rất nghiêng túc nhìn cậu, “Chúng ta kết giao đi.”

“Kết giao?” Mục Nhiên chấn kinh, “Vì, vì cái gì?”

“Bởi vì tôi thích cậu, mà cậu cũng không chán ghét tôi hôn cậu.” Lương Viễn Triết lại cúi đầu, ở trên miệng cậu cắn một ngụm, “Được hay không?”

“Nhưng mà—”

“Làm gì mà nhiều nhưng vậy?” Lương Viễn Triết không kiên nhẫn nhíu mày, hung hăng ba ba ngắt lời cậu.

“...” Mục Nhiên rất không có tiền đồ ngậm miệng.

“Cậu chỉ cần trả lời tôi có được hay không.” Lương Viễn Triết không cho cậu thời gian tự hỏi, “Hoặc là ngoan ngoãn ở đây cùng nhau, hoặc là tôi lập tức chuyển trường, cậu muốn thế nào?”

“...Có lựa chọn thứ ba không?” Mục Nhiên rất rối rắm hỏi.

“Không có!!!” Lương Viễn Triết trừng mắt.

Mục Nhiên khẩn trương, đầu choáng váng, hoàn toàn không biết mình nên nói cái gì.

“Vậy là không muốn?” Nhìn bộ dáng do dự của cậu, biểu tình Lương Viễn Triết rõ ràng cô đơn.

“...” Mục Nhiên vẫn không nói gì.

“Tôi biết rồi.” Lương Viễn Triết tự giễu lắc đầu, đứng dậy khỏi người cậu, xoay người đi ra ngoài cửa.

“Lương Viễn Triết!” Mục Nhiên gọi hốt lại.

“Tôi ngày mai sẽ chuyển trường, về sau không quấy rầy cậu nữa.” Lương Viễn Triết dừng cước bộ lại, nhưng vẫn không quay đầu.

“Không phải.” Mục Nhiên sốt ruột.

“Không phải cái gì?” Lương Viễn Triết thanh âm rất bình tĩnh, tâm lại hoảng đến kinh hoàng.

“Tôi... Tôi không muốn cậu đi.” Mục Nhiên mặt đỏ bừng, thật vất vả mới nghẹn ra một câu.

“Sau đó thì sao?” Lương Viễn Triết xoay người nhìn cậu.

“Sau đó, sau đó liền, liền...” Mục Nhiên nói lắp, nửa ngày cũng chưa xuất khẩu thành câu.

“Sau đó liền ở cùng một chỗ với tôi?” Lương Viễn Triết ngồi lại bên giường, chủ động hoàn chỉnh nửa câu còn lại thay cậu.

Bên tai truyền đến thanh âm quá mức ôn nhu, Mục Nhiên đem mặt vùi vào trong chăn, thật lâu thật lâu sau, mới dùng thanh âm khó có thể nghe được “ừ” một tiếng.

Lương Viễn Triết chân mày giương lên, đáy mắt tràn ngập tiểu ý không ngừng.

Vì vậy ban đêm, Mục Nhiên bị Lương thiếu gia đặt dưới thân, hôn toàn gương mặt, hôn xương quai xanh, trên người khắp nơi đều là dấu hôn.

“Mau ngủ đi!” Mục Nhiên mặt đỏ bừng, vươn tay bắt lấy vạt áo của mình, kiên quyết không cho hắn hôn đến cái bụng.

“Cậu còn nói, mấy ngày hôm trước đột nhiên mặc danh kỳ diệu không để ý đến tôi.” Lương Viễn Triết nắm lấy cổ tay cậu, “Nói cho tôi biết lý do.”

“...Không có lý do.” Mục Nhiên lấy lệ.

Chuyện bản thân mình thậm chí hèn, nói ra sẽ bị cười chết mất!

“Không nói?” Lương Viễn Triết híp mắt lại.

Nhìn ánh mắt tràn đầy uy hiếp của hắn, Mục Nhiên khóc không ra nước mắt, người này lại khi dễ mình!

“Được rồi, vấn đề này nói sau.” Thấy cậu sắp khóc, Lương Viễn Triết cũng không có bắt buộc cậu, nhưng vẫn chìa cái miệng mình, “Hôn một chút tôi liền tha cho cậu.”

“Vì cái gì, vừa rồi, vừa rồi đã hôn rồi.” Mục Nhiên không khí thế, run rẩy kháng nghị.

“Vừa rồi là tôi hôn cậu, không giống nhau!” Lương Viễn Triết trừng cậu, “Nhanh lên!”

“Không hôn!” Mục Nhiên bùng lên dũng khí phản kháng.

Mặt Lương Viễn Triết tối sầm, vươn tay cởi quần áo của cậu.

“Này! Không cần, đừng cởi nút áo của tôi, không cần sờ a! Bỏ tay ra!!... Tôi tôi tôi, tôi hôn được không?” Thanh âm Mục Nhiên nhiễm tiếng khóc nức nở.

“Hôn đi.” Lương Viễn Triết nghe vậy ngừng tay, còn rất phối hợp đưa mặt về phía trước.

Mục Nhiên lấy thêm can đảm, nhắm mắt lại bay vèo qua, vốn muốn tốc chiến tốc thắng, không đoán được do nhắm không trúng, đem chóp mũi của mình cọ vào miệng hắn.

“Phốc...” Lương Viễn Triết nhin không được bật cười, sao lại ngốc như vậy?

Mục Nhiên mặt đỏ như máu dồn, ý đồ lại đem mặt vùi vào gối, lại không đoán được bị Lương Viễn Triết nhẹ nhàng đẩy, cả người ngẩng mặt nằm trên giường, giây tiếp theo, môi đã bị hắn nắm giữ.

Hôn môi bá đạo lại ôn nhu, giống như ánh mặt trời giữa trưa, mang theo một chút tươi mát một chút ấm áp, là ngày ngộ tốt đẹp nhất.

“Bảo bối ngủ ngon.” Sau khi nụ hôn dài kết thúc, Lương Viễn Triết gắt gao ôm cậu vào lòng.

Mục Nhiên bị hôn đến chóng mặt, đầu óc tạm ngừng vận chuyển, lại vẫn cảm giác giác được hạnh phúc, chậm rãi tràn ngập trái tim mình.

Thì ra không phải một mình mình đơn phương, thì ra, hắn cũng thích mình.

Trong giấc mơ cũng mỉm cười.

Lương thiếu gia cảm thấy quan hệ đã làm rõ, hai người càng nên tiến thêm một bước, vì vậy sáng ngày hôm sau, Lương Viễn Triết mãnh liệt yêu cầu giúp Mục Nhiên tắm rửa.

“Không được!” Mục Nhiên thét chói tai.

“Vậy cậu giúp tôi tắm.” Lương Viễn Triết chưa từ bỏ ý định, cái kia của mình rất lớn, chuyện tình kiều ngạo như vậy, nhất định phải cho Nhiên Nhiên thấy!

“Có cái gì khác nhau!” Mục Nhiên lấy gối đầu đập hắn, “Mau tránh ra!”

Lương Viễn Triết nội thương, mình không phải con gián, đập cái gì mà đập!

Mục Nhiên khắp khiêng vọt vào phòng tắm, khoá trái cửa còn chưa yên tâm, sợ Lương Viễn Triết sẽ phá cửa mà vào.

Vì vậy sáng sớm này, Mục bảo bảo lần đầu tiên trong cuộc đời, mặc cái quần lót nhỏ mà tắm.

“Bảo bối nhi.” Lương Viễn Triết ở ngoài cửa phòng tắm kêu la, “Sữa đậu nành muốn thêm mật hay đường?”

Mục Nhiên khuôn mặt “bùm” như bị thiêu đốt, sao lại mặt dày mà kêu như vậy?

“Buổi chiều tôi có buổi tập huấn bóng đá, cậu tới xem nha?” Trong bữa sáng, Lương Viễn Triết một bên giúp cậu bóc trứng muối một bên hỏi.

“Tôi không phải trong đội thể dục, cũng không có cách nào xin phép.” Mục Nhiên cự tuyệt.

“...Cũng phải.” Lương Viễn Triết có chút thất vọng, đặt lòng đỏ trứng vào trong bát cậu, cũng không có nói thêm gì nữa.

Nhưng mà Mục Nhiên ngoài miệng tuy rằng là cự tuyệt, đáy lòng rốt cuộc vẫn muốn đi, vì vậy lớp đầu tiên vào buổi chiều, ngoan bảo bảo lại chột dạ mà lừa thầy giáo, mượn cớ đến bệnh viện khám mà nghỉ học.

“Chân còn chưa lành, muốn thầy đưa em đi không?” Chủ nhiệm lớp rất xót cậu.

“Không cần, cảm ơn thầy.” Mục Nhiên áy náy, ừ, kỳ thi lần sau nhất định phải tiếp tục đứng đầu khối.

Chân bị thương vốn không có gì nặng, Mục Nhiên mang theo túi xách tránh né giáo viên cùng bạn học, nhảy nhẩy vào sân vận động.

Trên sân bóng rất nhiều người, Mục Nhiên không dám quấy rầy họ, vì thế im lặng ngồi ở khán đài, vừa nghe tiếng Anh vừa tìm Lương Viễn Triết.

Người trên sân bóng rất nhiều, nhưng Mục Nhiên vừa đảo mắt một cái đã tìm được – thấy được vóc dáng cao cao, thấy được mái tóc đen như mực, thấy được ngũ quan đẹp đẽ, thấy được động tác lưu loát, áo đồng phục đá bóng màu đỏ cũng thấy được. Tóm lại, đối với Mục bảo bảo mà nói, trên sân ngoại trừ Lương Viễn Triết, hơn hai mươi mấy người kia chỉ là mây bay, căn bản không nhìn thấy được.

“Nhiên Nhiên.” Lương Viễn Triết trong lúc giải lao phát hiện Mục Nhiên, vì vậy rất kinh hỉ chạy đến, “Sao cậu lại tới đây, không phải có lớp sao?”

“Tôi muốn đến.” Mục Nhiên có chút ngượng ngùng.

Lương Viễn Triết vui vẻ, thừa dịp không người chú ý, vươn tay trạc trạc mũi cậu.

“Uống nước không?” Mục Nhiên từ túi sách lấy ra chai ước uống thể thao mình cố ý mua.

Lương Viễn Triết vui vẻ thấu trời, thật sự là... hiền lành quá!!!

Bởi vì huấn luyện viên có việc, nên buổi tập hôm nay kết thúc rất sớm, Lương Viễn Triết tất nhiên không có khả năng ngoan ngoãn trở lại lớp học, vì thế tính toán dẫn Mục Nhiên ra ngoài ăn đại tiệc.

“Chân của cậu có thể treo tường hay không?” Lương Viễn Triết xoa bóp cổ chân cậu.

“Đau...” Mục Nhiên hít ngậm khí lạnh.

Lương Viễn Triết nhanh chóng buông tay, mình còn chưa dùng sức a.

“Đau.” Mục Nhiên bất mãn đập hấn một cái.

Lương thiếu gia tính M (ờ, M trong SM) phát tác, bị đánh còn hạnh phúc không kịp, nắm tay Nhiên Nhiên mềm nhũn mà.

“Cậu ngốc chết, tôi có chữ ký giáo viên, vì sao phải treo tường.” Mục Nhiên lấy giấy xin phép ra lắc lắc.

“Tôi ra ngoài trước chờ cậu, ở tiệm sách phố phía sau, cậu tìm được không?” Lương Viễn Triết giúp cậu đứng lên, “Nếu không tôi đến cổng trước đón cậu?”

“Không cần không cần.” Mục Nhiên cự tuyệt, lỡ bị thầy giáo phát hiện thì phải làm sao?

Phố sau trường học là một con đường nhỏ, bên trong có hàng rong nhỏ, quán net tên Côn Đồ, đầy đủ mọi thứ. Học sinh hư thường xuyên treo tường ra ngoài đều rất quen thuộc, nhưng Mục Nhiên là bảo bảo ngoan ngoan đứng đầu toàn khối, tất nhiên một lần cũng chưa đến.

Nhưng mà xa lạ thì xa lạ, Mục Nhiên cảm thấy việc ở trên một con đường tìm đến một hiệu sách vẫn không thể có chút khó khăn nào, vì vậy một người sau khi rời khỏi cổng trường, quẹo vào mới phát hiện tính hướng có chút , trên đường tách ra thành ba ngõ nhỏ, nhìn qua giống nhau như đúc, hoàn toàn không biết nên đi đường nào. Hỏi vài người qua đường mới rõ ràng, chân đau không thể đi nhanh chóng, cho đến khi tới đích, trước mặt Lương Viễn Triết đã đầy tàn thuốc.

“Sao không bắt điện thoại?” Sau khi thấy cậu, Lương Viễn Triết nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn trừng mắt hỏi.

“Không mang, quên ở nhà.” Mục Nhiên đi qua nhéo lỗ tai hấn, “Về sau không được phép hút thuốc nữa!!”

Đây rõ ràng là ngữ khí chỉ vợ mới có a!! Lương thiếu gia nhất thời phấn khích một phen, cũng quên tức giận, nghĩ muốn hôn cậu một cái.

“Cậu làm gì, bây giờ là ở trên đường.” Mục Nhiên chạy nhanh né tránh.

Lương thiếu gia đánh lén thất bại, thật thất vọng, vì vậy sờ sờ cằm thở dài.

“Đừng náo loạn, đi ăn cơm thôi.” Mục Nhiên vươn tay đẩy đẩy hấn, “Đêm nay chúng ta ăn cá được không, bụng đói quá.”

“Đương nhiên, cậu muốn ăn cái gì đều được.” Lương Viễn Triết xách túi của cậu, vừa đi vừa trêu chọc: “Ăn tôi cũng được.”

“Ai muốn ăn cậu.” Mục Nhiên lộ ra biểu tình chán ghét.

Lương thiếu gia nhất thời thật bị thương.

Hai người cãi nhau ầm ĩ đi hai ba bước, sắc mặt Mục Nhiên đột nhiên cứng đờ, cũng không quản chân mình còn đau, kéo tay áo Lương Viễn Triết bỏ chạy.

“Làm sao vậy?” Lương Viễn Triết bị dọa sợ.

“Thầy vật lý đang lại đây.” Mục Nhiên khẩn trương quá độ, tìm một cửa hàng nhỏ để ghé vào.

“Cậu có giấy xin phép, hoảng cái gì?” Lương Viễn Triết đỡ khóc đỡ cười.

“Tôi có mà cậu không có, lỡ như bị thầy bắt được, chắc chắn sẽ bị gọi phụ huynh.” Mục Nhiên vỗ vỗ Lương Viễn Triết. “Cậu mới chuyển đến không lâu nên không biết, đó là thầy vật lý đáng ghét nhất.”

“Cũng có thầy giáo mà cậu ghét sao?” Lương Viễn Triết bật cười.

Tôi vì cái gì không thể có? Mục Nhiên trợn trắng mắt, còn chưa kịp nói chuyện, đột nhiên bên quầy truyền đến một tiếng hỏi bất mãn.

“Mấy nhóc, các cậu rốt cuộc có mua gì hay không?”

“A, mua.” Mục Nhiên tưởng cửa hàng này bán quà vặt, cũng không kịp nhìn kỹ lấy túi tiền ra, Lương Viễn Triết nhìn lướt qua xung quanh, vui vẻ, “Nhiên Nhiên cậu muốn mua cái gì?”

“Đồ uống – ăc!” Thấy rõ bài trí trong cửa tiệm, mặt Mục bảo bảo nháy mắt từ đỏ lại qua xanh lá, tím lại qua xanh biển, muôn màu muôn vẻ, đủ mọi màu sắc.

Lương Viễn Triết cười đến thất ruột, cửa hàng người lớn a....

12. Chương 12: Bệnh Nan Y Trong Truyền Thuyết!

Nhìn tình hình hai người, bác gái chủ quán kiến thức rộng rãi không sợ hãi không gợn sóng, “bộp bộp” đập vài hộp Durex KY (1) lên quầy, còn đánh giá Lương Viễn Triết, hỏi tiểu tử các cậu muốn mua đạo cụ tình thú gì hay không?

Nghe được mấy chữ cuối cùng kia, khuôn mặt Mục Nhiên nháy mắt như bị thiêu đốt, lôi kéo Lương Viễn Triết muốn chạy.

“Dừng nha, thầy giáo còn ở bên ngoài.” Lương thiếu gia vươn tay giữ chặt cậu, trên mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại sôi trào, xoay người trả tiền mua cái này cái nọ.

“Thật sự là không cần cái khác?” Bác gái tiến hành rất chuyên nghiệp, một bên thu tiền một bên siêng năng dạy bảo, rất có trình độ, nhất định làm tốt công tác chuẩn bị, trăm ngàn không thể nóng vội. Chết bởi trơn cũng rất trọng yếu, sữa tắm và dầu gội đầu cần bản không có cách nào thay thế, hiện tại mua KY mới còn được mua một tặng một. Nếu lần đầu không có kinh nghiệm mà làm tiểu O (aka tiểu thụ) bị thương, dì ở đây còn có thuốc, nhập khẩu từ Mỹ, bán giá ưu đãi!

Mục Nhiên xấu hổ sắp hồng mắt, sao lại nói chuyện hạ lưu như thế! Nhìn Lương Viễn Triết còn nóng lòng muốn thử mua này mua nọ, Mục Nhiên hôn mê, cũng cố gắng, liều mạng kéo hắn ra khỏi cửa hàng người lớn.

“Dùng hết lại đến nha!” Bác gái lời chào nồng nhiệt.

Lương thiếu gia phát tay chào bác gái, đem đồ này đồ nọ nhét vào túi xách.

“Cậu cậu cậu cậu mua cái này làm gì!” Mục bảo bảo mặt nóng lên, “Mau vứt đi!”

“Vứt đi rất lãng phí, thật nhiều tiền a.” Lương Viễn Triết dỗ cậu, “Không có việc gì không có việc gì, dù sao đảm bảo hạn sử dụng còn dài, tôi lưu giữ về sau dùng.”

“Ai muốn cùng cậu dùng!” Mục Nhiên sắp thiêu đốt, “Nhanh ném đi! Bằng không tôi tức giận!”

“Được được được, nghe lời cậu, tôi lập tức ném bỏ, chúng ta đi ăn trước được không?” Lương Viễn Triết vừa dỗ liên tục vừa lừa, vừa giúp cậu đi ra ngoài, vừa ở trong lòng tính toán.

Sao lại có thể bỏ được, sớm dùng một chút mới là vương đạo!

Bởi vì Mục Nhiên muốn ăn cá, cho nên Lương thiếu gia bắt xe loanh quanh, dẫn cậu đến một tiệm ăn hải sản gần nhà hắn.

Thịt cá trắng nõn cùng với ớt đỏ (2), ngon cực kỳ, thuộc tính ăn hàng của Mục Nhiên lộ rõ, sau khi nghiêm túc ăn xong ba bát, vẫn còn lưu luyến chọn cá.

“Nhiên Nhiên, ăn no rồi hay chưa?” Lương Viễn Triết trong lòng chột dạ.

“No rồi.” Mục Nhiên nghiêm túc gạt đầu, sau đó dùng đũa gấp một miếng măng non (3), thật mềm thật cay thật ngon!

“No rồi cậu còn ăn!” Lương Viễn Triết dở khóc dở cười, vươn tay đoạt lấy đũa của cậu, ăn no đầy bụng thì làm sao bây giờ.

“Là cậu gọi đồ ăn nhiều lắm!” Mục Nhiên biện giải, “Không được lãng phí!”

Cuối cùng vẫn là lỗi của mình. Lương Viễn Triết thở dài, sau khi gọi phục vụ đưa hoá đơn, liềm mạnh mẽ túm Mục Nhiên đi tản bộ.

“Không đi!” Mục Nhiên cự tuyệt mãnh liệt, “Tôi muốn về nhà ngủ!”

“Ăn xong liền ngủ, cậu là heo à!” Lương Viễn Triết không nói gì, “Hôm nay không được gọi xe, đi bộ về đi!”

“...A, chân tôi đau quá!”

“Giả vờ!” Lương Viễn Triết trừng mắt, “Về sau cơm nước xong là phải đi tản bộ, nhớ rõ chưa?”

“Đây không có căn cứ khoa học—”

“Câm miệng!” Lương Viễn Triết ngắt lời cậu, “Muốn căn cứ gì, tôi chính là căn cứ!”

“Cậu sao lại không nói đạo lý như vậy!” Mục Nhiên kháng nghị.

“Còn cãi nữa là hôn cậu a!” Lương Viễn Triết uy hiếp.

“...” Mục Nhiên ngoan ngoãn câm miệng, lệ rơi đầy mặt, sao lại bá đạo như vậy, hiện tại chia tay còn kịp không?

Hai người khi đi đến góc đường, một viên đá đột nhiên bay qua, vừa vắn “bụp” một cái trúng vào đầu Mục Nhiên.

Mục Nhiên không hề phòng bị, chỉ cảm thấy ót tê rần, vì thế theo bản năng kêu một tiếng, che đầu.

Lương Viễn Triết bị hoảng sợ, chạy nhanh đến đỡ tay cậu xuống, chỉ thấy trên trán Mục Nhiên đỏ một mảnh, ở giữa còn có chút tróc da.

Một đám con nít cách đó không xa, đang vui sướng khi người gặp hoạ, nhìn sang bên này vỗ vỗ tay, miệng ồn ào “Không thềm con nít hoang” linh tinh.

Lương Viễn Triết sắc mặt trong nháy mắt trở nên rất khó xem.

“Không có việc gì.” Mục Nhiên nhanh tay giữ chặt hắn, “Nó là em trai tôi, con nít không biết chuyện, cậu đừng tức giận.”

“Em trai cậu?” Lương Viễn Triết nghe vậy càng bốc hỏa, nếu là con nít xa lạ nghịch ngợm còn chưa tính, cái này vẫn là cố ý đi?

“Tôi giúp cậu đi giáo huấn nó.” Lương Viễn Triết làm sao chịu được tâm can nhà mình bị khi dễ như vậy, tránh tay Mục Nhiên muốn đi qua.

“Tôi xin cậu.” Mục Nhiên gấp đến độ hốc mắt đều đỏ lên, liều mạng túm hấn lại, “Nó là bảo bối của cha đương, cậu nếu đánh nó, mẹ của tôi sẽ bị ức hiếp.”

Lương Viễn Triết sửng sốt, dừng cước bộ.

Một đám con nít cười hi hi ha ha, một bên nhần mặt một bên bỏ chạy.

“Cậu đừng tức giận.” Mục Nhiên thật cẩn thận nhìn hấn.

Lương Viễn Triết thở dài, vươn tay ôm cậu vào lòng, “Nó thường xuyên khi dễ cậu như vậy?”

“Không có.” Mục Nhiên nói dối.

“Về sau đừng về cái nhà đó nữa, nếu nhớ mẹ, chúng ta liền gọi dì ra.” Lương Viễn Triết cúi đầu cọ cọ cậu, “Như vậy được hay không?”

“Ừ.” Mục Nhiên gật gật đầu, vùi mặt vào trước ngực hấn.

Đầu chóp mũi có vị khói thảo nhiên, nhưng cũng có hiệu quả an thần ngoài ý muốn.

Sau khi về nhà, Lương Viễn Triết bôi thuốc trên trán cậu cũng còn chưa yên tâm, lại ở bên cạnh chườm túi nước đá.

“Rách da mà thôi, đừng khoa trương.” Mục Nhiên nhú mày, “Tôi sao lại yếu như vậy được.”

“Mặt rất quan trọng, nếu mặt mày hốc hác thì làm sao bây giờ?” Lương Viễn Triết kiên trì.

“Có sẹo mới nam tính.” Mục Nhiên thật ra cũng không quan tâm.

“Không được.” Lương Viễn Triết ôm cậu cắn một ngụm, khuôn mặt tao nhã thanh tú lịch sự như vậy, để lại sẹo thì làm sao được?

Mục Nhiên không lay chuyển được hấn, vì thế đành phải ngoan ngoãn ôm chườm túi nước đá, chạy tới thư phòng làm bài tập.

Lương thiếu gia để hai trang tạp chí qua một bên, trong đầu óc đều là cảnh Mục Nhiên bị ném đá ban ngày, quả thật hận đến nghiến răng.

Đừng nói với lão tử cái gì mà trẻ con không hiểu chuyện, tuổi còn nhỏ lý do cái rắm, huống hồ thời điểm nó khi dễ người, cũng chẳng thể hiện ra nét đáng yêu ngây thơ của con nít.

Vì vậy ba ngày sau, đứa nhóc kiêu ngạo bá đạo nào đó bị một đồng tên côn đồ chặn ở trong hẻm nhỏ, cho đến trời tối mới khóc về nhà.

Đương nhiên, tất cả những điều này, Mục bảo bảo vĩnh viễn không biết.

Lập tức đã đến kỳ thi cuối kỳ, cho nên buổi tối hằng ngày, Lương Viễn Triết đều bị Mục Nhiên nhéo nhéo làm đề thi.

“Tôi đã làm xong hai bộ đề thi rồi!” Lương Viễn Triết xoa đầu cậu.

“Đó là môn toán, đây là tiếng Anh, không giống nhau!” Mục Nhiên đưa bút cho hấn, “Nhanh làm đi, một đề nửa tiếng!”

“Vậy làm xong cho tôi hôn một chút.” Lương Viễn Triết đưa điều kiện.

“... Nếu đúng trên 70%.” Mục Nhiên ánh mắt hơi loạn, khi dễ Lương Viễn Triết.

Vốn nghĩ hấn sẽ cự tuyệt, ai ngờ hấn một ngụm đáp ứng, hơn nữa trong nửa tiếng đã thành công làm xong, đưa bài thi cho Mục Nhiên.

Mục Nhiên kiểm tra từ trên xuống dưới, thực bị ai phát hiện, Lương thiếu gia không nhiều không ít, vừa vặn đúng 70%.

“Lại đây.” Lương Viễn Triết ngồi ở trên ghế, hướng cậu ngoắc ngoắc ngón tay.

Chịu thua, Mục Nhiên không cam lòng không muốn đi qua, bị hấn bắt lấy ôm vào trong lòng.

Môi hồng phấn phấn nộn nộn, so với quả đông lạnh còn khả ái hơn, Lương Viễn Triết xem thích, nhin không được vươn ngón trỏ đề.

“Muốn hôn thì hôn nhanh lên.” Mục Nhiên bị hấn nhìn đến sợ.

Lương Viễn Triết vui vẻ: “Khẩn cấp như vậy?”

“Không hôn thì thôi!” Mục Nhiên mặt đỏ tai hồng, muốn chạy đi lại bị túm lại, một giây sau, trên môi liền truyền đến xúc cảm dịu dàng.

Ban đầu hôn nhẹ như lông vũ chạm, sau lại dần dần trở nên sâu sắc, biến thành kịch liệt gấn bó giao triền, Mục Nhiên đối với tình hình mờ mịt vô tri, chỉ biết là thở hổn hển đáp ứng hấn, lại không biết bộ dáng chính mình lúc này, có bao nhiêu dụ hoặc.

Lương Viễn Triết lung tung cởi bỏ nút áo ngủ của cậu, xoa xoa bờ ngực đơn bạc của cậu, nhẹ nhàng đảo quanh điểm sưng đỏ, đôi môi cũng một đường đi xuống, khe liếm bên tai cậu.

“Từ bỏ.” Trong mắt Mục Nhiên nổi lên hơi nước, khó nhin cắn môi dưới.

“Đừng sợ.” Ngữ điệu Lương Viễn Triết rất ôn nhu, tay phải được một tắc lại muốn tiến thêm một thước, nhẹ nhàng cởi bỏ quần ngủ của cậu, vói vào trong.

Mục Nhiên rõ ràng bị dọa, sợ hãi kêu một tiếng, sau đó muốn chạy, lại bị hấn chặt chẽ khoá vào trong ngực, áo ngủ bởi vì giấy dựa mà trượt xuống bả vai, kiều diễm lại dụ hoặc.

“Bảo bối ngoan.” Lương Viễn Triết ôm chặt thân mình đang lạnh lạnh run rẩy kia, hôn bờ vai trần trụi của cậu, tận lực giúp cậu thả lỏng, tốc độ trên tay cũng nhanh hơn.

Tình dục lên đỉnh trong nháy mắt, đôi chân dài xinh đẹp của Mục Nhiên thẳng lên, sau đó liền mềm mại ngã xuống trong lòng hấn.

“Nhiên Nhiên?” Lương Viễn Triết lau cái gì đó trên tay, hôn hôn mắt cậu, “Có khoẻ không?”

Mục Nhiên vù vù thở dốc, qua một trận mới hoàn hồn, cúi đầu nhìn xem, áo ngủ mình bị cởi loạn thất bát tao, quần cũng bị kéo xuống đầu gối, nơi riêng tư hoàn toàn bại lộ, trên đùi thậm chí còn dính chất lỏng vừa rồi không kịp lau đi...

Một màn này thật sự rung động, vì thế đầu óc Mục Nhiên “ầm vang” một cái, mặt trong nháy mắt như thiêu đốt.

“Thân ái, tôi làm sao bây giờ?” Lương Viễn Triết cắn vành tai của cậu, lại ái muội đỉnh đỉnh cậu.

Mục Nhiên hận không thể ngắt xỉu, đẩy hấn ra bỏ chạy, loảng xoảng lách cách một tiếng khoá trái cửa phòng ngủ.

Cư nhiên mặc kệ bỏ lại mình?! Lương Viễn Triết ghen khuất, vươn tay gõ cửa.

“Cậu đêm nay ngủ sô pha!” Mục Nhiên kiên quyết.

Sô pha?! Lương Viễn Triết bốc lửa, “Mở cửa nhanh!”

Mục Nhiên dùng chân che đầu.

“Nếu không tôi lấy chìa khoá!” Lương Viễn Triết uy hiếp, “Nếu bị tôi bắt lại, cẩn thận tôi thu thập cậu.”

Phòng an tĩnh vài giây, sau đó Mục Nhiên mở cửa, ánh mắt hồng hồng như thỏ con.

Lương Viễn Triết bị hoảng sợ, đây là tình trạng gì?!

“Lão tử phải về nhà!” Thanh âm Mục Nhiên rõ ràng có ý khóc.

Lão tử? Toàn bộ cơ thể Lương Viễn Triết run rẩy, từ khi nào học được cách nói này?

Nhưng mà hiện tại hiển nhiên không phải lúc rồi rắm chuyện này, mắt thấy màn nước trong mắt Mục Nhiên, cả cổ họng đều khàn đi, Lương Viễn Triết đau lòng, luống cuống tay chân tìm kệo trong phòng cho cậu, lại giải thích cùng nhận sai, lấy điều kiện sẽ ngủ sô pha, thật vất vả mới giữ người ở lại.

Ban đêm, Lương thiếu gia ngoan ngoãn nhận mệnh, vừa ôm chần trên sô pha vừa điên cuồng thở dài...
Bệnh vợ quá nghiêm trọng trong truyền thuyết quả là bệnh nan y, trị không hết a...

Chú thích:

(1) Durex: một loại áo mưa

KY: một loại dầu bôi trơn

Ai cần ảnh hai cái này thì google nha =)))

(2) Thịt cá trắng cùng với ớt đỏ: , món này Bằng cũng không rõ lắm, dịch tương đối không biết đúng không :-ss

13. Chương 13: Buồn Tao

Phòng khách rất lạnh, Lương thiếu gia ngủ thẳng đến nửa đêm bị đông lạnh mà tỉnh, vì thế mơ mơ màng màng bọc chăn chạy đến phòng ngủ, ngã lên giường liền ngủ, thuận tiện ôm thân hình ấm áp kia, có điểm uỷ khuất nói Nhiên Nhiên ơi sô pha rất lạnh, tôi muốn ngủ giường.

Cảm nhận được một chút hơi lạnh trên người hắn, Mục Nhiên có chút áy náy lại buồn cười, giúp hắn đắp lại chăn, liền ngoan ngoãn cọ vào trong lòng hắn.

Kỳ thật người nào đó lúc không lưu manh, chính mình vẫn là rất thích!

Ngày hôm sau hai người tỉnh lại có chút muộn, cũng không kịp ăn bữa sáng, đành phải ở trên đường mua bánh bao chiên trên đường, lén lút ở trong giờ tự học ăn.

“Muốn uống nước trái cây hay không?” Lương Viễn Triết sợ cậu khát, “Cần tin hình như có vị mới.”

“Thật sao?” Mục Nhiên bị vị mới dụ dỗ, mở to mắt liên tục gật đầu, hai quai hàm căng phồng, giống như một chú sóc con tham lam.

Lương Viễn Triết bật cười, một ly nước trái cây cũng đã hào hứng như vậy, sao có thể khả ái như vậy chứ!

“Các học sinh yên tĩnh một chút.” Chủ nhiệm lớp ở trên bục giảng vỗ vỗ tay, “Có chuyện cần tuyên bố.”

Gương mặt nhỏ nhắn của Mục Nhiên nhanh chóng xịu xuống, vì sao phải tuyên bố lúc này, qua bảy giờ rồi cần tin đóng cửa, không được uống vị mới! Thật đáng ghét a...

Oán niệm cật hoá (người mê ăn) thật là đáng sợ, chủ nhiệm lớp còn chưa kịp mở miệng, liền che miệng hắt xì liên tiếp mười mấy cái.

“Không phải chứ?” Mục Nhiên kinh ngạc, nhanh chóng nhìn Lương Viễn Triết biện hộ, “Tôi cũng không làm gì nha, chỉ vụng trộm nói thầm một chút thôi.”

Lương thiếu gia dở khóc dở cười, ngốc chết.

Tin tức của chủ nhiệm rất đơn giản, bắt đầu từ ngày mai, tất cả các học sinh tham gia kỳ thi môn hoá đều phải tập trung vào một phòng học nhỏ, cho đến khi kỳ thi kết thúc mới thôi.

Mục Nhiên thở dài, phòng học nhỏ thật lạnh a, thật sự không muốn đi...

Cái này chẳng lẽ là luyện tiếc mình? Nhìn bộ dáng vô tình của cậu, Lương Viễn Triết hiểu sai ý, vì vậy nội tâm mênh mông vô cùng.

Phòng học nhỏ ở trường cấp hai, cách trường cấp ba một sân thể dục, gặp mặt cũng không thuận tiện, vì vậy Mục Nhiên sau khi chuyển qua, ngẫu nhiên có thể nhận được tin nhắn rất khó hiểu của Lương Viễn Triết.

Ví như nói có đôi khi, Lương thiếu gia sẽ gửi một cái tin nhắn chỉ có dấu ba chấm, vì vậy Mục bảo bảo xem nửa ngày vẫn không hiểu được gì, sau đó gọi qua hỏi có ý gì.

“Uống nhiều nước.” Thanh âm Lương Viễn Triết nổi giận ùng ùng.

Dấu ba chấm và uống nhiều nước thì có quan hệ gì? Mục Nhiên không hỏi nữa, buồn bực cắt điện thoại.

Tin nhắn cứ gửi đến ùn ùn như thế, có đôi khi là một dấu phẩy, có đôi khi là một chữ, có đôi khi là một cái ảnh chụp, có đôi khi là một đoạn âm nhạc, có đôi khi là chuỗi mật mã lộn xộn, Mục Nhiên nhận được nhiều thành quen, cũng sẽ không gọi điện lại hỏi, chỉ cho là hấn nhảm chán, vì vậy Lương Viễn Triết càng nổi trận lôi đình.

Lão tử gửi cho cậu nhiều tin nhắn như vậy, cậu sao lại không nhắn lại cho tôi một lần?! Người đang yêu đương, không phải mỗi ngày đều nhắn vô số tin sao?! Vì cái gì hấn một cái cũng không có!

Cho nên nói người không thể nhìn tướng mạo, từ góc độ nào đó mà nói, Lương thiếu gia cao to hùng tráng mới chính là người thích hồng phấn buồn tao!

Nhưng mà tục ngữ có câu vân chân thành sở chí kiên định (câu này Bằng chịu, không tìm được nghĩa), Mục Nhiên vào ngày nào đó ở trong phòng học nhỏ đông lạnh run run, cuối cùng nhớ tới Lương Viễn Triết mà gửi một tin nhắn.

— Tôi lạnh quá a! T^T...

— Tôi lập tức đến!

Ách? Mục Nhiên mờ mịt đầy trán, đây là có chuyện gì, mình còn không cho hấn lại đây a!

Gọi điện thoại qua muốn nghe giải thích, lại bị một người khác tiếp điện, “À, cậu tìm Lương Viễn Triết? Hấn vừa chạy ra ngoài không mang theo di động.”

Mục Nhiên dở khóc dở cười, nhìn tuyết còn rơi ngoài cửa sổ, vì vậy ở máy bán hàng tự động trên hành lang mua một hộp cà phê nóng, ôm ở trong tay chờ hấn.

“Nhiên Nhiên.” Lương Viễn Triết trên trán dính đầy tuyết chạy đến.

Mục Nhiên nhanh tay đưa cà phê cho hấn ủ ấm, lại giúp hấn chỉnh cổ áo dính bông tuyết, thuận tiện thăm oán: “Sao phải chạy tới, bên ngoài lạnh chết.”

“Không phải cậu bảo tôi đến?” Lương Viễn Triết hất xì, gửi tin nhắn qua nói mình lạnh, cái này rõ ràng là làm nũng a! Vợ đang làm nũng, bản thân đương nhiên phải tới.

Tôi khi nào thì kêu cậu đến?! Mục Nhiên ở trong lòng bĩu môi, nhưng mà sợ bị hấn bạo lực niết mặt, vẫn là miễn cưỡng cam chịu không phản bác.

Phòng học của Mục Nhiên không có nắng cũng không có máy sưởi, rất lạnh, Lương Viễn Triết đi vào liền phát hỏa, cái tm (từ chữ của TQ, gần giống mẹ nó) này không phải là ưu đãi cho học sinh mũi nhọn, rõ ràng chính là ngược đãi.

“Tôi mang lò sưởi điện đến cho cậu.” Lương Viễn Triết đánh giá mọi nói, “Cậu ngồi chỗ nào?”

“Đừng náo loạn.” Mục Nhiên dở khóc dở cười, “Nơi đây ổ điện còn không có, lò sưởi còn có ích gì.”

“Như vậy bị đông lạnh mất?” Lương thiếu gia bực mình.

“Làm gì khoa trương như vậy.” Mục Nhiên đẩy đẩy bờ vai hấn ra ngoài, “Được rồi được rồi, mau về lớp đi!”

Lương Viễn Triết không lay chuyển được cậu, đành phải đi, nhưng mà lại không về lớp học, trên đường đổi hướng ra khỏi trường.

Vì vậy buổi tối sau khi Mục Nhiên về nhà, chỉ thấy Lương Viễn Triết ngồi trong phòng khách, đang thu thập một đồng túi mua sắm.

“Cậu lại trốn học!” Mục Nhiên nhéo mặt hắn, “Phạt cậu đêm nay học thêm toán một giờ.”

“Trốn học còn không phải vì cậu!” Lương Viễn Triết xao xao đầu cậu, túm người vào trong lòng mình.

“Cái gì?” Mục Nhiên gỡ gỡ đồng túi đồ kia, chỉ thất tất cả đều là trang phục mùa đông.

“Đi mua quần áo cho cậu.” Lương Viễn Triết nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của cậu, “Phòng học lạnh như vậy, tôi cũng không có biện pháp khác, đành phải để cậu mặc đồ nhiều.”

“Tôi?” Mục Nhiên có điểm kháng cự.

“Không được cự tuyệt.” Lương Viễn Triết ôm chặt cậu, “Đây là lần đầu tiên trong đời tôi tặng đồ cho người khác.”

“... Về sau không được như vậy nữa.” Mục Nhiên do dự một chút, vẫn là ngoan ngoãn nhận.

“Ừ.” Lương Viễn Triết cắn cắn lỗ tai cậu, mặt cười vui vẻ.

“Được rồi, tôi đi nấu cơm.” Mục Nhiên đẩy hắn ra, khuôn mặt có điểm hồng.

Lương Viễn Triết chạy theo vào phòng bếp muốn giúp, kết quả bị cậu đuổi ra.

“Cậu đi làm bài tiếng Anh đi.” Mục Nhiên nhìn nhìn đồng hồ treo tường, “Một giờ, đủ để làm, nhanh lên đi!”

Lương Viễn Triết thở dài, thật sự là không hiểu phong tình mà.

Buổi tối lúc ngủ, Lương Viễn Triết từ trong túi mới mua ra một ít đồ này nọ, cười xấu xa nói Nhiên Nhiên lại đây.

Mục Nhiên sau khi thấy rõ thì mặt đỏ lên, cầm gối đầu đập hắn.

“Chị bán hàng ở tiệm nói, mặc đồ lót lông giữ ấm.” Lương Viễn Triết túm cậu qua. “Đến thử một chút!”

“Lông cái đầu cậu a!” Mục Nhiên liềm mạng giấy dựa, kết quả bị chế phục mạnh mẽ, mắt thấy quần mình sắp bị cởi ra, vì thế hồn xiêu phách tán, theo bản năng giương cổ họng lên rống.

“Tôi tôi tôi, tôi tức giận!”

Lương thiếu gia sợ nhất chính là những lời này, vì vậy ngừng tay lại.

Mục Nhiên đập một cú lên khuôn mặt hắn, thở phì phì trừng hắn.

“Thật sự tức giận?” Lương Viễn Triết thật cẩn thận nhìn cậu.

Mục Nhiên không để ý đến hắn, ngồi ở trên giường cúi đầu, xương quai xanh như ẩn như hiện, trên cổ còn lưu lại một vết ô mai. (dấu hôn~~)

Thật sự là chết người... Lương thiếu gia cảm thấy bản thân sắp thổ máu, vì vậy ôm chăn chạy trốn chết, chủ động đi ngủ phòng khách.

Nửa giờ sau, Mục Nhiên lê dép nắm nhỏ đi ra, ngồi xổm ở trước sô pha đẩy đẩy hắn, “Trở về ngủ đi.”

“Cậu không tức giận?” Lương Viễn Triết ở trong bóng tối nhìn cậu.

“Lần sau không được như vậy nữa.” Mục Nhiên trạc trạc mặt hắn.

“Không sợ tôi nhện không được?” Lương Viễn Triết cầm đầu ngón tay cậu, nhẹ nhàng cắn một ngụm.

“Cậu sẽ sao?” Mục Nhiên hỏi lại.

“Cũng không nhất định.” Thanh âm Lương Viễn Triết có chút áp bách.

“... Đời này tôi cũng không bỏ qua cho cậu.” Mục Nhiên rút tay mình về.

“Cậu liên tra tấn tôi đi.” Lương Viễn Triết thở dài.

“Về sau không được muốn này muốn nọ, nhanh lên trở về ngủ!” Mục Nhiên híp mắt, khó có dịp được hung hãn một phen.

Lương thiếu gia ngoan ngoãn ôm chần đuối theo.

Một giờ sau, Lương thiếu gia vẫn rất thanh tỉnh, bảo bồi yêu nhất đang ở bên người, xoay người là có thể ôm được, cúi đầu là có thể hôn được, nhưng cũng chỉ có thể dừng lại ngang đó, tuy rằng trong lòng rục rịch, lại không dám lại càng không nỡ bắt buộc cậu, đành phải thừa dịp sau khi cậu ngủ, đi toilet giải quyết vấn đề của mình.

Mục Nhiên thu người nhỏ nhỏ, dùng góc chần khe khuất gương mặt nóng bỏng của mình.

Lại qua vài ngày, Lương Viễn Triết giữa trưa đi căn tin ăn cơm, kết quả nhìn thấy Mục Nhiên đang cùng một nam sinh tán gẫu say sưa, thậm chí ánh mắt cười cong cong thành trăng lưỡi liềm nhỏ.

Lương Viễn Triết nhất thời thật khó chịu, bưng khay cơm “loảng xoảng” đặt ở đối diện hai người.

Mục bảo bảo không ý thức được Lương Viễn Triết khó chịu, ánh mắt đều bị thịt lợn chua ngọt hấp dẫn, thật tự nhiên vươn chiếc đũa mò sang gấp hai miếng, thuận tiện đem đùi gà mình đã cắn một nửa cho hắn.

Nếu đổi lại là người khác làm vậy, Lương Viễn Triết phỏng chừng đem toàn bộ khay cơm đập lên đầu người đó, nhưng đối phương là Mục Nhiên nha! Vì vậy Lương thiếu gia vô cùng thoải mái.

“Đùi gà căn tin nhạt thêch mà cậu vẫn mua.” Lương Viễn Triết chia một nửa thịt lợn chua ngọt cho cậu, thuận tiện cắn xong hai miếng đùi gà.

“Đùi gà nhìn ngon.” Thịt lợn chua ngọt có chút cứng, Mục Nhiên vừa lao lực ăn, vừa biện giải cho mình.

“Muốn ăn canh hay không?” Lương Viễn Triết giúp cậu lau khoé miệng dính một chút nước sốt.

“Không cần, Siêu Mĩ mới vừa mời tôi đồ uống.” Mục Nhiên chĩa chĩa ly nước dưa hấu trên bàn.

“Phốc...” Lương Viễn Triết một ngụm phun nửa ra, “Cậu mới nói là ai mời cậu?”

“Tôi.” Nam sinh bên cạnh Mục Nhiên có chút xấu hổ.

“Cậu tên là gì?” Lương Viễn Triết nghĩ vừa rồi là hắn nghe lầm.

“...Tô Siêu Mĩ.” Nam sinh nói thật rồi rầm, lại vội vã rút lui trước khi Lương Viễn Triết cười phun, “Cái kia, tôi ăn xong rồi, các cậu từ từ ăn.”

“Nhưng cơm cậu cũng chưa động...” Mục Nhiên còn chưa nói xong, Tô Siêu Mĩ cũng đã chạy khỏi căn tin.

“Đều do cậu, cười cái gì a.” Mục Nhiên nhìn Lương Viễn Triết – người nào đó, đang ghé vào bàn cười lăn.

“Hắn, hắn như vậy, mà là siêu mĩ sao?” Lương Viễn Triết cười thờ không nổi, “Tm cao lớn thô kệch, còn không có đẹp bằng tôi.”

“Không phải siêu mĩ đó.” Mục Nhiên dở khóc dở cười, tên của ông nội hắn là Gia Khởi, ý nghĩa siêu anh can mĩ (nhà Băng cũng bó tay, không hiểu :(), cậu cũng biết siêu anh can mĩ đi, trong giờ lịch sử...”

“Được rồi được rồi.” Lương Viễn Triết bận rộn không ngừng ngăn cậu lại. “Ăn cơm đi, đừng giăng lịch sử nữa.”

“Vậy kỳ thi cuối kỳ, cậu có chắc được một trăm điểm không?” Mục Nhiên lựa rau từ đĩa cơm của mình.

“Không có cũng phải có.” Lương Viễn Triết xoa xoa đầu cậu, “Cho dù là vì để cậu đi đánh chiến dã ngoại với tôi, cũng phải liều mạng học.”

“Sao cậu vẫn còn nhớ rõ chuyện này?” Mục Nhiên nhăn mặt, còn tưởng hắn quên rồi, lại còn cao hứng...

“Đương nhiên nhớ rõ!” Lương Viễn Triết nháy mắt hung tợn, “Tôi nói cậu biết, đừng hòng đổi ý!”

Mục Nhiên thở dài, chân bị thương của mình đêm nay khỏi hẳn thì tốt quá rồi...

14. Chương 14: Cậu Đi Ngủ Sô Pha

Cơm ăn đến một nửa, Mục Nhiên đột nhiên nhớ rõ đến một việc, vì vậy thật chờ mong nhìn Lương Viễn Triết.

“Cậu có muốn ăn sườn lợn không?”

“Tôi không ăn, cậu muốn ăn hả? Tôi đi mua nhé.” Lương Viễn Triết buông đôi đũa.

“Không phải không phải.” Mục Nhiên nhanh chóng giữ chặt hần. “Vậy cậu muốn ăn cái gì, tôi giúp cậu mua.”

“Tôi cái gì cũng không muốn ăn.” Lương Viễn Triết buồn bực, sao lại đột nhiên nhiệt tình như vậy.

“Vậy cậu muốn uống gì hay không?” Mục Nhiên chưa từ bỏ ý định, liều mạng lấy lòng chàng.

“A.” Lương Viễn Triết nhìn ra manh mối, nhú mày ngồi xuống ghế. “Có chuyện gì phải không?”

Hả? Dễ dàng bị nhìn ra như vậy? Tiểu Mục Nhiên xấu hổ, vươn tay che mặt.

“Đứa ngốc này.” Lương Viễn Triết bật cười, xoa bóp mũi cậu. “Nói đi.”

“Ừ, ôn uống i ại ẻ ục.” Mục Nhiên miệng hàm hàm hồ hồ.

“Cái gì?” Lương Viễn Triết hoàn toàn không nghe ra.

“...” Mục Nhiên thực hoài nghi nhìn hần. “Thật sự không có nghe ra?”

“Cậu nói thành như vậy, có thể nghe ra được mới là lạ.” Lương Viễn Triết vô lực. “Nói chuyện đàng hoàng.”

“Chính là, chính là, tôi không muốn thi lại môn thể dục!” Mục bảo bảo lần đầu tiên trong đời vô cùng xấu hổ, cả cổ lẫn khuôn mặt đều đỏ bừng. “Tôi lần trước chạy 3000m không đạt tiêu chuẩn, ngày mai phải thi lại.”

“Ặc, vì cái này sao?” Lương Viễn Triết dở khóc dở cười. “Chân cậu còn đang bị thương mà, làm sao tôi có thể cho cậu chạy được.”

“Nhưng nếu ngày mai không thi lại, học kỳ sau phải tham gia giáo dục thể chất chạy 3000m trong bốn tuần.” Mục Nhiên bị phẫn. “Tôi không muốn tham gia.”

“Vậy cậu muốn thế nào?” Lương Viễn Triết hỏi cậu.

“À, ông thầy kia bình thường không để ý chuyện thi lại, đều uỷ thác cho uỷ viên thể dục sắp xếp.”

“Sau đó thì sao?”

“Thì là, cậu chính là uỷ viên thể dục.”

“Ừ.”

“Nghe nói ngày mai toàn khối có hơn ba mươi người thi lại!”

“Đúng vậy.” Lương Viễn Triết buồn cười, vật nhỏ này, đã hỏi thăm rõ ràng vậy rồi.

“Vậy, tôi trộn lẫn trong đó, cậu giúp tôi, giúp tôi viết đã đạt tiêu chuẩn, được chứ? ” Mục Nhiên hắc hắc cười, ánh mắt sáng long lanh nhìn hần.

“Không được.” Lương thiếu gia một ngụm cự tuyệt.

“!!!”

Bong bóng thổi lên hồi lâu bị một kim chọc phá, Mục Nhiên thực sinh khí, cúi đầu há to mồm ăn cơm cho hả giận.

“Bảo bối nhi, nguội rồi, đừng ăn nữa.” Lương Viễn Triết ngăn cậu lại.

“Tôi cứ ăn!” Mục Nhiên lau lau cái miệng nhỏ nhắn bóng nhẫy. “Tôi ngày mai còn phải chạy 3000m, phải ăn no một chút!”

“Không được đi.” Lương Viễn Triết trầm mặt xuống. “Chân còn chưa khỏi, cậu sao có thể chạy được.”

Mục Nhiên tức giận. “Nhưng cậu lại không giúp tôi!”

“Tôi nói không cho cậu chạy, lại chưa nói không cho cậu thông qua mà.” Lương Viễn Triết trong lòng buồn cười.

“Có nghĩa là gì?” Tinh thần Mục Nhiên rung lên, có thể đạt tiêu chuẩn sao?

“Buổi tối ngoan một chút, tôi cho cậu đạt tiêu chuẩn.” Lương thiếu gia đùa giỡn lưu manh.

Mặt Mục Nhiên nháy mắt như thiêu như đốt...

Lương Viễn Triết nghiêng đầu qua, ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ vài câu.

Đầu Mục Nhiên bắt đầu bốc khói.

“Cho cậu một phút suy nghĩ.” Lương Viễn Triết tựa lưng vào ghế ngồi, ung dung nhìn cậu.

“Không dùng điều kiện khác được sao?” Mục Nhiên thực gian nan mở miệng.

“Có thể a.” Lương Viễn Triết thực sáng khoái.

Mắt Mục Nhiên sáng lên.

“Cho tôi làm xong toàn bộ.”

Ánh mắt sáng lên lại nhanh chóng tối thui.

Bởi vì 3000m quá mức kinh khủng, cho nên dù không muốn, Mục Nhiên vẫn là nước mất chủ quyền, cùng người nào đó ký hiệp ước không bình đẳng.

“Ng Sloan.” Lương thiếu gia thực vừa lòng.

Mặt Mục Nhiên huyết lệ, đồ tư bản!

Ban đêm, Mục Nhiên ở thư phòng xem xong môn toán rồi môn lý, xem xong môn lý rồi môn Anh, xem đến 12h còn chưa chịu nghỉ ngơi, cuối cùng bị Lương Viễn Triết mạnh mẽ ôm đến phòng tắm.

“Tôi không cần!” Mục Nhiên bị phần giã dựa.

“Ban ngày là chính miệng cậu đáp ứng.” Lương Viễn Triết đề cậu lên tường. “Cho cậu một cơ hội nghĩ lại, cùng tôi tắm rửa hoặc là kỳ sau bốn tuần chạy 3000m, muốn cái nào?”

“...” Mục Nhiên gần khóc, cái nào cũng khủng bố hết.

Thừa dịp cậu do dự, Lương thiếu gia cúi đầu hết hôn lại cắn, trong tay cũng không nhàn rồi, thuần thực lột sạch người.

“Tôi chạy 3000m!” Mục Nhiên rút cuộc từ trong nước nở mà lựa chọn.

“Không còn kịp rồi.” Lương Viễn Triết cởi áo của mình, lộ ra cơ thể xinh đẹp.

Trong phòng tắm hơi nước bốc lên cao, Mục Nhiên bị hấn đặt ở trong bồn tắm không động đậy được, lại khẩn trương, vì thể dùng sức đẩy hấn.

“Ng Sloan, không sợ.” Lương Viễn Triết ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ, hơi thở nóng ẩm bên gáy, khiến trong lòng cậu run rẩy chấn động, thân thể trắng nõn trong nháy mắt cũng hồng hồng.

Quả thực là đòi mạng... Lý trí Lương Viễn Triết nháy mắt biến mất, ôm người đề cậu xuống.

Một màn tắm rửa này thật thấm thiết, Mục Nhiên vẫn muốn chạy, Lương thiếu gia lúc mới bắt đầu còn kiên nhẫn dụ dỗ, sau khi bị từ chối, chỉ đơn giản là tháo thắt lưng, trói tay cậu lại ở phía sau.

“Buông!” Mục Nhiên sợ tới mức hét lên.

Không để ý người trong lòng giãy dụa, Lương Viễn Triết cúi đầu hôn nước mắt của cậu, sau đó một đường uồn lượn xuống, ở trên thân thể trắng nõn kia, lưu lại dấu vết màu đỏ chỉ thuộc về mình.

Thân thể ngây ngô không chống cự được sự vỗ về chơi đùa, Mục Nhiên muốn cong hai chân lại, lại bị hấn cầm trụ hai cổ chân, mạnh mẽ mở ra hai bên, rồi một giây sau đó, địa phương yếu ớt nhất đã bị ầm áp bao trùm.

Toàn thân nháy mắt như bị rút đi khí lực, Mục Nhiên không nhịn được lắc đầu, muốn đem tiếng rên rỉ nuốt vào bụng, lại vẫn vào thời khắc lên đỉnh, vô thức kêu thành tiếng.

Nhìn bộ dáng động tình của cậu, cổ họng Lương Viễn Triết khô khốc, miễn cưỡng giúp cậu lau khô tóc, trực tiếp ôm về phòng ngủ.

Tay thả dọc từ thắt lưng xuống phía dưới, còn chưa đến điểm đó, Mục Nhiên cũng đã bắt đầu giãy dụa kịch liệt.

“Nhiên Nhiên.....” Lương Viễn Triết có ý trấn an cậu.

“Tôi không muốn làm, tôi xin cậu đừng làm...” Nước mắt Mục Nhiên không ngừng rơi, sợ hãi khẩn trương cùng uỷ khuất, nói năng cũng bắt đầu lộn xộn.

Nhìn đôi môi tái nhợt của cậu, Lương Viễn Triết thở dài thật sâu, lấy bôi trơn từ trong ngăn kéo.

Mục Nhiên khóc đến thở không nổi, đột nhiên liền cảm giác được hai chân mình bị khép lại cùng nhau, sau đó một vật thể nóng bỏng liền chen vào...

Sau khi ý thức được đó là cái gì, thân thể Mục Nhiên cứng đờ, một chút cũng không dám động.

Lương Viễn Triết nhẹ nhàng hôn nước mắt cậu, sau đó động tác nhanh hơn, cuối cùng trong một cú đẩy mạnh mẽ, rốt cuộc ở giữa hai chân non mịn, phóng xuất dục vọng tích góp từng tí một.

Trên giường sớm bữa bãi một mảnh, Lương Viễn Triết dùng chăn bao lấy Mục Nhiên đặt ở sô pha, sau khi dọn sạch giường mới đến ôm cậu. Mục Nhiên lại hoảng sợ run rẩy lên.

“Bảo bối?” Nhìn đôi mắt không có tiêu cự của cậu, Lương Viễn Triết trong lòng hoảng hốt, thử chạm vào cậu.

Mục Nhiên không có phản ứng gì, tùy ý để hấn ôm mình đến giường, trên mặt vẫn không có tí huyết sắc nào như cũ.

Lương Viễn Triết tự biết mình đuối lý, thật cẩn thận giúp cậu mặc áo ngủ, kéo cánh tay ra mới phát hiện trên thắt lưng có chút thô ráp, tay Mục Nhiên bị cột đến đỏ bầm, có nơi còn bị chột da, vì vậy vừa ảo não lại đau lòng tìm thuốc xoa cho cậu, vừa vụng về dùng băng gạc bao lấy, vừa ôm Nhiên Nhiên nói thật xin lỗi.

Nghe giọng nói quen thuộc lại dịu dàng, Mục Nhiên rốt cục hoàn hồn, nước mắt lã chã rơi xuống, cúi đầu hung hăng cắn bờ vai của hấn.

Lương Viễn Triết cau mày không nhúc nhích, cuối cùng thật sự nhịn không được mới kêu lên.

Trong miệng Mục Nhiên có mùi máu tươi, sau khi thả ra, trên vai Lương Viễn Triết xuất hiện dấu răng nhỏ nhỏ, còn bị chảy máu.

“Thở không được?” Lương Viễn Triết thật cẩn thận nhìn hấn.

“Cậu lưu manh!” Mục bảo bảo chỉ nói tục được có hạn, phương thức trừng phạt có thể nghĩ ra được cũng rất ít. “Cậu đi ngủ sô pha... Không đúng, ngủ phòng bếp!”

“Được được được!” Lương Viễn Triết ôm cậu. “Chỉ cần cậu không giận, cái gì đều được.”

“Còn nữa, không được nói chuyện này ra ngoài!”

Lương Viễn Triết dở khóc dở cười. “Loại chuyện này tôi làm sao nói cho người khác được? Cũng không phải biến thái mà.”

“Cậu chính là biến thái !” Mục Nhiên dùng gối đập hấn. “Cậu cũng không được nhớ rõ!”

“Được được, đã quên đã quên, quên sạch rồi.” Lương Viễn Triết thực không tiết tháo, vừa xin lỗi vừa đổ dành nửa ngày, cho đến khi nhìn cậu nằm trong ổ chăn, mới ôm gối đầu rời khỏi phòng ngủ.

Mục Nhiên trong bóng đêm ôm gấu bông, khuôn mặt nóng bỏng, cổ cũng nóng bỏng, cho đến tận nửa đêm mới ngủ được. Sau khi ngủ lại mơ thấy mình đang ôm Lương Viễn Triết, vì thế ngày hôm sau khi Lương thiếu gia đẩy cửa vào, liền thấy gấu bông đang bị Mục Nhiên dẫm nát dưới chân, nhìn qua thật đáng thương.

“Nhiên Nhiên.” Lương Viễn Triết gọi cậu.

Mục Nhiên lùi đầu vào chăn – còn đang tức giận.

“Bị muộn rồi .” Lương Viễn Triết nhẹ tay nhẹ chân, chỉnh đồng hồ báo thức đầu giường nhanh hơn 20 phút.

Một bàn tay nhỏ bé vươn ra từ chăn, cầm lấy đồng hồ báo thức dạ quang rồi chui vào lại trong chăn.

Nửa phút sau, Mục Nhiên rút cuộc chui từ trong chăn ra, tóc lộn xộn như cái tổ, lộ ra cái cổ cũng đầy dấu hôn.

Lương Viễn Triết thực gian nan nuốt nước miếng.

Mục Nhiên đẩy hấn ra, tự mình đi toilet rửa mặt, khi tắm thấy người đầy dấu hôn, càng thêm thổ phỉ phò.

““Bảo bối nhi, tôi đã ngủ trong phòng bếp, cậu cũng đừng tức giận được không?” Lương Viễn Triết khi nói chuyện tư thế có điểm quái dị.

Mục Nhiên cau mày đánh giá hấn, “Cậu làm sao vậy?”

“Bị sái cổ.” Lương Viễn Triết cổ cứng ngắc.

“Xứng đáng.” Mục Nhiên than thở.

Bữa sáng trên bàn ăn thơm ngào ngạt, Lương Viễn Triết rướn cổ đem bánh quẩy và sữa đậu nành cho cậu, không nghĩ động một cái lại đau đến nhe răng nhếch miệng.

Mục Nhiên nhận mệnh thở dài, đứng lên giúp hấn niết cổ.

Rõ ràng nên tức giận nha, chính mình thật sự là không có tiền đồ !

Lần đầu tiên trong đời được người khác mát xa, tay nghề của Mục Nhiên rất kỳ lạ, nơi cần nhẹ không nhẹ, nơi cần nặng không nặng. Lương thiếu gia liên tục hít khí lạnh, nước mắt thiếu chút nữa trào ra.

Đây rõ ràng là đang trút giận mà.

Mục Nhiên hoàn toàn không có cảm giác đang làm vậy, lung tung néo néo một lúc lâu rồi buông tay, hỏi có đỡ hơn không?

“Đương nhiên.” Lương Viễn Triết đau đến mức trước mắt đều biến thành màu đen, lại vẫn nhân cơ hội ôm cậu một cái. “Đừng tức giận nha? Nếu không néo vài cái nữa cho hết giận?”

“Được quá nhỉ?” Mục Nhiên lườm hấn một cái, khoe miệng lại nhin không được mà hơi cong cong.

Nhìn miệng cười ảm áp kia, Lương Viễn Triết nhẹ nhàng thở ra, nhân cơ hội cúi đầu hôn hôn cậu. “Tôi thật sự biết lỗi rồi, tha thứ tôi lần này đi, được không?”

“Lần sau không được như thế nữa.” Mục Nhiên nắm mũi hấn.

“... Vậy sau khi chúng ta kết hôn thì làm sao bây giờ?” Lương thiếu gia suy xét rất xa.

“Cậu câm miệng !” Mục Nhiên hò hét.

Lương Viễn Triết thở dài.

Dù sao sớm hay muộn thì cũng phải gả cho tôi, bị ăn sớm một ngày thì có sao đâu chứ!

Làm sao lại khó khăn như vậy chứ...

15. Chương 15: Thi Cuối Kỳ

Cơm ăn đến một nửa, Mục Nhiên đột nhiên nhớ rõ đến một việc, vì vậy thật chờ mong nhìn Lương Viễn Triết.

“Cậu có muốn ăn sườn lợn không?”

“Tôi không ăn, cậu muốn ăn hả? Tôi đi mua nhé.” Lương Viễn Triết buông đôi đũa.

“Không phải không phải.” Mục Nhiên nhanh chóng giữ chặt hân. “Vậy cậu muốn ăn cái gì, tôi giúp cậu mua.”

“Tôi cái gì cũng không muốn ăn.” Lương Viễn Triết buồn bực, sao lại đột nhiên nhiệt tình như vậy.

“Vậy cậu muốn uống gì hay không?” Mục Nhiên chưa từ bỏ ý định, liều mạng lấy lòng chàng.

“A.” Lương Viễn Triết nhìn ra manh mối, nhúu mày ngồi xuống ghế. “Có chuyện gì phải không?”

Hả? Dễ dàng bị nhìn ra như vậy? Tiểu Mục Nhiên xấu hổ, vươn tay che mặt.

“Đứa ngốc này.” Lương Viễn Triết bật cười, xoa bóp mũi cậu. “Nói đi.”

“Ừ, ôn uống i ại ẻ ục.” Mục Nhiên miệng hàm hàm hồ hồ.

“Cái gì?” Lương Viễn Triết hoàn toàn không nghe ra.

“...” Mục Nhiên thực hoài nghi nhìn hân. “Thật sự không có nghe ra?”

“Cậu nói thành như vậy, có thể nghe ra được mới là lạ.” Lương Viễn Triết vô lực. “Nói chuyện đàng hoàng.”

“Chính là, chính là, tôi không muốn thi lại môn thể dục!” Mục bảo bảo lần đầu tiên trong đời vô cùng xấu hổ, cả cổ lẫn khuôn mặt đều đỏ bừng. “Tôi lần trước chạy 3000m không đạt tiêu chuẩn, ngày mai phải thi lại.”

“Ặc, vì cái này sao?” Lương Viễn Triết dở khóc dở cười. “Chân cậu còn đang bị thương mà, làm sao tôi có thể cho cậu chạy được.”

“Nhưng nếu ngày mai không thi lại, học kỳ sau phải tham gia giáo dục thể chất chạy 3000m trong bốn tuần.” Mục Nhiên bị phẫn. “Tôi không muốn tham gia.”

“Vậy cậu muốn thế nào?” Lương Viễn Triết hỏi cậu.

“À, ông thầy kia bình thường không để ý chuyện thi lại, đều uỷ thác cho uỷ viên thể dục sắp xếp.”

“Sau đó thì sao?”

“Thì là, cậu chính là uỷ viên thể dục.”

“Ừ.”

“Nghe nói ngày mai toàn khối có hơn ba mươi người thi lại!”

“Đúng vậy.” Lương Viễn Triết buồn cười, vật nhỏ này, đã hỏi thăm rõ ràng vậy rồi.

“Vậy, tôi trộn lẫn trong đó, cậu giúp tôi, giúp tôi viết đã đạt tiêu chuẩn, được chứ? ” Mục Nhiên hắc hắc cười, ánh mắt sáng long lanh nhìn hân.

“Không được.” Lương thiếu gia một ngụm cự tuyệt.

“!!!”

Bong bóng thổi lên hồi lâu bị một kim chọc phá, Mục Nhiên thực sinh khí, cúi đầu há to mồm ăn cơm cho hả giận.

“Bảo bối nhi, nguội rồi, đừng ăn nữa.” Lương Viễn Triết ngăn cậu lại.

“Tôi cứ ăn!” Mục Nhiên lau lau cái miệng nhỏ nhắn bóng nhẫy. “Tôi ngày mai còn phải chạy 3000m, phải ăn no một chút!”

“Không được đi.” Lương Viễn Triết trầm mặt xuống. “Chân còn chưa khỏi, cậu sao có thể chạy được.”

Mục Nhiên tức giận. “Nhưng cậu lại không giúp tôi!”

“Tôi nói không cho cậu chạy, lại chưa nói không cho cậu thông qua mà.” Lương Viễn Triết trong lòng buồn cười.

“Có nghĩa là gì?” Tinh thần Mục Nhiên rung lên, có thể đạt tiêu chuẩn sao?

“Buổi tối ngoan một chút, tôi cho cậu đạt tiêu chuẩn.” Lương thiếu gia đùa giỡn lưu manh.

Mặt Mục Nhiên nháy mắt như thiêu như đốt...

Lương Viễn Triết nghiêng đầu qua, ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ vài câu.

Đầu Mục Nhiên bắt đầu bốc khói.

“Cho cậu một phút suy nghĩ.” Lương Viễn Triết tựa lưng vào ghế ngồi, ung dung nhìn cậu.

“Không dùng điều kiện khác được sao?” Mục Nhiên thực gian nan mở miệng.

“Có thể a.” Lương Viễn Triết thực sáng khoái.

Mắt Mục Nhiên sáng lên.

“Cho tôi làm xong toàn bộ.”

Ánh mắt sáng lên lại nhanh chóng tối thui.

Bởi vì 3000m quá mức kinh khủng, cho nên dù không muốn, Mục Nhiên vẫn là nước mất chủ quyền, cùng người nào đó ký hiệp ước không bình đẳng.

“Ng Sloan.” Lương thiếu gia thực vừa lòng.

Mặt Mục Nhiên huyết lệ, đồ tư bản!

Ban đêm, Mục Nhiên ở thư phòng xem xong môn toán rồi môn lý, xem xong môn lý rồi môn Anh, xem đến 12h còn chưa chịu nghỉ ngơi, cuối cùng bị Lương Viễn Triết mạnh mẽ ôm đến phòng tắm.

“Tôi không cần!” Mục Nhiên bị phần giầy dựa.

“Ban ngày là chính miệng cậu đáp ứng.” Lương Viễn Triết đề cậu lên tường. “Cho cậu một cơ hội nghĩ lại, cùng tôi tắm rửa hoặc là kỳ sau bốn tuần chạy 3000m, muốn cái nào?”

“...” Mục Nhiên gần khóc, cái nào cũng khủng bố hết.

Thừa dịp cậu do dự, Lương thiếu gia cúi đầu hết hôn lại cắn, trong tay cũng không nhàn rồi, thuần thực lột sạch người.

“Tôi chạy 3000m!” Mục Nhiên rút cuộc từ trong nước nở mà lựa chọn.

“Không còn kịp rồi.” Lương Viễn Triết cởi áo của mình, lộ ra cơ thể xinh đẹp.

Trong phòng tắm hơi nước bốc lên cao, Mục Nhiên bị hấn đặt ở trong bồn tắm không động đậy được, lại khẩn trương, vì thế dùng sức đẩy hấn.

“Ng Sloan, không sợ.” Lương Viễn Triết ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ, hơi thở nóng ẩm bên gáy, khiến trong lòng cậu run rẩy chấn động, thân thể trắng nõn trong nháy mắt cũng hồng hồng.

Quả thực là đòi mạng... Lý trí Lương Viễn Triết nháy mắt biến mất, ôm người đề cậu xuống.

Một màn tắm rửa này thật thảm thiết, Mục Nhiên vẫn muốn chạy, Lương thiếu gia lúc mới bắt đầu còn kiên nhẫn dụ dỗ, sau khi bị từ chối, chỉ đơn giản là tháo thắt lưng, trói tay cậu lại ở phía sau.

“Buông!” Mục Nhiên sợ tới mức hét lên.

Không để ý người trong lòng giãy dụa, Lương Viễn Triết cúi đầu hôn nước mắt của cậu, sau đó một đường uốn lượn xuống, ở trên thân thể trắng nõn kia, lưu lại dấu vết màu đỏ chỉ thuộc về mình.

Thân thể ngây ngô không chống cự được sự vỗ về chơi đùa, Mục Nhiên muốn cong hai chân lại, lại bị hấn cầm trụ hai cổ chân, mạnh mẽ mở ra hai bên, rồi một giây sau đó, địa phương yếu ớt nhất đã bị ầm áp bao trùm.

Toàn thân nháy mắt như bị rút đi khí lực, Mục Nhiên không nhịn được lắc đầu, muốn đem tiếng rên rỉ nuốt vào bụng, lại vẫn vào thời khắc lên đỉnh, vô thức kêu thành tiếng.

Nhìn bộ dáng động tình của cậu, cổ họng Lương Viễn Triết khô khốc, miễn cưỡng giúp cậu lau khô tóc, trực tiếp ôm về phòng ngủ.

Tay thả dọc từ thắt lưng xuống phía dưới, còn chưa đến điểm đó, Mục Nhiên cũng đã bắt đầu giãy dụa kịch liệt.

“Nhiên Nhiên.....” Lương Viễn Triết có ý trấn an cậu.

“Tôi không muốn làm, tôi xin cậu đừng làm...” Nước mắt Mục Nhiên không ngừng rơi, sợ hãi khẩn trương cùng uỷ khuất, nói năng cũng bắt đầu lộn xộn.

Nhìn đôi môi tái nhợt của cậu, Lương Viễn Triết thở dài thật sâu, lấy bối trơn từ trong ngăn kéo.

Mục Nhiên khóc đến thở không nổi, đột nhiên liền cảm giác được hai chân mình bị khép lại cùng nhau, sau đó một vật thể nóng bỏng liền chen vào...

Sau khi ý thức được đó là cái gì, thân thể Mục Nhiên cứng đờ, một chút cũng không dám động.

Lương Viễn Triết nhẹ nhàng hôn nước mắt cậu, sau đó động tác nhanh hơn, cuối cùng trong một cú đẩy mạnh mẽ, rốt cuộc ở giữa hai chân non mịn, phóng xuất dục vọng tích góp từng tí một.

Trên giường sớm bữa bãi một mảnh, Lương Viễn Triết dùng chăn bao lấy Mục Nhiên đặt ở sô pha, sau khi dọn sạch giường mới đến ôm cậu. Mục Nhiên lại hoảng sợ run rẩy lên.

“Bảo bối?” Nhìn đôi mắt không có tiêu cự của cậu, Lương Viễn Triết trong lòng hoảng hốt, thử chạm vào cậu.

Mục Nhiên không có phản ứng gì, tùy ý để hấn ôm mình đến giường, trên mặt vẫn không có tí huyết sắc nào như cũ.

Lương Viễn Triết tự biết mình đuối lý, thật cẩn thận giúp cậu mặc áo ngủ, kéo cánh tay ra mới phát hiện trên thắt lưng có chút thô ráp, tay Mục Nhiên bị cột đến đỏ bầm, có nơi còn bị chột da, vì vậy vừa ảo não lại đau lòng tìm thuốc xoa cho cậu, vừa vụng về dùng băng gạc bao lấy, vừa ôm Nhiên Nhiên nói thật xin lỗi.

Nghe giọng nói quen thuộc lại dịu dàng, Mục Nhiên rốt cục hoàn hồn, nước mắt lã chã rơi xuống, cúi đầu hung hăng cắn bờ vai của hấn.

Lương Viễn Triết cau mày không nhúc nhích, cuối cùng thật sự nhịn không được mới kêu lên.

Trong miệng Mục Nhiên có mùi máu tươi, sau khi thả ra, trên vai Lương Viễn Triết xuất hiện dấu răng nhỏ nhỏ, còn bị chảy máu.

“Thở không được?” Lương Viễn Triết thật cẩn thận nhìn hấn.

“Cậu lưu manh!” Mục bảo bảo chỉ nói tục được có hạn, phương thức trừng phạt có thể nghĩ ra được cũng rất ít. “Cậu đi ngủ sô pha... Không đúng, ngủ phòng bếp!”

“Được được được!” Lương Viễn Triết ôm cậu. “Chỉ cần cậu không giận, cái gì đều được.”

“Còn nữa, không được nói chuyện này ra ngoài!”

Lương Viễn Triết dở khóc dở cười. “Loại chuyện này tôi làm sao nói cho người khác được? Cũng không phải biến thái mà.”

“Cậu chính là biến thái !” Mục Nhiên dùng gối đập hấn. “Cậu cũng không được nhớ rõ!”

“Được được, đã quên đã quên, quên sạch rồi.” Lương Viễn Triết thực không tiết tháo, vừa xin lỗi vừa dỗ dành nửa ngày, cho đến khi nhìn cậu nằm trong ổ chăn, mới ôm gối đầu rời khỏi phòng ngủ.

Mục Nhiên trong bóng đêm ôm gấu bông, khuôn mặt nóng bỏng, cổ cũng nóng bỏng, cho đến tận nửa đêm mới ngủ được. Sau khi ngủ lại mơ thấy mình đang ôm Lương Viễn Triết, vì thế ngày hôm sau khi Lương thiếu gia đẩy cửa vào, liền thấy gấu bông đang bị Mục Nhiên dẫm nát dưới chân, nhìn qua thật đáng thương.

“Nhiên Nhiên.” Lương Viễn Triết gọi cậu.

Mục Nhiên lùi đầu vào chăn – còn đang tức giận.

“Bị muộn rồi .” Lương Viễn Triết nhẹ tay nhẹ chân, chỉnh đồng hồ báo thức đầu giường nhanh hơn 20 phút.

Một bàn tay nhỏ bé vươn ra từ chăn, cầm lấy đồng hồ báo thức dạ quang rồi chui vào lại trong chăn.

Nửa phút sau, Mục Nhiên rút cuộc chui từ trong chăn ra, tóc lộn xộn như cái tổ, lộ ra cái cổ cũng đầy dấu hôn.

Lương Viễn Triết thực gian nan nuốt nước miếng.

Mục Nhiên đẩy hấn ra, tự mình đi toilet rửa mặt, khi tắm thấy người đầy dấu hôn, càng thêm thổ phỉ phò.

““Bảo bối nhi, tôi đã ngủ trong phòng bếp, cậu cũng đừng tức giận được không?” Lương Viễn Triết khi nói chuyện tư thế có điểm quái dị.

Mục Nhiên cau mày đánh giá hấn, “Cậu làm sao vậy?”

“Bị sái cổ.” Lương Viễn Triết cổ cứng ngắc.

“Xứng đáng.” Mục Nhiên than thở.

Bữa sáng trên bàn ăn thơm ngào ngạt, Lương Viễn Triết rướn cổ đem bánh quẩy và sữa đậu nành cho cậu, không nghĩ động một cái lại đau đến nhe răng nhếch miệng.

Mục Nhiên nhận mệnh thở dài, đứng lên giúp hấn niết cổ.

Rõ ràng nên tức giận nha, chính mình thật sự là không có tiền đồ !

Lần đầu tiên trong đời được người khác mát xa, tay nghề của Mục Nhiên rất kỳ lạ, nơi cần nhẹ không nhẹ, nơi cần nặng không nặng. Lương thiếu gia liên tục hít khí lạnh, nước mắt thiếu chút nữa trào ra.

Đây rõ ràng là đang trút giận mà.

Mục Nhiên hoàn toàn không có cảm giác đang làm vậy, lung tung néo néo một lúc lâu rồi buông tay, hỏi có đỡ hơn không?

“Đương nhiên.” Lương Viễn Triết đau đến mức trước mắt đều biến thành màu đen, lại vẫn nhân cơ hội ôm cậu một cái. “Đừng tức giận nha? Nếu không néo vài cái nữa cho hết giận?”

“Được quá nhỉ?” Mục Nhiên lườm hấn một cái, khoe miệng lại nhin không được mà hơi cong cong.

Nhìn miệng cười ảm áp kia, Lương Viễn Triết nhẹ nhàng thở ra, nhân cơ hội cúi đầu hôn hôn cậu. “Tôi thật sự biết lỗi rồi, tha thứ tôi lần này đi, được không?”

“Lần sau không được như thế nữa.” Mục Nhiên nắm mũi hấn.

“... Vậy sau khi chúng ta kết hôn thì làm sao bây giờ?” Lương thiếu gia suy xét rất xa.

“Cậu câm miệng !” Mục Nhiên hò hét.

Lương Viễn Triết thở dài.

Dù sao sớm hay muộn thì cũng phải gả cho tôi, bị ăn sớm một ngày thì có sao đâu chứ!

Làm sao lại khó khăn như vậy chứ...

16. Chương 16: Một Lần Nữa Lưu Manh

Lúc hai người về đến nhà đã là đêm khuya, Lương Viễn Triết nhớ ra Mục Nhiên chưa ăn cơm, cố ý giúp cậu nấu một chén cháo kê.

“Chúng ta khi nào đi tập huấn dã ngoại?” Mục Nhiên vừa ăn chè vừa hỏi.

“Cậu muốn đi?” Lương Viễn Triết có chút ngoài ý muốn, vốn dĩ là mình bắt buộc cậu ấy, sao lần này lại còn chủ động mở miệng.

“Tôi không muốn đi, chẳng qua là muốn đi với cậu.” Mục Nhiên thực nghiêm túc.

Lương Viễn Triết nghe vậy vui vẻ, nghiêng người qua hung hăng hôn cậu. “Miệng sao lại ngọt như vậy?”

“Không được hôn!” Mục Nhiên né tránh hấn, khuôn mặt hồng hồng.

“Bảo bối, yêu cậu chết mất làm sao bây giờ.” Lương thiếu gia biến hình thành bạch tuột, quần quít lấy cậu không buông tay. “Từ nay về sau cái gì cũng nghe cậu.”

“Thật không?” Mục Nhiên tỏ vẻ hoài nghi.

“Đương nhiên!” Lương Viễn Triết nhanh chóng gạt đầu, thuận tiện trong lòng liên tưởng xa xôi, tôi đã yêu cậu như vậy, khi nào mới cho tôi làm a...

“Đêm nay tôi muốn chơi game suốt đêm!” Mục Nhiên thực chờ mong nhìn hấn.

“.....” Lương Viễn Triết không nói gì.

“Nghỉ đông rồi còn gì!” Mục Nhiên vẻ mặt ủy khuất, vốn bản thân mình vào cuối tuần thường xuyên có thể chơi game suốt đêm! Kết quả từ khi ở chung một chỗ với hấn, đúng 11h giờ đã bị khiêng lên giường, rất lâu rồi không được chạm vào bàn phím.

“Được rồi, nhưng mệt thì phải ngủ.” Lương Viễn Triết thỏa hiệp.

Mục Nhiên hoan hô, nhảy nhót vào phòng đọc sách ôm máy tính.

“Về lại đây! Ăn xong cháo kê trước cho lão tử coi!” Lương Viễn Triết rống, lần đầu tiên trong đời mình nấu ăn, làm sao lại ăn mấy miếng rồi bỏ chạy được.

Mục bảo bảo không để ý tới hấn. “Bộp” một tiếng, đóng cửa phòng đọc sách.

Đầu óc Lương Viễn Triết ong ong, vợ muốn tạo phản rồi!

Một giờ sau, Mục Nhiên bị phấn chạy về phòng ngủ khóc kể, trong trò chơi có một tên thần kinh, lấy đồ này nọ gì đó của cậu!

“Ngoan.” Lương Viễn Triết an ủi cậu. “Chơi game chính là như vậy, ai chạy nhanh thì người đó thoát.”

“Nhưng tôi chạy nhanh hơn hấn!” Mục Nhiên đập gấu bông. “Những thứ kia đều là đồ tôi đánh ra được!”

“... Vậy đừng chơi nữa, về ngủ với tôi đi?” Lương Viễn Triết nhin cười.

“Không được, tôi muốn báo thù!” Vũ trụ nhỏ Mục Nhiên thiêu đốt, giang chân quay trở về phòng đọc sách.

Như vậy cũng không chịu về? Lương thiếu gia bình tĩnh sờ sờ cái mũi, tiếp tục ở trên trò chơi kêu gọi một đám cao thủ, cùng nhau tổ chức thành đoàn thể, khi dễ tiểu bạch nào đó.

Lại qua nửa giờ, Mục Nhiên phát điên vọt vào phòng ngủ, nhào vào người Lương Viễn Triết, đánh lên đầu hấn.

“Lại bị khi dễ sao?” Lương thiếu gia giả nai.

“Tôi nhất định là đắc tội người nào rồi, nhất định là như vậy.” Mục Nhiên rơi lệ đầy mặt, thì thào tự nói.

“Đừng chơi nữa, đã hai giờ rồi.” Lương Viễn Triết xoa xoa đầu cậu. “Bảo bảo ngoan, đi ngủ.”

“Không được!” Mục Nhiên vừa muốn xông ra ngoài, kết quả bị Lương Viễn Triết một phen túm ngò lại trên giường.

“Buông!” Mục Nhiên giãy dụa. “Cậu rõ ràng đã đáp ứng tôi, có thể chơi suốt đêm.”

“Nghe lời, hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai tôi cho cậu một tài khoản cấp cao, trang bị mới nhất đều có, còn có ngựa đã mần cấp.” Lương Viễn Triết dụ dỗ.

“Thật sao?” Mục Nhiên mắt nháy toả sáng.

“Đương nhiên là thật, tôi còn có thể giúp cậu tạo thành nhóm đánh quái, nhưng mà có một điều kiện tiên quyết (đầu tiên quyết định).” Lương Viễn Triết nhướn mi.

Mục Nhiên mắt tối thui, cái tên lưu manh này gọi là điều kiện tiên quyết, không cần nghĩ cũng biết là cái gì.

“Nhiên Nhiên.” Lương Viễn Triết cắn cắn lỗ tai cậu. “Tôi cam đoan không làm đến cùng, đáp ứng cho tôi được không?”

“Không được!”

“Ng Sloan, nào!”

“Tôi nói không... Ừm...”

Năm phút đồng hồ sau.

“Da bảo bối đẹp quá, thất lưng dễ nhìn, chân cũng rất được.”

“Ồ ô ô... cậu cảm miệng...”

Mười lăm phút sau.

“Ừm a... a...”

“Ng Sloan, gọi ông xã.”

“Thả... A... Buông tay.”

“Nghe lời, gọi ông xã, tôi bỏ qua cho cậu.”

Mục Nhiên khó nhịn lắc đầu, dự vọng tích góp trong thân thể từng tí một muốn phát tiết, lại bị ác ý ngăn chặn lại, khó chịu đến mức hốc mắt đều phấp phỏng.

“Bảo bảo, tôi muốn nghe, nói cho tôi được không?” Lương Viễn Triết hôn nước mắt cậu, thanh âm thật dịu dàng, tay lại không hề buông ra.

Mục Nhiên ủy ủy khuất khuất, rốt cục ghé vào lỗ tai hần nhỏ giọng nói hai chữ kia.

Khoé môi Lương Viễn Triết cong lên, cúi đầu hôn thật mạnh vào đôi môi cánh hoa dĩ nhiên đã sưng đỏ.

Tình dục nháy mắt ập đến, Mục Nhiên toàn thân run rẩy, tới cả ngón chân đều cong lại.

Lương Viễn Triết giúp cậu lau khô thân thể, sau đó kéo tay cậu qua, nhẹ nhàng bao lấy vật thể ở giữa chân mình.

Mục Nhiên đem mặt vùi vào chần, do dự mà cầm vật thể cứng rắn nóng bỏng kia.

Ngoài cửa sổ trời sao lấp lánh, như màn nước trong đêm.

Buổi sáng ngày hôm sau, Mục Nhiên tỉnh lại trong lòng Lương Viễn Triết, lúc rời khỏi chần đi đánh răng, lại phát hiện bản thân vẫn đang trần truồng, vì vậy sợ hãi kêu một tiếng, lại chui vào ổ chần.

Lương Viễn Triết cười đau bụng.

“Không cho cười!” Mục Nhiên đỏ mặt dùng gấu bông đập hần.

“Trước mặt ông xã nhà mình, có cái gì ngượng ngùng, đến, hôn buổi sáng~” Lương Viễn Triết đùa giỡn lưu manh.

Mục Nhiên đá một cú vào mặt hắn, bực chán chạy trốn.

Lương thiếu gia nằm lăn ở trên giường vui sướng hài lòng, chân nhỏ trắng trẻo mềm mềm...

Bữa sáng, Lương Viễn Triết cắt hoa quả giúp cậu, thuận tiện hỏi năm mới muốn đến nơi nào.

“Tôi không đi đâu cả, ở nhà.” Mục Nhiên tiếp nhận một miếng táo, cắn một ngụm. “Cậu thì sao?”

“Tôi đương nhiên ở cùng cậu nha.” Lương Viễn Triết khó hiểu nhìn cậu.

“Cha mẹ cậu đâu?” Mục Nhiên thực ngoài ý muốn, cậu ấy không giống mình, chẳng lẽ không cần mừng năm mới cùng cha mẹ?

“Bọn họ xuất ngoại, cơ cấu nghiên cứu khoa học nếu không hoàn thành hạng mục thì không trở về được, nhưng lại có điều khoản giữ bí mật, ngay cả gọi điện cũng không thể.” Lương Viễn Triết giúp cậu lau vụn bánh mì bên miệng. “Cậu ở nhà cũng tốt, lễ mừng năm mới ở bên ngoài rất đông đúc, còn không bằng ở nhà chơi trò chơi.”

“Thật sự sao?” Mục Nhiên cao hứng.

“Cảm động hử, vậy thì lấy thân báo đáp đi?” Lương Viễn Triết đùa giỡn cậu đã thành thói quen.

Mục Nhiên cười tủm tỉm, đưa cho hắn một lát bánh mì nướng ba tầng sô cô la, coi như là phần thưởng.

Lương Viễn Triết dở khóc dở cười, thật đúng là đủ... ngọt!

“Chúng ta khi nào thì đi tập huấn dã ngoại?” Mục Nhiên lại hỏi.

“Nếu vậy... thì hôm nay đi?” Lương Viễn Triết đề nghị.

Mục Nhiên một ngụm đáp ứng, đừng nói là tập huấn, cho dù là chiến trường thật sự, chính mình cũng sẽ đi cùng hắn!

Bởi vì không có kinh nghiệm tập huấn trong rừng, Mục Nhiên lên diễn đàn, thực nghiêm túc tạo chủ đề: Tôi muốn đi với một người bạn thân đi thực chiến, xin hỏi trong hoạt động phải như thế nào mới giúp đỡ được hắn?

Bài gửi rất nhanh được trả lời — thực lực cậu thế nào?

Mục Nhiên rối bời – cũng, cũng khỏe...

Tốc độ đối phương comment rất nhanh – nếu cậu rất mạnh, phải cùng kẻ vai chiến đấu với cậu ta. Nếu cậu rất yếu, phải làm kẻ địch với cậu ấy!

Mục Nhiên bĩu môi, mình rất yếu, nhưng muốn cùng một đội với hắn nha!!!

Căn cứ chiến đấu ở ngoại ô, Mục Nhiên lúc ngồi trên xe buýt đã bắt đầu căng thẳng, bản thân mình một chút kinh nghiệm cũng không có, phải làm sao bây giờ?

“Đứa ngốc này, chơi trò chơi thôi mà, cũng không phải thật sự đánh giặc, cậu sợ cái gì?” Lương Viễn Triết dở khóc dở cười.

Mục Nhiên hít sâu, mình đương nhiên biết đây chỉ là trò chơi, nhưng cũng không có cách nào thả lỏng!

Xe buýt dừng lại dưới chân núi, Lương Viễn Triết mang theo Mục Nhiên đi đăng ký ở căn cứ trung tâm, sau đó bị đưa đến doanh trại huấn luyện cùng những người khác, chia thành hai đội A, B.

Lương Viễn Triết theo dự kiến được chọn làm đội trưởng đội A, mà Mục Nhiên xếp hạng phía sau hắn, trung thành và tận tâm làm đội viên.

Huấn luyện căn cứ đối chiến là quân nhân xuất ngũ, vẻ mặt dữ tợn, cao lớn thô kệch, giọng nói to lớn vô cùng dọa người. Mắt trừng đảo qua, Mục Nhiên theo phản xạ mềm nhũn cả hai chân.

“Tôi... tôi muốn đi WC.” Mục Nhiên lắp bắp nói với Lương Viễn Triết.

“Vừa rồi là ai nói chuyện?!” Lương Viễn Triết còn chưa có mở miệng, huấn luyện viên đã rống lên trước.

“Báo, báo cáo, là em.” Mục bảo bảo khóc không ra nước mắt. “Em muốn đi toilet.”

“Đi đi!” Huấn luyện viên nghiêm mặt phất tay.

Mục Nhiên ôm mặt chạy đi, ở toilet cọ cọ sát sát, định chờ đợi đến lúc huấn luyện viên giảng xong mới trở về. Ai ngờ vừa về đến lại thấy, toàn thể đội ngũ vẫn đứng chỉnh tề như trước, hơn nữa đều thống nhất nhìn vào chính mình.

“Sao vậy ạ?” Mục Nhiên mắt mờ mịt.

“Đi toilet vượt quá thời gian quy định, hít đất tại chỗ mười cái, toàn đội của cậu cũng đều bị phạt.” Huấn luyện viên thực nghiêm khắc.

“Em em, em không biết có hạn chế thời gian.” Mục Nhiên nóng nảy.

“Lúc báo danh đã có ghi sẵn, cậu không xem là chuyện của cậu!” Huấn luyện viên chỉ vào một khoảng đất trống. “Cậu làm trước, lập tức, nếu không đồng đội của cậu bị phạt gấp đôi!”

Mục Nhiên bị rống đến dựng tóc gáy, tuy rằng rất muốn rời khỏi lần tập mẫu vô duyên vô cớ này, nhưng nghĩ đến Lương Viễn Triết, vẫn là nhận mệnh làm xong mười cái hít đất.

Tự nhiên, Lương Viễn Triết dẫn dắt cả đội A tập cùng Mục bảo bảo, tiếp nhận trận xử phạt đầu tiên.

“Bây giờ giải tán, trở về nơi ở dùng cơm trưa, buổi chiều đúng hai giờ tập hợp.” Huấn luyện viên thổi âm thanh còi ngắn, ý bảo mọi người có thể tự do hoạt động.

“Không tức giận chứ?” Trên đường đi đến căn tin, Lương Viễn Triết thật cẩn thận hỏi cậu.

“Chuyện nhỏ như vậy sao lại tức giận được, hơn nữa lỗi là ở tôi.” Mục Nhiên rầu rĩ không vui.

“Nếu không, tôi đưa cậu về nhà?” Lương Viễn Triết thử.

“Không được.” Mục Nhiên thở phì phì, “Phí báo danh rất mắc, không thể lãng phí!”

“À.” Lương Viễn Triết bật cười, “Cho nên cậu muốn kiên trì?”

“Đương nhiên muốn.” Mục Nhiên nắm tay. “Tôi nhất định phải thắng trong trận chiến này!”

Nhìn bộ dáng thê son sắt của cậu, Lương Viễn Triết cười lắc đầu, vươn tay giữ cậu đi về phía căn tin.

Mục Nhiên ở trong lòng vụng trộm thở dài, kỳ thật rất muốn về nhà, nhưng mấy tháng nay hần đều hi vọng được đi tập huấn, mình làm sao có thể phá hủy được.

Căn tin trong doanh trại rất nhỏ, bán tổng cộng bốn món ăn, khoai tây thịt bò, bắp cải chua ngọt, thịt lợn băm nhỏ và canh rau.

Mục Nhiên tuy rằng luôn luôn không kiên nhẫn ăn, nhưng lần này ăn vẫn khổ sở. Thịt bò quá cứng, cải trắng quá chua, thịt lợn lại ngọt chết, đành phải gắng nuốt với cơm, ăn được nửa bát lại ngừng, hoàn toàn khác với thùng cơm nhỏ hằng ngày.

Lương Viễn Triết vừa mang canh cho cậu, vừa hối hận. Sớm biết như vậy đã mang theo đồ ăn vặt đến rồi. Nếu cứ như vậy, mười ngày huấn luyện xong, phỏng chừng Mục Nhiên sẽ gầy đi cả vòng lớn.

Thật sự là... Đau lòng quá đi mà.

17. Chương 17: Kinh Hỉ Thật Lớn

Buổi chiều là trận chiến huấn luyện đầu tiên ở trong rừng, hai bên một tấn công một phòng thủ. Trong ba mươi phút đội nào còn lại số người nhiều hơn thì đội đó thắng lợi.

Bởi vì dùng đạn BBS, cho nên mỗi người đều phải mang mũ giáp và kính bảo hộ quang học, cũng phải đổi đồng phục chiến đấu. Mục Nhiên rất tự giác nhận số nhỏ nhất, kết quả là vẫn rộng hơn một vòng, ống quần phải xắn lên vài lớp, đai lưng cũng rộng thùng thình.

Lương Viễn Triết một bên giúp cậu sửa sang lại quần áo một bên nhăn răng cười, đây thật sự chính là tàn binh bại tướng trong truyền thuyết.

“Cười cái gì mà cười!” Mục Nhiên phẫn hận.

“Cậu đáng yêu chết mất!” Lương Viễn Triết thừa dịp trong phòng thay quần áo không có ai khác, vươn tay ý đồ muốn niết mặt đùa giỡn, kết quả bị Mục Nhiên hung hăng cắn một ngụm, trên tay lưu lại một vòng dấu răng.

“Ai nha.” Lương thiếu gia hạnh phúc không kiềm được, cúi đầu hôn dấu răng kia một cái.

Mục Nhiên cả lông tơ cũng dựng đứng, sao lại biến thái như vậy nha???

Lương Viễn Triết ngứa trong lòng, còn đang suy nghĩ nên đùa giỡn lưu manh như thế nào, kết quả bị huấn luyện viên phá hư cảm xúc, bắt đầu thổi còi ở bên ngoài. Lương Viễn Triết đành phải hồi tâm, đưa khẩu súng cho Mục Nhiên, lại căn dặn. “Cậu đi theo tôi là được, đừng chạy loạn có nghe chưa?”

Mục Nhiên bĩu môi, làm sao chạy loạn được, còn ước có thể dính chặt bên người hắn mà... Thật lười động đây quá!

Địa điểm trận chiến là ở trong khu rừng nhỏ dưới núi, Mục Nhiên đi theo Lương Viễn Triết, ngồi canh giữ ở phía sau một tảng đá lớn, khẩn trương hề hề nhìn ra bên ngoài.

“Đừng sợ, đợi lát nữa nếu có người đến, tôi sẽ xử lý hắn.” Lương Viễn Triết thấp giọng nói.

“Dã chiến thật kích thích.” Mục Nhiên cười ngây ngô, vốn nghĩ sẽ thật nhàm chán, không nghĩ tới một khi trận chiến bắt đầu, thật là có cảm giác đánh giặc.

Lương thiếu gia thực không thuần khiết tự động xoắn não, dã chiến thật sự rất kích thích... (- -)

“Biểu tình này của cậu là gì?” Mục Nhiên khó hiểu, vươn tay lắc lắc trước mặt hắn.

Lương Viễn Triết trong lòng ngao ngao kêu, cũng không quản tình hình chiến đấu căng thẳng bên ngoài, một phen ôm chầm cậu lại, dùng cách thức tiêu chuẩn nhất mà hôn kiểu Pháp.

Mục Nhiên bị dọa nhảy dựng, vươn tay liều mạng đẩy hắn.

Động tĩnh hai người có chút lớn, khiến cho quân địch ở gần đó phát hiện, vì vậy lập tức có ba người tay mang súng, bao vây lại đây.

“Đều tại cậu!” Mục Nhiên khóc không ra nước mắt, vốn dĩ trốn rất tốt mà.

“Đối chiến không thể cứ trốn mãi.” Lương Viễn Triết vỗ vỗ cậu. “Cậu giải quyết phía bên phải, hai người còn lại giao cho tôi.”

“..... Súng dùng như thế nào?” Mục Nhiên thực mất mặt hỏi.

Lương Viễn Triết dở khóc dở cười.

“Nếu không tôi dụ bọn họ rời đi?” Mục Nhiên tuy rằng nhỏ ngốc, nhưng vẫn chú ý được đại cục, Lương Viễn Triết là đội trưởng, so với mình thì có giá trị hơn.

Nhưng không đợi cho cậu nói hết lời, Lương Viễn Triết liền đứng mạnh dậy, sau đó là một tràng tiếng súng.

Nửa phút sau, phía trước truyền đến ba tiếng báo cáo “Tôi đầu hàng.”

Mục Nhiên thực kinh ngạc, mạnh như vậy sao?

Lương Viễn Triết cúi đầu, liền thấy Mục Nhiên như mèo con đang ngẩng đầu, vẽ mặt sùng bái nhìn mình.

Lương thiếu gia lập tức vui vẻ, ngồi xổm xuống xoa bóp mặt cậu, ngũ khí có chút đắc ý, “Lợi hại chứ?”

Mục Nhiên ngây ngốc gật đầu.

Lương Viễn Triết cười, túm cậu chạy về phía chiến trường bên kia.

Bởi vì lần đầu đối chiến, mục đích chủ yếu là cho mọi người làm quen với chiến trường, nên thời gian cũng không có quy định quá lâu.

Hai mươi phút sau, đội A toàn thắng, chỉ hi sinh hai người, đã khiến cho toàn bộ đội B bị tiêu diệt.

Là đội trưởng của đội A, Lương Viễn Triết không hề gây tranh cãi mà nhận huy chương thứ nhất. Mục Nhiên hãnh diện, so với bản thân mình thắng còn vui vẻ hơn.

Trận chiến trong rừng sau khi kết thúc, chính là trò chơi mở rộng và chạy bộ, buổi tối chín giờ mới được giải tán về doanh trại. Mục Nhiên mệt không chịu nổi, rửa mặt xong liền vào trong lều trại tránh gió, quần người lại như con tằm màu xanh nhạt.

“Hôn ngủ ngon.” Lương Viễn Triết tiến đến trước mặt cậu.

Mục Nhiên ngẩng đầu, khẽ chạm vào môi hắn một chút.

“Cùng nhau ngủ đi?” Sớm có âm mưu, Lương thiếu gia mở túi ngủ ra – so với Mục Nhiên còn to gấp đôi, có thể ngủ hai người!

Mục Nhiên suy nghĩ một chút, ngoan ngoãn rời khỏi túi ngủ nhỏ của mình, chui vào cái của Lương Viễn Triết!

Lương Viễn Triết kinh hỉ, đêm nay ngoan quá nha!

Thật ra nguyên nhân Mục Nhiên ngoan ngoãn rất đơn giản – bởi vì hôm nay người nào đó thật sự rất phong độ! Mọi người ở đó đều rất hâm mộ, hưởng hồ quan hệ của hai người lại không tầm thường, vì vậy trải qua nửa ngày huấn luyện, địa vị của Lương Viễn Triết trong lòng Mục Nhiên đã bay vèo vèo lên rất cao, cơ bản lên tới cấp bậc thần tượng.

Cho nên đêm này, khi Lương thiếu gia chạm tới địa phương không nên sờ, Mục bảo bảo cũng chỉ tượng trưng hừ hừ tỏ vẻ kháng nghị một chút, sau đó liền ôm hắn chặt hơn!

Lương thiếu gia thích không chịu được, không ngờ tập huấn dã ngoại còn mang lại hiệu quả như thế này!

Thật sự là... kinh hỉ quá lớn!

Buổi sáng ngày hôm sau, Mục Nhiên bọc ngủ túi ngồi dưới đất, mắt buồn ngủ mông lung nhìn Lương Viễn Triết mặc quần áo.

Cơ hội có thể mở triển lãm khoe thân thể này, Lương thiếu gia thất nhiên sẽ không bỏ qua, vì vậy cánh tay trần lúc ẩn lúc hiện trước mắt Mục Nhiên, một hồi xoay người tìm tìm này nọ, một hồi ngồi xổm xuống trang bị đồ đạc, biểu tình có vẻ bình tĩnh, nội tâm lại như lửa nóng mà phơi bày cơ thể.

“Cậu không lạnh sao?” Mục Nhiên bọc mình trong túi ngủ thật dày, lạnh cóng hắt xì một cái, vì vậy run rẩy hỏi.

Lương Viễn Triết nhất thời buồn bực, hung tợn vươn tay bóp mặt cậu.

“Hôm nay chúng ta làm gì?” Mục Nhiên cũng không trốn, mặc kệ hắn rà qua rà lại, dù sao cũng không đau.

“Đánh chiến bất ngờ.” Lương Viễn Triết lôi cậu ra khỏi túi ngủ.

Mục Nhiên không có hứng thú, vừa nghe đã thấy nhàm chán!

Địa điểm trận chiến là ở sườn núi, hai tiếng sau khi trận đấu bắt đầu, Lương Viễn Triết nhận được tín hiệu cầu cứu của đồng đội, nói là bị địch vây quanh.

“Ẩn nấp ở đây, chờ tôi trở lại với cậu.” Sau khi Lương Viễn Triết an bài Mục Nhiên núp ở góc tối phía sau một tảng đá lớn, một mình phá vây đi qua.

Mục Nhiên kỳ thật rất muốn đi cùng hắn, nhưng vì không muốn khiến hắn thêm phiền toái, Mục bảo bảo vẫn là ngoan ngoãn gặt đầu, thành thật ngồi xổm sau tảng đá.

Vốn tưởng rằng Lương Viễn Triết sẽ trở về rất nhanh, không nghĩ tới đã qua hơn một giờ vẫn chưa thấy. Chân Mục Nhiên run lên, nhìn bốn phía không một bóng người, vì vậy sôi nổi hoạt động các đốt ngón tay.

Phía sau truyền đến âm thanh sột soạt, như là có người giẫm phải cành cây, Mục Nhiên cảnh giác xoay đầu, phát hiện phía sau cách cậu không xa có một đội viên quân địch, quần áo thùng thình như mình, đang vô tư ăn bánh ngọt.

“Không được nhúc nhích!” Mục Nhiên giờ sùng.

“A...” Đối phương hiển nhiên không đoán được ở đây có người, vì vậy cả kinh sửng sốt một chút, một miếng bánh ngọt không nuốt được, bị nghẹn đến ho khan.

Mục Nhiên lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, dựa theo phương pháp dạy dỗ của Lương Viễn Triết, nhanh chóng nổ súng đánh gục cậu ta.

Đạn BBs tuy rằng không nguy hiểm, nhưng Mục Nhiên lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, khiến cậu nam sinh kia khóc không ra nước mắt, vốn suýt nữa bị bắn chết, không nghĩ rằng đến đây còn bị bắn một phát, trúng ngực sinh đau.

Mục Nhiên thành công tiêu diệt một quân địch, tâm tình vô cùng sung sướng, nhìn cậu ta ho khan có vẻ rất thống khổ, vì vậy phát huy chủ nghĩa nhân đạo, chạy đến giao chai nước nhỏ của mình cho cậu ta.

“Tôi nói... Khụ, tôi nói cậu, sao lại thiếu đạo đức như vậy chứ!” Nam sinh kia ngồi dưới đất, thật vất vả mới hít thở thông thuận, vừa uống nước vừa oán giận.

Mục Nhiên bất chấp không trả lời, vội vàng dán dấu hiệu “Bỏ mình” ở trước ngực cậu ta, lấy huy chương sinh tồn thắng lợi bỏ vào trong túi, thành công khiến đối phương trợn trắng mắt.

“Việt Việt!” Phía sau truyền đến động tĩnh, Mục Nhiên quay đầu, chỉ thấy một nam sinh mặc đồ giản dị đang đi đến.

“Tiểu Hắc!” Nam sinh nhanh chóng ném chai nước xuống, chạy qua, bắt lấy người hắc khóc hu hu. “Hàn Dạ, em bỏ mình rồi... oa oa oa...”

“Bị ai đánh lén?” Hàn Dạ không chút để ý hỏi.

“Cậu ta!” Trần Việt phẫn nộ chỉ thẳng Mục Nhiên.

Mục bảo bảo ôm súng ngồi xổm xuống, cười tủm tỉm nhìn Hàn Dạ, hiện ra một lúm đồng tiền nhỏ bên má trái.

“Em sao lại mất mặt như vậy, cứ nhiên bị cậu ta đánh gục.” Hàn Dạ cắn răng thấp giọng nói ở bên tai Trần Việt, vô luận thấy thế nào, bộ dáng nhỏ nhắn của đối phương nhìn không giống người có lực sát thương.

“Vừa rồi em ăn cái gì đó...” Trần Việt nháy mắt chột dạ.

“Chơi cũng chơi rồi, có thể theo anh về nhà chưa?” Hàn Dạ xoa loạn mái tóc cậu. “Vừa vận sáng mai có chuyến bay.”

“Mới có hai trận...”

“Là ai nói, thua hai trận liền theo anh về nhà?” Hàn Dạ nhíu mắt lại, ngữ điệu nhanh chóng trầm xuống. “Em đi cũng lâu rồi, nếu không trở về, chú dì sẽ rất lo lắng.”

Trần Việt ủy khuất, nhưng thật sự là bản thân mình cũng quá cứng đầu rồi, vì vậy đành phải bi bi thiết thiết, ngoan ngoãn bị hắc nắm tay lôi về.

Mục Nhiên cầm huy chương sinh tồn vừa mới thu được, tự hào lần qua lộn lại mà xem.

Lại qua nửa giờ, Mục Nhiên được đồng đội tìm được, nói là do Lương Viễn Triết nhờ vả, tới đón cậu trở về.

“Cậu ta đâu?” Mục Nhiên buồn bực.

“Ngã xuống sườn dốc.” Đồng đội trả lời.

“Hả?” Mục Nhiên nghe vậy nóng nảy. “Ngã xuống sườn dốc?”

“Không có chuyện gì lớn, chỉ bị thương ngoài da một chút, đang ở trung tâm y tế, cậu đừng khẩn trương.” Đồng đội nhanh chóng an ủi, nghĩ rằng người này tâm trạng thay đổi thật nhanh, mới đó mà mặt mũi đã trắng bệch.

Mục Nhiên nghe không vào, cơ hồ là một đường chạy tới phòng khám, thở hổn hển vọt vào cửa, chỉ thấy Lương Viễn Triết đang được xử lý vết thương trên cánh tay, trên mặt cũng bị trầy, huấn luyện viên đang đứng một bên nhìn.

“Trước khi đến phải báo cáo.” Huấn luyện viên là quân nhân tiêu chuẩn, làm việc có nề nếp, rất nghiêm khắc, thấy Mục Nhiên lỗ mãng ào ào vọt vào, gương mặt bình tĩnh đuổi cậu ra. “Ra ngoài, về đơn vị.”

“Huấn luyện viên mới phải ra ngoài!!!” Ngoài dự kiến của mọi người, Mục bảo bảo lần này thật mạnh mẽ, chẳng những không nghe lời mà ra ngoài, ngược lại còn giương cổ rống.

Hiếm thấy tiểu bạch thỏ phát hỏa, không chỉ có Lương Viễn Triết bị chấn động, cả huấn luyện viên cũng hoảng sợ.

“Cậu ta là bạn trai của em, em muốn ở cùng cậu ấy, huấn luyện viên không được đuổi em đi!” Giọng điệu Mục Nhiên kinh người, thở phì phì đối diện với huấn luyện viên.

Lương Viễn Triết mày run lên, nâng cánh tay che mũi, cố gắng che dấu khoé miệng giương lên của mình.

Huấn luyện viên dở khóc dở cười, nhưng cũng không tỏ vẻ gì nhiều.

Bác sĩ nghe vậy cũng bật cười, sau khi xử lý vết thương cho Lương Viễn Triết xong, liền lôi kéo huấn luyện viên ra khỏi cửa.

“Vừa rồi sao lại dữ như vậy?” Lương Viễn Triết xoa xoa đầu cậu, cười hỏi.

“Còn cười nữa!” Mục Nhiên hốc mắt đỏ bừng. Lúc này tôi có đi ngang qua nơi cậu ngã xuống, phía dưới chính là sườn dốc, cậu có biết nguy hiểm thế nào không?

“Lần này không sao mà, hướng hồ bên dưới sườn dốc còn có lưới an toàn mà.” Lương Viễn Triết dỗ cậu. “Nhiều lắm thì lần sau tôi sẽ chú ý, đừng khóc mà, ngoan, không có chuyện gì lớn mà.”

“Có chuyện nhỏ cũng không được!” Mục Nhiên giúp hấn băng miệng vết thương nhỏ trên cánh tay lại. “Được rồi, vì sao lại ngã xuống?”

“Nói mới nhớ, tôi vừa mới tới đó, phía trước đột nhiên có một nam sinh bỏ chạy, cánh tay bấp chân nhỏ nhỏ rất giống cậu, vì vậy tôi sưng sốt một chút, kết quả tên nhóc kia thiếu đạo đức, giơ súng bắn phá. Lúc tôi trốn được lại không chú ý, rơi xuống dốc.” Lương Viễn Triết nghiêng rằng.

“Hình như tôi gặp được cậu ta.” Mục Nhiên nghĩ nghĩ, từ trong túi lấy ra huy chương sinh tồn. “Đã bắn hạ cậu ta rồi!”

“Cậu?” Lương Viễn Triết bán tín bán nghi, sau tiếp nhận huy chương thì thật vui vẻ, đội B số 019, tốc độ báo thù cho chồng quả thật rất nhanh nha.

“Tôi còn đưa nước cho cậu ta uống.” Mục Nhiên căm giận, mình phải là không nên để ý cậu ta mới đúng!

Lương Viễn Triết cười lắc đầu, vươn tay kéo cậu vào trong lòng.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Lương Viễn Triết bởi vì uống thuốc cảm cho nên đi ngủ sớm, di động cũng không tắt, kết quả 11h đêm có người gọi đến.

Mục Nhiên sợ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của Lương Viễn Triết, vì vậy nhanh chóng tắt chuông điện thoại, lại nhìn một chữ “Mom” trên màn hình, không nỡ gọi Lương Viễn Triết đang ngủ say dậy, nhưng nếu mẹ cậu ta gọi đến lại không bắt máy, khẳng định sẽ rất sốt ruột.

Nghĩ nghĩ, Mục Nhiên tự mình nhận điện thoại.

“Cậu là...?” Đối phương có chút ngoài ý muốn.

“Con là bạn học của Lương Viễn Triết, cậu ấy... Bọn con chơi trò chơi mở rộng, cậu ấy vừa bị huấn luyện viên gọi đi rồi ạ.” Mục Nhiên do dự một chút, vẫn không nói ra chuyện tình của Lương Viễn Triết.

“VẬY Ờ, CẢM ƠN.” Mẹ Lương sau khi nói cảm ơn cũng tắt điện thoại, chưa nói cụ thể có chuyện gì.

Mục Nhiên tiến vào túi ngủ, nghiêng người, có chút hâm mộ nhìn Lương Viễn Triết, có cha mẹ lo lắng cho hẳn như vậy.

Nhưng mà thật may mắn, gia đình của mình tuy không đầy đủ, ít nhất mình còn có hẳn.

Mục Nhiên nhích người qua, hôn một cái lên khoé môi Lương Viễn Triết, trong lòng có chút chua xót lại có chút ngọt ngào.

Thân ái, ngủ ngon.

Chú thích:

(1) Đạn BB: loại đạn dùng cho súng hơi.

18. Chương 18: Trường Quân Đội Và Carrefour

Mười ngày huấn luyện rất nhanh đã kết thúc, vào buổi tối cuối cùng, ở doanh trại tổ chức bữa ăn quanh lửa trại, xem như vui vẻ đưa tiễn các đội viên.

Lương Viễn Triết đã sớm thân thiết với huấn luyện viên, vì vậy một nhóm người ngồi với nhau, hưng trí bình bình thảo luận về vũ khí kiểu mới. Mục Nhiên nghe đến buồn ngủ, đơn giản một mình chạy đi ăn thịt nướng.

“Uống không?” Bên cạnh có người đưa qua một ly nước lê ấm áp.

Mục Nhiên ngẩng đầu, vừa thấy đã phát hiện là bác sĩ ngày đó băng bó vết thương cho Lương Viễn Triết, vì vậy cười tủm tỉm nói cảm ơn.

“Em đang học trung học phải không?” Bác sĩ đứng bên cạnh cậu, cùng nhau nướng thịt.

“Dạ, em học lớp 11.” Mục Nhiên hỏi. “Anh thì sao?”

“Anh là nghiên cứu sinh, ngày nghỉ đến đây giúp bạn.” Bác sĩ giơ tay phải ra. “Anh là Trình Nặc.”

“Em là Mục Nhiên.” Mục Nhiên hai tay bóng nảy, ngưỡng ngừng bắt tay với anh.

“Nướng chín rồi, em lấy cho bạn trai nhỏ của em đi.” Trình Nặc cười, gấp thịt bò và tôm vào đĩa đưa cho cậu.

“Đội lát nữa đi ạ, bọn họ đang tán gẫu vui vẻ mà.” Mục Nhiên không muốn đi vô giúp vui.

“Vậy hai người chúng ta ăn trước?” Trình Nặc đề nghị.

“Vâng.” Mục Nhiên vui vẻ đáp ứng, bưng hai đĩa thịt nướng lên khu nghỉ ngơi.

“Hai em quen nhau bao lâu rồi?” Trình Nặc vừa uống nước vừa hỏi.

“Không lâu, khoảng một tháng ạ.” Mục Nhiên ăn đến cả gương mặt đều dính ớt tương, mười ngày ở doanh trại, đây là bữa cơm ngon nhất! Nộp học phí nhiều như vậy, nhất định phải ăn nhiều một chút mới được!

“Mới một tháng đã thân thiết như vậy?” Trình Nặc vui vẻ.

“... Vốn cũng không có ai biết, nhưng hôm đó em quá sốt ruột, mới không cẩn thận nói ra.” Mục Nhiên hơi xấu hổ.

“Cho nên đây là bí mật của em?” Trình Nặc nhướn mi.

Mục Nhiên gật đầu, đương nhiên là vậy!

“Vậy anh cũng nói cho em một bí mật.” Bộ dáng Trình Nặc thật thần bí, ngoắc ngoắc ngón tay với Mục Nhiên.

Mục Nhiên ngoan ngoãn lại gần nghe.

“Huấn luyện viên mà em chán ghét kia, là bạn trai của anh.” Trình Nặc cười xấu xa.

“Anh ta?” Mục Nhiên giật mình.

Trình Nặc gật đầu, trong mắt tràn đầy vẻ đắc ý.

“Anh ta trông thật hung dữ?” Mục Nhiên nhìn Trình Nặc thanh mảnh gầy teo, có chút lo lắng hỏi. “Anh có bị khi dễ hay không?”

“Hắn dám khi dễ anh?” Trình Nặc bật cười. “Chứng minh cho em xem.”

“Xem cái gì?” Mục Nhiên khó hiểu.

“Vệ Lãm!” Trình Nặc hướng về phía đám người ngồi bên lửa trại kêu.

“Đến đây!” Huấn luyện viên thật hung dữ kia tập tức chạy tới bên này.

“Em muốn ăn cá nướng.” Trình Nặc chớp chớp mắt.

“Anh nướng giúp em, rất nhanh sẽ xong.” Huấn luyện xoa xoa đầu anh. “Muốn ăn gì nữa không?”

Trình Nặc lắc đầu. “Cá là được rồi.”

Người đàn ông vạm vỡ đứng trước lò nướng, động tác thật ngốc nghếch mà lật cá trích, lại bởi vì sức lực quá lớn, không cẩn thận khiến cá bị nát hết, liều mạng nửa ngày cũng không chữa được, vì thế cả gương mặt đều ảo não, thậm chí còn có chút trẻ con tự trách.

Trình Nặc cười, vươn tay đẩy đẩy Mục Nhiên. “Xem đi, người lính sau khi xuất ngũ sẽ như vậy, ngốc ngốc lại rất nghe lời, về sau em sẽ biết.”

“Vì sao về sau em sẽ biết?” Mục Nhiên buồn bực.

“Em không biết?” Trình Nặc có chút ngoài ý muốn. “Bạn trai nhỏ của em không phải nói, về sau muốn học trường quân đội sao?”

“Trường quân đội?” Mục Nhiên giật mình, cho tới bây giờ cũng từng chưa nghe hắn nhắc qua, hơn nữa bản thân mình còn muốn vào cùng một trường đại học với hắn.

“Chắc... Anh cũng chỉ là vô tình nghe được.” Trình Nặc buông tay.

Mục Nhiên có chút mất mát, cũng không thèm ăn nữa.

“Không sao chứ?” Trình Nặc xoa xoa đầu cậu. “Em vẫn còn trẻ, vẫn có thể chờ vài năm mà.”

Mục Nhiên thở dài, kỳ thật chờ vài năm cũng không sao cả, nhưng nghĩ đến việc không thể cùng hắn vào chung đại học, vẫn là có chút buồn bực.

Một đêm này mọi người không ngủ trong lều trại, mà ở nhà khách bên cạnh doanh trại.

Mục Nhiên tắm rửa xong, râu rí không vui trèo lên giường, nhìn Lương Viễn Triết muốn nói gì lại thôi.

“Làm sao vậy?” Lương Viễn Triết bóp bóp lỗ tai áo ngủ hình con gấu của cậu.

“Cậu thật sự thích làm bộ đội sao?” Mục Nhiên hỏi.

“Ừ, ông nội của tôi là quân nhân, tôi ở trong đại viện bộ đội mà lớn lên.” Lương Viễn Triết tắt đèn trên bàn, đặt tạp chí trong tay qua một bên. “Sao lại đột nhiên hỏi cái này?”

“Hôm nay Trình Nặc nói, cậu muốn vào trường quân đội.” Mục Nhiên chui vào chăn, chỉ để lại đôi mắt bên ngoài.

“... Ừ.” Lương Viễn Triết xoa xoa đầu cậu, ánh mắt có phần áy náy.

Thật ra ngay từ đầu Lương Viễn Triết đã biết, Mục Nhiên rất muốn vào chung trường đại học với mình. Nhưng trường quân đội là giấc mộng từ nhỏ, nếu từ bỏ, có lẽ sẽ phải hối hận cả đời.

“Thật xin lỗi, không thể học chung đại học với cậu.” Lương Viễn Triết kéo chân từ trên đầu cậu xuống một chút. “Chờ tôi vài năm, được không?”

Mục Nhiên vươn tay sờ sờ mặt hắn, trong lòng có chút khổ sở.

“Cho dù không học chung một trường, chúng ta vẫn ở cùng một thành phố mà.” Lương Viễn Triết cụng trán với cậu. “Tôi có cơ hội liên chuẩn ra tới gặp cậu, được không?”

Mục Nhiên ôm cổ hắn, thật rầu rĩ đáp ứng.

“Không được u sầu.” Lương Viễn Triết hôn hôn miệng cậu, xuống giường lấy một hộp nhỏ ra từ chỗ nào đó. “Vốn định trở về mới đưa cho cậu, hiện tại đưa trước vậy.”

Bên trong là một khối đá nho nhỏ, màu xanh trắng, mơ hồ là hình dáng của một người.

“Xấu chết.” Mục Nhiên bật cười.

“Học từ huấn luyện viên, khắc mười mấy cái, cái này là được nhất.” Lương Viễn Triết xoa bóp cằm cậu. “Đừng tức giận, nha?”

“Vốn cũng không tức giận mà.” Mục Nhiên ôm cổ hắn. “Tôi sau này sẽ học trường cách vách trường cậu!”

Lương Viễn Triết cười gật gật đầu, nghiêng qua hôn cậu.

Áo ngủ gấu của Mục Nhiên có lông mịn, còn có một cái đuôi nhỏ rất đáng yêu. Vì vậy đêm nay, Mục gấu nhỏ bị Lương Viễn Triết rà qua rà lại, hôn đến hôn đi, sờ tới sờ lui, ép buộc thật lâu mới yên tĩnh lại.

Ngày hôm sau, hai người đến giữa trưa mới rời giường, đến lúc về tới nhà cũng đã bốn giờ chiều.

Lương Viễn Triết vốn muốn mang cậu ra ngoài ăn nhà hàng, kết quả bị Mục Nhiên cự tuyệt, nói muốn tự làm.

“Cậu thích ăn gì?” Mục Nhiên hỏi.

“Thịt bò hầm khoai tây, sườn kho, và cả vịt nướng.” Lương thiếu gia là động vật ăn thịt.

Mục Nhiên nhanh chóng lên danh sách mua sắm, kéo Lương Viễn Triết đi Carrefour (1).

Thời gian cuối năm, siêu thị đang có chương trình khuyến mãi, Mục Nhiên căn cứ vào nguyên tắc cần kiệm của quân gia, mua một đồng đồ khuyến mãi lớn, nhưng ở trong mắt Lương Viễn Triết toàn là không dùng được.

“Vì sao phải mua giấy vệ sinh nhiều như vậy?” Lương thiếu gia khó hiểu.

“Giá rẻ.”

“Ba chai chất tẩy rửa này thì sao?”

“Khuyến mãi.”

“Bốn chai dầu hào?”

“Giảm giá.”

“Tẩy nhà vệ sinh?”

“Mua một tặng một.”

“... Đồ lót giữ ẩm màu trắng nhìn như củ hành lá này là sao nữa??” Lương Viễn Triết nghiêng răng nghiêng lợi. “Nói trước, lão tử sẽ không cho phép cậu mặc cái loại này.”

“Không phải tôi mặc, mua cho cậu.” Mục Nhiên chột dạ giải thích. “... Cho dù hình dáng có chút khó coi, nhưng mặc ở phía dưới cũng không có ai nhìn thấy, cũng không ai biết. Cái này rất rẻ đó...”

“Cậu bỏ nó lại đi.” Lương Viễn Triết áp lực rít gào.

“Thật sự không cần sao?” Mục Nhiên lộ ra biểu tình đáng tiếc.

Lương Viễn Triết kéo Mục Nhiên nhanh chóng đến xếp hàng trước quầy thu ngân, cứ để cậu ấy tiếp tục đi dạo, không biết lại có thể nhìn trúng vật cở quái gì nữa.

Hai người mua đồ đặt vào trong ba túi lớn, Lương Viễn Triết để lại túi nhẹ nhất cho Mục Nhiên, bản thân cầm lấy hai túi.

Lúc đi ngang quầy thu ngân, siêu thị vừa lúc có tổ chức chương trình khuyến mãi, mua hơn 300 đồng có thể rút thẻ cào. Vì thế Mục Nhiên bảo đảm luôn yêu thích giải thưởng lập tức chạy tới, cầm hoá đơn xếp hàng.

Lương Viễn Triết bất đắc dĩ, đành phải buông túi đồ chờ cậu.

“Tôi trúng thưởng rồi!” Sau khi cào thẻ, Mục Nhiên thật kinh hỉ kêu lên.

“Thật sao?” Lương Viễn Triết ngoài ý muốn.

“Thật sự thật sự!” Mục Nhiên tâm tình tốt, theo nhân viên đi lĩnh thưởng, một lúc sau liền bưng ra một thùng dầu thực vật lớn.

Lương Viễn Triết dở khóc dở cười, cậu chỉ trúng một giải thưởng nhỏ thôi mà.

Cánh tay nhỏ nhỏ của Mục Nhiên không đủ lực, hơn nữa còn mang theo một túi đồ lớn, vì vậy thùng dầu lớn kia đương nhiên là rơi vào tay Lương Viễn Triết.

“Oa, lực mạnh quá.” Mục Nhiên tán thưởng.

Lương Viễn Triết bề ngoài bình tĩnh nội tâm vận vẹo, thật cmn nặng nha...

Sau khi về nhà, Mục Nhiên vui sướng cất dầu vào nhà bếp, xắn tay áo chuẩn bị bữa tối.

Lương Viễn Triết tựa vào sofa, vô lực bóp cánh tay. Người khác khi yêu đương, nhiều nhất cũng chỉ là mang bạn gái đi mua quần áo giày dép linh tinh. Chính hắn thì ngược lại, yêu phải người cuồng đi siêu thị, mua về một thùng dầu thực vật rồi một đồng đồ tẩy rửa này nọ.

“Ày da, quên mua nước tương.” Mục Nhiên ló đầu ra khỏi phòng bếp. “Nếu không... chúng ta đi siêu thị một chuyến nữa đi.”

Lương Viễn Triết mặt đen thui, nằm ở sofa giả chết.

Sao lại không thích đi siêu thị chứ? Mục Nhiên thở dài, lùi về phòng bếp tiếp tục nấu ăn.

Chú thích: (1) Carrefour: siêu thị đa dụng có nguồn gốc từ Pháp.

19. Chương 19: Ai Nha Ai Nha

Mục Nhiên nấu cơm hiệu suất rất cao, đồ ăn nhanh chóng được bưng lên bàn. Tài nấu bếp của cậu tuy không phải là quá tốt, nhưng mà tình nhân trong mắt hoá Tây Thi, Lương Viễn Triết rất tận lực thể hiện điều đó.

“Đừng có khoa trương như vậy.” Mục Nhiên gấp sườn heo đút vào chặn miệng hắn lại, có một chút ngượng ngùng, buồn nôn chết.

Lương Viễn Triết nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cậu, trong lòng vui vẻ.

Sau khi ăn xong cơm tối, Mục Nhiên có ý kéo Lương Viễn Triết đi mua nước tương, kết quả nhận được sự cự tuyệt mãnh liệt.

“Đi thôi đi thôi.” Mục Nhiên dùng sức túm hắn.

“Không đi!” Lương Viễn Triết ngồi bất động trên sô pha.

“Buổi tối ăn nhiều như vậy, phải đi tiêu hoá một chút!” Mục Nhiên kéo cánh tay hắn không nổi, mặt hờ hộc hộc.

“Tôi ăn không có nhiều mà.” Lương Viễn Triết vui vẻ, thuận tiện liếc liếc cái bụng tròn trịa của Mục Nhiên.

“Nha, không được nhìn.” Mục Nhiên che bụng, có điểm ngượng ngùng.

“Một người đi thôi, trong khu nhà có một cửa hàng tiện lợi đó.” Lương Viễn Triết xoa bóp mặt cậu. “Ngoan.” Mục Nhiên không kéo nổi hắn, đành phải đứng dậy mang giày đến cửa hàng tiện lợi.

Đi đến cửa khu nhà thì phát hiện cửa hàng tiện lợi đang được trang hoàng lại, bảo vệ trông cửa nói Mục Nhiên, cách nơi này một đoạn có một siêu thị tiện lợi, có thể đến đó mua.

Bữa tối nay Mục Nhiên ăn có chút no, lại náo loạn với Lương Viễn Triết một trận, cảm thấy bụng hơi khó chịu, vì thế cũng chậm chậm đi bộ đến siêu thị để mua nước tương, thuận tiện tiêu thực.

Mười phút sau, Mục Nhiên ôm bụng ngồi xổm bên đường, đầu đầy mồ hôi gọi điện cho Lương Viễn Triết.

“Bảo bảo sao vậy?” Lương thiếu gia đang xem truyền hình.

“Tôi đau bụng.” Giọng nói Mục Nhiên có chút suy yếu.

“...Thật không?” Lương Viễn Triết hoài nghi, lúc này vẫn còn ổn mà. “Không được gạt tôi đi siêu thị.”

“Thật mà.” Mục Nhiên vừa đau vừa uỷ khuất, ôm đầu gối cuộn thành một đoàn nhỏ nhỏ. “Tôi đang ở ngã tư Thanh Đồng, không đứng lên nổi.”

“Cậu đừng làm tôi sợ.” Lương Viễn Triết đứng ngồi không yên.

Mục Nhiên đau đến mặt trắng bệch, thật mất mặt mà bật khóc.

“Ngoan, đừng khóc đừng khóc, tôi lập tức tới ngay.” Lương Viễn Triết cũng chẳng thay quần áo, mang giày chạy ra ngoài.

May mà ngã tư Thanh Đồng cũng không xa, Lương Viễn Triết một đường chạy tới, rất nhanh tìm thấy Mục Nhiên.

“Nhiên Nhiên, cậu sao vậy?” Lương Viễn Triết chạy đến, vươn tay ôm cậu vào lòng.

“Chỗ này đau quá.” Mục Nhiên nhìn thấy cứu tinh, khóc nức lên.

Đường dành riêng cho người đi bộ không có xe ngang qua, Lương Viễn Triết bồng ngang cậu lên, tức tốc chạy đến bệnh viện.

Mục Nhiên đau đến váng đầu hoa mắt, mờ mịt nằm trong lòng Lương Viễn Triết, đầu tiên nghe thấy một trận hỗn độn bên tai, sau đó lại trở nên rất an tĩnh, mí mắt trầm nặng không mở dậy nổi, bèn đơn giản ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau.

“Bảo bối.” Lương Viễn Triết sờ sờ trán cậu. “Còn đau hay không?”

“Không có.” Cổ họng Mục Nhiên có chút khô.

Lương Viễn Triết nâng cậu dậy, đưa ly nước cho cậu.

“Tôi làm sao vậy?” Uống nước xong, giọng Mục Nhiên mới bình thường lại một chút.

“Ăn quá nhiều khiến tràng vị co rút, còn bị viêm dạ dày nhẹ.” Lương Viễn Triết bóp mũi cậu. “Về sau tôi phải nghiêm khắc quản lý việc ăn uống của cậu.”

“À.” Mục Nhiên cảm thấy bản thân có chút doạ người, ăn nhiều cho lắm rồi vào nằm viện, nghe thế nào cũng thấy thật khôi hài.

“Tiểu ngu ngốc, hôm qua suýt nữa bị cậu hù chết.” Lương Viễn Triết ôm cậu lắc lắc, ngữ khí có phần dờ dạc cười. “Vì sao lại bị như vậy chứ?”

“Làm phiền cậu sao?” Mục Nhiên rầu rĩ hỏi.

“Phiền gì mà phiền.” Lương Viễn Triết hân hân cổ của cậu. “Về sau tôi nhất định phải chăm sóc cho cậu thật tốt.”

Mục Nhiên mặt nóng lên, đem đầu vùi vào trong lòng hắn.

Buổi chiều, Lương Viễn Triết làm xong thủ tục xuất viện, mang Mục Nhiên trở về nhà.

Theo lời dặn của bác sĩ, bữa tối đương nhiên chỉ là cháo với rau băm nhỏ nhạt nhẽo, Mục Nhiên chỉ được phép ăn một chén nhỏ, vì vậy lúc nghỉ ngơi, Mục bảo bảo đói đến nỗi bụng kêu ột ột.

Lương Viễn Triết bật cười, vươn tay ôm cậu vào lòng.

“Khi nào tôi mới có thể ngừng ăn cháo hả?” Mục Nhiên bi thảm hề hề ngẩng đầu. “Đói ngủ không được.”

Lương Viễn Triết vừa bực mình vừa buồn cười, cậu còn có thể đáng thương hơn được nữa sao?

Bàn tay tiến vào trong áo cậu sờ sờ, bụng Mục Nhiên quả là đói đến lép kẹp, nhưng mà xúc cảm vẫn rất mềm mại, hoàn toàn bất đồng với cái bụng cứng rắn của mình.

Vì thế Lương thiếu gia sờ đến ngượng, còn có ý xấu nhún nhún cái rốn của cậu.

“Ngứa.” Mục Nhiên cười trốn tránh.

“Bảo bối, khi nào thì có thể cho tôi.” Lương Viễn Triết dè cậu xuống, cúi đầu hôn hôn môi cậu.

“... Cho... cho... cho cái gì?” Mục Nhiên nghe vậy liền đỏ mặt, muốn quay đầu về phía bên kia, lại bị hắn nắm cằm.

“Đáp ứng tôi, được không?” Trong mắt Lương Viễn Triết là dục vọng không thể nào che dấu được.

Mục Nhiên dùng sức lắc đầu.

“Vậy khi nào thì mới có thể?” Lương Viễn Triết không định dễ dàng buông tha cậu.

“Thì... thì đại học xong được không?” Lỗ tai Mục Nhiên nóng bừng, giọng nhỏ như muỗi bay.

“Còn bắt tôi chờ hơn một năm sao?” Lương Viễn Triết nhíu mắt lại, trừng phạt cắn một ngụm lên vành tai phẫn nộ, nhưng cũng tuyệt đối không nhẹ.

Mục Nhiên đau đến run run.

“Nói rõ trước cho cậu, tôi chờ không được lâu như vậy đâu.” Lương Viễn Triết gõ gõ cái trán cậu, vươn tay ôm chặt. “Nhưng mà hiện tại cậu còn đang bị bệnh, tạm tha cho cậu.”

Cho nên ý của hắn là, đợi sau khi mình lành bệnh, sẽ làm cái chuyện đó? Mục bảo bảo khẩn trương, mặt đen thui, ở trong lòng hắn muốn động cũng không dám động, sợ không cẩn thận lại gợi lên dục vọng của hắn, sau đó liền thiên lôi địa hỏa như vậy...

Chỉ là ngẫm lại, Mục Nhiên cảm thấy mình sắp bị hôn mê rồi.

Tôi muốn trốn khỏi nhà! Mục Nhiên ở trong lòng khẩn trương nghĩ.

“Cậu nói cậu muốn cái gì?” Lương Viễn Triết nguy hiểm nhướn mi.

“Tôi tôi tôi... Cậu sao lại biết tôi đang nghĩ cái gì?” Mục Nhiên lắp bắp.

“Bởi vì cậu nói ra!” Lương Viễn Triết nghiêng răng nghiêng lợi, xoay người giữ cậu lại, bắt đầu lột quần áo.

“Không cần!” Mục Nhiên sợ tới mức hồn rời khỏi xác. “Tôi tôi tôi, đau!”

“Tôi còn chưa làm gì cả, cậu đau cái gì?” Lương Viễn Triết bị chọc cười.

Mục Nhiên một chút tâm lý chuẩn bị đều không có, lại khẩn trương đòi mạng, vì thế ôm chầm lấy đến góc giường, thật đề phòng nhìn hắn.

“Lại đây!” Lương Viễn Triết giọng rất trầm thấp.

Mục Nhiên liều mạng lắc đầu, đồ ngốc mới đi qua!

“Hiện tại qua đây thì tha cho cậu, nếu bị tôi bắt được, ba ngày sau cậu cũng đừng mong xuống giường.” Lương Viễn Triết vươn tay. “Tôi đếm tới ba. Một, hai...”

“Cậu đếm quá nhanh.” Mục Nhiên mang nức nở kháng nghị.

“Qua hay không qua?” Lương Viễn Triết ghen cười đến bụng co rút, thật vất vả mới duy trì được gương mặt bình tĩnh.

Mục Nhiên bị uy hiếp thành công, ôm chần ỷ ỷ khuất khuất lê người qua, lê đến một nửa đã bị hấn túm lại, vừa vặn yêu thương nhưng nhớ, cả người đều dính sát vào trong lòng hắn.

“Ngoan, đưa tay cho tôi.” Lương Viễn Triết không có ép buộc cậu nữa, lúc này cũng chỉ là hù dọa, lần đầu tiên của hai người phải thật đặc biệt, không nên ép buộc.

Mục Nhiên mặt đỏ bừng, ngoan ngoãn giơ tay ra.

Lương Viễn Triết để cậu ngồi khoá trên đùi mình, nắm đôi tay trắng nõn của cậu, nhẹ nhàng bao lấy dục vọng của hai người.

Vì vậy một đêm này, Mục bảo bảo vốn dĩ thật đơn thuần, lại trưởng thành hơn một chút.

Làm xong chuyện, lỗ tai Mục Nhiên nóng bỏng, cả người chui hẳn vào chăn.

“Ngoan, chăn bẩn rồi.” Lương Viễn Triết mạnh mẽ túm cậu ra ngoài.

Chăn bị cướp đi, Mục Nhiên đơn giản chôn đầu vào ngực hắn, tóm lại là bản thân không chịu ngẩng đầu.

Vừa rồi thật là dọa người!

“Sao phải thẹn thùng, nơi đó của bảo bối rất đáng yêu mà.” Lương Viễn Triết ôm cậu đùa giỡn lưu manh. “Kêu cũng rất êm tai!”

“Không cho cậu nói!” Mục Nhiên che cái miệng của hắn lại, mặt đỏ lên.

“Được được được. Tôi không nói nữa, ngủ đi.” Lương Viễn Triết sợ đùa tiếp sẽ làm cậu tức giận, vì vậy thật thút thốt thu tay lại, nhẹ nhàng hôn trán cậu. “Ngủ ngon.”

“Tôi muốn mặc áo ngủ.” Mục Nhiên thực bị phẫn, làm sao ngủ ngon được, mình vẫn đang trần truồng nha!

“Khoả thân ngủ mới khoẻ mạnh.” Lương Viễn Triết vô liêm sỉ.

“Ai nói, cậu cũng không khoẻ thân mà.” Mục Nhiên sốt ruột, nói chuyện không dùng đến đầu óc.

“Sao?” Lương Viễn Triết vui vẻ. “Cậu muốn tôi cởi?”

“Không muốn!” Mục Nhiên ý thức được nói lỡ, vươn tay bắt lấy quần áo hắn. “Không cho cậu cởi.”

“Ừ, tôi không cởi, tôi ôm cậu ngủ.” Lương Viễn Triết vươn tay, ôm Mục Nhiên chặt hơn.

Mục Nhiên xấu hổ đến chết, lại không dám giãy dụa nữa, đành phải bất động nằm thẳng ở trong lòng hắn, nhắm mắt lại giả bộ ngủ, tùy ý cái tên lưu manh kia sờ sờ bóp bóp mộng mình.

Biến thái nha... Mục bảo bảo rơi lệ đầy mặt, sau nửa đêm mới ngủ được.

Ngày hôm sau, bữa sáng Mục Nhiên bị bắt ăn một chén bún nấu nhừ, vì thế tâm tình cả ngày đều không tốt.

“Tôi đến hiệu thuốc lấy thuốc.” Lương Viễn Triết nhu nhu đầu cậu. “Lập tức trở về.”

Mục Nhiên thật buồn bực, chẳng những phải ăn thức ăn nhạt nhẽo, còn phải uống thuốc Đông y!

Mở tivi lên xem, đang phát chóng chương trình ẩm thực. Bánh bao chiên vàng rộm óng ánh, một ngụm cắn vào, nước súp ngon lành lập tức ủa ra, hình ảnh thật sự rất dụ hoặc. Mục Nhiên nhanh chóng tắt tivi đi, thực rồi rầm xoa xoa bụng, chán đến chết lặt lặt tạp chí.

Đến khi Lương Viễn Triết về nhà, Mục Nhiên đã ngủ vù vù trên thảm, cái bụng theo hô hấp nâng lên nâng xuống, như một con mèo nhỏ ngốc ngốc.

Lương Viễn Triết bật cười, cúi người ôm cậu vào lòng. “Bảo bối, dậy nào...”

“Ừm...” Mục Nhiên lười biếng trợn mắt, cọ cọ đầu trong lòng hắn.

“Uống thuốc.” Lương Viễn Triết ôm cậu lên sô pha.

Mục Nhiên nháy mắt thanh tỉnh, cậu từ nhỏ đến lớn, sợ nhất là vị thuốc Đông y!

“Tôi tiêm thuốc được không?” Mục Nhiên mạo hiểm hỏi.

“Không được!” Lương Viễn Triết mặt tối sầm. “Bác sĩ nói, phải uống thuốc, há miệng!”

Mục Nhiên đành phải nhận mệnh, nín thở ừng ực nuốt xuống, có vẻ rất khổ sở, cái mũi lẫn lông mi đều nhú chặt lại.

Lương Viễn Triết xem rất vui, vươn tay nắm cằm cậu, cúi đầu hôn hôn trên cái miệng hồng hồng mềm mềm của cậu một cái.

Vì vậy Mục Nhiên cảm thấy có vật gì đó bị đẩy mạnh vào miệng mình, có vị ngọt dâu tây.

“Cho phép cậu ăn kẹo.” Lương Viễn Triết xoa bóp mặt cậu.

Mục Nhiên mặt hơi đỏ, thuốc Đông y thật đáng ghét, nhưng mà uống thuốc xong được thưởng, vẫn là rất ngọt ngào!

Được Lương Viễn Triết tỉ mỉ chiếu cố, Mục Nhiên rất mau lành bệnh, rốt cuộc trước đêm giao thừa cũng được bác sĩ cho phép có thể ăn uống bình thường, nhưng vẫn phải chú ý số lượng vừa phải.

“Thời gian còn sớm, chúng ta đi xem phim đi.” Rời khỏi bệnh viện, Lương Viễn Triết đề nghị.

“Không đi, phim Tết năm nay chán lắm, tôi thà đi siêu thị.” Mục Nhiên cự tuyệt.

Lại đi siêu thị sao? Lương thiếu gia học máu.

“Nếu cậu không muốn đi siêu thị, vậy thì nhà sách cũng được.” Mục Nhiên lại đề nghị.

Tuy rằng nhà sách cũng rất nhàm chán, nhưng còn tốt hơn so với siêu thị nhiều, vì vậy Lương Viễn Triết vui vẻ đáp ứng, mang cậu đi đến tầng trên cùng của trung tâm mua sắm.

Nhà sách sáng sủa lại rộng rãi, bởi vì không phải cuối tuần cho nên người cũng không nhiều, khá yên tĩnh.

“Muốn uống nước táo không?” Lương Viễn Triết hỏi cậu. “Chỗ này có bán đồ uống.”

“Muốn!” Mục Nhiên nhất thời cười tủm tỉm.

“Vừa nghe đến ăn uống đã cao hứng sao?” Lương Viễn Triết vui vẻ.

Mục Nhiên nhăn mặt với hắn, chạy tới một kệ sách chọn sách.

Ánh nắng sau buổi trưa quá mức ấm áp, cho nên khi Lương Viễn Triết bưng bánh ngọt nước uống trở về, chỉ thấy Mục Nhiên đang nằm ỏ trên sô pha bên cạnh cửa sổ, lười biếng híp mắt, nhìn qua như đang ngủ.

“Mệt rồi hả?” Lương Viễn Triết ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Nắng trời thoải mái.” Mục Nhiên dựa vào lòng hắn, như mèo con duỗi người. “Ôm.”

“Gần đây sao lại bám người như vậy?” Lương Viễn Triết ôm cậu hỏi.

“Đâu có.” Mục Nhiên cầu nhàu, nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

“Vật nhỏ, mấy ngày hôm trước nhìn lên tin nhắn của tôi phải không?” Lương Viễn Triết bật cười, không nhận được mà nói ra.

Thân thể Mục Nhiên cứng đờ, sau đó nhắm mắt chặt hơn.

“Không được giả bộ ngủ.” Lương Viễn Triết nắm mũi cậu. “Mở mắt.”

Mục Nhiên có tật giật mình, meo meo chít chít mở mắt ra, không yên tâm nhìn hấn.

“Thành thật khai báo.” Lương Viễn Triết trạc trạc chớp mũi cậu.

“... Buổi tối mấy hôm trước, khi cậu đang tắm, di động rung lên. Tôi muốn tắt đi, kết quả không cẩn thận, nhấn, nhấn nhầm nút mở ra.” Mục Nhiên biện giải. “Di động cậu phức tạp như vậy, tôi không biết dùng, cũng không cố ý...”

“Xóa đi cũng là vô tình?” Lương Viễn Triết cố ý xụ mặt.

“Đó là cố, cố ý.” Mục Nhiên lấp bắp, thừa nhận xong lại cảm thấy uỷ khuất. “Nhưng cô ta hẹn cậu đi uống cà phê!”

“Cho nên cậu liền xóa đi?” Lương Viễn Triết nhéo mặt cậu. “Ngốc muốn chết, xóa đi cũng không xóa hết, vẫn còn một bản sao trong hộp thư.”

Mục Nhiên mặt đỏ bừng, hận không thể tìm được lỗ mà chui xuống.

“Tiểu ngu ngốc.” Lương Viễn Triết xoa xoa đầu cậu. “Lần này tha thứ cậu, lần sau không được như vậy nữa, có biết không?”

Mục Nhiên tự biết đuối lý, ngoan ngoãn gật đầu.

Lương Viễn Triết cầm bánh Muffin bơ, nhét cả một khối nhỏ vào miệng cậu.

“Người gọi tin nhắn cho cậu là ai?” Mục Nhiên canh cánh trong lòng, vừa ăn vừa hỏi.

“Nữ sinh lớp bên cạnh.” Lương Viễn Triết một chút cũng không gạt cậu.

“Không có ẩn tượng.” Mục Nhiên hừ một tiếng, nghĩ nghĩ lại bổ sung một câu, “Cho nên nhất định khó coi!”

“Đúng vậy, khó coi!” Lương Viễn Triết giúp cậu lau bơ dính bên miệng. “Khăng định không dễ nhìn như Nhiên Nhiên nhà chúng ta.”

“Không được so sánh tôi với nữ sinh.” Mục Nhiên hung tợn.

Lương Viễn Triết cười, thừa dịp bốn phía không có người, cúi đầu hôn hôn cái miệng của cậu.

Mục Nhiên mặt đỏ lên, có tật giật mình nhìn xung quanh, xác định không có người mới yên tâm.

“Ngủ một lúc đi.” Lương Viễn Triết khoác áo lên người cậu. “Tỉnh lại vừa đúng bữa tối.”

Mục Nhiên ngoan ngoãn dán vào lòng hấn, chớp mũi truyền đến hơi thở quen thuộc, mùi hương hỗn hợp thảo nhiên của bạc hà và thuốc lá, an tâm lại dễ ngủ ngoài ý muốn, , bất tri bất giác trầm trầm ngủ.

Lương Viễn Triết vươn tay ôm chặt cậu, cúi đầu vừa vặn có thể nhìn thấy gương mặt trầm tĩnh của cậu, lông mi nhẹ nhàng run run, dưới ánh mặt trời hiện ra vàng sáng nhạt màu, đẹp đến mức có chút không chân thật.

Tình cảm lúc còn trẻ bình thường đều đơn giản nhưng lại vô cùng đặc biệt, lúc này, Lương Viễn Triết căn bản chưa bao giờ suy xét qua, nếu một ngày Mục Nhiên biến mất, chính mình phải làm sao bây giờ.

Bởi vì chưa từng nghĩ qua, cho nên khi ngày đó thật sự đến rồi, hấn mới cùng bối rối, không biết làm sao.

Nhà sách an tĩnh, Mục Nhiên ngủ thẳng đến sáu giờ rưỡi mới lười biếng mở to mắt.

“Tỉnh rồi sao?” Lương Viễn Triết buông tạp chí trong tay xuống.

Mục Nhiên lúc rời giường luôn luôn ngây ngốc, lần này cũng không ngoại lệ, ngây ngây ngốc ngốc nhìn Lương Viễn Triết thật lâu, mới thanh tỉnh một chút.

“Ôm.” Mục Nhiên dụi dụi mắt, cọ cọ trong lòng Lương Viễn Triết muốn ngủ tiếp, kết quả bị hấn mạnh mẽ lôi dậy.

“Chưa tỉnh ngủ...” Mục Nhiên nheo mắt, đầu choáng váng mà oán giận.

“Mục heo con, đã ngủ suốt ba giờ rồi, không được ngủ tiếp.” Lương Viễn Triết dở khóc dở cười, cầm ly nước trái cây chạm chạm lên mặt cậu. “Mau tỉnh lại!”

“Nha!” Cả người Mục Nhiên giật mình, hoàn toàn tỉnh.

“Đi, tôi dẫn cậu đi ăn!” Lương Viễn Triết cản lại trước khi Mục Nhiên mở miệng la mắng.

“Ăn cái gì?” Mục Nhiên thành công bị dụ dỗ.

“Canh gà.” Lương Viễn Triết lôi kéo cậu đứng lên.

“... Nhưng tôi muốn ăn thịt nướng.” Mục Nhiên nhìn hắn trông mong.

“Muốn cũng không được.” Lương Viễn Triết không lưu tình chút nào cự tuyệt. “Bụng cậu như vậy không thể ăn thịt nướng, phải ăn canh.”

“Bác sĩ đã nói...”

“Bác sĩ nói vậy, nghe tôi!” Lương thiếu gia thực bá đạo.

“Cậu không nói đạo lý...” Mục Nhiên than thở.

“Cậu nói cái gì?” Lương Viễn Triết nhú mày lại, giơ tay nhéo nhéo mặt cậu.

“Tôi nói đi ăn canh gà!” Mục Nhiên rất không có khí chất.

Lương thiếu gia vừa lòng, buông tay xoa xoa mặt giúp cậu.

Mục Nhiên rơi lệ đầy mặt, đồ bạo quân!

20. Chương 20: Đêm Giao Thừa

Đêm ba mươi Tết, nhà Lương Viễn Triết xuất hiện một con cún Shar Pei (1) béo mũm mĩm, đi đường vô cùng chậm chạp.

Cún mập tên là Thư Khắc, thú cưng trong nhà của Trình Nặc và Vệ Lãm.

“Anh muốn đi du lịch với Tiểu Nặc, đành nhờ các em chăm sóc nó vậy.” Vệ Lãm ôm Thư Khắc đến, nhét vào lòng Mục Nhiên.

“Dạ.” Mục Nhiên liềm mạng gật đầu, thật đáng yêu nha.

“Nó ngoan lắm, không sủa lung tung cũng không cắn người, mỗi ngày em nhớ chuẩn bị thức ăn cho chó và nước lọc cho nó là được.” Trình Nặc xoa xoa đầu Thư Khắc. “Lúc em lên mạng cảm thấy lạnh, nó còn có thể ghé trên chân em.”

“Các anh đi chơi bao lâu?” Mục Nhiên hỏi.

“Chắc khoảng hơn nửa tháng, ngày nghỉ của anh ấy cũng không bao lâu.” Trình Nặc kéo ổ cún vào phòng. “Có phiền các em quá không?”

“Không đâu ạ, cậu ấy còn đang rất vui vẻ đó.” Lương Viễn Triết rất hiểu Mục Nhiên.

Mục Nhiên quả nhiên phấn khởi quá độ, vui vẻ cùng với Trình Nặc ôm Thư Khắc, từ lầu trên xuống lầu dưới đưa nó đi xem nhà mới hết một lượt.

“Các anh đi đâu chơi vậy?” Lương Viễn Triết hỏi Vệ Lãm.

“Thật ra cũng không phải là đi chơi, lần này là về nhà của Tiểu Nặc.” Vệ Lãm đặt ly nước xuống. “Em gái cậu ấy kết hôn, gọi điện thoại bảo muốn bọn anh trở về.”

“Em... Có thể hỏi một chuyện được không?” Lương Viễn Triết do dự mà mở miệng.

“Em muốn hỏi anh, làm sao để khiến gia đình đồng ý phải không?” Vệ Lãm cười cười. “Anh là cô nhi nên không sao cả, nhưng Tiểu Nặc lại không phải. Lúc trước cha cậu ấy biết chuyện của bọn anh, cầm chổi đuổi đánh anh, Tiểu Nặc liền ôm anh khóc, nháo cả nhà đến gà bay chó sủa. Sau đó anh cũng không có cách gì, đành phải trở về nhà trước.”

“Sau đó thì sao?” Lương Viễn Triết nhíu mày.

“Sau đó anh chưa kịp nghĩ ra biện pháp, cha cậu ấy đã gọi điện cho anh trước.” Vệ Lãm thu lại nụ cười, giọng nói cũng trầm thấp hơn. “Sau khi nhận được điện thoại thì anh lập tức chạy đến, vừa vào đến cửa thì đã thấy Tiểu Nặc cả người đều bệnh nặng, hỗn loạn nằm trong chăn, sắc mặt trắng bệch đến dọa người, cả anh gọi cậu ấy cũng không biết. Lúc ấy anh cũng chảy nước mắt, không nói hai lời liền ôm cậu ấy rời đi, cả cha mẹ cậu ấy cũng không cản anh lại.”

“Sau đó chờ đến lúc cậu ấy hết bệnh, anh lại mang cậu ấy trở về nhà một chuyến, bao lớn bao nhỏ mua rất nhiều đồ. Vào cửa anh liền kêu cậu ấy quỳ xuống, gọi cha mẹ. Tiểu Nặc lúc ấy khóc rất nhiều, sau đó mẹ cậu ấy thật sự không nhìn tiếp nổi, kéo bọn anh đứng dậy, coi như là cam chịu. Qua mấy lần như vậy, gia đình cậu ấy xem như cũng chậm chậm tiếp nhận rồi.” Vệ Lãm nhìn Lương Viễn Triết. “Sao vậy, lo lắng cha mẹ của em sẽ phản đối sao?”

“Dạ.” Lương Viễn Triết có chút buồn rầu.

“Đợi đến lúc các em có thể tự lập thì nói rõ ràng cho cha mẹ đi.” Vệ Lãm vỗ vỗ bả vai hắn. “Bây giờ hai đứa tuổi còn nhỏ, học tập thật tốt vẫn quan trọng hơn, trăm ngàn lần đừng xúc động.”

“Cám ơn anh, em sẽ đúng mực.” Lương Viễn Triết gật đầu, “Buổi tối cùng nhau ăn cơm nhé?”

“Không cần, trưa nay bọn anh bay rồi.” Vệ Lãm đứng lên, “Về sau nếu gặp phải vấn đề gì, cứ gọi cho anh.”

Lương Viễn Triết cười cười, xem như tiếp nhận thành ý của anh ta.

Sau khi tiễn Vệ Lãm và Trình Nặc, Lương Viễn Triết vừa về nhà liền nhìn thấy Thư Khắc nằm trong lòng Mục Nhiên, rung đùi đắc ý thật vui vẻ.

“Cún gì đây chứ.” Lương Viễn Triết chọc chọc vào cái bụng béo của nó. “Chủ nhân vừa mới đi, sao không thấy nó buồn rầu chút nào?”

Thư Khắc dùng móng vuốt cào cào Lương Viễn Triết, tiếp tục ghé vào người Mục Nhiên quấy quấy cái đuôi.

“Nó dễ thương quá!” Mục Nhiên ôm Thư Khắc xoa xoa bóp bóp.

“Được rồi được rồi, bảo nó ngủ đi, chúng ta đi chuẩn bị bữa tối.” Lương Viễn Triết nhắc Thư Khắc lên, thả lại ổ cún bên bàn, hơn nữa thừa dịp Mục Nhiên không phát hiện, hung thần ác quỷ trừng mắt liếc nó một cái.

“Gâu... Ừ ư...” Cún mập ngoan ngoãn nằm ngửa trên ổ, nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

“Hả, nhanh như vậy đã ngủ rồi.” Mục Nhiên ngồi xổm trước ổ chó, thực thất vọng sờ sờ Thư Khắc, còn chưa chơi đủ mà.

“Ngao, để nó ngủ đi, chúng ta rửa tay đi nấu cơm.” Lương Viễn Triết xoay bả vai Mục Nhiên đi vào phòng bếp.

“Không phải cậu đặt cơm tắt niên rồi sao?” Mục Nhiên buồn bực.

“Tôi muốn tự mình gói sủi cảo.” Lương Viễn Triết lôi kéo rửa tay cho cậu. “Như vậy mới có ý nghĩa.”

“Được rồi.” Mục Nhiên quay đầu hỏi hắn. “Cậu muốn nhờ nhân gì?”

“Cải trắng, tôm bóc vỏ, thịt lợn và nấm.” Lương Viễn Triết mở cửa tủ lạnh, lấy ra một đồng nguyên luyện nấu ăn.

“Oa, gói sủi cảo phức tạp lắm.” Mục Nhiên cảm khái.

“Có làm hay không?” Lương Viễn Triết hí mắt.

“Đương nhiên làm.” Mục Nhiên cười tủm tỉm, nhón chân lên hôn môi hắn. “Cậu muốn ăn cái gì tôi đều làm cho cậu.”

Lương Viễn Triết nhất thời tâm tình rất tốt, chặn ngang lại ôm cậu hôn xuống.

Vỏ sủi cảo đã mua sẵn nên sau khi Mục Nhiên chuẩn bị tốt nhân sủi cảo, hai người liền bưng một băng ghế nhỏ ngồi trước bàn trà, thực nghiêm túc gói sủi cảo.

“Không phải như thế.” Trình độ của Lương Viễn Triết thật sự rất tệ hại, Mục Nhiên thẳng thừng. “Cậu cho nhân nhiều quá rồi!”

“Nhiều ăn mới ngon!” Lương Viễn Triết khư khư cố chấp.

“Nhưng gói không được hết, khi nấu sẽ bị bể ra.” Mục Nhiên dở khóc dở cười.

“Tôi thấy đủ mà.” Lương Viễn Triết xé một miếng vỏ nhỏ xuống, nghiêm túc lắp vào các phần còn trống.

Mục Nhiên không nói gì.

Sau khi làm mười mấy cái sủi cảo thất bại, dưới sự chỉ đạo của Mục Nhiên, cuối cùng Lương Viễn Triết cũng gói được cái sủi cảo đầu tiên có thể dùng được.

“Nhìn đẹp quá.” Lương Viễn Triết vô cùng tự kỷ giơ lên trước đèn mà nhìn.

Mục Nhiên buồn cười, nhưng cũng không can hấn, mặc kệ hắn đi.

Lương Viễn Triết cố ý tìm một cái đĩa, bỏ sủi cảo của mình gói vào.

“Sao vậy, làm triển lãm à?” Mục Nhiên trêu chọc.

“Cái này là đặc biệt nấu cho cậu ăn.” Lương Viễn Triết quẹt quẹt mũi cậu. “Ngoại trừ mẹ tôi, tôi còn chưa nấu cho người khác ăn đâu.”

“Cậu đã làm cơm cho mẹ cậu rồi?” Mục Nhiên tỏ vẻ hoài nghi.

“Lúc ấy tôi còn nhỏ, ngày đó mẹ tôi bị bệnh, cha tôi lại không ở nhà, vì vậy tôi phải đi chưng một bát canh trứng gà.” Lương Viễn Triết cảm thấy cả người vui vẻ. “Lúc ấy tôi rất ngốc, cảm thấy cái gì ngọt ăn cũng ngon, lại không phân biệt được cái nào là đường, vì vậy rắc vào ba muỗng canh bột ngọt lớn. Tôi cam đoan khi ăn vào mẹ nhất định sẽ cảm động mà khóc, sau đó ăn một ngụm, lập tức cứng đờ.”

“Cậu thật ngốc chết mất.” Mục Nhiên nghe được bật cười.

“Lần này sẽ không, lần này có cậu dạy tôi.” Lương Viễn Triết chân chó trả lời.

Mục Nhiên nhìn đám sủi cảo hình thù quái gở trên đĩa, cảm thấy lần này cũng chẳng hơn được gì.

Gói sủi cảo xong, cơm tất niên cũng vừa được mang đến nhà. Bởi vì Mục Nhiên rất tiết kiệm, cho nên Lương Viễn Triết không gọi quá nhiều đồ ăn, nhưng các món đều rất tinh xảo, nhìn qua giống như các tác phẩm nghệ thuật.

“Ăn ở phòng khách được không?” Lương Viễn Triết hỏi, “Có thể xem tivi.”

“Được.” Mục Nhiên chạy tới phòng bếp, soạn các món ăn ra.

Lương Viễn Triết nghĩ nghĩ, lấy ra một chai vang đỏ trong tủ rượu ra.

“Tôi không biết uống rượu.” Mục Nhiên xua tay. “Chắc chắn sẽ say mềm.”

“Một chút thôi, không sao đâu.” Lương Viễn Triết lại lấy ra hai cái ly. “Uống say sẽ đau đầu, tôi cũng không cho cậu uống nhiều đâu.”

“... Được rồi.” Mục Nhiên không muốn làm cho hắn mất hứng, ngoan ngoãn tiếp nhận cái ly.

Chất lỏng màu đỏ trong suốt, Mục Nhiên lắc lắc cái ly, cảm thấy mùi hương rất thơm, vì vậy thử uống một ngụm.

“Được chứ?” Lương Viễn Triết hỏi.

Mục Nhiên ngửa đầu, một nửa ly rượu đều trượt vào cổ họng.

“Hử?” Lương Viễn Triết bật cười.

“Cũng không tệ lắm.” Mục Nhiên liếm liếm môi, đưa cái ly cho hắn. “Còn muốn nữa.”

Lương Viễn Triết vui vẻ, lại rót cho cậu nửa ly.

Mục bảo bảo vẫn hào khí vạn trượng như trước, một hơi uống cạn sạch, lắc lắc đầu thực kiêu ngạo, “Một chút cũng không say!”

“Cậu cứng lắm, đừng uống nữa, ăn cơm đi.” Lương Viễn Triết dở khóc dở cười.

Vang đỏ ngọt ngào, còn có cảm giác vô cùng êm dịu. Mục Nhiên uống đến nghiện, thường xuyên nâng ly lên uống.

Ăn xong một bữa cơm, Mục Nhiên cũng đã uống không ít, nồng độ rượu tuy rằng không cao nhưng cũng tuyệt đối không thấp. Lương Viễn Triết lo lắng đề phòng sợ cậu đột nhiên ngất đi, ai ngờ Mục Nhiên một chút cũng không bị gì, còn ôm Thư Khắc xem tivi.

“Cậu thật sự không say sao?” Lương Viễn Triết ngồi ở bên cạnh cậu hỏi.

“Không say nha.” Đôi mắt Mục Nhiên thanh thanh tỉnh tỉnh, một chút men say cũng không có.

“Tửu lượng tốt như vậy à?” Lương Viễn Triết ngoài ý muốn.

“Không biết, trước đây chưa từng uống rượu.” Mục Nhiên nghiêm túc nghĩ nghĩ. “Người bình thường uống nhiều như vậy, phản ứng sẽ thế nào?”

“Tối thiểu cũng phải đau đầu một chút chứ?” Lương Viễn Triết trả lời.

Mục bảo bảo lắc lắc đầu, vẫn là cảm thấy bản thân mình chẳng bị gì cả, vì vậy gật đầu. “Ừ, tôi cảm thấy đại khái là do tửu lượng tôi tốt.”

“Không say là tốt rồi.” Lương Viễn Triết yên tâm, bồi cậu ngồi ở sofa xem truyền hình.

Tiết mục trong tivi khá nhàm chán nhưng không khí mừng năm mới rất vui, ngoài cửa sổ ầm ầm truyền đến tiếng pháo, vui mừng lại tốt đẹp.

“Nhiên Nhiên, năm mới vui vẻ.” Đồng hồ báo mười hai giờ vang lên, Lương Viễn Triết ôm cậu vào ngực, cúi đầu hôn hôn.

“Ừ. Năm mới vui vẻ.” Mục Nhiên dựa vào bờ ngực của hắn, như mèo con cọ cọ.

“Bảo bối, cậu đang quyến rũ tôi sao?” Lương Viễn Triết bật cười, bàn tay tiến vào vạt áo cậu. Đêm giao thừa thật tốt đẹp, vốn cũng không định dễ dàng buông tha cho cậu ta.

“Choáng váng đầu.” Mục Nhiên mặt đỏ bừng.

“Hả?” Lương Viễn Triết sững sốt, xoay người cậu lại đối diện với mình.

“Đầu thật đau nha.” Mục Nhiên nằm bẹp một bên, ánh mắt mê mê ly ly.

Say rồi sao? Lương Viễn Triết buồn bực, giơ một ngón tay trước mặt cậu. “Mấy đây?”

“... Ba!” Mục Nhiên nghiêm túc nhìn nửa ngày, mở miệng nói rõ ràng dứt khoát.

Trời ạ, Lương Viễn Triết dở khóc dở cười. Đây không phải là tửu lượng quá tốt, rõ ràng chính là phản ứng quá trì độn!

“Ừ... Nóng!” Mục Nhiên hoàn toàn choáng váng, ngốc ngốc ngơ ngác ngồi trên sofa, có dấu hiệu muốn nôn.

Lương Viễn Triết nhanh chóng mang cậu đến toilet, ép buộc một hồi, Mục Nhiên rốt cục nôn sạch sẽ đồ ăn đồ uống gì đó ra, mơ mơ màng màng xụi lơ ở trong ngực hắn, làm nũng. “Không muốn động đây nữa!”

Lương Viễn Triết vừa bực mình vừa buồn cười, bồng ngang cậu trở lại phòng ngủ.

Mục Nhiên cho tới bây giờ chưa từng uống nhiều rượu như vậy, nôn xong lại cảm thấy đầu đau bụng cũng đau, toàn thân cũng không thoải mái, vì thế khó chịu lăn qua lộn lại trên giường, rầm rầm rì rì.

Lương Viễn Triết đau lòng bất đắc dĩ, lại không có cách gì, chỉ có thể nằm ở một bên, ôm cậu thật chặt vào lòng.

Buổi sáng ngày hôm sau, Mục Nhiên mơ mơ màng màng mở to mắt, cảm thấy đau đầu đến chết, cả người đều mờ mịt.

“Bảo bảo, còn khó chịu không?” Người bên cạnh vừa động đây, Lương Viễn Triết lập tức tỉnh lại.

“Đau đầu, chóng mặt.” Giọng Mục Nhiên ủy ủy khuất khuất.

“Say rượu đều như vậy cả, tôi làm nước mật ong cho cậu, uống xong nghỉ ngơi một chút rồi sẽ không sao.” Lương Viễn Triết hôn hôn cái trán cậu.

“Ừ.” Mục Nhiên ngoan vô cùng, như mèo con chui lại vào chăn.

Sau khi uống nước mật ong rồi nghỉ ngơi một lúc, Mục Nhiên cuối cùng không đau đầu nữa, tinh thần cũng đã trở lại một chút.

“Khỏe lại chưa?” Lương Viễn Triết lại gần hỏi.

Nhìn tờ máu trong mắt hấn, Mục Nhiên trong lòng ấm áp, vươn tay ôm cổ hấn, thực rầu rĩ gật đầu.

Về sau không bao giờ uống rượu nữa... ToT...

Chú thích: (1) Chó Shar Pei (Hồng ngọc cầu): Nguồn gốc của Shar – Pei là không rõ ràng. Chúng có thể bắt nguồn từ giống chó Chow chow, tuy nhiên mỗi điểm giống nhau giữa chúng là cái lưỡi mầu tím. Và theo những bức tranh thì giống chó này có thể đã xuất hiện vào thời nhà Hán. Trải qua thời gian chúng vẫn được dùng làm chó ở trang trại ở các vùng quê Trung Quốc, để săn, bảo vệ nhà kho và nhà ở. Trong suốt thời gian đó Shar – pei được nhân giống bởi vì chúng thông minh và khỏe mạnh. Và đôi khi còn được dùng làm chó chơi. Với lớp da lỏng lẻo những nếp nhăn và bộ lông thô ráp cứng để bảo vệ chúng trong những trận chiến đấu làm chó đối thủ rất khó ngọam và giữ chúng. Shar-pei lần đầu tiên hiện diện ở Mỹ vào năm 1973.

21. Chương 21: Cún Mập Tư Khắc

Bởi vì Mục Nhiên choáng váng đầu cho nên vẫn nằm trong chăn, cho đến giữa trưa cũng không chịu rời giường.

“Dậy ăn cơm.” Lương Viễn Triết xốc chăn lên.

“Không muốn động.” Mục Nhiên ôm gối đầu, ánh mắt thực vô tội chớp chớp.

“Không đói bụng hả?” Lương Viễn Triết xoa xoa cái bụng cậu. “Đứng lên hoạt động một chút thì tốt hơn, chúng ta đi nấu sủi cảo.”

“... Biết rồi.” Mục Nhiên vốn lười động, chẳng qua là nghĩ cẩn thận, cảm thấy Lương Viễn Triết chắc sẽ nấu ra một nồi cháo, cho nên vẫn là từ trên giường đứng lên.

“Gâu gâu!” Thư Khắc dùng móng đẩy cửa phòng ngủ ra, ý đồ nhảy đến làm nũng với Mục Nhiên trên giường, kết quả bởi vì thân hình quá nặng, nhảy đến một nửa lại thẳng tắp rơi xuống đất, “rầm” một tiếng nằm trên thảm.

Mục Nhiên cười đến đau bụng.

“Ô ô ô.” Cún mập tê liệt chân tay, ánh mắt thực ai oán.

“Được rồi, tao phải đi nấu sủi cảo, không chơi với mày được!” Mục Nhiên ôm Thư Khắc về ổ chó, lại đưa cho nó một thanh xương đồ chơi.

Thư Khắc buồn bực nằm trên ổ, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề giảm béo.

Hai người cho sủi cảo ngày hôm qua gói vào nước sôi, nhất thời xuất hiện hai thái cực khác nhau. Sủi cảo Mục bảo gói toàn bộ biến thành tiểu bình lính trắng trẻo mập mạp, viên nào ra viên nấy. Mà sủi cảo của Lương thiếu gia gói thật sự rất , toàn bộ đều biến thành súp.

“Không sao, chúng ta có thể làm thành món súp nóng chua.” Mục Nhiên an ủi.

Lương Viễn Triết hít sâu một hơi, xoay người ra phòng bếp, hơn nữa yên lặng thề đời này sẽ không bao giờ xuống bếp nữa.

Mục Nhiên vui vẻ, thật cẩn thận múc sủi cảo ra, lại cắt một miếng thịt bò hầm để ăn thêm.

“Bảo bảo, điện thoại kêu.” Lương Viễn Triết ở phòng đọc sách gọi.

“Đến đây!” Mục Nhiên lau lau ngón tay đầy sốt, chạy đến phòng khách nghe điện thoại.

“Ai gọi vậy?” Một lát sau, Lương Viễn Triết bưng hồng trà đi đến phòng khách, chỉ thấy tiểu tâm can vừa mới còn vui vẻ đã trở nên ủ rũ hèn hèn, cầm di động ngẩn người.

“Là mẹ tôi, bảo tôi buổi tối qua bên kia ăn cơm.” Mục Nhiên chột dạ nhìn về phía Lương Viễn Triết.

“Cậu đáp ứng rồi?” Lương Viễn Triết mặt đen thui.

“... Ừ, mừng năm mới, cũng nên ăn một bữa cơm với mẹ.” Mục Nhiên ôm thất lưng hần. “Cậu để tôi đi đi, không có việc gì đâu.”

“Không được, cậu qua bên kia làm sao không bị uy khuất được?” Lương Viễn Triết cau mày, kiên quyết không chịu thả người.

“Nhưng mà tôi nhớ mẹ.” Hốc mắt Mục Nhiên đỏ lên.

“Tôi nay chúng ta ăn cơm với dì, tôi đặt chỗ.” Lương Viễn Triết xoa xoa đầu cậu. “Như vậy được không? Tóm lại tôi tuyệt đối không để cậu một mình qua bên kia.”

“Biết rồi.” Mục Nhiên sụt sùi. “Tôi đi gọi điện cho mẹ.”

Lương Viễn Triết chọn một khách sạn không xa, buổi chiều bốn giờ hai người rời khỏi cửa, không đến nửa giờ đã tới nơi.

“Tiểu Nhiên.” Mẹ Mục đã chờ ở đó.

“Mẹ.” Mục Nhiên lồi kéo Lương Viễn Triết giới thiệu. “Đây là bạn học của con.”

“Chúc đi sức khỏe ạ.” Lương Viễn Triết rất lễ phép.

Đã không còn hai đứa nhỏ đáng ghét kia, bữa cơm này coi như cũng hoà thuận vui vẻ. Mẹ Mục còn mang theo một hộp lớn đầy thịt chiên bọc trứng và cá chiên khối tự mình làm, đều là món Mục Nhiên thích.

Cơm nước xong xuôi, Lương Viễn Triết vốn muốn mời mẹ vợ đến nhà làm khách, kết quả bị Mục Nhiên ngăn lại.

“Đã không còn sớm nữa, để mẹ tôi về trước đi.” Mục Nhiên cười tủm tỉm. “Lần sau chúng ta lại đi ăn tiếp.”

Dì Mục tuy rằng luyến tiếc cũng đành gật gật đầu, xoay người lên xe taxi.

“Sao không để dì đến nhà chúng ta?”

“Cậu không thấy sao, lúc mẹ ăn cơm đã tắt rất nhiều cuộc gọi.” Tâm tình Mục Nhiên có chút buồn, vừa đi vừa đá hòn đá nhỏ bên đường. “Mẹ còn có một gia đình, tôi không thể khiến mẹ khó xử được.”

“Sao cậu lại hiểu chuyện như vậy chứ?” Lương Viễn Triết đau lòng cậu.

Mục Nhiên cười cười, tay trong tay cùng hần bước đi.

Nắng mùa đông thật ấm áp, như lông vũ nhẹ nhàng ôn nhu, từng tia rất nhỏ, dịu dàng vây quanh hai người. Vừa về đến nhà, Thư Khắc đã vui vẻ chạy tới, miệng cấp theo dép lê của Mục Nhiên, rung đùi đắc ý thật vui mừng.

“Kỳ lạ, con cún mập này sao lại thích cậu như vậy?” Lương Viễn Triết buồn bực.

“Ặng!” Thư Khắc dùng móng vuốt đá đá Lương Viễn Triết, sau đó “vèo” một tiếng trốn phía sau Mục Nhiên.

Lương Viễn Triết dở khóc dở cười.

Đúng như lời Trình Nặc nói, Thư Khắc là con cún lười nhất thế giới này. Sau khi ở nhà nghỉ ngơi một chút, Mục Nhiên vốn muốn mang nó ra ngoài chạy bộ, kết quả còn chưa đi tới cửa, Thư Khắc đã bắt đầu quỳ rạp trên mặt đất kháng nghị, hơn nữa còn giả vờ tội nghiệp ô ô kêu.

“Đứng lên!” Mục Nhiên túm nó.

Thư Khắc giả chết, cái đuôi mập mập run lên, đôi mắt cũng nửa mở nửa khép.

“Giữ chứ, mày tốt nghiệp trường điện ảnh phải không?” Lương Viễn Triết rung động, con cún này cmn diễn, một giây trước còn vui vẻ, giây tiếp theo đã có thể lập tức hấp hối!

Mục Nhiên hoàn toàn không có biện pháp với Thư Khắc, đành phải giúp nó cởi dây đeo cổ ra.

Trói buộc bị phá bỏ, cún mập lập tức khôi phục sức lực, mạnh mẽ lùi về ổ chó, cắn xương đồ chơi rồi ngủ.

“Nếu không hai chúng ta ra ngoài mua sắm đi?” Lương Viễn Triết hỏi.

“Không đi, bên ngoài lạnh lắm.” Mục Nhiên nhảy lên sô pha. “Tôi thà ở nhà xem tivi.”

“Cậu chịu bồi nó mà không đi với tôi?” Lương thiếu gia nắm lấy khuôn mặt cậu.

“Thư Khắc béo như vậy, đương nhiên cần chạy, cậu lại không cần.” Mục Nhiên than thở.

“Cậu dám so sánh tôi với nó?” Mắt Lương Viễn Triết hung dữ.

Mục Nhiên bật cười, vươn tay ôm cổ hần, thật tự giác nằm phẳng trên sô pha.

Bầu không khí thật ái muội, Lương Viễn Triết vừa mới chuẩn bị hôn xuống, điện thoại di động trong túi quần lại đột nhiên kêu vang.

Sao lại phá hư không khí như vậy? Lương Viễn Triết bực mình, lấy điện thoại ra nhìn, là mẫu hậu nhà mình, đành phải đem rít gào nhét vào trong bụng.

“Tiểu Viễn, mẹ và cha con vài ngày nữa sẽ về.” Mẹ Lương thật vui vẻ.

“Nhanh như vậy ạ, không phải nói là sang năm sao?” Lương Viễn Triết có chút ngoài ý muốn.

“Vốn là hạng mục sang năm mới chấm dứt, nhưng mà thân thể của cha con không thoải mái, cho nên chúng ta nghỉ ngơi trước.” Mẹ Lương giải thích.

“Cha không sao chứ mẹ?” Lương Viễn Triết bị dọa sợ.

“Không có việc gì, chỉ là công tác quá mệt mỏi, bác sĩ nói chú ý nghỉ ngơi nhiều là tốt rồi.”

“Vậy khi nào cha mẹ về thì nhắn con trước, con ra sân bay đón hai người.” Lương Viễn Triết hàn huyên vài câu xong liền tắt điện thoại, quay đầu nhìn Mục Nhiên.

“Cái này... Tôi sẽ về nhà.” Mục Nhiên tuy rằng không có nghe rõ, nhưng đại khái cũng đoán được nội dung.

Lương Viễn Triết không nói chuyện, cúi người ôm cậu.

“Dù sao cũng khai giảng rồi, chúng ta vẫn có thể gặp nhau mỗi ngày.” Mục Nhiên xoa xoa đầu hần, tóc ngắn cứng rần, xoa trong lòng bàn tay hơi ngứa ngứa.

“Thực xin lỗi.” Lương Viễn Triết thở dài.

“Có cái gì mà xin lỗi.” Mục Nhiên hôn hần một cái. “Thôi nào, không được buồn rầu.”

“Nhiên Nhiên, đợi đến khi chúng ta tốt nghiệp đại học, anh sẽ mang em đến gặp cha mẹ anh.” Lương Viễn Triết cọ cọ cái mũi cậu. “Trừ em ra, ai anh cũng không muốn.” (Băng: Từ lúc này Băng đối xứng hô luân)

Mục Nhiên nhếch miệng cười, thật nghiêm túc gật đầu.

Bởi vì cú điện thoại vừa rồi, kế hoạch nguyên bản của hai người đều bị phá hỏng. Mục Nhiên ngồi xổm trong phòng ngủ, chậm rãi sửa sang lại túi hành lý. Lương Viễn Triết nhìn đến đau lòng, cho dù thế nào cũng không muốn để cậu đi.

“Bảo bảo.” Lương Viễn Triết từ phía sau ôm lấy cậu, thanh âm rầu rĩ.

“Được rồi, không sao đâu.” Mục Nhiên an ủi hần.

Lương Viễn Triết ừ một tiếng, ôm cậu chặt hơn nữa, tâm tình vô cùng buồn bực.

Mục Nhiên không có biện pháp, đành phải thả hành lý đang thu thập một nửa trong tay xuống, im lặng cho hần ôm.

“Cùng nhau tắm đi?” Lương Viễn Triết cọ cọ bên cổ cậu.

“Hả?” Mục bảo bảo cảnh giác, lỗ tai nhỏ dựng thẳng lên.

“Ngày mai em phải về nhà.” Lương Viễn Triết quyết tâm nếu cậu không thuận theo liền không buông tha, “Được không?”

“... Tắm rửa và việc em về nhà thì có liên quan gì?” Mục Nhiên lấp bắp hỏi.

“Đương nhiên là liên quan, sau khi về nhà, anh không được ôm em ngủ nữa.” Lương Viễn Triết lôi cậu đứng dậy, ôm ngang hông đi đến phòng tắm.

Mục Nhiên bị hần nói có điểm hỗn loạn, chưa kịp suy nghĩ cẩn thận đã bị cởi sạch bỏ vào bồn tắm lớn, vì vậy càng thêm choáng váng, chỉ có thể lừa mình dối người ép chặt hai chân.

Lương Viễn Triết ôm cậu vào lòng, cúi đầu cắn cắn xương bả vai cậu.

Mục Nhiên hoàn toàn nhận thua, mặt đỏ bừng.

Tay phải Lương Viễn Triết một đường sờ xuống, thực lưu manh đặt ở giữa hai chân cậu, có ý xấu xoa xoa vật nhỏ đã muốn ngừng đầu.

Mục Nhiên cắn môi dưới, liều mạng không cho bản thân rên rỉ thành tiếng.

Nhìn hai má hồng hồng của cậu, Lương Viễn Triết cảm thấy chính mình sắp không chịu đựng được, vì vậy lấy khăn tắm vội vàng lau khô hai người, ôm cậu về lại phòng ngủ, có chút vội vàng hôn lên.

“Không cần.” Mục Nhiên cảm thấy có chút hoảng hốt.

“Ngoan, cho anh được không?” Lương Viễn Triết giữ chặt mắt cá chân mảnh khảnh của cậu, mạnh mẽ mở ra hai bên.

Mục Nhiên còn không kịp cự tuyệt, địa phương yếu ớt đã bị ầm áp bao lấy.

Cảm giác quá mức kích thích, đôi mắt Mục Nhiên tràn đầy hơi nước mông lung, khoái cảm giống như thủy triều dâng lên, rất nhanh bị hút hết khí lực, mềm nhũn ngồi phịch trên giường.

Thư Khắc vốn muốn chạy vào giúp vui, lúc đứng ở cửa nhìn thoáng qua, lập tức khiếp sợ trừng lớn mắt, sau đó nhanh chóng bỏ chạy.

Cún mập kinh hoàng quá độ là có lý do. Lúc trước ở nhà Trình Nặc, Thư Khắc vẫn là một chú cún thiên chân vô tà (ngây thơ không biết gì), hôm nào đó chợt thấy hai vị chủ nhân đang vân phiến vũ phúc (mây mưa), vì vậy vui vẻ nhảy lên giường muốn vô giúp vui. Kết quả đối lại một tiếng hét chói tai của Trình Nặc, Vệ Lãm trở mặt ngay lập tức, lôi cái đuôi Thư Khắc kéo vào toilet, ba ngày sau mới thả ra. Hơn nữa trong một tháng tiếp theo, chỉ được ăn toàn cơm với rau trộn!

Giáo huấn quá mức thảm thiết, cho nên Thư Khắc từ đó về sau chỉ cần nhìn thấy hai người xxoo, nhất định chạy trốn còn nhanh hơn khi. Lần này cũng vậy, cún mập lập tức chạy về ổ chó, dùng móng vuốt che mắt, ngủ.

“Ngoan, đau thì nói cho anh biết.” Lương Viễn Triết cúi người hôn hôn Mục Nhiên.

Mục Nhiên ghé vào giường, phí công lắc lắc đầu, cảm thấy có chất lỏng lạnh lẽo bị đẩy vào thân thể, lập tức cả người run lên, động một chút cũng không dám.

Nhìn đến cặp mông trắng nõn mềm mại của tiểu tâm can nhà mình, Lương thiếu gia đã sớm dục hỏa đốt người, lại sợ quá sốt ruột sẽ làm cậu bị thương, đành phải nhẫn nại tiến hành khâu chuẩn bị.

“Đau!” Mục Nhiên khóc nức nở.

Lương Viễn Triết kinh nghiệm lý thuyết vô cùng phong phú, nhưng kinh nghiệm thực hành cơ bản là chẳng có gì, vừa nghe Mục Nhiên kêu đau, lập tức hốt hoảng.

“Em không làm nữa.” Mục Nhiên cố gắng rời đi.

“Bảo bảo, đã như vậy rồi, em đừng tra tấn anh nữa được không?” Lương Viễn Triết phi thân lên ngăn cậu lại, họng có chút khàn khàn.

“Nhưng mà em đau quá.” Mục Nhiên vịn phần ỷ khuất.

“Ngoan, chút nữa sẽ tốt hơn.” Lương Viễn Triết dỗ dành liên tục, lấy đệm lót thắt lưng cậu, tiếp tục sự nghiệp chưa hoàn thành.

Tư thế quá mức xấu hổ làm toàn thân Mục Nhiên nóng lên, quyết định vùi đầu vào gối giả chết.

22. Chương 22: Mẹ Chồng Con Dâu

Chuyện xảy ra sau đó, Mục Nhiên không có một chút ấn tượng nào. Ký ức duy nhất là chỗ phía sau bị xé rách đau đớn, sóng sau xô sóng trước, như là thủy triều trong bóng đêm, khiến cho bản thân không thể trốn được.

Rốt cuộc đến khi Lương Viễn Triết miễn cưỡng làm xong, Mục Nhiên cũng đã đau đến ngất xỉu.

“Nhiên Nhiên, em có khỏe không?” Sau chuyện đó, nhìn sắc mặt tái nhợt của Mục Nhiên, Lương Viễn Triết vừa đau lòng vừa tự trách.

“Đau quá.” Mục Nhiên khóc đến mức cổ họng cũng khàn đi.

“Thật xin lỗi, bảo bối, thật xin lỗi.” Lương Viễn Triết hôn nước mắt trên mặt cậu, ôm lấy cậu xin lỗi giải thích, thật vất vả mới dỗ dành được, sau đó lại nhanh chóng bùng nước ấm tới lau người cho cậu.

Mục Nhiên toàn thân một chút khí lực cũng không có, đầu óc cũng có chút mơ hồ, vì thế ngoan ngoãn nằm trên giường, tùy ý Lương Viễn Triết ở một bên chăm sóc.

Hai chân nhỏ dài bị tách thật to ra, trên đùi còn có dấu vết hoan ái tình sắc, ở giữa cặp mông trắng nõn là địa phương khiến mình không thể không chế được, như ẩn như hiện. Lương Viễn Triết phải bấu chặt lòng bàn tay mới không có nhảy vồ lên.

Đến sau nửa đêm, Mục Nhiên sốt cao, trán nóng đến dọa người.

Lương Viễn Triết thất kinh, cũng không quản thời gian đã muộn, vội vàng gọi điện thoại cho Vệ Lãm.

“Làm sao vậy?” Điện thoại rất nhanh được kết nối.

“Bọn em... Nhiên Nhiên cậu ấy phát sốt, có cần phải đưa đến bệnh viện không?” Lương Viễn Triết vào thẳng chủ đề.

“Làm xong rồi?” Vệ Lãm bật cười. “Hiệu suất thật cao.”

“Lão tử đang hỏi anh chuyện quan trọng!” Lương Viễn Triết nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không có việc gì, lần đầu tiên phần lớn đều sẽ như vậy, cho cậu ấy uống nhiều nước, uống thuốc cảm và thuốc giảm sốt là được rồi.” Vệ Lãm thu lại trêu đùa, “Đừng quá lo lắng.”

“Cảm ơn.” Lương Viễn Triết ngắt điện thoại, chạy tới phòng bếp pha một ly nước đường, bưng đến bên giường.

“Ngoan. Uống một chút nước.” Lương Viễn Triết giúp cậu ngồi dậy, không cẩn thận động đến vết thương. Mục Nhiên lập tức kêu đau thảm thiết, cả người đều lạnh run.

“Làm sao vậy?” Lương Viễn Triết bị hoảng sợ, ôm cậu không dám động đây nữa, đời này cũng chưa từng hoảng như vậy.

Bất động một hồi, Mục Nhiên rốt cục bình tĩnh lại. Lương Viễn Triết mới nhẹ nhàng thở ra, đỡ cậu nằm lại vào chăn, bản thân uống một ngụm nước đường, nhẹ nhàng bóp cảm cậu hôn xuống.

Mục Nhiên hỗn loạn khó chịu, đột nhiên cảm thấy miệng được rót vào chất lỏng ngọt mát, rất thoải mái, vì vậy phối hợp hé miệng ra.

Miệng đối miệng uống xong một ly nước, Lương Viễn Triết lại chạy tới hiệu thuốc 24 giờ, giúp cậu mua thuốc hạ sốt và thuốc chống viêm.

“Đáng quá.” Mục Nhiên mơ mơ màng màng, cảm thấy chất lỏng vốn dĩ ngọt ngào lại trở nên vừa đặc vừa đắng, vì thế bất mãn quay đầu tránh né.

Chất lỏng màu nâu theo khoé miệng trượt xuống, vẽ thành một đường cong mềm mại, cuối cùng rơi trọn trên xương quai xanh tinh xảo, biến mất bên trong áo ngủ. Lương Viễn Triết gian nan nuốt nuốt nước miếng, cố nén xúc động ở hạ thân, tiếp tục uy thuốc cho cậu.

Mục bảo bảo lần này thật không phối hợp, vẫn trái hoảng phải hoảng muốn chạy trốn. Lương Viễn Triết sợ chạm đến vết thương của cậu, vì thế tuy rằng trong lòng bốc hỏa, động tác lại chỉ có thể càng thêm nhẹ nhàng. Cho đến khi uống xong một ly thuốc, bản thân hắn cũng mệt mỏi, cả người đầy mồ hôi.

Sau khi vội vàng vọt đi tắm rửa, Lương Viễn Triết dù buồn ngủ vô cùng nhưng vẫn tựa vào bên giường canh cả đêm. Cho đến khi xác định nhiệt độ cơ thể cậu trở về bình thường, tâm trạng lo lắng mới yên ổn hơn một chút.

Buổi sáng ngày hôm sau, Mục Nhiên mở mắt tỉnh dậy, nhìn thấy đầu tiên là Lương Viễn Triết đang tựa vào bên giường nghỉ ngơi.

Nhớ lại ngày hôm qua hai người điên cuồng, khuôn mặt Mục Nhiên nháy mắt ửng hồng, chống người muốn ngồi dậy, nửa người dưới lại không điều khiển được. Hơi dùng lực một chút, lại đau đến mức cảnh trước mắt đều biến thành màu đen.

“Nhiên Nhiên.” Lương Viễn Triết bừng tỉnh, nhanh chóng đè tay cậu lại. “Ngoan, em không thể lộn xộn.”

Mục Nhiên lùi về chăn, có điểm ngượng ngùng nhìn hắn.

“Tối hôm qua... Có giận anh hay không?” Lương Viễn Triết dùng ngón tay cái cọ cọ sườn mặt cậu, hỏi.

Mục Nhiên lắc đầu, lỗ tai có chút nóng lên.

Đáy mắt Lương Viễn Triết tràn đầy thương yêu, cúi đầu hôn cậu một cái.

Lần đầu tiên miên, tuy không đến mức thần hồn điên đảo, nhưng lại vô cùng khắc cốt铭心.

Buổi chiều, Mục Nhiên sợ bị cha mẹ Lương Viễn Triết thấy được cho nên kiên trì phải về nhà của mình. Lương Viễn Triết không lay chuyển được cậu, đành phải gật đầu đáp ứng.

Phòng nhỏ không quá đón nắng và lâu ngày không có người ở, không khí có chút ẩm ướt lạnh lẽo. Lương Viễn Triết đi vào liền nhúm mày, do dự muốn đem Mục Nhiên về lại nhà mình.

“Không sao đâu, dọn dẹp là ổn rồi.” Mục Nhiên ở trong lòng hần lắc lắc, “Mau buông em xuống.”

Lương Viễn Triết không có biện pháp, đành phải nhận mệnh xắn tay áo lên làm cu li. Đầu tiên giúp cậu quét tước một chút, lại ra ngoài mua máy sưởi điện, cuối cùng cũng làm cho phòng ấm áp hơn một chút.

Bữa tối, Lương Viễn Triết dứt cho Mục Nhiên ăn xong một chén cháo, nhìn cậu ngủ rồi mới bắt xe về nhà. Sau một lúc lâu lại mang về một đồng đồ cá nhân và một con cún mập.

“Anh muốn ở lại nhà của em?” Mục Nhiên ghé vào trên giường hỏi hần.

“Em đã như vậy, anh làm sao có thể yên tâm trở về.” Lương Viễn Triết ngồi vào bên giường, xoa bóp khuôn mặt cậu. “Chờ cha mẹ anh về rồi anh về nhà cũng không muộn.”

“Ừ, anh thật tốt.” Mục Nhiên cao hứng.

“Tiểu ngu ngốc, anh hại em phát sốt, còn kêu anh tốt cái gì?” Lương Viễn Triết cười bất đắc dĩ.

“Anh cũng không phải cố ý mà.” Mục Nhiên đỏ mặt, nhỏ giọng giúp hần tìm cớ.

Lương Viễn Triết bật cười, cúi người lại gần, nhẹ nhàng hôn lên hai má cậu.

Thư Khắc ngồi trên sofa, thực nhàm chán lắc cái đuôi, vì cái gì chủ nhân nào của mình cũng đều thích cắn tới tấp lui qua lại lẫn nhau như vậy.

Thế giới loài người, thật đúng là không thú vị.

Được Lương Viễn Triết chiều cổ, Mục Nhiên khôi phục rất nhanh, hơn nữa bởi vì mỗi ngày đều ăn ngon mà không vận động, dường như còn béo hơn một chút.

Lương Viễn Triết kinh hỉ vạn phần, tính toán về sau phải tăng cường vỗ béo, tranh thủ cho cậu béo hơn một vòng.

Đáng tiếc kế hoạch còn chưa kịp thực thi, cha mẹ Lương Viễn Triết đã trở về nhà.

“Ngoan, buổi tối anh gọi điện thoại cho em.” Lương Viễn Triết ôm cậu thật chặt, như thế nào cũng không dứt ra được.

“Ừm, nhanh ra sân bay đi.” Mục Nhiên vỗ vỗ đầu hần.

Lương Viễn Triết lưu luyến, nhẹ nhàng cắn cắn đôi môi cánh hoa của cậu, xong mới mang túi xách rời khỏi cửa.

Mục Nhiên nghe tiếng khoá cửa, trong lòng có chút mất mát.

“Ặng ằng.” Thư Khắc đến cọt cọt trong lòng cậu, làm nũng lấy lòng.

Mục Nhiên ôm Thư Khắc xoa xoa, đột nhiên cũng rất hi vọng khai giảng mau đến.

Buổi tối khi đi ngủ, ổ chăn trống trải, như thế nào cũng không ngủ được.

Trong lúc cậu đang trần trọc, vừa vặn Lương Viễn Triết gọi điện thoại tới.

“Bảo bảo, ngủ chưa?”

“Ngủ không được.” Nghe được giọng nói quen thuộc bên tai, Mục Nhiên khóc nức nở thật dọa người.

“Nghe lời, không được khóc.” Lương Viễn Triết nhỏ giọng dỗ cậu. “Sáng mai anh tới gặp em, hiện tại ngoan ngoãn ngủ đi, được không nào?”

“Cha mẹ anh về nhà rồi sao?” Mục Nhiên gắng thu nước mắt trở lại.

“Ừ, bọn họ đã ngủ rồi.” Lương Viễn Triết hôn cậu qua điện thoại. “Khuya rồi, mau ngủ đi, bảo bố ngủ ngon.”

Mục Nhiên tắt điện thoại, cái mũi mũi như thút thút khóc.

Mình thật là không có tiền đồ, mới xa cách không đến 24h đã bắt đầu liều mạng nhớ hần.

Thư Khắc nhảy lên giường, im lặng nằm cùng cậu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mục Nhiên cảm thấy đôi mắt của mình ướt sũng.

Mới đầu tưởng là Thư Khắc lại gây sự, sau đó lại cảm thấy có chút không đúng.

Mí mắt truyền đến cảm xúc lạnh lạnh, như là có khăn mặt bọc đá viên, dùng tay chạm vào mới phát hiện, là Lương Viễn Triết ngồi ở bên giường.

“Sao anh lại đến đây.” Mục Nhiên ngồi dậy, cảm thấy mí mắt nặng nề.

Nhìn đôi mắt như hai quả đào của cậu, Lương Viễn Triết thở dài. “Vật nhỏ, muốn anh đau lòng có phải không?”

Mục Nhiên trong lòng mềm mại, di di qua ôm lấy hắn, giống thú cưng tìm được chủ nhân.

Lương Viễn Triết bất đắc dĩ, lại không nói gì nhiều.

Nhưng mà cũng may mắn là học kỳ mới rất nhanh đã bắt đầu, hai người cuối cùng cũng không cần lén lút gặp nhau.

Ngày đầu tiên khai giảng, Mục Nhiên thật vui vẻ, ghé vào trên bàn ngủ gật cười.

Bạn học đi qua không khỏi cảm khái, không hổ là học sinh đứng đầu toàn khối, quả nhiên là yêu thích học tập từ nội tâm.

“Bảo bối, đêm nay tới nhà anh nha?” Lương Viễn Triết xoa xoa đầu cậu.

“Ừ, cha mẹ anh không ở nhà sao?” Mục Nhiên hỏi hắn.

“Ở nhà.” Lương Viễn Triết gật đầu.

“Vậy làm sao em đến được?” Mục Nhiên nhụt chí.

“Quang minh chính đại đến nha.” Lương Viễn Triết cười cười. “Mang bạn học về nhà ăn cơm cũng không có gì kỳ lạ mà?”

“... Nhưng em còn chưa chuẩn bị tốt.” Mục Nhiên khẩn trương.

“Chuẩn bị gì chứ, mặc đồng phục là tốt rồi, thanh thanh tú tú, cha mẹ anh nhất định sẽ thích.” Lương Viễn Triết an ủi cậu.

“... Em không đi được không?” Mục Nhiên khiếp đảm.

“Nhưng về sau em cũng phải gặp cha mẹ anh mà?” Lương Viễn Triết vỗ vỗ cậu. “Bây giờ biểu hiện tốt một chút, khiến cho bọn họ thật sự thích em, tương lai mới khả quan nha.”

Là vì nghĩ đến tương lai sao? Mục Nhiên do dự một chút, rốt cục lớn gan đáp ứng.

Vì vậy hôm nay sau khi tan học, Lương Viễn Triết mang theo Mục Nhiên cùng nhau về nhà mình.

“Con là bạn học của Tiểu Viễn đúng không?” Dì Lương có ấn tượng ban đầu rất nghiêm túc, nhưng lúc cười khộ lên cũng rất hiền từ hoà ái. “Mấy lần gọi điện trước, có phải là con nhận điện không?”

“Dạ, con tên là Mục Nhiên, chúc dì sức khoẻ ạ.” Mục bảo bảo thực khẩn trương.

“Ngồi đi, đi đi nấu ăn cho các con.” Dì Lương xoay người đi vào phòng bếp.

“Bảo bối, đi giúp đỡ đi.” Thừa dịp phòng khách không có người khác, Lương Viễn Triết nhỏ giọng ở bên tai Mục Nhiên. “Nhớ rõ, biểu hiện tốt một chút nha.”

Mục Nhiên giật mình, chạy nhanh vào phòng bếp.

“Con cũng biết làm việc nhà à?” Dì Lương có chút ngạc nhiên.

“Dạ.”

Mục Nhiên gật gật đầu.

“Vậy con giỏi hơn Tiểu Viễn rồi.” Dì Lương vui vẻ. “Nó từ nhỏ đến lớn chắc chỉ biết nấu cháo thôi.”

Cả nấu cháo cũng không tốt nhỉ? Nhớ tới lúc mình sinh bệnh, Lương Viễn Triết nấu cháo thành bột, Mục Nhiên nhịn không được bật cười.

Dì Lương thích cậu bé sạch sẽ như cậu, vì vậy cũng không bảo cậu ra ngoài, hai người vừa xào rau vừa nói chuyện phiếm, không khí cũng rất hoà hợp.

Lương Viễn Triết ngồi ở phòng khách xem tivi, thuận tiện nhìn hai người trong phòng bếp, cảm thấy quan hệ mẹ chồng con dâu này... Thật sự cũng rất hài hoà.

23. Chương 23: Em Cũng Muốn Đi

Lần đầu tiên ăn cơm cùng gia đình Lương Viễn Triết, Mục Nhiên khó tránh khỏi khẩn trương, hơn nữa chú Lương vẫn rất nghiêm túc, vì vậy cậu càng thêm khẩn trương, kết thúc một bữa cơm cũng chưa ăn được bao nhiêu.

Cơm nước xong xuôi, Lương Viễn Triết đưa Mục Nhiên vào phòng của mình, mở một túi bánh mì ra đưa cho cậu.

“Em về nhà đây.” Mục Nhiên có chút uể oải, đêm nay mình ngốc chết, không những nói ngọng, còn vụng về đánh đổ một chén canh!

“Không có việc gì.” Lương Viễn Triết ôm chầm cậu. “Em đã biểu hiện tốt lắm rồi, ít nhất mẹ của anh cũng rất thích em.”

Mục Nhiên rầu rĩ, cúi đầu cắn bánh mì.

“Buổi tối muốn ở lại đây không?” Lương Viễn Triết hỏi.

“Không cần, em vẫn nên trở về nhà thôi.” Mục Nhiên buông bánh mì trong tay. “Em đi trước đây.”

“Anh đưa em về.” Lương Viễn Triết lấy áo khoác.

Mục Nhiên gật gật đầu, đi theo hần xuống lầu.

Trong phòng khách, cha mẹ Lương Viễn Triết đang xem tivi.

“Thưa chú dì, con về nhà ạ.” Mục Nhiên rất lễ phép.

“Lần sau lại đến chơi nha.” Ấn tượng của dì Lương đối với Mục Nhiên rất tốt.

“Cha mẹ, con đưa cậu ấy đi.” Lương Viễn Triết nói một tiếng, theo Mục Nhiên đi ra cửa.

Bên ngoài thời tiết rất lạnh, Mục Nhiên rút cổ, hắt xì một cái.

Lương Viễn Triết cởi khăn quàng cổ của mình xuống, vây quanh cổ Mục Nhiên.

“Được rồi, anh về đi.” Mục Nhiên dừng bước lại. “Em tự đi đến nhà ga được rồi.”

“Hôn một chút rồi đi.” Lương Viễn Triết xoa bóp mặt cậu.

“Bị người khác thấy thì làm sao giờ?” Tai Mục Nhiên nóng lên.

“Không ai phát hiện là được chứ gì?” Lương Viễn Triết bật cười, lôi kéo cậu đến một vườn hoa vắng người.

Ngọn đèn hôn ám mờ nhạt chiếu lên cây cối, lên đầu hai người tạo nên những quanh ảnh loang lổ.

Mục Nhiên hơi hơi ngửa đầu, rất phối hợp nhắm mắt lại, nhưng nụ hôn lại không rơi xuống như dự đoán. Thật lâu sau, Mục Nhiên hoài nghi mở to mắt, lại phát hiện Lương Viễn Triết đang mỉm cười nhìn mình.

“... Anh thật nhàm chán!” Mục Nhiên mặt đỏ bừng, xoay người muốn chạy.

“Bảo bối.” Lương Viễn Triết từ phía sau giữ chặt lấy cậu, giẫy tiếp theo đã hung hăng hôn lên đôi môi mềm mại kia.

Mùa đông ban đêm rất lạnh, trong lòng hai người lại vô cùng nóng bỏng.

Lại qua vài ngày, Trình Nặc và Vệ Lãm kết thúc chuyến du lịch trở về, đến nhà Mục Nhiên nhận lại Thư Khắc.

“Ồ ô...” Thư Khắc lưu luyến, liềm mạng giơ móng vuốt bám vào Mục Nhiên.

“Ngoan nào, đừng nháo, không phải là không được gặp nhau nữa mà.” Mục Nhiên xoa xoa đầu nó.

Thư Khắc thực bi thương, có ý dùng chân trước che mặt, chẳng qua thật sự quá béo, cố gắng lắm cũng chỉ có thể miễng cưỡng đỡ được cái cảm.

“Phốc.” Vệ Lãm cười phun.

Ánh mắt Thư Khắc ai oán, sâu kín nhìn mặt Vệ Lãm.

“Nghe lời, Tiểu Nhiên phải lên đại học, không có thời gian chăm sóc mày.” Trình Nặc lắc lắc Thư Khắc, bắt nó đưa đến cho Vệ Lãm ôm, bản thân thì thu dọn ổ chó và một ít đồ vụn vặt.

“Buổi tối gọi thêm Tiểu Viễn, chúng ta đi ăn một bữa cơm đi?” Vệ Lãm vỗ vỗ Mục Nhiên, “Coi như là cảm ơn các em giúp anh chiếu cố con cún mập này.”

“Đêm nay cậu ấy phải đi thăm ông bà, đại khái không có thời gian.” Mục Nhiên cười cười. “Cũng không cần phải mời ăn cảm ơn gì, dù sao Thư Khắc cũng rất đáng yêu.”

“Vậy ba người chúng ta đi ăn.” Trình Nặc dọn dẹp mọi thứ xong, đưa tất cả cho Vệ Lãm. “Anh đem mấy thứ này về nhà trước. Em và Tiểu Nhiên đến nhà hàng chờ anh.”

“Không thành vấn đề.” Vệ Lãm khí lực rất lớn, một tay ôm Thư Khắc, tay kia thì mang theo ba túi nhựa lớn ra khỏi cửa.

“Đi ăn lẩu cay nha em?” Trình Nặc hỏi Mục Nhiên.

“Dạ.” Mục Nhiên không kiêng ăn, nuôi rất dễ.

“Sao lại rầu rĩ không vui, cãi nhau với cậu ấy à?” Trình Nặc đoán.

“Không có.” Mục Nhiên lắc đầu, Lương Viễn Triết sủng mình lên tận trời, làm sao có thể cãi nhau được.

“Không có thì đừng có buồn buồn rầu rầu nữa, anh mang em đến một quán lẩu cay siêu ngon, cam đoan ăn xong tâm tình sẽ tốt hơn nhiều!” Trình Nặc xoa xoa đầu cậu. “Cách nơi này cũng không xa, chúng ta đi bộ qua thôi, coi như hoạt động trước bữa ăn.”

Mục Nhiên gật gật đầu, cùng anh đi ra khỏi cửa.

Nhà hàng lẩu rất náo nhiệt ồn ào, hai người đi một vòng lớn mới tìm được chỗ ngồi ở góc tường.

“Hắt xì!” Mục Nhiên vừa ngồi xuống, đã bị mùi hạt tiêu dầu vùng nồng đậm làm cho hắt xì.

“A, em ăn cay được không?” Trình Nặc bật cười.

“Được ạ.” Mục Nhiên nhu nhu cái mũi, quay đầu nhìn bốn phía. “Quán ăn này khá kín đáo, làm sao anh tìm được?”

“Anh đã ăn ở đây được vài năm.” Trình Nặc cười. “Lúc ấy anh không có nhiều tiền, Vệ Lãm cũng chỉ vừa xuất ngũ, không thể ăn được những món ăn đắt tiền. Tình cờ phát hiện quán ăn này, món ăn vừa rẻ vừa nhiều, liền thường xuyên đến đây ăn, sau này lại thành thói quen.”

“Anh ấy đến rồi.” Mục Nhiên vẫy tay về phía cửa. “Bên này!”

Vệ Lãm không có lại gần, mà xếp hàng ở cửa mua hai bát cháo nhỏ.

“Không phải ăn lẩu sao?” Mục Nhiên thực buồn bực.

Trình Nặc tiếp nhận hai bát cháo từ tay Vệ Lãm, đưa một chén cho Mục Nhiên, giải thích. “Quán này đồ ăn rất cay nóng, ăn một chén cháo trước, dạ dày sẽ thoải mái hơn.”

Mục Nhiên có chút ngoài ý muốn, không ngờ Vệ Lãm nhìn qua cầu thả, cũng có lúc lại cẩn thận như vậy.

Ba phần lẩu thơm ngào ngạt rất nhanh được bưng lên, Mục Nhiên cúi đầu ăn không nói gì. Bỗng thấy Trình Nặc rất nghiêm túc gấp toàn bộ sườn, thịt bò, tôm bóc vỏ cho Vệ Lãm, chính mình chỉ giữ lại một chút thức ăn.

“Anh không ăn thịt sao?” Mục Nhiên hỏi. “Thảo nào gầy như vậy.”

Trình Nặc cười cười, không nói chuyện.

“Trước đây bọn anh đều ăn chung, cho nên Tiểu Nặc dưỡng thành thói quen, có đồ ăn ngon đều để cho anh.” Vệ Lãm nhìn Trình Nặc, trong mắt có chút đau lòng lại có chút bất đắc dĩ.

“Có phải là vì anh đâu, vốn em không thích ăn mà.” Trình Nặc xoa bóp mũi Vệ Lãm. “Mau ăn đi.”

“Các anh thật tốt.” Mục Nhiên có chút hâm mộ.

“Bọn anh có cái gì tốt chứ, em không biết thôi, đi theo hấn chỉ là chịu khổ.” Trình Nặc chọc Mục Nhiên. “Bạn trai nhỏ của em có tiền như vậy, phải là anh hâm mộ em mới đúng!”

Mục Nhiên nghe vậy cười cười, không có nói nữa, cảm xúc đã có chút thấp đi.

Tuy rằng Lương Viễn Triết chưa bao giờ nói, nhưng chính mình lại không ngốc, căn cứ vào những lời đồn đãi mơ hồ, cũng có thể đoán được một ít bối cảnh nhà hấn.

Người như vậy với mình như là hai thế giới, tương lai sẽ gặp rất nhiều gian nan, nghĩ cũng không muốn nghĩ đến.

“Sao phải u sầu.” Trình Nặc gấp cho cậu một miếng thịt bò. “Ăn xong tâm tình sẽ tốt, em muốn uống rượu không?”

“Không cần!” Mục Nhiên nhanh chóng lắc đầu, cảm giác say rượu này, cả đời thể nghiệm một lần là được rồi.

“Vậy thôi, ăn thật ngon đi, không nghĩ đến chuyện khác nữa!” Trình Nặc lắc lắc ly nước trái cây. “Cụng ly!”

“Dạ, cụng ly.” Mục Nhiên bị anh cuốn hút, quyết định đem chuyện không vui quẳng ra sau đầu.

Bữa cơm này đến tận đêm khuya mới kết thúc, đợi cho Mục Nhiên về đến nhà đã là mười giờ đêm.

Bụng ăn hơi no, không ngủ được, Mục Nhiên mở ra máy tính muốn lên mạng, lại phát hiện Lương Viễn Triết đang online.

[Sao còn chưa ngủ?] Lương Viễn Triết rất nhanh nhắn tin đến.

[Vừa đi ăn lẩu với bọn anh Trình Nặc về.]

[Ngoan, ngủ sớm một chút đi, sáng mai anh có trận bóng, không thể mang bữa sáng đến cho em được. Em nhớ mua bánh mì mà ăn.]

[Đá ở đâu?]

[Tam Trung, trường học trước đây của anh.]

[Em cũng muốn đi xem... v ...]

[Em không cần lên lớp sao?]

[Trốn học nha, em có thể xin nghỉ phép.]

[A, được rồi, sáng mai anh đến đón em, nghỉ ngơi sớm một chút, 6h rời giường nha.]

[Ủ, ngủ ngon.]

[Bảo bồi ngủ ngon.]

Sau khi log out, Mục Nhiên ngoan ngoãn đánh răng rửa mặt lên giường, thuận tiện đặt đồng hồ báo thức sáu giờ sáng.

Buổi sáng ngày hôm sau, Mục Nhiên buồn ngủ mắt mông lung đang đánh răng, Lương Viễn Triết cũng đã mang theo bữa sáng vào cửa.

“Bánh kẹp trứng gà?” Mục Nhiên khịt khịt.

“Ừ, còn có sữa đậu nành và canh bao.” Lương Viễn Triết đặt bữa sáng lên bàn. “Mau tới ăn đi, nếu không sẽ nguội.”

“Mấy giờ anh rời giường?” Nhìn đôi mắt thâm đen của hắn, Mục Nhiên nhú mày.

“Bốn giờ, đường bên kia đang tu sửa, anh phải đi đường vòng.” Lương Viễn Triết đánh ngáp.

“Vậy sao lại không nói sớm, em tự mình đến sân bóng là được.” Mục Nhiên áy náy sờ sờ hắn.

“Không có việc gì đâu.” Lương Viễn Triết hôn cậu. “Mau ăn đi, nếu không sẽ nguội mất.”

Mục Nhiên thực ngoan ngoãn gạt đầu, từng ngụm từng ngụm ăn bữa sáng.

“Đúng rồi, em nói với thầy giáo thế nào?” Lương Viễn Triết hỏi.

“Ăn ngay nói thật thôi.” Mục Nhiên khi ăn má phồng lên, như sóc con tham ăn.

“Em nói muốn đi xem anh đá bóng?” Lương Viễn Triết vui vẻ, loại lý do này cũng có được chấp thuận, học sinh giỏi quả thật có đặc quyền.

“Ừ, thầy bảo em cứ xem cho tốt vào, sau đó viết lại báo cáo.” Mục Nhiên uống vài hớp sữa đậu nành xong, cùng hắn rời khỏi nhà.

Trường học trước đây của Lương Viễn Triết cũng là trường trọng điểm của tỉnh, hai người vừa bước vào cổng trường, đã lập tức bị gọi lại.

“Lão đại, anh trở lại rồi!” Một nam sinh mặc đồng phục đá bóng chạy tới, vô cùng năng động và vui vẻ.

“Nhiên Nhiên, bọn họ là đồng đội trước đây của anh.” Lương Viễn Triết giới thiệu.

“Chào mọi người.” Vóc dáng Mục Nhiên khá nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn, hơn phân nửa chôn ở trong khăn quàng cổ, lại đội mũ, cho nên lúc nói ra mới biết được là nam sinh.

“Còn tưởng là chị dâu chứ!” Đồng đội trước đây trong nhóm thật thất vọng.

Mục Nhiên đỏ mặt, có chút ngượng ngùng.

“Rồi rồi rồi, mau chạy khởi động đi thôi.” Lương Viễn Triết cản người, nắm tay Mục Nhiên kéo vào đấu trường.

Nhớ đến lần trước Mục Nhiên bị bóng đập vào mũi, cho nên lần này Lương thiếu gia không dám cho cậu ngồi ở hàng dự bị, mà an bài cậu ở khu vực người xem.

“Cố lên!” Mục Nhiên cười tủm tỉm.

“Ừ, sau khi thắng trận này, anh mang em đi ăn.” Lương Viễn Triết giúp cậu choàng khăn, đi vào phòng thay đồ đổi đồng phục.

Tuy rằng lúc này nên là thời gian trên lớp, nhưng để thể hiện sự hoan nghênh đối với các trường khác, trường này đã cho học sinh nghỉ nửa ngày, tổ chức trận bóng cho mọi người xem.

Trên sân bóng trong nháy mắt ồn ào náo nhiệt, Mục Nhiên ngồi bên một đám đồng nữ sinh lú lú, đầu có chút choáng váng.

Sau một tiếng còi, trận đấu chính thức bắt đầu, Lương Viễn Triết đại khái là vì có Mục Nhiên ở đây, đá bóng dĩ thường dừng mãi, mở màn không đến mười phút đã đột phá phòng thủ, ghi một bàn.

Các nữ sinh lập tức thét chói tai không ngừng, hận không thể đứng lên ủng hộ.

“Này này, các cậu không có lập trường hả?” Có nam sinh oán giận. “Trường đối phương ghi bàn, có cái gì mà hoan hô.”

“Đã lâu không thấy học trưởng đá bóng!” Nữ sinh A kích động. “Càng ngày càng đẹp trai nha!”

“Chỉ là cũng không biết vì sao lại chuyển trường.” Nữ sinh B tiếc nuối. “Hơn nữa anh ấy học tập cũng rất tốt, nghe nói anh ấy còn đứng đầu toàn khối đó!”

“Hả?” Mục Nhiên sững sốt, đứng đầu toàn khối?

Vậy hẳn còn tìm mình học bổ túc làm gì?

Cẩn thận ngẫm lại, hình như là có chút không đúng, tuy rằng vấn đề hấn hỏi luôn rất ngu ngốc, nhưng lúc mình hỗ trợ giải đáp, năng lực lý giải của hẳn cũng có chút kinh người.

“Bạn học.” Mục Nhiên hỏi nam sinh béo ngồi bên cạnh. “Cậu có biết Lương Viễn Triết không?”

“Biết chứ.” Nam sinh béo gật đầu, ngữ khí hâm mộ lẫn ghen tị. “Toàn trường đều biết, thầy cô cũng thích hẳn, học tập hay thể dục cũng đều rất tốt!”

Quả nhiên là đã có âm mưu! Mục Nhiên nheo mắt lại.

Lương Viễn Triết chạy đến một nửa, đột nhiên hắt xì một cái.

24. Chương 24: Kỳ Trăng Mật Trong Truyền Thuyết

Trận đấu kết thúc với chiến thắng dành cho đội khách, Lương Viễn Triết cảm thấy chính mình biểu hiện cũng không tệ lắm, vì thế theo thói quen nhìn về phía khán đài, lại phát hiện bảo bối nhà mình đã biến mất.

Chạy đi đâu rồi? Lương Viễn Triết khó hiểu.

“À, Mục Nhiên nhờ thầy nhắn với em một tiếng, em ấy về trường học trước rồi.” Huấn luyện viên thấy cậu như đang tìm người, vì vậy chủ động giải thích.

“Về rồi?” Lương Viễn Triết buồn bực. “Về khi nào vậy ạ?”

“Không lâu sau khi hiệp thứ hai bắt đầu, nói là về trường lên lớp.”

Xem một nửa rồi bỏ đi? Tâm tình Lương thiếu gia thật khó chịu, gọi điện thoại cho cậu. Kết quả có tiếng nói vang lên: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy.”

Lương Viễn Triết cũng không còn tâm tình ăn cơm trưa, trực tiếp bắt xe trở về trường học.

Trong phòng học trống vắng lặng, các học sinh đều đã đi ăn trưa, chỉ có một mình Mục Nhiên ghé vào trên bàn nghe tiếng Anh, đột nhiên có người nhắc tai nghe ra.

“Sao không đợi anh?” Lương Viễn Triết ngữ khí hung dữ.

“Hừ!” Sau khi thấy rõ là ai, Mục bảo bảo thật sinh khí.

Sao lại còn hừ nữa. Lương Viễn Triết bị cậu làm cho buồn bực. “Làm sao vậy?”

Mục Nhiên xê dịch về phía chỗ ngồi bên kia, cách hẳn xa một chút, giận lấy làm ngơ.

“Nói chuyện đi nào bảo bối?” Lương Viễn Triết nóng nảy, đang êm đẹp, sao lại tự nhiên không để ý mình.

“Nói dối!” Mục Nhiên lăm bắm.

“Anh?” Lương Viễn Triết nghi hoặc. “Anh dối em cái gì?”

“Anh rõ ràng là đứng đầu toàn khối, còn giả vờ học tập không tốt.” Còn gạt em hôn hôn cổ vũ anh! Mục Nhiên nói thầm trong lòng thêm nửa câu, khuôn mặt không tự chủ mà biến hồng.

“Là vì cái này à.” Lương Viễn Triết nhẹ nhàng thở ra.

Mục Nhiên che lỗ tai.

“Được rồi, bảo bảo, là anh sai được không?” Lương Viễn Triết cầm tay cậu. “Lúc ấy em ngốc như vậy, ngoại trừ phương pháp này, anh còn cách nào khác để tiếp cận em chứ.”

“Anh mới ngốc!” Mục Nhiên đập hấn một chút.

“Rồi rồi rồi, là anh ngốc, đừng tức giận nhé?” Lương Viễn Triết nhéo nhéo hai má cậu.

“Về sau không được gạt em nữa!” Mục Nhiên hung hăng.

“Không thành vấn đề!” Lương Viễn Triết nhanh chóng cam đoan, sau đó lại vươn tay xoa xoa bụng cậu. “Ăn cái gì chưa?”

“Chưa.” Bụng Mục Nhiên thăm thì kêu.

“Ngoan, anh đi mua cơm cà ri cho em.” Lương Viễn Triết đứng lên.

“Không cần.” Mục Nhiên giữ chặt hấn. “Cơm cà ri xa lắm, em ăn bánh mì là được rồi.”

“Không sao đâu.” Lương Viễn Triết nhanh chóng hôn cậu một cái. “Anh trèo tường, sẽ quay lại nhanh thôi.”

Tuy rằng trong phòng học không có người khác, nhưng bị hôn ở nơi này Mục Nhiên vẫn có cảm giác khẩn trương. Lỗ tai Mục Nhiên đều hồng hồng, Lương Viễn Triết nhìn thấy liền thích thú, vừa định nghiêng qua cắn thêm một ngụm, cửa phòng học lại đột nhiên bị đẩy ra.

“Mục Nhiên, giữa trưa sao cậu không đi ăn cơm, tớ mua mì thịt bò cho cậu rồi nè.” Giọng Tô Siêu Mĩ rất lớn.

Ầm ầm một tiếng, sát khí quanh Lương thiếu gia mạnh mẽ dâng lên.

“Á... Mục... Lương...” Tô Siêu Mĩ bị Lương Viễn Triết dọa sợ. “Cậu, cậu ăn không?”

“Ăn, cảm ơn.” Lương Viễn Triết mặt không chút thay đổi tiếp nhận mì xào, mở hộp ra thô lỗ ăn hai miếng, rồi ngẩng đầu nhìn Tô Siêu Mĩ đang đứng ngốc. “Cậu còn chuyện khác sao?”

“Không có không có.” Tô Siêu Mĩ liên tục lắc đầu, như con thỏ chạy ra khỏi phòng học.

“Anh sao lại vậy chứ.” Mục Nhiên vừa bực mình vừa buồn cười.

“Vợ của lão tử, vì sao phải để người khác mua đồ ăn cho?” Lương Viễn Triết nói như lẽ đương nhiên, hai ba miếng ăn hết mì xào, sau đó liền trèo tường ra khỏi trường, đi mua cơm cà ri cho Mục Nhiên.

Buổi trưa ở tiệm cơm rất đông, nhưng Lương Viễn Triết có quen biết với ông chủ nên nhanh chóng mua được.

“Vì sao cậu không phải xếp hàng?” Có thực khách nhìn thấy, bắt măn chỉ trích.

“Bởi vì vợ tôi sắp sinh, sốt ruột.” Lương Viễn Triết mặt không đổi sắc, mang theo hộp đựng cơm ra khỏi cửa.

Thực khách há hốc miệng, ông chủ tiệm vừa xào cơm vừa cười, thất lưng đều run rẩy.

Trở lại trường, sau khi vào lớp học, Lương Viễn Triết liền nhìn thấy Tô Siêu Mĩ đang nói nói cười cười với Mục Nhiên, nhìn qua thực thân thiện.

Lương thiếu gia nhất thời mặt tối sầm. “Rầm” một tiếng đặt hộp cơm ở trước mặt hai người. “Ăn cơm!”

“Cái kia, tôi tôi tôi... đi trước!” Tô Siêu Mĩ ôm bụng chạy trốn, tránh ở hành lang gửi tin nhắn cho Mục Nhiên. “Bạn ngồi cùng bàn với cậu thật hung dữ, hơn nữa có vẻ rất chán ghét tớ.”

Mục Nhiên bật cười, vươn tay đẩy đẩy Lương Viễn Triết, “Về sau không được dọa cậu ấy nữa.”

Lương thiếu gia từ chối cho ý kiến, yên lặng tính toán về sau nếu có cơ hội, phải đóng gói Tô Siêu Mĩ chuyển phát nhanh đến châu Phi.

Mục Nhiên ăn cơm còn chưa được một nửa, chuông vào học đã vang lên. Lương Viễn Triết biết rõ tâm can nhà mình còn chưa ăn no, vì vậy dựng quyển sách ở trước mặt cậu, chặn tầm mắt của thầy giáo.

Ba phút sau, mùi hương thịt bò cà ri tràn ngập cả phòng học. Hơn một nửa học sinh nuốt nước miếng, thầy giáo cũng khịt khịt mũi. “Mùi gì vậy?”

“Ồ.” Mục Nhiên nghe vậy thực khẩn trương, lập tức ngồi thẳng người, như thỏ con ợ một cái, động cũng không dám động một chút.

Lương Viễn Triết liếc mắt nhìn mới không phụng cười, gốc muốn chết.

May mà thầy giáo cũng không tiếp tục truy vấn, xoay người tiếp tục viết viết bảng. Mục Nhiên nhẹ nhàng thở ra, quay đầu vụng trộm nhìn mặt với Lương Viễn Triết, ánh mắt cười cong cong, cái miệng nhỏ nhắn phẩn nộn hơi chu ra.

Có cần phải đáng yêu như vậy không aaaa? Lương thiếu gia trong lòng meo meo kêu.

Vì thế hôm nay sau khi tan học, Lương Viễn Triết da mặt rất dày, đi theo Mục Nhiên về nhà.

“Anh thật sự không phải về nhà hả?” Mục Nhiên có chút lo lắng. “Dì chú tức giận thì làm sao?”

“Anh đã gọi điện rồi, nói về nhà bạn học bài đến khuya.” Lương Viễn Triết giữ bờ vai của cậu.

“Yên tâm đi, ngẫu nhiên một lần cũng không có chuyện gì.”

“Chúng ta đi thăm Thư Khắc đi?” Mục Nhiên đề nghị.

“Không đi!” Lương Viễn Triết một tiếng cự tuyệt, thật vất vả mới có cơ hội ở một chỗ với tâm can nhà mình, vì sao phải lãng phí thời gian đi thăm con cún mập kia chứ!

“Được rồi.” Mục Nhiên thực thất vọng, lấy chìa khoá từ trong túi ra.

“Ngoan, cuối tuần anh đi với em.” Lương Viễn Triết ôm hán, “Hôm nay anh đá bóng mệt rồi.”

“Đúng rồi.” Mục Nhiên vỗ vỗ đầu, mình sao lại quên chuyện này chứ. Hôm nay bốn giờ hán đã rời giường đến đón mình, trận đấu vào buổi sáng, giữa trưa còn trèo tường đi mua cơm cho mình. Buổi chiều lên lớp học, một phút đồng hồ cũng không được nghỉ ngơi!

Mục bảo bảo nhất thời thực tự trách, xoay người ôm cổ hán lấy lòng. “Anh muốn ăn gì, em nấu cho anh.”

Lương Viễn Triết cười, cúi đầu cắn một ngụm lên miệng cậu. “Chỉ cần là bảo bối làm, cái gì cũng ngon.”

Mục Nhiên mặt đỏ, nhưng vẫn phối hợp hôn hán.

Phòng bếp tuy nhỏ nhưng rất sạch sẽ chỉnh tề, trên tường còn treo chiếc tạp dề caro dễ thương.

Lương thiếu gia tựa vào cửa phòng bếp, thật hạ lưu tính toán, về sau nếu có cơ hội nhất định phải xem bảo bối mông trần mặc tạp dề...

Mục Nhiên vô cớ cảm thấy lạnh cả người, vì vậy mở cửa sổ ra cho ánh nắng tiến vào. Ánh mặt trời ấm áp, phủ trên người Mục Nhiên một vầng sáng màu vàng, khiến cậu càng thêm an tĩnh nhu hoà. Lương Viễn Triết giật mình nhìn thấy, bước đến ôm lấy cậu từ phía sau.

Độ cao hai người vừa đủ để Lương Viễn Triết có thể ôm trọn Mục Nhiên vào lòng. Cầm cọ cọ ở trên đầu cậu, lại cúi đầu hôn hôn khuôn mặt cậu, thật thích.

Mục Nhiên đỏ mặt, mặc kệ hán cắn cắn hai bên lỗ tai mình.

Bữa tối là mì nước nóng hầm hấp, bỏ thêm hạt tiêu và dầu vừng, hai người ăn đến đổ đầy mồ hôi.

“Phù, ngon quá.” Lương thiếu gia ăn xong ngụm canh cuối cùng, híp mắt tựa lưng vào ghế ngồi.

Có thể khiến Lương Viễn Triết ăn thoải mái như vậy, Mục bảo bảo cảm thấy rất tự hào, vừa ăn mì vừa cười.

Mưa phùn se se lạnh ngoài cửa sổ, nhưng trong căn phòng nho nhỏ này lại tràn đầy hoà thuận, vui vẻ, ấm áp.

Bởi vì không cần giả bộ học hành không tốt nữa cho nên buổi tối này, Lương Viễn Triết rất nhanh chóng làm xong bài tập, rồi ôm tâm can nhà mình vào phòng tắm.

Nửa giờ sau, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Nhiên đỏ bừng, bị hấn dùng khăn tắm bao lại đi ra ngoài.

“Máy sấy đâu?” Lương Viễn Triết hỏi.

“Không có.” Mục Nhiên có ý dùng chăn bao chặt lấy mình.

“Đứng lên nào, tóc chưa khô không được ngủ!” Lương Viễn Triết túm cậu lôi ra. “Vây bình thường em tắm rửa xong thì làm gì?”

“Xem sách, sau đó đi ngủ.” Mục Nhiên như cún con lắc lắc đầu, bắn hết cả nước lên mặt hấn.

Lương Viễn Triết đỏ khóc đỏ cười, chỉ cho cậu mặc áo ngủ lông xù vào, sau đó lại dùng chăn bao lấy, để cho cậu đọc sách.

Đương nhiên, bởi vì có chăn bông rất dày, cho nên quần không cần phải mặc.

Lương thiếu gia tựa vào bên người cậu, tay trái lật sách, tay phải sờ tới sờ lui trên đôi chân mảnh khảnh mềm mại của bảo bối nhà mình.

“Không được sờ chân!” Mục Nhiên kháng nghị.

Lương Viễn Triết thực nghe lời, tay tà tà lướt lên trên, không sờ chân nữa thì sờ bụng, dù sao cũng mềm mềm êm êm.

“Bụng cũng không cho!” Mục Nhiên đẩy tay hấn ra.

“Sao lại yêu cầu nhiều như vậy.” Lương Viễn Triết oán giận.

“Chính là không cho sờ!” Mục Nhiên buộc chặt đồ ngủ.

“Vây hôn thì được đúng không?” Lương Viễn Triết cười xấu xa.

“Không được..... Ừ!” Mục Nhiên kêu lên.

Lương Viễn Triết đặt cậu ở phía trên người, cúi đầu hôn hôn cái bụng nhỏ nhắn của cậu.

“Ngứa.” Mục Nhiên cười đẩy hấn.

Lương Viễn Triết vươn đầu lưỡi, liếm liếm ở vòng rốn tròn trịa của cậu, sau đó như phát nghiện, ở trên cái bụng trắng nõn lưu lại một vết răng nhàn nhạt.

“Ừm!” Mục Nhiên muốn tránh, lại bị hấn xoa bóp ở thắt lưng một chút, lập tức liền mất hết khí lực, mềm mại ngã xuống giường.

Nút áo ngủ bị cởi bỏ từng cái, hai điểm tinh xảo trước ngực như hai viên đá hồng, hết chủ nhân của nó, nhỏ nhỏ sợ hãi.

Cúi đầu ngậm vào miệng, đầu lưỡi nhẹ nhàng lưu chuyển, một tiếng rên nhỏ lập tức vang lên.

Trải nghiệm hoàn toàn xa lạ, lại mang lại từng trận khoái cảm cầm kỳ. Mục Nhiên hơi ngẩng đầu, lông mi thật dài dưới ngọn đèn mờ run rẩy. Khoé mắt ẩm ướt, đôi môi mềm mại khẽ run, xinh đẹp như tranh thủy mặc.

“Nhiên Nhiên.” Giọng Lương Viễn Triết có chút khàn khàn, “Có thể chứ?”

Mục Nhiên không nói gì, thân thể lại nằm yên ổn.

“Ngoan, nếu đau thì nói anh biết.” Lương Viễn Triết cúi đầu hôn cậu.

Lỗ tai Mục Nhiên nóng lên, ghé vào giường, chôn mặt xuống gối.

Đã có kinh nghiệm một lần, lần này Lương Viễn Triết rất dịu dàng rất ôn nhu, cho đến khi cảm giác được huyết đạo chặt chẽ kia đã hoàn toàn thả lỏng mới rút ngón tay ra, chậm rãi tiến vào thân thể cậu.

“Ừ...” Mục Nhiên có chút khó chịu, nhíu mày lại.

“Rất đau sao?” Lương Viễn Triết tận lực khắc chết xúc động của bản thân, sợ không cẩn thận lại khiến cậu bị thương.

“... Không sao, anh... nhẹ nhàng một chút...” Giọng nói Mục Nhiên líu ríu, phía sau lưng cũng bắt đầu đỏ lên.

Lương Viễn Triết khoe miệng cong cong, vươn tay ôm lấy vòng eo mảnh mai của cậu, bắt đầu xâm nhập một chút lại một chút.

Thân thể ngây ngô hoàn toàn được mở ra, thừa nhận yêu thương kia liên miên không ngừng, tình cảm triền miên cùng với vô số lời yêu ngập tràn, toàn bộ hoá thành đường thành mật, khắc tận sâu vào trong đáy lòng mềm mại.

Cao trào ulla lên trong nháy mắt, Lương Viễn Triết cúi người ôm cậu, hai cánh tay ôm thật chặt người yêu của mình.

Bảo bối, anh thật sự, thật sự rất thích em.

25. Chương 25: Thân Ái, Anh Xin Lỗi

Tuy rằng Lương Viễn Triết đã cố gắng nhẹ nhàng hết sức, nhưng buổi sáng hôm sau khi rời giường, Mục Nhiên vẫn cảm thấy mộng đau thắt lưng cũng đau.

“Bảo bối, hôm nay đừng đi học nhé?” Lương Viễn Triết ôm cậu. “Anh giúp em chép bài hôm nay, cam đoan một chữ cũng không thiếu.”

“Không sao mà.” Mục Nhiên ngồi ở bên giường, bầu vú tiến về phía trước.

Lương Viễn Triết nhanh chóng ngồi xổm xuống, giúp cậu mang dép nắm vào, sau đó lại giúp cậu đứng lên.

“Anh đừng khẩn trương, em tự đứng được rồi.” Mục Nhiên an ủi Lương Viễn Triết. “Chân không bị gì đâu.”

Lương Viễn Triết thở dài, thực bất đắc dĩ để cậu lên lớp.

Ghế ngồi trong phòng học rất cứng, mới hai tiết học Mục bảo bảo đã ngồi đến run run. Lương thiếu gia lòng đau xót vô cùng, cúi đồng phục đệm mông cho cậu.

“Đau quá à.” Mục Nhiên vẽ mặt ủy khuất, ghé vào trên bàn nhỏ giọng than thở, bắt đầu có chút hối hận vì đã đến trường.

Lương Viễn Triết thật sự không nhìn được cậu khó chịu như vậy, vì thế thử dò hỏi. “Anh đưa em đến bệnh viện nhé?”

“Không đi!” Mục Nhiên một tiếng cự tuyệt, nơi đó làm sao để bác sĩ xem được, xấu hổ chết mất.

“Vậy anh đưa em về nhà.” Lương Viễn Triết xoa xoa đầu cậu. “Về nhà nghỉ ngơi cho tốt, đừng có ngồi.”

Mông và thắt lưng đều đau đến đòi mạng, một phút cũng không thể ngồi yên nổi. Hơn nữa vẫn còn lâu mới tan học, Mục Nhiên rốt cục không thể kiên trì nữa, đành rầu rĩ gật gật đầu.

Lương Viễn Triết nhẹ nhàng thở ra, sau khi nói chuyện với thầy giáo, liền mang cậu rời khỏi trường.

“Đến đây, anh công em.” Lương Viễn Triết ngồi xổm xuống, ý bảo Mục Nhiên nằm úp sấp lên.

“Em tự mình đi được.” Trước cổng trường người đến người đi, Mục Nhiên có chút ngượng ngùng.

“Nhanh lên, cũng không phải chưa từng được anh công mà.” Lương Viễn Triết ngồi yên. “Nếu không anh bồng em về đó!”

So với bồng công chúa, hiển nhiên công vẫn đỡ dọa người hơn! Mục Nhiên hơi do dự, cuối cùng lảm bảm một chút rồi đi qua.

“Hại em khó chịu như vậy, có tức giận không?” Lương Viễn Triết đứng thẳng dậy.

“Em mới không có.” Mục Nhiên đỏ mặt, cọ cọ ở bên cổ hắn, vô cùng thân thiết.

Lương Viễn Triết cười, công cậu đi ra đầu phố bắt xe.

Khu nhà của Mục Nhiên rất cũ, hơn nữa phía trước có một cái chợ rất lớn, Lương Viễn Triết đành phải ôm cậu đi vào nhà.

Dù sao cũng không ở trường học, không có người thấy. Mục Nhiên cũng không phản đối, ngoan ngoãn ở trong lòng hắn.

“Hôn một cái?” Lúc đi đến cầu thang, Lương Viễn Triết buông cậu xuống, cười xấu xa thúc nhẹ cậu. “Bảo bố, nhà em ở tầng cao nhất, đi lâu mệt mỏi quá.”

Mục Nhiên cười tủm tỉm, thừa dịp bốn phía không có người, thực ngoan ngoãn nghiêng người qua muốn hôn, lại bị hắn nửa chừng nắm lấy cằm, hôn cắn một cái thật vang dội lên môi.

“Đi thôi, về nhà nào!” Lương thiếu gia đuôi vểnh đến tận trời, cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

Mục Nhiên mặt đỏ bừng, như mèo con ghé vào trên lưng hắn.

Xa xa, mẹ Lương nhìn hai thiếu niên vô cùng thân thiết, sắc mặt tái nhợt như giấy.

Bản thân bà vốn dĩ định đến trường gặp thầy giáo, vừa đến cổng trường liền thấy hai người rời khỏi. Vốn dĩ chỉ nghĩ là trốn học, vì vậy một đường đi theo đến đây, lại vừa vặn nhìn thấy hai người hôn môi.

Cử chỉ vô cùng thân thiết ái muội như thế, đồ ngốc cũng có thể đoán được, là của tình nhân đối với nhau.

Mẹ Lương che miệng, nước mắt tí tách rơi xuống.

Trong nhà, Lương Viễn Triết ở phòng bếp nấu cháo cho Mục Nhiên, cảm thấy đột nhiên có chút hoảng hốt.

“Anh làm sao vậy?” Mục Nhiên đứng ở một bên hỏi.

“Không có việc gì.” Lương Viễn Triết hoàn hồn. “Sao em hỏi vậy?”

“Cảm thấy tinh thần anh không được ổn.” Mục Nhiên sờ sờ gương mặt hắn. “Không thoải mái sao?”

“Không có.” Lương Viễn Triết lấy lại bình tĩnh, cúi đầu hôn cậu một cái.

Cháo hơi đặc, nhưng Mục Nhiên vẫn thật ngoan ăn hết một chén lớn.

“Đi nghỉ ngơi đi.” Nhìn cậu đã ăn no xong, Lương Viễn Triết đứng lên dọn dẹp chén bát.

“Đêm nay anh phải về nhà sao?” Mục Nhiên hỏi hắn.

“Phải trở về thôi, sáng mai anh tới đón em đến trường.” Lương Viễn Triết cười cười, vươn tay xoa xoa đầu cậu.

Nhìn tâm trạng Lương Viễn Triết có chút không yên, Mục Nhiên nghĩ chắc là gần đây hắn quá mệt mỏi, cũng không hỏi nhiều, chỉ là dặn hắn nghỉ ngơi cho tốt.

Lương Viễn Triết lưng mang túi sách vừa về đến nhà, chỉ thấy cha mẹ mình đang ngồi ở phòng khách, thần sắc nhìn qua thực trầm trọng.

“Cha mẹ sao vậy ạ?” Lương Viễn Triết hoảng sợ.

“Không có gì, Tiểu Viễn lại đây ngồi đi.” Cha Lương vỗ vỗ sofa bên người. “Cha mẹ có chuyện muốn nói với con.”

“... Chuyện gì vậy?” Lương Viễn Triết chân chờ ngồi xuống.

“Cha và mẹ quyết định, cho con đến trường trung học quân sự ở thành phố L học.” Cha Lương nhìn hắn, mở miệng.

Trung học L nổi tiếng cả nước, nhà không có bối cảnh đặc thù thì sẽ không vào được. Quản lý theo mô hình quân sự hoá, nghe nói phi thường nghiêm ngặt.

“Vì sao chứ?” Lương Viễn Triết nhú mày. “Sao có thể nói chuyển là chuyển được. Trường học bây giờ rất tốt, con không muốn đi.”

“Ngoan, nghe lời được không con?” Hốc mắt mẹ Lương có chút hồng.

“Mẹ đừng khóc.” Lương Viễn Triết buồn bực, mẹ mình bình thường rất mạnh mẽ, rất ít khi thương tâm, lần này sao lại gần khóc rồi.

“Con chuẩn bị một chút, chiều ngày mai chúng ta đi.” Sắc mặt cha Lương rất khó xem.

“Chiều mai? Vì sao bây giờ con phải chuyển trường, lại đột nhiên như vậy?” Lương Viễn Triết nóng nảy.

“Con không phải muốn vào trường quân sự sao?” Mẹ Lương trấn định lại cảm xúc, vươn tay vuốt tóc hất, nhún nạy giải thích. “Trường quân sự L đào tạo học sinh cho ngành quân sự, đối với trường quân sự con muốn vào càng có nhiều lợi thế hơn.”

“Vì cái này sao?” Lương Viễn Triết nhẹ nhàng thở ra. “Con dựa vào sức mình cũng có thể thi được, không cần bận tâm đâu ạ.”

“Chuyển trường là ý kiến của ông nội, con phải đi.” Giọng điệu của cha Lương rất cứng rắn.

“Ông nội con bình thường đều thích trồng hoa nuôi chim, vì sao đột nhiên lại quản chuyện học hành của con?” Lương Viễn Triết khó hiểu.

“Tiểu Viễn, lần này nghe theo ông nội an bài được không con?” Mẹ Lương cơ hồ biến thành cầu xin.

“Con... suy nghĩ một chút.” Lương Viễn Triết buồn bực.

“Không cần con suy nghĩ, cha đã nói chuyện với trường học bên kia. Chiều ngày mai con đi báo danh, cuối tuần này chính thức lên lớp.” Cha Lương nhắc điện thoại bàn lên. “Trường học bên này cha sẽ xử lý, con không cần đến nữa.”

“Đừng mà.” Lương Viễn Triết nóng nảy, nếu mình đến học trường quân sự đóng kín kia, tâm can bảo bối của mình phải làm sao bây giờ?

“Cơ hội không dễ có được, ông con đời này đã bao giờ phải nhờ vả người khác chưa? Lần này chính là vì con, nếu con không đi, không sợ ông con lại bị cao huyết áp sao?” Sắc mặt cha Lương âm trầm.

“... Không đến mức vậy chứ?” Lương Viễn Triết đỏ khốc đỏ cười.

Cha Lương gọi điện thoại, bảo cấp dưới mua hai vé máy bay đi thành phố L vào ngày mai.

Vì thế Lương Viễn Triết vô cùng buồn bực.

Trở lại phòng ngủ suy nghĩ nửa ngày, vẫn không nghĩ ra tại sao mọi chuyện lại trở nên như thế này.

Đêm trước bảo bối còn ngoan ngoãn nằm trong ngực mình, khuôn mặt hồng hồng nhỏ nhắn để mình hôn hôn. Ngày mai mình tự nhiên cmn phải rời đi?

Càng nghĩ càng nghẹn khuất.

Nhưng cho dù nghẹn khuất, trong lòng Lương Viễn Triết cũng rõ ràng, bản thân mình không có cơ hội cự tuyệt.

Ông và cha mình luôn luôn nói một là một, tính tình táo bạo, huyết áp lại không ổn định. Nếu bởi vì mình mà tức giận, bản thân mình cũng chỉ có thể đâm đầu vào chỗ chết.

Lương Viễn Triết ngã nhào trên giường, nhìn gấu bông thổ dài.

Vốn muốn gọi điện thoại nói cho Mục Nhiên, do dự một chút, vẫn là chỉ nhắn hai chữ “Ngủ ngon.”

Một phút đồng hồ sau, chuông báo tin nhắn vang lên, mở ra vừa thấy ảnh chụp của Mục Nhiên, mặc một bộ áo ngủ hình gấu, mắt cười tủm tỉm, cong cong thành hai vầng trăng khuyết.

Lương Viễn Triết cười khỏ, hôn hôn gương mặt tươi cười trong di động kia.

Em đáng yêu như vậy, anh làm sao có thể rời khỏi đây được bây giờ?

Sáng sớm ngày hôm sau, Lương Viễn Triết rời giường rửa mặt, sắp xếp xong liền mang theo gấu bông chuẩn bị đến tìm Mục Nhiên.

“Con đi đâu?” Cha Lương nghe được động tĩnh thì đứng lại, đứng ở cửa phòng ngủ hỏi.

“Đi tìm bạn học, giữa trưa con về.” Lương Viễn Triết vừa đổi giày vừa trả lời.

“... Về sớm một chút, đừng trễ máy bay.” Sắc mặt cha Lương tối lại, chẳng qua Lương Viễn Triết sốt ruột muốn gặp Mục Nhiên, không chú ý tới điểm này, vội vàng lên tiếng rồi rời khỏi.

“Vì sao anh không ngăn Tiểu Viễn lại?” Trong phòng ngủ, mẹ Lương có chút thâm oán hỏi.

“Em nghĩ rằng anh không muốn sao? Con trai thông minh như vậy, lỡ như nó phát hiện thì phải làm sao chứ.” Cha Lương buồn rầu xoa xoa trán. “Trẻ con không hiểu chuyện, tách ra không gặp một thời gian dài, chậm rãi cũng sẽ quên đi. Chúng ta ra mặt cản trở, nó ngược lại sẽ càng phản nghịch.”

“Con chúng ta vì sao lại đối với nam sinh...” Hốc mắt mẹ Lương lại phấp phồng, nói đến một nửa rồi ngừng lại.

“Anh sẽ tìm bác sĩ tâm lý cố vấn.” Cha Lương đỡ lấy bả vai vợ mình, thở dài. “Không sao đâu, đừng khóc.”

Trong căn phòng nhỏ bên kia, Mục Nhiên đang rúc ở trong chăn, đột nhiên cảm thấy trên mặt ngứa ngứa.

“Hắt xì!” Mục Nhiên hắt xì một cái, nhắm mắt nhắm mũi muốn chui sâu vào trong chăn, lại cảm thấy trong lòng đột nhiên bị nhét vào một vật xù lông gì đó.

“Bảo bối, dậy đi nào.” Lương Viễn Triết ngồi ở bên giường, cúi người cắn cắn chóp mũi cậu.

Mục Nhiên mở mắt ra, tỉnh tỉnh mê mê nhìn Lương Viễn Triết nửa ngày, mới coi như đã tỉnh.

“Anh tới thật sớm nha.” Mục Nhiên nhìn trời tối như mực ngoài cửa sổ, ngáp một cái muốn ngồi dậy, lại phát hiện con gấu bông trong lòng.

“Tặng cho em.” Lương Viễn Triết xoa bóp mặt cậu.

“Vì sao lại tặng cho em?” Mục Nhiên ôm gấu bông cọ cọ, ngây ngô cười. “Nhưng nó mềm thật nha.”

“Nhiên Nhiên, anh có chuyện muốn nói với em.” Lương Viễn Triết do dự mà mở miệng. “Nhưng nghe xong em không được tức giận.”

“Em sẽ không giận dữ với anh.” Mục Nhiên vươn tay cào cào quai hàm hần. “Làm sao vậy?”

“Anh... anh phải đi.” Giọng Lương Viễn Triết thấp dần. “Cha mẹ anh bắt anh đến trường quân sự ở thành phố L học, đã làm xong thủ tục chuyển trường rồi.”

“Tại sao?” Mục Nhiên nghe vậy sững sốt.

“Bọn họ cảm thấy trình độ giáo dục ở thành phố L tốt hơn.” Lương Viễn Triết thực áy náy nhìn Mục Nhiên. “Bảo bối, thật xin lỗi, anh... phải đi.”

“Khi nào thì đi?” Thật lâu sau, Mục Nhiên mới cất giọng hỏi.

“Chiều hôm nay bay.” Giọng Lương Viễn Triết rất nhỏ.

“À.” Mục Nhiên kinh ngạc, vốn muốn nói thuận buồn xuôi gió, môi lại run run nói không nên lời, chỉ biết chà chà nước mắt.

“Bảo bối, em đừng như vậy.” Lương Viễn Triết nhìn thấy liền đau lòng, vươn tay kéo mạnh cậu vào trong lòng, vừa xin lỗi vừa giải thích. “Anh xin lỗi, Nhiên Nhiên, anh xin lỗi, em chờ anh nhé, khi được nghỉ anh sẽ trở lại tìm em, được không? Em đừng khóc, anh xin em đừng khóc...”

“Vì sao không sớm nói cho em biết?” Cổ họng Mục Nhiên khàn khàn.

“Đêm qua anh mới biết được.” Lương Viễn Triết lau nước mắt cho cậu. “Bọn họ đại khái sợ anh biết quá sớm, sẽ phân tâm.”

“Về sau em cũng không thể gọi điện cho anh sao?” Mục Nhiên hỏi.

“Trong trường quân sự không được dùng điện thoại, nhưng mỗi tuần có thể gọi điện ra ngoài một lần.” Lương Viễn Triết nắm chặt tay cậu. “Có cơ hội nhất định anh sẽ gọi cho em, được không?”

Mắt Mục Nhiên đỏ hồng, vươn tay ôm chặt cổ hắn.

26. Chương 26: Màn Hình Điện Thoại

Lương Viễn Triết cầm di động Mục Nhiên, mở danh bạ ra lưu một vài số điện thoại vào.

“Làm gì vậy?” Mục Nhiên hỏi.

“Bọn họ đều là bạn tốt của anh.” Lương Viễn Triết trả điện thoại lại cho cậu. “Về sau nếu có việc gì, cứ gọi cho bọn họ, biết chưa?”

“Ừ.” Mục Nhiên ngoan ngoãn gật đầu.

“Cái này cũng cho em.” Lương Viễn Triết đưa cho cậu một thẻ ngân hàng. “Mật mã là sinh nhật em.”

“Em không cần!” Mục Nhiên cự tuyệt.

“Giữ gìn anh được không?” Lương Viễn Triết xoa gương mặt cậu. “Lỡ như em có việc gấp cần đến, thì có cũng có ích. Nếu em không cần nó, lúc anh về trả lại cho anh là được rồi.”

“Em không thiếu tiền.” Mục Nhiên vẫn lắc đầu.

“Coi như là để anh an tâm có được không?” Lương Viễn Triết ôm cậu. “Bảo bảo, nghe lời anh.”

“Vậy chờ anh trở về, em trả lại cho anh.” Mục Nhiên chôn mặt trước ngực hắn, giọng nói rầu rĩ.

Lương Viễn Triết vuốt tóc cậu, cúi đầu hôn hôn.

Ba tiếng đồng hồ nhanh chóng trôi qua, cho dù Lương Viễn Triết thật sự luyến tiếc, cũng đành phải tạm biệt với cậu.

“Nhớ gọi điện cho em.” Mục Nhiên khóc thành thổ con.

“Chắc chắn mà bảo bối, đừng khóc, em khóc anh không đi nổi.” Lương Viễn Triết lau nước mắt của cậu, khoé miệng cong lên muốn cười, nhưng hốc mắt cũng phấp phồng.

Vươn tay nâng cằm cậu, tỉ mỉ hôn lên, nhẹ nhàng mà triền miên, cũng như ánh nắng ban trưa, khắc thật sâu vào tận đáy lòng, từ nay về sau không bao giờ phai nhạt.

“Bảo bối, hẹn gặp lại.” Rời khỏi cửa, Lương Viễn Triết ra về thoải mái, cười cười cắn mũi cậu. “Chờ lần sau anh về, em phải béo lên một chút nha.”

Mục Nhiên mắt đỏ hồng gật đầu, vẫy tay với hắn.

Biết rõ không thể quang minh chính đại tiễn hắn đi, Mục Nhiên vẫn là nhịn không được mà đến sân bay. Cậu tránh bên cạnh những bức tường cao ngoài sân bay, nhìn máy bay nổ máy, bay vào bầu trời xanh thẳm.

Thân ái, lên đường bình an.

Lương Viễn Triết đi rồi, Mục Nhiên cảm thấy sinh hoạt dường như khôi phục lại như trước kia, đồng thời cũng có một chút bất đồng nho nhỏ.

Ví dụ như Vệ Lãm và Trình Nặc sẽ thường xuyên đến đón mình tan học, ba người cùng nhau ăn cơm xem phim, sau đó lại về nhà chơi với Thư Khắc.

“Các anh không coi em là bóng đèn sao?” Mục Nhiên ôm Thư Khắc, thực không yên hỏi.

“Sao lại vậy được.” Trình Nặc cầm xương đồ chơi chọc Thư Khắc. “Em tới chơi anh vui còn không kịp nữa mà... Buổi tối ở lại nhà của anh đi? Dù sao mai cũng là cuối tuần, anh có phim Mỹ mới nhất và đĩa game.”

Mục Nhiên bị dụ dỗ thành công, cười tủm tỉm đáp ứng.

Vì thế cuối tuần này, Mục Nhiên vui vẻ ở lại.

Hoặc là nói có đôi khi Mục Nhiên ở trong lớp đọc sách, đột nhiên sẽ có người mang đến các loại đồ ăn vặt, PSP, đĩa game mới nhất, cùng với các đồ vật nhỏ linh tinh khác. Thậm chí có một lần, cậu còn nhận được hai vé xem phim.

Hai vé sao? Mục Nhiên thực buồn bực nghĩ, chẳng lẽ hẳn muốn mình đi xem phim với người khác?

Ngoài phòng học, nam sinh A chỉ tiếc rên sắt không thành thép, vươn tay vò vò tóc nam sinh B. “Đầu óc cậu bị nước vào sao? Vì sao lại tặng cho chị dâu hai vé xem phim! Nếu bị đại ca biết thì phải làm gì giờ?”

“Tớ tớ tớ... cha mang về nhà tớ tớ tớ... thuận tay, đại ca mình nói có gì tốt tốt tốt tốt... đều phải đưa cho chị dâu trước, cho nên tớ tớ tớ tớ... Đây là phim mới mới mới mới...” Nam sinh B rơi lệ đầy mặt, đầu bị vò đến bù xù.

Trong phòng học, Mục Nhiên cầm điện thoại ra, gọi cho Trình Nặc hỏi anh có muốn lấy vé hay không.

“Không cần, hẳn gần đây bận rộn nhiều việc, anh muốn để hẳn nghỉ ngơi chút.” Trình Nặc cười cười. “Thành ý anh xin nhận, em đi xem với bạn đi, cuối tuần chúng ta ăn cơm với nhau nhé.”

Mục Nhiên tắt điện thoại, quay đầu hỏi Tô Siêu Mĩ. “Cậu muốn đi xem phim với tớ không?”

“Muốn.” Tô Siêu Mĩ lập tức gật đầu.

“Cậu không hỏi là phim gì hả?” Mục Nhiên bật cười.

“Phim gì cũng xem, gần đây tớ chán gần chết.” Tô Siêu Mĩ ghé vào trên bàn duỗi người. “Phim chiếu ngày nào?”

“3 tháng 10... Hả, là hôm nay buổi chiều ba giờ rưỡi.” Mục Nhiên nhìn đồng hồ. “Một tiếng nữa chiếu rồi.”

“Vậy còn thất thần gì nữa, đi thôi.” Tô Siêu Mĩ dọn dẹp cặp xách.

“Trốn học sao?” Mục Nhiên hỏi cậu ta.

“Trèo tường trốn học, cậu đi không?” Tô Siêu Mĩ hỏi.

“Không được.” Mục Nhiên thành thật.

“Cho nên chúng ta xin phép ra ngoài.” Tô Siêu Mĩ đưa túi xách cho Mục Nhiên. “Cậu chờ, tớ đi xin phép.”

“Lý do là gì?” Mục Nhiên hỏi.

“Tớ đau bụng, cậu đưa tớ về nhà.” Tô Siêu Mĩ ngẩng đầu ưỡn ngực, hùng dũng oai vệ vào văn phòng.

Mục Nhiên ôm túi sách theo ở phía sau, có điểm dở khóc dở cười, ít nhất cũng phải giả vờ một chút nha, như vậy giống đau bụng chỗ nào chứ!

Một phút đồng hồ sau, Tô Siêu Mĩ chạy ra khỏi văn phòng, tay giơ chữ V với Mục Nhiên.

Cho nên sự thật chứng minh, thầy giáo quả nhiên thiên vị học sinh giỏi.

Vì vậy buổi chiều hôm nay, hai học sinh ngoan ngoãn học giỏi nhất khối ngồi ở rạp chiếu phim, ôm bông ngô vừa ăn vừa xem phim, nhân nhả vô cùng.

Vì cảm ơn Mục Nhiên mời mình xem phim, sau khi phim hết Tô Siêu Mĩ thực trạng nghĩa, nói muốn mời Mục Nhiên ăn cơm niêu.

“Được nha.” Mục Nhiên cười tủm tỉm, thuộc tính ăn hàng lộ rõ.

“Tớ đặt chỗ trước, sau đó chúng ta đi tàu điện ngầm qua.” Tô Siêu Mĩ lấy điện thoại ra, sau khi bấm số xong lại đột nhiên nhớ đến. “Ày da, tớ quên nộp tiền điện thoại, bị đóng mạng rồi.”

“Dùng của tớ này.” Mục Nhiên đưa điện thoại của mình cho hắn.

Tô Siêu Mĩ nhận lấy mở ra, trên màn hình rõ ràng xuất hiện ảnh chụp của một nam sinh, gương mặt anh tuấn, đẹp trai đến chói mắt.

“Hả, đây không phải là Lương Viễn Triết sao?” Tô Siêu Mĩ bị dọa.

“A!” Mục Nhiên đoạt lại di động, mình sao lại quên vụ này chứ.

“Cậu sao lại lấy ảnh hần làm hình nền điện thoại vậy?” Tô Siêu Mĩ buồn bực.

“...Tớ cảm thấy hần rất đẹp trai, được không?” Mục Nhiên hừ hừ.

“Ừ đẹp trai.” Tô Siêu Mĩ sờ sờ cằm, lộ ra biểu tình thật đáng tiếc. “Chỉ là tính tình hơi kém một chút.”

“Có liên quan gì đến cậu chứ!” Mục Nhiên lườm cậu ta một cái.

“Hehe, cho cậu xem màn hình điện thoại của tớ nè.” Tô Siêu Mĩ cười xấu xa, mở điện thoại ra đưa cho Mục Nhiên.

“Nhìn cái gì chứ.” Mục Nhiên cầm lấy, vừa thấy hình của một cô gái xinh đẹp, trên mặt vẫn có nét trẻ con, đang cười túm túm.

“Là bạn gái của tớ nha!” Tô Siêu Mĩ thực tự hào. “Bọn tớ là thanh mai trúc mã! Chơi với nhau cũng 17 năm rồi.”

“Oa, lâu như vậy?” Mục Nhiên cảm thán.

“Đương nhiên.” Tô Siêu Mĩ thực kiêu ngạo. “Từ cấp hai bọn tớ chính thức hẹn hò rồi.”

Mục Nhiên nhất thời ngộ ra, thì ra không chỉ riêng mình, mà một người đứng đầu khối khác, cũng là con nít xấu yêu sớm theo lời của thầy giáo.

“Hơn nữa tối hôm qua, tớ đã cầm tay với cô ấy nha!” Tô Siêu Mĩ vui sướng hài lòng.

“Cầm tay?” Mục Nhiên nghi hoặc, cái này thì có gì chứ?

“Đúng vậy, từ lúc bọn tớ kết giao đến nay, đây là lần đầu tiên nắm tay nhau.” Tô Siêu Mĩ hạnh phúc nhận nhận. “Lúc ấy thật khẩn trương.”

Mục bảo bảo nháy mắt liền chốt dạ, người ta thanh mai trúc mã mười bảy năm, nhiều nhất cũng chỉ mới cầm tay. Còn mình ngược lại, quen với Lương Viễn Triết chưa đến sáu tháng, chuyện gì nên làm cũng đã làm rồi!

...

“Này, cậu đổ mặt cái gì?” Tô Siêu Mĩ nghi hoặc.

“Không có.” Mục Nhiên che hai má đang nóng lên của mình, mình mới không ngời bậy!

“Thì ra cậu cũng hiểu được nắm tay thật sự là rất hưng phấn, ha ha ha...” Tô Siêu Mĩ ngây ngô cười.

Mục Nhiên dở khóc dở cười.

“Đúng rồi, ăn xong đi chơi điện tử đi.” Tô Siêu Mĩ lắc lắc túi sách, tiền xu bên trong loảng xoảng leng keng vang lên. “Tớ còn nhiều tiền xu chơi game lắm.”

“Cậu mê như vậy hả?” Mục Nhiên kinh ngạc. “Nhưng cậu lại học tốt thế?”

“Cậu chẳng phải cũng đứng đầu toàn khối sao, còn trốn học xem phim nữa mà.” Tô Siêu Mĩ cười. “Tớ mới không phải là một sách, có đi hay không?”

“Hôm nay đi không được, ngày khác đi.” Mục Nhiên kỳ thật rất thích tính cách của Tô Siêu Mĩ, nhưng mà vẫn từ chối.

Ngày này mỗi tháng Lương Viễn Triết đều sẽ gọi điện về cho mình, nếu để cho hần nghe được mình đang ở trung tâm trò chơi ồn ào trong thành phố, phỏng chừng sẽ rất tức giận.

Huống hồ chính mình cũng muốn về nhà sớm một chút, chui ở trong chăn nghe hần nói chuyện.

Sau khi ăn cơm niêu xong, Mục Nhiên trở về nhà sớm, chờ mong đến tám giờ.

Di động vang lên còn chưa đến một giây, Mục Nhiên liền nhanh chóng bắt máy.

“Mục Nhiên, cậu có biết bài tập ngày hôm nay—”

“Sao lại là cậu hả?” Mục Nhiên buồn bực. “Tớ không rãnh, tắt máy đây!”

Tô Siêu Mĩ thật đáng ghét !

Một giây sau điện thoại lại vang, Tô Siêu Mĩ ở bên kia kháng nghị. “Tớ chỉ muốn hỏi bài tập là gì, cậu sao phải—”

“Tớ tắt điện thoại đây, không đếm xỉa đến cậu nữa!” Mục Nhiên như vũ trụ nhỏ bị thiêu đốt, lại tắt điện thoại.

Di động lại tiếp tục lì lợm kêu vang, Mục Nhiên táo bạo hét lên. “A a a!!! Không cho cậu gọi đến nữa!”

“Vì sao chứ?” Lương Viễn Triết khó hiểu.

“Là anh à?” Mục Nhiên kinh hỉ.

“Bảo bối, làm sao vậy?” Lương Viễn Triết cười khê.

“Không có, vừa rồi có tên bệnh thần kinh, cứ gọi điện cho em!” Mục bảo bảo thực không trượng nghĩa.

Tô Siêu Mĩ hắt xì một cái.

“Ngoan, nhớ anh không?” Giọng Lương Viễn Triết rất có từ tính lại có chút khàn khàn, thật dễ nghe.

Mục Nhiên lại thật không có tiền đồ mà cái mũi cay cay, thấp giọng nói nhớ. Kỳ thật rõ ràng trong bụng còn vô vàn lời muốn nói cho hắn nghe, nhưng lúc nói chuyện điện thoại, lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Nhưng mà không sao, chỉ cần nghe được giọng nói của hắn cũng đã rất hạnh phúc rồi.

Sau khi chúc ngủ ngon rồi tắt điện thoại, Mục Nhiên lại gạch một ngày trên tấm lịch, cẩn thận đếm đếm. Còn 73 ngày nữa là mình có thể gặp lại hắn rồi.

Khoé miệng nhin không được nhoén cười, ôm gấu bông cọ cọ, vừa mềm vừa ấm thật vui vẻ.

Mà ở thành phố L xa xôi, Lương thiếu gia cũng đang nằm ở trên giường, khoanh tay ở sau đầu, tâm trạng rất tốt.

“Lương Viễn Triết, bạn gái cậu như thế nào, khi nào mới cho bọn tôi nhìn thấy đây. Mỗi lần cậu nói chuyện điện thoại xong đều cười ngây ngô.” Bạn cùng phòng A ngồi ở bên giường, vẽ mặt hâm mộ nhìn hắn.

Bạn gái của suất ca, hắn cũng là một mỹ nhân đi!

“Chuyển trường thật là tốt, còn có cơ hội tìm bạn gái ở trường khác.” Bạn cùng phòng B hâm mộ lẫn ghen tị. “Ai giống như tôi, mối tình đầu cmn còn chưa có, đã bị đưa vào đây, ngày ngày đối mặt với một đám con trai!”

“Còn nữa, hoạt động ngoại khoá ngày mai, còn phải mô phỏng công việc cứu hộ, cho dù là hô hấp nhân tạo hay bị hô hấp nhân tạo, nụ hôn đầu của tôi chắc chắn là rơi vào tay một thằng con trai rồi.” Bạn cùng phòng C ôm ngực. “Cứ nghĩ đến chuyện này, tôi lại thống khổ không thể kiềm chế nổi.”

Bạn cùng phòng nói nói cười cười, Lương Viễn Triết lại mất diếc tai ngơ, xoay người mở thư mục hình ảnh ra, nhìn những ảnh chụp bảo bối của mình.

Ăn cơm, ngủ, đọc sách, chạy bộ, tất cả đều rất đáng yêu.

Mục Nhiên không hay chụp ảnh, tất cả ảnh này đều là mình thừa dịp em ấy không chú ý, dùng điện thoại chụp lại.

Vốn dĩ chỉ thuận tay chụp chơi, hiện tại lại trở thành hành trang quý giá nhất của mình.

Còn có 73 ngày nữa...

Lương Viễn Triết vươn ngón tay cái, cọ cọ khuôn mặt tươi cười xinh đẹp trên màn hình.

Bảo bối, anh thật sự rất nhớ em.

27. Chương 27: Hôn Chúc Ngủ Ngon

Thời gian nhanh chóng trôi qua, rất nhanh đã đến kỳ thi cuối kỳ, Mục Nhiên rất vui vẻ ôm khung ảnh, nằm trong chăn cười ngây ngô.

Lương Viễn Triết tâm tình cũng tốt, đã tính toán từ trong lòng từ lâu, sau khi gặp mặt phải cho cậu kinh hỉ như thế nào.

Thật vất vả đợi đến kỳ thi chấm dứt, Lương Viễn Triết cả buổi liên hoan lớp cũng không tham gia, trực tiếp kéo hành lý muốn về nhà, lại bị chủ nhiệm lớp ngăn lại.

“Sao vậy ạ?” Lương Viễn Triết nhú mày, không phải là còn chuyện gì nữa chứ? Vợ bảo bối còn ở nhà chờ mình đó!

“Người nhà của em bảo sẽ đến đón em, hiện tại hẳn là sắp đến rồi.” Chủ nhiệm lớp giải thích. “Em ở đây đợi bọn họ một chút đi.”

“Đón em?” Lương Viễn Triết khó hiểu, mình đã mua vé máy bay về nhà rồi, vì sao còn phải cố ý đi thật xa đến đón mình?

“Tiểu Viễn.” Mẹ Lương đẩy cửa tiến vào.

“Mẹ.” Lương Viễn Triết ngoài ý muốn đứng lên. “Mẹ thật sự tới đón con à?”

“Vài tháng không gặp.” Mẹ Lương có chút đau lòng cho con trai. “Sao lại gầy như vậy?”

“Chờ về nhà mẹ nấu ăn ngon cho con là được rồi.” Lương Viễn Triết cười, lời kéo hành lý đi ra ngoài. “Đi thôi, mình về nhà.”

Mẹ Lương nhìn con trai đang phấn chấn vui vẻ, trong lòng thở dài. “Chúng ta lần này không về nhà.”

“Vì sao?” Lương Viễn Triết nóng nảy.

“Ông nội rất nhớ con, chúng ta trực tiếp bay qua Mĩ.” Mẹ Lương giải thích.

“Hà?” Lương Viễn Triết kinh ngạc một chút. “Ông nội con vì sao lại đi Mĩ?”

“Nửa tháng nữa chị họ con kết hôn, ông thuận tiện bay sang bên đó.” Lý do này nghe thật đúng lúc.

“... Vậy con tự về nhà trước được không?” Lương Viễn Triết rối rắm.

“Cha con vài ngày nữa cũng sẽ đi Mĩ, nên con không cần phải về nhà.” Mẹ Lương vươn tay đón xe. “Ngoan, bây giờ chúng ta ra sân bay. Vé máy bay đã mua xong rồi, buổi chiều năm giờ bay.”

“Nhanh như vậy?” Lương Viễn Triết buồn bực muốn chết, nhưng bảo bối nhỏ của mình còn đang nóng lòng chờ đợi mình về mà.

Suy nghĩ suốt một đường, Lương Viễn Triết vẫn không nghĩ được nên mở miệng nói với Mục Nhiên như thế nào, cho đến lúc gần làm thủ tục, mới do dự gọi điện.

“Hà, anh sao còn chưa tắt điện thoại?” Mục Nhiên thực buồn bực. “Máy bay bị hoãn sao?”

“Không có.” Lương Viễn Triết cười khổ. “Bảo bối đang làm gì đó?”

“Hầm canh.” Mục Nhiên ghé vào trên giường, ôm gối bông xoa xoa, ngốc nghếch cười cười. “Hôm nay em có mua xương sườn và ngô anh thích ăn nhất, trở về là có thể ăn được rồi.”

Lương Viễn Triết nghe được, mũi chua xót, thiếu chút nữa khóc lên.

“Khi nào anh mới về nhà hở?” Mục Nhiên vẫn chưa biết tình hình mà hỏi.

“Bảo bối, anh... Thật xin lỗi.” Lương Viễn Triết tàn nhẫn nói ra. “Anh phải đi Mĩ thăm ông nội, cho nên...”

“... Cho nên cái gì?” Mục Nhiên nghe vậy sững sốt, trong lúc nhất thời không biết phản ứng thế nào.

“Anh cũng chỉ vừa mới biết được, Nhiên Nhiên, thật xin lỗi, anh đại khái... không có cách nào trở lại nhanh được.” Lương Viễn Triết cảm thấy chính mình thật khôn nạn.

Đầu kia điện thoại là một trận an tĩnh, qua hồi lâu, mới nghe được âm thanh nho nhỏ của Mục Nhiên “ừ” một tiếng.

“Tha thứ cho anh được không?” Lương Viễn Triết đau lòng muốn chết.

“Không... không sao.” Mục Nhiên cắn môi dưới, cố gắng để cho giọng mình bình thường một chút, lại vẫn không kiềm được mà khóc nức nở.

Nghe được giọng mũi nùng đậm kia, Lương Viễn Triết hận không thể đâm mình ba nhát.

“Bảo bối...”

“Không sao.” Mục Nhiên vừa khóc vừa ngắt lời hắn. “Em tắt máy trước.”

“Nhiên Nhiên.” Lương Viễn Triết hoảng hốt, còn chưa kịp nói gì, di động cũng đã bị tắt, gọi lại thì cậu cũng tắt máy rồi.

Lương Viễn Triết buồn bực vô cùng, đành phải gọi điện cho Trình Nặc, kính nhờ anh chăm sóc Mục Nhiên một chút.

“Tiểu Viễn.” Mẹ Lương từ xa vẫy tay với hắn. “Chuẩn bị đăng ký.”

Lương Viễn Triết thở dài, tắt điện thoại đi qua.

“Gọi điện cho ai vậy?” Mẹ Lương thật cẩn thận nhìn hắn.

“Bạn học.” Tâm tình Lương Viễn Triết thấp đến cực điểm.

Mẹ Lương chỉnh cổ áo cho hắn, không nói nữa, đáy mắt lại tràn đầy ưu thương.

Mặt khác, Trình Nặc sau khi nhận được điện thoại liền từ trên giường đứng lên mặc quần áo. Vệ Lãm bụng canh từ phòng bếp ra, thực buồn bực hỏi. “Em muốn ra ngoài à?”

“Em đi xem Tiểu Nhiên.” Trình Nặc ôm thắt lưng Vệ Lãm, nghiêng qua hôn một cái. “Đêm nay không về nhà, anh nghỉ ngơi cho tốt.”

“Cơm còn chưa ăn mà.” Vệ Lãm nhú mày. “Ăn canh xong rồi đi.”

“Giúp em gói lại đi, thuận tiện mang cho Tiểu Nhiên một phần, em ấy khẳng định cũng chưa ăn cơm.” Trình Nặc muốn qua sớm một chút.

“Anh lái xe đưa em nha?” Vệ Lãm hỏi.

“Không sao, em đi tàu điện ngầm được rồi, nghỉ ngơi cho tốt nhé.” Trình Nặc giơ tay xoa xoa đầu Vệ Lãm. “Ngoan.”

Vệ Lãm dờ khóc dờ cười, đưa hộp canh cho anh.

Trình Nặc gõ cửa nhà Mục Nhiên nửa ngày, vẫn không thấy ai ra mở cửa, vì vậy đành phải lấy chìa khoá của mình mở cửa.

“Tiểu Nhiên.” Trình Nặc ngồi vào bên giường trong phòng ngủ, vỗ vỗ đồng chăn phình lên. “Giữa mùa hè như vậy không nóng hả?”

Chăn giật giật, cuộn lại càng nhỏ.

Trình Nặc buồn cười, vươn tay mạnh mẽ túm cậu ra ngoài.

Mắt Mục Nhiên đỏ rực như con thỏ con, toàn thân cao thấp chỉ mặc quần áo lót nhỏ, đáng thương hề hề nhìn anh. “Sao anh lại đến đây?”

“Tiểu Viễn nhờ anh đến tìm em. Em ngắt điện thoại còn tắt máy, cậu ấy không nóng nảy mới lạ.”

Trình Nặc vò vò đầu cậu. “Tức giận xong rồi thì tha thứ cho cậu ấy, biết chưa?”

Mục Nhiên bơ phờ, rầu rĩ “Dạ” một tiếng.

“Ặng Ặng!” Thư Khắc nhảy lên giường, rung đùi đắc ý, liều mạng bán manh (1).

“A, sao mày lại tới đây.” Mục Nhiên nín khóc mỉm cười, vươn tay ôm nó.

“Gâu!” Thư Khắc cọ cậu, cái đuôi béo béo vui vẻ dựng lên.

“Dù sao cũng được nghỉ, cho nó ở nhà em hai ngày đi.” Trình Nặc xoa xoa Thư Khắc. “Ngày mai anh mang thức ăn cho chó đến.”

Mục Nhiên nhìn cún con đang vui vẻ trong lòng mình, tâm tình mới tốt hơn một chút.

“Gửi tin nhắn cho cậu ấy đi.” Trình Nặc đưa điện thoại cho cậu. “Tuy rằng hiện tại gọi không đến được. Nhưng ngày mai khi cậu ấy khởi động máy, điều muốn nhìn thấy đầu tiên chắc chắn là tin nhắn của em.”

Mục Nhiên do dự một chút, nghe lời nhận lấy di động.

Trình Nặc cười cười, xoay người đi vào phòng bếp hâm đồ ăn.

Bóng đêm thâm trầm ngoài cửa sổ, ánh đèn lấp lánh từ những dãy nhà xa xôi, ấm áp lại đẹp dễ. Mục Nhiên nhìn ảnh chụp Lương Viễn Triết trên màn hình điện thoại, cái mũi lại chua xót, ôm Thư Khắc cọ cọ.

“Ặng.” Đôi mắt nhỏ của Thư Khắc ngập nước, vươn móng vuốt vuốt cậu.

Một đêm này, Mục Nhiên ôm gấu bông, đến thật khuya mới ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lương Viễn Triết liền gọi điện thoại tới, kết quả là Trình Nặc bắt máy.

“Tiểu Nhiên còn đang ngủ.” Trình Nặc cầm điện thoại ra khỏi phòng ngủ. “Muốn anh đánh thức em ấy không?”

“Không cần, để em ấy nghỉ ngơi thật tốt đi, một lát nữa em sẽ gọi lại.” Lương Viễn Triết có chút không yên. “Nhiên Nhiên còn giận em không?”

“Không có đâu, em ấy qua một lúc là ổn lại rồi.” Trình Nặc cười cười. “Ngày hôm qua anh đã dỗ dành em ấy cho em rồi, đợi lát nữa em lại gọi điện đến, hẳn sẽ không sao nữa.”

“Cám ơn anh.” Lương Viễn Triết nhẹ nhàng thở ra.

“Vậy kỳ nghỉ ngày em còn trở về đây được không?” Trình Nặc hỏi.

“Sẽ gắng ạ.” Lương Viễn Triết thở dài, “Em cũng không xác định được khi nào mới có thể đi.”

“Em cũng đừng lo lắng, Tiểu Nhiên luôn rất ngoan, sẽ không không nói đạo lý đâu.” Trình Nặc an ủi hẳn.

Lương Viễn Triết ở trong lòng rít gào, chính là bởi vì bảo bối nhà mình vừa ngoan ngoãn vừa nghe lời, cho nên mới càng muốn được gặp hẳn nha!

Lương Viễn Triết ngắt điện thoại rồi nằm lại trên giường, nhưng cho dù thế nào cũng không ngủ được. Trơ mắt qua hơn hai tiếng, cảm thấy Mục Nhiên hẳn đã ngủ dậy rồi, hẳn liền nhắn tin qua.

“Bảo bối, em rời giường chưa?”

Năm phút đồng hồ sau, di động tích tích vang, Lương Viễn Triết cơ hồ bắt máy trong nháy mắt.

“Nhiên Nhiên.”

“...Ừ, là em.” Mục Nhiên tối hôm qua đập chăn bị cảm lạnh, cổ họng có hơi khàn.

Lương Viễn Triết đau lòng, chẳng lẽ tâm can nhà mình khóc đến cổ họng bị khàn sao?

“Anh đến Mĩ rồi à?” Mục Nhiên hỏi.

“Đến rồi, hiện tại đang ở nhà chị họ anh.” Lương Viễn Triết cách điện thoại hôn cậu một cái. “Bảo bối, đừng tức giận được không?”

“Chúng ta chat video được không?” Giọng Mục Nhiên rầu rĩ, nếu không gặp trực tiếp được, thì thấy mặt cũng tốt lắm rồi.

“Đương nhiên!” Lương Viễn Triết lập tức lật chăn xuống giường. “Bảo bối chờ anh năm phút, anh lập tức login.”

“Đừng mà, em chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi, anh đi ngủ nhanh lên!” Mục Nhiên đỏ khốc đỏ cười. “Hiện tại ở Mĩ đã khuya rồi, anh còn ngồi máy bay cả ngày, không mệt sao?”

“Nhưng mà...”

“Nhanh nghỉ ngơi đi!” Mục bảo bảo khó được lúc hung hãn.

“Vậy em không tức giận nữa?” Lương Viễn Triết thử thăm dò.

“... Nếu anh ngủ ngoan, em không giận nữa.” Mục Nhiên sụt sịt.

“Anh lập tức đi ngủ!” Lương thiếu gia thực không tiết tháo. “Đang ngủ nè!”

“Gì chứ.” Mục Nhiên vừa bực mình vừa buồn cười. “Không được náo loạn, mau nghỉ ngơi đi.”

“Hôn một cái?” Lương Viễn Triết thử hỏi.

“Không hôn!” Mục Nhiên cự tuyệt.

“Được rồi, bảo bối ăn sáng ngon nhé.” Lương Viễn Triết thở dài.

Sau khi tắt điện thoại không được ba phút, lại nhận được tin nhắn của Mục Nhiên, mở ra chỉ có ba chữ: “Hôn ngủ ngon.”

Lương Viễn Triết bật cười, em còn có thể đáng yêu hơn được nữa sao!

Sau khi gọi điện với Lương Viễn Triết, tâm tình Mục Nhiên tốt hơn rất nhiều. Sau khi dọn dẹp phòng ốc, nhìn xung quanh không thấy việc gì làm nữa, vì vậy cậu định tắm rửa cho Thư Khắc một cái.

“Gâu gâu!” Thư Khắc chạy ra khỏi phòng.

“Trở lại nào.” Mục Nhiên đuổi tới cửa, vừa vịn đánh đầu vào cửa, vì vậy kêu thảm một tiếng, ôm cái mũi oán giận. “Sao đột nhiên anh lại mở cửa?”

“Anh làm sao biết em chạy đến.” Trình Nặc có chút , đặt bữa sáng lên bàn, vươn tay xoa xoa mặt cậu. “Không bị gì nặng chứ?”

“Không có việc gì.” Mục Nhiên xoa xoa trán. “Có chút choáng váng, lát nữa sẽ không sao.”

Trình Nặc bật cười, mang theo cháo và bánh bao đi đến phòng bếp đun nóng.

“Cám ơn anh.” Mục Nhiên đi theo vào phòng bếp, có chút ngượng ngùng.

“Khách khí cái gì, dù sao anh cũng phải ăn sáng.” Trình Nặc dùng lò vi sóng hâm bánh bao, đột nhiên nhớ tới một việc. “Đúng rồi, khi anh mới về nhà có nhìn thấy một chiếc xe rất đẹp đậu ở tầng dưới, hình như có chút quen mắt, em có gặp qua lần nào chưa?”

“Không có, một chút ấn tượng cũng không có.” Mục Nhiên hoàn toàn không có hứng thú với xe cộ, giờ thừa ra múc cháo. “Mua ở đâu vậy, thơm quá à.”

“Nhà của anh.” Trình Nặc vui vẻ.

“Anh Vệ Lãm làm sao?” Mục Nhiên kinh ngạc. “Cố ý mang đến đây?”

“Dù sao cũng không xa nhà em, hẳn nấu cháo ăn ngon lắm, em nếm thử xem.” Trình Nặc có chút đắc ý nho nhỏ.

Mục Nhiên nhìn khoé miệng giương lên của anh, vô cớ có chút hâm mộ.
Hai người có thể quang minh chính đại cùng một chỗ với nhau, thật là tốt.

Chú thích:

(1) Bán manh: Chắc mọi người cũng không xa lạ với từ này hen. “manh” tương đương với “moe” trong tiếng Nhật, nghĩa là đáng yêu/dễ thương. Bán manh đại khái là ra vẻ đáng yêu đó :3

28. Chương 28: Không Sao, Em Chờ Anh

Sau khi ăn xong bữa sáng, Mục Nhiên ở phòng bếp rửa chén, Trình Nặc ngồi xỏm trước cửa đổi giày, muốn trở về nhà lấy ít bánh quy cho Thư Khắc.

Vừa xuống cầu thang liền gặp một người đàn ông trung niên, mặc tây trang màu đen, tóc được chải tỉ mỉ, có chút không hợp với khu chung cư cũ nát này.

“Xin chào, xin hỏi một chút, cậu có biết một cậu bé tên là Mục Nhiên ở phòng nào không?”

“... Mục Nhiên?” Trình Nặc sững sốt. “Ông tìm em ấy có chuyện gì?”

“Cậu quen biết cậu ấy?” Người đàn ông trung niên có chút ngoài ý muốn.

“Đương nhiên, tôi là... anh họ của em ấy.” Trình Nặc nhìn gương mặt trước mắt có vài phần tương tự Lương Viễn Triết, mơ hồ đoán được thân phận của ông ta.

“Tôi là cha của bạn học cậu ấy.” Cha Lương nhìn Trình Nặc. “Có thể phiền cậu một chút, mang tôi đến gặp phụ huynh cậu ấy được không?”

“Nhiên Nhiên gặp rắc rối gì sao?” Trình Nặc mặt vô cảm hỏi.

“Không có, nhưng chuyện này rất quan trọng, tôi nhất định phải gặp mặt cha mẹ cậu ấy.” Giọng nói cha Lương có chút cương nghị.

“Cha mẹ Nhiên Nhiên đã ly hôn, em ấy ở một mình. Tôi là người giám hộ của em ấy, ngại nếu có việc có thể tìm tôi.” Trình Nặc không tính cho ông ta gặp Mục Nhiên. “Chúng ta ra ngoài nói chuyện?”

Cha Lương nhướn mày, nhưng cũng không nhiều lời, đi theo Trình Nặc rời khỏi khu nhà nhỏ.

Cách đó không xa có một quán cà phê, vốn là nơi giải trí xa hoa truy lạc, cũng là chỗ bọn côn đồ tụ tập, cãi nhau đánh đấm mịt mù, sắc mặt cha Lương càng thêm khó xem.

Trình Nặc cũng thực bất đắc dĩ, chẳng qua khu này quá rách nát, cũng chỉ có được một quán này là có thể ngồi nói chuyện.

“Thưa ngài, xin hỏi ngài có chuyện gì?” Trình Nặc thử thăm dò.

“Tôi hôm nay đến đây, là hi vọng Mục Nhiên không còn bất luận liên hệ gì với con trai tôi nữa.”

“Vì sao?” Trình Nặc vừa hỏi cho có lệ, vừa âm thầm suy nghĩ đối sách trong đầu.

“Bởi vì hai đứa chúng nó... Tính hướng có vấn đề.” Giọng điệu cha Lương ủ rũ. Vốn nghĩ là hai đứa nhỏ hồ nháo, tách ra lâu không gặp tự nhiên sẽ dần dần phai nhạt. Không ngờ đã hơn nửa năm trôi qua, bọn nó vẫn thân thiết vô cùng, muốn bao nhiêu thân mật thì có bấy nhiêu thân mật. Cho nên bản thân mới phải tự tìm đến cửa, hi vọng có thể gặp phụ huynh đối phương mà cùng nhau ngăn lại.

“Thật sao?” Trình Nặc vẻ mặt kinh ngạc, trong lòng lại âm thầm kêu khổ. Trước đây mình đã có ý nhắc nhở Lương Viễn Triết phải cẩn thận, sao lại vẫn để cha mẹ phát hiện chứ.

“Phải.” Cha Lương nhìn Trình Nặc. “Lần này tôi đến đây là muốn hỏi các người một chút, có cách nào ngăn lại hay không?”

“Bọn nhỏ sắp tốt nghiệp cấp ba rồi, chúng ta có thể đừng làm lớn chuyện này lên được không?” Trình Nặc theo lời cha Lương mà chấp thuận. “Tôi sẽ thu lại điện thoại của Mục Nhiên, số lần em ấy lên mạng tôi cũng sẽ hạn chế. Cố gắng hết sức để giảm bớt cơ hội tiếp xúc của hai đứa nó, ngài cảm thấy thế nào?”

“Như vậy tốt nhất.” Cha Lương đưa một tấm danh thiếp cho Trình Nặc. “Nếu có chuyện gì, xin gọi cho tôi đúng lúc.”

“Vâng.” Trình Nặc gật đầu, cũng đưa phương thức liên hệ của mình cho ông.

Sau khi tiễn cha Lương, Trình Nặc cũng không có tâm trạng đi lấy đồ ăn cho cún nữa, xoay người trở lại nhà Mục Nhiên.

“Gâu gâu... ăng...” Thư Khắc nhìn thấy Trình Nặc vào cửa, đầu tiên là hoan hô nhảy nhót, kết quả sau một giây lại phát hiện hai tay Trình Nặc trống trơn, còn không có cầm xương đồ chơi của mình, cũng không có cầm bánh quy ngon cho cún, vì vậy nhanh chóng ủa rử bỏ đi, ánh mắt ai oán nằm úp sấp lên ổ cún, giờ cái mông mập mạp về phía anh.

Mục Nhiên bị chọc cười, ngồi lại gần chọt chọt mông nó.

“Tiểu Nhiên.” Trình Nặc ngồi bên cạnh Mục Nhiên. “Anh... có chuyện muốn nói với em.”

“Sao ạ?” Mục Nhiên ngẩng đầu hỏi anh.

“Nửa tiếng trước, cha của Tiểu Viễn đến tìm em.” Trình Nặc xoa xoa đầu cậu.

“Tìm em?” Mục Nhiên giật mình. “Tìm em làm gì?”

“Vì chuyện tình của em và Tiểu Viễn.” Giọng nói Trình Nặc có chút bất đắc dĩ. “Cha Lương đã biết được quan hệ của các em rồi, ông ấy hi vọng các em về sau đừng gặp nhau nữa.”

Đừng gặp nhau nữa là có ý gì? Đầu óc Mục Nhiên ong ong, nhất thời còn chưa phản ứng kịp.

“Tiểu Nhiên.” Trình Nặc ôm chầm bờ vai của cậu, an ủi nói. “Không sao đâu, cha mẹ nhất thời không tiếp nhận được là chuyện bình thường. Em không cần quá đau buồn, phải tin tưởng có biết không?”

Hốc mắt Mục Nhiên đỏ bừng, cắn môi gật gật đầu.

“Trong thời gian ngắn không thể gọi điện cho cậu ấy, có việc gì thì gửi email, biết chưa?” Trình Nặc lo lắng cha mẹ Lương Viễn Triết sẽ điều tra nhật ký liên lạc.

“Dạ.” Mục Nhiên đáp ứng, nhìn qua như sắp bật khóc.

“Đừng khóc, không có việc gì.” Trình Nặc nhìn mà lòng chua xót. Tình trạng của mình năm đó so với em ấy bây giờ cũng không tốt hơn là bao. Nhưng chẳng qua chỉ là hai người con trai yêu nhau mà thôi, vì sao luôn gặp phải nhiều khó khăn như vậy?

“Em còn có thể chat video với cậu ấy được không?” Mục Nhiên khàn giọng hỏi.

“Có thể, nhưng phải đợi một thời gian.” Trình Nặc vỗ vỗ bờ vai của cậu, đứng lên ngồi vào máy tính, chuẩn bị gửi email cho Lương Viễn Triết.

Mục Nhiên ngồi ở trên sofa, ôm cún con gần gũi.

Thư Khắc vô cùng am hiểu ý người, ngoan ngoãn nằm yên không sửa bậy, dùng cái đầu thật to cọ cọ cậu.

Vài tiếng sau, Lương thiếu gia mắt buồn ngủ mông lung mở máy tính lên, chuẩn bị chat video với bảo bối nhà mình, không nghĩ tới lại nhận được một email. Sau khi xem xong nội dung, Lương Viễn Triết hoàn toàn thanh tỉnh.

Hèn gì muốn mình phải đột nhiên chuyển trường, hèn gì muốn mình không được về nhà. Vốn dĩ nghĩ là trùng hợp, hiện tại xem ra, căn bản là sớm có tính toán.

Không còn tâm tư nghĩ đến sẽ bị cha mẹ phát hiện, trong đầu óc Lương Viễn Triết hiện tại đều là hình ảnh của Mục Nhiên. Mở QQ (1) lên phát yêu cầu qua, không đến một giây đã kết nối được.

Nháy mắt nhìn thấy Mục Nhiên, Lương Viễn Triết trong lòng chua xót, hận không thể lập tức tiến lên ôm cậu vào ngực.

Mục Nhiên đã ngồi trước máy tính hơn hai giờ, vốn tự nhủ sẽ không khóc, nhưng sau khi video kết nối được, vẫn không có tiền đồ mà đỏ bừng hốc mắt.

“Nhiên Nhiên, nghe lời, đừng khóc.” Giọng Lương Viễn Triết có chút run run.

“Em rất nhớ anh.” Mục Nhiên mới nói bốn chữ, cũng đã khóc nức nở.

Trình Nặc ở một bên nhìn mà bất đắc dĩ, mở hộp giấy ra đưa cho cậu.

“Đừng khóc được không? Chúng ta nhất định có thể ở cùng nhau. Em cho anh một ít thời gian, anh sẽ thuyết phục cha mẹ. Ngoan, không được khóc.” Lương Viễn Triết đau lòng đến chết, rõ ràng là người mà mình ôm trong tay còn sợ cậu ủy khuất, làm sao có thể để cậu đau khổ như vậy.

“Ừ, em không khóc.” Mục Nhiên gạt đầu, dùng sức lau lau nước mắt. “Em chờ anh.”

Lương Viễn Triết nhìn mà mũi chua xót, thiếu chút nữa cũng khóc đỏ mắt như cậu.

Ngoài cửa sổ dần dần sáng lên, sợ bị mẹ Lương phát hiện, cho nên hai người dù không muốn ngừng lại, cũng chỉ có thể lưu luyến không rời mà tạm biệt.

Mục Nhiên tắt QQ đi, cảm thấy rốt cục cũng không còn hoảng loạn nữa. Tuy rằng hắn không ở bên cạnh mình, nhưng chỉ cần tâm mình vẫn kiên định, tương lai cho dù gặp bất kỳ chướng ngại nào, kỳ thật cũng sẽ không quá đáng sợ.

“Tâm tình tốt rồi sao?” Trình Nặc cười xoa đầu cậu. “Vừa rồi khóc xấu chết.”

Mục Nhiên chà chà cái mũi, có chút ngượng ngùng.

Lương Viễn Triết vừa mới tắt máy tính đi, chợt nghe có người gõ cửa.

“Tiểu Viễn.” Mẹ Lương mở cửa phòng ngủ ra, thử hỏi. “Chúng ta nói chuyện được không?”

Dù sao cũng trốn không thoát, Lương Viễn Triết thở dài ở trong lòng, gạt đầu đáp ứng.

Dây hoa quấn quanh trên sân thượng lớn, Lương Viễn Triết tựa lưng vào ghế ngồi, không yên lòng uống hồng trà.

“Vốn nghĩ chờ đến khi cha con đến mới nói với con, nhưng mà...”

“Mẹ.” Lương Viễn Triết ngắt lời bà. “Mẹ muốn nói chuyện về Mục Nhiên với con sao?”

“...Phải.” Mẹ Lương có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh cũng điều chỉnh lại. “Mẹ không hi vọng các con còn liên hệ với nhau.”

“Cho dù không có cậu ấy, tính hướng của con cũng không đổi được.” Lương Viễn Triết buông chén trà trong tay. “Cha mẹ cảm thấy như vậy có ý nghĩa sao?”

“Cho nên con nhất định phải hồ nháo như vậy?” Mẹ Lương nhíu mày.

“Cho tới bây giờ con vốn chưa từng hồ nháo...”

“Như bây giờ còn không phải là hồ nháo sao?” Mẹ Lương ngắt lời hắn, hơi có chút tức giận.

“Mẹ, con không muốn vì chuyện này mà cãi nhau với mẹ.” Lương Viễn Triết đứng lên. “Con biết hiện tại cha mẹ không thể cho con gặp lại cậu ấy. Không sao cả, con sẽ chờ, cho đến khi cha mẹ hiểu được mới thôi.”

“Nếu cha mẹ vẫn không đồng ý thì sao?”

“Con đây vẫn sẽ chờ đợi.” Lương Viễn Triết cười có chút chua xót, “Mẹ, thực xin lỗi.”

“Con—” Mẹ Lương không biết phải nói tiếp như thế nào, trơ mắt nhìn hắn rời khỏi sân thượng.

Vài ngày sau, cha Lương cũng đến Mĩ. Sau khi hai cha con ngừng nói chuyện trong tình huống rất không vui, Lương Viễn Triết tính tình luôn nóng này lần này lại bình tĩnh cực kỳ. Sau khi nộp hết điện thoại và máy tính lên, mỗi ngày hắn đều chỉ ở nhà đọc sách hoặc đi dạo với cún con, cũng không phát hỏa, chỉ là cả người đều trở nên trầm mặc ít lời, thậm chí cũng rất ít khi cười.

“Hiện tại phải làm sao bây giờ?” Mẹ Lương đau xót con trai, không thể nhìn thấy hắn như vậy.

“Còn có thể làm gì bây giờ?” Cha Lương thở dài, vươn tay xoa xoa huyệt thái dương, cảm thấy đau đầu.

Mà cùng lúc đó, Mục Nhiên ở trong nước cũng rất chán nản, cả Thư Khắc cũng không có cách khiến cậu vui vẻ.

“Không phải em đã đáp ứng với Tiểu Viễn sẽ chiếu cố mình thật tốt sao?” Trình Nặc ngồi bên cạnh cậu, đưa một quả cam qua.

“Em biết.” Mục Nhiên ngáp ngừng. Lương Viễn Triết đã gửi email từ sớm, nói gần đây sẽ không có cách nào liên hệ với mình được, tuy lúc ấy mình bình tĩnh nói không sao, nhưng trong lòng làm sao không buồn bã cho được.

“Có phải em đã mang nhiều phiền toái đến cho cậu ấy không?” Mục Nhiên rầu rĩ hỏi.

“Là cậu ấy mang đến phiền toái cho em chứ?” Trình Nặc bật cười. “Đầu tiên là chạy tới trêu chọc em, bắt em về nhà, rồi lại tự mình đi khỏi. Sau đó là cha cậu ấy đến tìm em, làm sao kết quả lại thành em mang phiền toái cho cậu ấy được.”

“...” Mục Nhiên có chút nghẹn lời.

“Đừng có nghĩ ngợi lung tung nữa. Hết học kỳ sau là đã tốt nghiệp cấp ba rồi, phải học tập tốt mới đúng.” Trình Nặc vỗ vỗ cậu. “Cho dù chuyện gì xảy ra, đều phải học giỏi rồi thi đậu đại học, em hiểu không?”

“Dạ.” Mục Nhiên dùng sức gật đầu.

“Sau khi khai giảng học kỳ sau, em tới nhà anh ở đi?” Trình Nặc lại đề nghị.

“Vì sao?” Mục Nhiên lắc đầu. “Em không muốn làm bóng đèn đâu.”

“Coi như đến ở với anh được không?” Trình Nặc thở dài. “Tháng sau Vệ Nặc bị phái đi nước ngoài, đi cũng phải hơn một năm, anh lại không thể đi theo được.”

“Lâu như vậy?” Mục Nhiên giật mình.

“Đúng vậy.” Trình Nặc lắc lắc Mục Nhiên. “Cho nên em đến ở với anh đi? Hai người chúng ta ở chung cũng sẽ không buồn chán.”

“...” Mục Nhiên vẫn có chút do dự.

“Em sao lại giống con gái vậy.” Trình Nặc nhún mày.

“Em mới không phải là con gái.” Mục Nhiên kháng nghị.

“Có đi hay không?” Trình Nặc hỏi.

“Đi.” Mục Nhiên thỏa hiệp. “Anh Trình Nặc, cảm ơn anh.”

“Cảm ơn anh làm gì, anh còn phải cảm ơn em đến ở với anh.” Trình Nặc nhẹ nhàng thở ra.

Kỳ thật Vệ Lãm xuất ngoại chỉ là một trong những lý do, còn lý do khác nữa khiến anh một mực muốn Mục Nhiên đến ở chung, là sợ nếu thái độ Lương Viễn Triết quá mạnh mẽ cứng rắn sẽ liên lụy đến Mục Nhiên.

Một cậu bé đơn thuần như vậy một mình ở đây anh cũng không an tâm, còn không bằng mang về nhà mình, hai người cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.

Chú thích:

(1) QQ: Phần mềm chat/giao tiếp tương tự Yahoo, vvv...

29. Chương 29: Sau Khi Thi Cao Đẳng

Có Trình Nặc bên cạnh, nhưng ngày nghỉ lễ thê này cũng không quá khó khăn với Mục Nhiên, chỉ là vào đêm dài yên tĩnh sẽ có những tưởng niệm không thể ức chế mà nảy mầm, chèn ép trong lòng có chút đốn đau.

Sau khi kỳ nghỉ kết thúc, Mục Nhiên kéo túi hành lý, chính thức đến ở nhà Trình Nặc.

Tuy rằng Vệ Lãm ở nước ngoài, nhưng Mục Nhiên vẫn kiên trì không chịu ngủ chung phòng ngủ với Trình Nặc, tự dựng một cái giường đơn giản trong phòng đọc sách, rất nhỏ, đặt con gối bông lớn lên đã chiếm hơn nửa cái giường.

“Năm cuối phải học cho tốt, không được rớt khỏi ba thứ hạng đầu tiên, biết chưa?” Trình Nặc xoa xoa đầu cậu.

“Dạ.” Mục Nhiên thực nghiêm túc gật đầu. Cha mẹ Lương Viễn Triết đã không thích mình, nếu mình không chịu học tập cho tốt, chuyện của mình và hắn có khi vĩnh viễn cũng không có khả năng.

Lương Viễn Triết vẫn ở lại Mĩ, cho đến khi học kỳ mới bắt đầu mới được cho phép trở lại trường học. Trường học quân sự quản lý nghiêm khắc, hơn nữa sau khi cha mẹ hắn đề nghị, thậm chí điện thoại mỗi tuần một lần cũng bị hạn chế.

Đã quen thuộc với cá tính của cha mẹ mình, Lương Viễn Triết thực an tĩnh tiếp nhận hết thấy, trong lòng rõ ràng nếu bản thân không quật cường, người chịu thiệt sẽ chỉ là Mục Nhiên mà thôi. Đã không thể ở bên cạnh cậu thì thôi, làm sao khiến cho cậu càng thêm phiền toái được.

Sau khi khai giảng hơn một tháng, Lương Viễn Triết thật sự vô cùng nhớ Mục Nhiên, vì vậy thừa dịp dự huấn luyện dã ngoại, trên đường đi mua một cái điện thoại và thẻ số, ban đêm vụng trộm chui vào chăn, gửi tin nhắn cho cậu.

“Bảo bối, đây là điện thoại mới của anh.”

Lương Viễn Triết? Mục Nhiên ngồi dậy lên giường, vẻ mặt vui sướng.

“Lén mua, chỉ một mình em biết.” Lương Viễn Triết tiếp tục nhắn.

Mục Nhiên vui vẻ thấu trời, hăng hái ấn bàn phím, hận không thể đem tất cả lời trong bụng nói cho hắn nghe. Cậu nói mình đã đến ở nhà Trình Nặc, nói mình lại đứng đầu toàn khối, nói mình hôm nay ăn bánh hoa quế rất ngon, nói Thư Khắc lại béo hơn một chút nữa, và nói điều quan trọng nhất, mình rất muốn rất muốn rất muốn gặp hắn.

Tin nhắn nhận được từng cái từng cái một, nhiều đến xem không xuể, Lương Viễn Triết cười lắc đầu, có thể dễ dàng hiểu được, đứa nhỏ gốc kia hiện đang vui vẻ đến chừng nào.

Bởi vì hai người lâu rồi không có liên hệ, cho nên đến tận hai giờ sáng Mục Nhiên vẫn còn tinh thần sáng láng bất di động.

Lương Viễn Triết tuy rằng cũng thực luyện tiết, nhưng mà lo sáng mai cậu vẫn phải lên lớp, cho nên đành thúc giục cậu nghỉ ngơi sớm một chút.

“Về sau em còn có thể nhắn tin cho anh không?” Mục Nhiên không muốn ngủ.

“Đương nhiên, điện thoại này chỉ dành cho mình em, về sau tối hôm nào anh cũng có thể nói chuyện phiếm với em!” Lương Viễn Triết nhanh chóng trả lời.

“Ừ, vậy đêm mai tán gẫu.” Mục Nhiên gởi một gương mặt tươi cười qua.

“Trước khi ngủ thì chụp gởi cho anh cái ảnh đi?” Lương Viễn Triết muốn nhìn cậu một chút.

Mục Nhiên ôm gối bông, ngoan ngoãn chụp một hình.

Đại khái là vì lâu ngày không gặp mặt, Lương Viễn Triết cảm thấy tiểu tâm can nhà mình càng ngày càng dễ nhìn, ngũ quan thanh tú tao nhã lịch sự, tuy rằng tóc khi ngủ hơi lộn xộn nhưng vẫn rất xinh đẹp.

Lương Viễn Triết ở trong lòng meo meo kêu, chỉ hận không thể lập tức trở về ôm cậu.

“Ngủ đi, ngủ ngon.” Mục Nhiên gửi tin nhắn cho hắn.

“Ừ, bảo bố ngủ ngon.” Lương Viễn Triết cách di động hôn hôn cậu, trong lòng có chút chua xót lại có chút ngọt ngào.

Một đêm này, Mục Nhiên nằm trong chăn, đọc lại toàn bộ tin nhắn một lần nữa, cuối cùng thật sự thức không nổi mới ôm gối bông mà ngủ, cả trong mộng cũng đang mỉm cười.

Từ đó về sau, tin nhắn mỗi đêm trước khi ngủ liền biến thành chờ mong lớn nhất của hai người, thậm chí vào thời điểm không người chú ý, còn có thể ngẫu nhiên vụng trộm gọi điện thoại, nghe giọng nói đối phương một chút.

Không dám đòi hỏi gì nhiều, chỉ như vậy cũng đã thật hạnh phúc.

“Tối hôm qua cậu ấy còn nói cái gì, tâm tình em hôm nay sao lại tốt vậy?” Nhân rồi không việc gì, Trình Nặc thường xuyên chọc Mục Nhiên.

Khuôn mặt Mục Nhiên đỏ bừng, làm bộ không nghe thấy mà đọc sách, thuận tiện gạch một dấu trên tờ lịch. Đợi đến khi chấm dứt kì thi cao đẳng, mình với hắn đều thi vào đại học, hắn là sẽ có cơ hội gặp mặt đúng không?

Tin nhắn gửi đến gửi đi, thời gian cũng thấm thoát trôi qua, đảo mắt đã đến đầu tháng sáu.

Sau ba ngày thi vào trường cao đẳng, Mục Nhiên đầu óc mê muội đi ra từ phòng học, cảm thấy ánh mặt trời sáng chói đến mức không chân thật. Các dây thần kinh buộc chặt đột nhiên thả lỏng, vô cớ có chút vầng đầu hoa mắt, đi không được hai bước liền lảo đảo, ngã thẳng về phía trước.

“Tiểu Nhiên!” Trình Nặc vẫn đứng chờ ngoài phòng học bị dọa sợ, chạy nhanh đến đỡ cậu. “Làm sao vậy?”

“Có chút chóng mặt.” Mục Nhiên mờ mịt.

Trình Nặc cầm túi xách, giúp cậu gọi xe, trực tiếp đưa người đến bệnh viện.

Sau khi khám xong xuôi, bác sĩ kết luận không có chuyện gì, chỉ là do thi vào trường cao đẳng có chút mệt mỏi quá mức, hơn nữa lại thêm thời tiết oi bức, mệt nhọc quá độ và bị cảm nắng.

“Anh Trình Nặc, thực xin lỗi.” Nằm ở trên giường bệnh trắng toát, Mục Nhiên có chút ngượng ngùng giải thích.

“Không có gì phải xin lỗi cả, nhưng mà em làm anh hết hồn.” Trình Nặc cười xoa xoa tóc cậu. Mắt thấy chai dung dịch muối của Mục Nhiên vẫn còn đầy, hơn một tiếng rưỡi chắc vẫn chưa truyền dịch xong, vì vậy anh tính chạy đi siêu thị một chuyến, mua thịt gà linh tinh về hầm canh mang đến cho cậu.

Mà lúc này ở tại nhà Lương Viễn Triết, một đám bạn học đang ồn ào ngồi với nhau, vừa ăn đồ vặt vừa chơi game, mở một bữa tiệc nhỏ chúc mừng kì thi cao đẳng chấm dứt!

“Hả, Mục Nhiên vì sao lại không đến, các cậu không phải rất thân với nhau sao?” Bữa tiệc tiến hành được một nửa, bạn học A đột nhiên buồn bực hỏi một câu.

Cha Lương vốn đang xem báo, nghe được một câu như thế, sắc mặt lập tức thâm trầm.

“Tớ hôm nay sau khi thi xong, hình như nhìn thấy Mục Nhiên bị ngã xỉu.” Bạn học B xen miệng vào.

“Cái gì?” Lương Viễn Triết hoảng sợ, bản thân mình sau khi thi xong đã nhắn tin cho cậu ấy. Nhưng Mục Nhiên không trả lời, còn tưởng cậu ấy đang ăn mừng cho nên không chú ý, sao lại biến thành ngã xỉu rồi?

“Tớ thi cùng trường với cậu ấy, buổi chiều hôm nay lúc cậu ấy đi ra, thật sự là té xỉu.” Bạn học B giải thích. “Tớ còn nhìn thấy anh cậu ấy đưa cậu ấy đến bệnh viện.”

Lời còn chưa dứt, Lương Viễn Triết liền xông ra khỏi cửa.

“Tiểu Viễn!” Sắc mặt cha Lương lập tức âm trầm. “Quay lại!”

“Cha, thực xin lỗi.” Lương Viễn Triết cũng không quay đầu lại, chạy nhanh ra ngoài, vừa chạy vừa gọi điện cho Trình Nặc, hỏi Mục Nhiên đang ở nơi nào.

Cha Lương tức giận đến mức ho khan, những người khác trong phòng cũng hai mặt nhìn nhau – đây là chuyện gì?

Trong phòng bệnh, Mục Nhiên vừa mới tiêm thuốc xong, đang ngồi trên giường chỉnh quần áo. Đột nhiên cửa phòng bệnh bị đẩy ra, sau đó có một người chạy vọt vào.

Lương Viễn Triết?! Sau khi thấy rõ người đến là ai, Mục Nhiên hoàn toàn ngây ngốc.

“Bảo bối.” Lương Viễn Triết đỏ mắt, hưng hăng ôm cậu vào lòng.

30. Chương 30: Không, Em Không Thể

Mục Nhiên còn chưa kịp hỏi hấn vì sao lại xuất hiện, môi cũng đã bị bịt lại chặt chẽ, nụ hôn hung ác mà bá đạo hạ xuống. Cho đến khi chấm dứt, cả người cậu đều choáng váng.

“Choáng sao?” Lương Viễn Triết xoa bóp quai hàm cậu.

Giọng điệu quá mức dịu dàng sủng nịch, mũi Mục Nhiên chua xót. “Anh sao lại chạy đến đây, nhà anh không có vấn đề gì sao?”

“Có sao anh cũng chịu, nghe em ngất xỉu, hồn anh đều bị dọa bay mất, sao còn có thể lo lắng cái khác được.” Lương Viễn Triết cười khổ, chỉnh quần áo hỗn độn lại cho cậu. “Anh Trình Nặc nói là em quá mệt mỏi, vì sao lại vậy?”

“Mấy ngày nay học bài khuya, bây giờ ngủ một giấc là không sao đâu.” Qua thời gian dài không được gặp mặt, Mục Nhiên cảm thấy chính mình như đang nằm mơ.

“Xin hỏi ai là người nhà của Mục Nhiên?” Y tá gõ cửa. “Đã có kết quả xét nghiệm, xin mời đi theo tôi để lấy.”

“Ngoan, chờ anh một chút.” Lương Viễn Triết vỗ vỗ mặt cậu.

Mục Nhiên gật đầu, nhìn theo hấn rồi khỏi phòng bệnh.

Bác sĩ là một ông bác mập mạp, thấy Lương Viễn Triết vào cửa liền nhíu mày. “Người lớn nhà cậu đâu?”

“Là tôi.” Lương Viễn Triết ngồi đối diện ông. “Mục Nhiên làm sao vậy?”

Bác sĩ thở dài, biểu tình có chút trầm trọng. “Là u não.”

“Cái gì?” Lương Viễn Triết như bị sét đánh, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch.

“Đây là ảnh chụp phim.” Bác sĩ mở đèn lên, cho dù Lương Viễn Triết không biết gì về y học cả, vẫn có thể nhìn thấy ảnh chụp CT (1) kia thật sự dị thường.

“Có phương pháp để điều trị không?” Lương Viễn Triết môi run run, bắt buộc chính mình phải tỉnh táo.

“Điều đó cần phải được các chuyên gia hội chẩn.” Bác sĩ mở hồ sơ bệnh án ra. “Trước mắt cần phải quan sát một thời gian.”

Lương Viễn Triết đầu óc trống rỗng, máy móc tiếp nhận hồ sơ bệnh án, đứng ở toilet hồi lâu, mới miễn cưỡng định thần lại.

Dùng nước lạnh rửa sạch mặt, Lương Viễn Triết cất bệnh án vào túi xách, xác định bản thân nhìn qua không có gì khác thường, mới xoay người vào phòng bệnh.

“Bác sĩ nói gì?” Mục Nhiên ngồi ở trên giường hỏi.

“Bác sĩ nói em không ngoan, không chịu nghỉ ngơi cho tốt, cho nên mới mệt đến ngất xỉu.” Lương Viễn Triết ôm cậu vào lòng, hốc mắt không ức chế được mà phấp hồng. “Tiểu ngu ngốc, không phải đáp ứng anh là phải chăm sóc bản thân thật tốt sao?”

“Em chỉ là không ngủ đủ giấc mà thôi.” Mục Nhiên bị hắn ôm chặt đến khó thở, nhưng vẫn không có giấy dựa. Hai người lâu lắm không gặp, bản thân cũng có chút tham luyến sự ôn tồn này.

“Về sau anh không bao giờ bỏ em đi nữa.” Cổ họng Lương Viễn Triết khàn khàn.

“Được sao?” Giọng Mục Nhiên rầu rĩ. “Nếu chú dè tức giận thì làm sao bây giờ?”

“Anh sẽ xin bọn họ tha thứ, dù khó khăn mấy anh cũng sẽ khiến cha mẹ chấp nhận em.” Lương Viễn Triết trong lòng loạn thành một đồng. “Ai cũng không thể làm anh bỏ em lại được.”

“Không sao đâu, em có thể chờ, em—”

“Anh không cần em chờ!” Cảm xúc Lương Viễn Triết có chút không khống chế được.

“... Anh làm sao vậy?” Mục Nhiên bị dọa sợ, sao lại hung dữ như vậy?

“Anh không sao, chỉ là không muốn lại rời khỏi em.” Lương Viễn Triết ôm chặt người trong lòng, an ủi cậu cũng là an ủi chính mình. “Đừng sợ, không có việc gì.”

“Bây giờ em có thể xuất viện không?” Mục Nhiên ở trong lòng hắn ngẩn đầu. “Đói quá.”

“Ngày mai còn phải tiêm thuốc, chúng ta chưa ra viện được.” Lương Viễn Triết dỗ cậu. “Bảo bối muốn ăn cái gì?”

“Cơm thịt heo nướng, với cả đùi vịt quay nữa.” Mục Nhiên được nuôi rất tốt. “Ở cửa bệnh viện có một quán ăn.”

“Anh đi mua.” Lương Viễn Triết hôn hôn gương mặt cậu. “Ng Sloan, anh sẽ lập tức quay lại.”

“Ừ.” Mục Nhiên vui vẻ, có đùi vịt quay ăn rồi.

Lương Viễn Triết rời khỏi không đến mười phút, y tá liền gõ cửa. “Mục... A, Mục Nhiên, đến làm thủ tục xuất viện.”

“Không phải ngày mai em còn tiêm thuốc sao?” Mục Nhiên vừa mang giày vừa buồn bực, “Thật sự có thể xuất viện ư?”

“Em không cần phải tiêm nữa, chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút, nhớ uống thuốc là được.” Y tá đưa đơn thuốc và đơn xuất viện cho cậu. “Ra ngoài nhớ đi lấy thuốc.”

“Cám ơn.” Mục Nhiên hoạt động gân cốt một chút, đi bộ ra hiệu thuốc.

Vì thế khi Lương Viễn Triết trở về, chỉ nhìn thấy phòng bệnh trống rỗng.

“Mục Nhiên đâu?” Tim Lương Viễn Triết như nhảy ra ngoài, lao ra phòng y tá hỏi.

“Em hỏi cậu nam sinh kia?” Y tá chìa chìa cuối hành lang. “Đi thẳng rẽ phải, hắn là đến hiệu thuốc.”

Lương Viễn Triết chạy tới, liền thấy Mục Nhiên cầm một đồng giấy trở về.

“Nhiên Nhiên.” Lương Viễn Triết nhanh chóng gọi cậu lại.

“Em làm xong thủ tục xuất viện rồi.” Mục Nhiên vẫy vẫy tờ đơn với hắn. Chúng ta về nhà đi.”

“Ai cho em đi làm thủ tục?” Lương Viễn Triết nóng nảy.

“Y tá, cô ấy nói em chỉ cần tiếp tục uống thuốc là được rồi.” Tay trái Mục Nhiên còn mang theo một túi nhựa, bên trong có mấy chai thuốc.

“... Sloan, em về phòng bệnh ăn cơm trước đi.” Lương Viễn Triết đưa hộp cơm cho cậu. “Anh đi mua nước.”

Mục Nhiên không nghi ngờ hấn, ngoan ngoãn mang đồ về phòng bệnh, ăn hai miếng liền thấy khát, vì vậy cầm ly đi rót nước. Lúc đi ngang qua văn phòng trưởng khoa, lại nhìn thấy Lương Viễn Triết đang ở bên trong.

Không phải đi mua nước sao? Mục Nhiên có chút buồn bực, vừa định đi vào tìm hấn, đột nhiên nghe đến một câu của Lương Viễn Triết.

“Cậu ấy rõ ràng có u não, vì sao ông lại cho cậu ấy xuất viện?”

U não? Trong lòng Mục Nhiên cả kinh, thiếu chút nữa làm rớt cái ly trong tay.

“Tôi cho bệnh nhân xuất viện khi nào?” Bác sĩ khó hiểu.

“Nhưng y tá đưa cho cậu ấy.” Lương Viễn Triết đưa tờ đơn xin xuất viện với chữ ký của bác sĩ ra.

“Đây không phải chữ của tôi.” Bác sĩ bất mãn. “Hấn là của bác sĩ thực tập ở đây!”

“... Vậy rốt cuộc bác sĩ của Nhiên Nhiên là ai?” Lương Viễn Triết sắp phát điên, làm sao lại có bệnh viện lộn xộn như vậy được.

“Cậu chờ chút.” Bác sĩ như nhớ ra cái gì, lật lật xấp bệnh án trên bàn, một quyển trong đó viết rõ ràng cái tên “Mục Nhiễm.” Sau khi mở ra, bệnh tình là rối loạn thần kinh và u não.

Đối chiếu với cái tên trong đơn xin xuất viện, bác sĩ đỡ khóc đỡ cười. “Nhầm rồi, bệnh nhân của tôi tên là Mục Nhiễm, không phải Mục Nhiên này, có lẽ là y tá thông báo nhầm.”

Nhầm rồi... Là có nghĩa gì? Đầu óc Lương Viễn Triết ong ong vang, đầu tiên là thực hỗn loạn, sau đó lại là mừng như điên, tóm bác sĩ lại truy hỏi. “Vậy là Nhiên Nhiên không có bị gì, cậu ấy không bị u não, phải không?”

Bác sĩ bị hấn làm cho hoa mắt, ngây ngốc gật đầu.

Lương Viễn Triết vô cùng kích, bế bác sĩ thật mạnh lên rồi thả xuống, xoay người chạy ra ngoài, sau khi ra khỏi phòng lại sững sốt — Mục Nhiên đang đứng ở cửa, mắt đỏ bừng nhìn mình.

“Em sao lại chạy đến đây?” Lương Viễn Triết hoảng sợ.

Mục Nhiên đi đến ôm lấy hấn, nước mắt tí tách rơi xuống.

Trên hành lang có nhiều người lui tới, đều lơ đãng nhìn qua bên này, Lương Viễn Triết vỗ vỗ Mục Nhiên, ôm cậu về phòng bệnh.

Mục Nhiên như gấu koala, ôm chặt người hấn. Lương Viễn Triết đỡ nửa ngày, cậu mới chịu tách ra một chút.

“Nghe được hết rồi à?” Lương Viễn Triết lau lau nước mắt cậu.

Mục Nhiên gật đầu, khóc nức nở.

“Hiểu lắm mà thôi, em không có việc gì.” Lương Viễn Triết xoa bóp mũi cậu. “Ngoan, đừng khóc.”

“Cám ơn anh.” Cổ họng Mục Nhiên khàn khàn, bản thân mình phải may mắn như thế nào, mới có một người như hấn thương yêu mình đến vậy?

“Đứa ngốc này.” Lương Viễn Triết cúi đầu hôn cậu. “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Tuy là một lần sợ hãi, lại khiến cho hai người càng kiên định tâm ý, cũng xem như là trong họa có phúc.

Sau khi về nhà, Trình Nặc đang hầm canh, nhìn thấy Mục Nhiên liền vui vẻ. “Sao lại khóc như thỏ con vậy hả?”

Mục Nhiên cong cong đầu, có điểm ngượng ngùng.

“Anh Trình Nặc, nhờ anh chăm sóc Mục Nhiên một thời gian giúp em với ạ.” Lương Viễn Triết nhìn Mục Nhiên. “Em muốn về nhà.”

“... Hiện tại anh phải về sao?” Trong lòng Mục Nhiên dâng lên nỗi mất mát, nhưng mà vẫn nghe lời không có hỏi nhiều.

“Anh sẽ nói chuyện với cha mẹ, nhất định khiến họ chấp nhận em.” Lương Viễn Triết xoa xoa đầu cậu. “Buổi tối anh sẽ gọi tin nhắn cho em, nhớ phải nghỉ ngơi cho tốt.”

“Vì sao phải sốt ruột như vậy?” Trình Nặc nghe vậy nhún mày. “Đợi cho các em tốt nghiệp đại học không được sao?”

“Em một giây cũng không muốn chậm trễ nữa.” Lương Viễn Triết nói thật, trải qua hiểu lầm chiều nay, hẳn mới rõ ràng được Mục Nhiên quan trọng với mình biết bao nhiêu. Nếu đã xác định là cậu, còn có lý do gì để khiến cậu tiếp tục buồn khổ nữa? Thậm chí tư cách gặp cha mẹ mình cũng không có?

Trình Nặc còn muốn khuyên nhưng Lương Viễn Triết cũng đã ra cửa.

Phòng khách Lương gia đèn đuốc sáng trưng, nhìn thấy Lương Viễn Triết vào cửa, sắc mặt cha Lương âm trầm đến dọa người.

“Cha, mẹ, con xin lỗi.” Lương Viễn Triết thở dài. “Con khiến cha mẹ thất vọng rồi.”

“Tiểu Viễn, đừng náo loạn nữa có được không?” Mẹ Lương rơi nước mắt.

Lương Viễn Triết lắc đầu. “Bộp” quỳ xuống.

“Hoang đường!” Cha Lương nổi trận lôi đình, vươn tay muốn đánh con trai, lại bị mẹ Lương ngăn lại.

“Cha, cha muốn đánh mắng con đều có thể, không cho chúng con gặp mặt cũng có thể.” Lương Viễn Triết trong lòng chua xót. “Nhưng ngoại trừ cậu ấy ra, con không muốn bất kỳ người nào khác.”

“Tiểu Viễn, đừng tranh cãi nữa!” Mẹ Lương sợ cha con trở mặt với nhau.

Cha Lương ngã ngồi xuống sô pha, tức giận đến hô hấp không thông. Mẹ Lương im lặng ngồi ở một bên lau nước mắt. Lương Viễn Triết quỳ trên mặt đất, cảm thấy đau đầu kinh khủng.

Chú thích:

(1) Chụp Ct: là một hình thức chẩn đoán bằng hình ảnh các chuyển hóa sinh học hoặc chức năng trong cơ thể có thể chụp được và nghiên cứu một số các chức năng chuyển hóa ở dạng tế bào. Đây là điểm cực kỳ khác biệt so với các thiết bị chẩn đoán khác như cộng hưởng từ (MRI) hay chụp cắt lớp điện toán (CT) thường được dùng để nhận diện các bệnh lý và các bệnh cảnh ở giai đoạn chớm của bệnh thông qua việc phát hiện cấu trúc hay những thay đổi về kết cấu tổ chức của cơ thể.

31. Chương 31: Chị Dâu Cùng Người Chạy Mất

Buổi nói chuyện kết thúc với không khí không vui vẻ chút nào, cha Lương bỏ lên lầu, mẹ Lương sợ ông tức giận tăng huyết áp, cũng nhanh chóng lên theo.

Trên tủ đầu giường có bức ảnh gia đình ba người nhiều năm về trước, khi đó Lương Viễn Triết còn nhỏ rất ngoan ngoãn, cười trên cổ cha cười vui vẻ. Mẹ Lương nhìn hình mà lòng chua xót. Con trai luôn nghe lời lại hiểu biết, vì sao qua một đêm lại biến thành như vậy?

Bởi vì sắc mặt chồng mình quá mức khó xem, mẹ Lương cũng không dám nói gì thêm nữa. Sau khi rót nước cho ông uống thuốc hạ huyết áp, bà muốn xuống lầu xem con trai lại bị gọi lại.

“Để cho nó một mình tự suy nghĩ lại!” Cha Lương nổi giận đùng đùng.

Mẹ Lương bất đắc dĩ, đành phải gật đầu đáp ứng.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, mẹ Lương đã nhẹ tay nhẹ chân rời khỏi giường, đến bên ngoài phòng Lương Viễn Triết gõ gõ cửa, nhưng bên trong lại không có chút động tĩnh nào.

“Tiểu Viễn?” Mẹ Lương nhẹ giọng kêu.

Trong phòng vẫn im lặng, mẹ Lương nhíu mày, vươn tay xoay nắm cửa mở ra, lại phát hiện bên trong căn bản không có người nào.

Chẳng lẽ hôm qua nó bỏ đi? Mẹ Lương có chút hoảng, vội vã xuống lầu muốn gọi điện thoại, lại phát hiện Lương Viễn Triết vẫn còn quỳ gối phòng khách, qua một đêm dài cũng không động đậy.

“Bảo bối con làm cái gì vậy!” Mẹ Lương hoảng sợ, nhanh chóng kéo hắn đứng lên.

“Mẹ, con xin mẹ cho Tiểu Nhiên một cơ hội.” Sắc mặt Lương Viễn Triết tái nhợt, giọng nói cũng có chút khàn khàn. “Cậu ấy rất ngoan, nhất định sẽ cùng con hiếu thuận với cha mẹ.”

“Đứng lên trước đã rồi nói sau.” Mẹ Lương đỡ hắn đứng lên, Lương Viễn Triết bởi vì quỳ rất lâu, chân cũng không có cách nào duỗi thẳng, động một chút đã đau đến nhíu chặt mày.

Mẹ Lương vừa kéo vừa đỡ, thật vất vả mới đặt hắn ngồi lên sofa, lại nhanh chóng chạy tới ngăn tủ lấy dầu hoa hồng xoa cho hắn.

“Mẹ, con xin lỗi.” Hốc mắt Lương Viễn Triết đỏ bừng.

“Không có việc gì.” Mẹ Lương thật sự đau lòng, cũng không biết phải nói gì, sau khi xoa dầu cho hắn liền xoay người vào phòng bếp làm bữa sáng.

Lương Viễn Triết khắp khiêng đi qua, giúp mẹ nấu cháo.

Cha Lương đứng trên lầu, thở dài thật sâu.

Qua một đêm náo loạn, không khí trên bàn ăn có chút xấu hổ, cha con hai người không nhìn nhau, cũng không ai lên tiếng trước.

Đến giữa bữa, Lương Viễn Triết đang cúi đầu ăn cháo, đột nhiên trong bát được múc vào một chút canh rau xanh.

“Ăn rau dưa nhiều một chút.” Cha Lương không nhìn hắn, chỉ là rất cứng ngắc bỏ lại một câu.

“Cảm ơn cha.” Mũi Lương Viễn Triết chua xót.

Cơm nước xong xuôi, Lương Viễn Triết lên lầu cầm túi sách, chuẩn bị đi điền nguyện vọng. Bởi vì học bạ mình không chuyển cho nên vẫn ở trường học cũ.

“Về sớm một chút.” Cha Lương đang ngồi ở phòng khách xem báo, cũng không có nói trọng điểm gì với hắn.

Lương Viễn Triết có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng có chút vui mừng nho nhỏ, không cùng đi với mình đến trường học, có phải đại ý là bọn họ đã không còn kịch liệt phản đối chuyện của mình và Mục Nhiên?

Di động rung rung kêu, Lương Viễn Triết nhìn tin nhắn, liền gọi điện thoại qua.

“Anh đang ở nhà sao?” Mục Nhiên thật cẩn thận hỏi.

“Không có, anh ra ngoài rồi, chuẩn bị đến trường, em ở đâu?”

“Em còn ở nhà.” Mục Nhiên thành thành thật thật trả lời.

“Anh tới đón em đi.” Lương Viễn Triết vẫy một taxi lại. “Chờ anh nửa tiếng.”

“Cha mẹ không đi cùng anh sao?” Mục Nhiên có chút ngoài ý muốn.

“Không có, gặp rồi nói chuyện sau, ngoan.” Lương Viễn Triết ngắt điện thoại, bảo lái xe chạy đến dưới lầu nhà Mục Nhiên.

Bởi vì Trình Nặc không ở nhà, cho nên trong phòng chỉ có một mình Mục Nhiên, Lương Viễn Triết vừa thấy mặt liền ôm cậu, hung hăng hôn một phen mới buông ra.

“Em còn nghĩ là dì chú không cho anh ra khỏi cửa nữa chứ.” Mục Nhiên lo lắng cả đêm, hiện tại gặp được hân, mới xem như nhẹ nhàng thở ra.

“Không có việc gì.” Lương Viễn Triết xoa xoa đầu cậu. “Đi thay quần áo đi, chúng ta đến trường học.”

“Anh xác định là sẽ thi trường đại học G sao?” Mục Nhiên vừa cởi áo ngủ vừa hỏi.

“Ừ.” Lương Viễn Triết ôm cậu từ phía sau, cúi đầu cẩn cẩn bả vai trần trụi của cậu. “Em thì sao?”

“Em tìm một trường thật gần trường anh!” Mục Nhiên thực nghiêm túc xoay người. “Tốt nhất là ở cách vách.”

“Trường cách vách trường anh là trường cơ khí ô tô.” Lương Viễn Triết buồn cười.

“Hả? Vậy đối diện!” Mục Nhiên thực kiên định.

“Đối diện là một trang trại.” Lương Viễn Triết giúp cậu chỉnh bộ quần áo.

“...Trường đại học G sao lại ở ngoại ô chứ?” Mục Nhiên buồn bực, đành phải lùi để tiến. “Em đi tra bản đồ, tìm trường nào ở phụ cận.”

“Em học tốt như vậy, không thi trường B sao?” Lương Viễn Triết hỏi.

“Có nghĩ tới.” Mục Nhiên buồn rầu. “Nhưng lại rất xa.”

“Trường đại học rất quan trọng, không được diên nguyện vọng lung tung.” Lương Viễn Triết xoa xoa khuôn mặt cậu. “Hơn nữa về sau anh học trường quân đội, một tháng cũng chưa chắc được ra ngoài một lần, em ở phụ cận trường anh làm gì?”

Nhưng cảm giác vẫn tốt hơn một chút mà. Mục Nhiên ở trong lòng yên lặng nghĩ.

“Bằng không em thi vào đại học G với anh?” Lương Viễn Triết đột phá ý tưởng.

“Hả?” Mục Nhiên nghe vậy nhảy dựng, nhanh chóng lắc lắc đầu. “Em thà đi học trường sửa ô tô bên cạnh!”

Lương Viễn Triết bật cười, phản ứng có cần phải đáng yêu như vậy không!

Mục Nhiên vốn mặc một chiếc áo thun, nhưng mà Lương Viễn Triết nghĩ nghĩ, vẫn bảo cậu đổi thành áo sơ mi, sạch sẽ thanh khiết, hơn nữa ngũ quan thanh tú, nhìn qua chính là bảo bảo ngoan ngoan mà người lớn rất thích.

Lỡ như cha mẹ mình hôm nay đột nhiên đến trường học, nhìn thấy Mục Nhiên như vậy, hân cũng sẽ không phát hỏa quá lớn đâu?

“Em rốt cuộc nên đăng ký trường đại học nào?” Cho đến khi ngồi trên xe, Mục Nhiên vẫn đang do dự.

“Đương nhiên là đại học B, em đợi vài năm, chờ anh tốt nghiệp, sẽ cưới em về nhà!” Lương Viễn Triết thốt ra.

“Nha!” Khuôn mặt Mục Nhiên ửng hồng, vươn tay che miệng của hân, phía trước còn có lái xe, sao lại nói lớn tiếng như vậy!

Chú lái xe thật ra rất bình tĩnh, nên lái xe thế nào thì cứ lái như thế.

“Muốn che luôn cái mũi hay không?” Lương Viễn Triết thực khó khăn mở miệng.

“Không được nói lung tung nói.” Mục Nhiên rút tay lại, lỗ tai đỏ hồng.

Nhìn sườn mặt thật đẹp cùng làn mi dài của cậu, Lương Viễn Triết cảm thấy chính mình có chút không khống chế nổi, trong đầu toàn là ý nghĩ kéo cậu vào khách sạn.

Mục bảo bảo không biết bản thân đã bị người nào đó lột sạch trong đầu, vẫn đang ngoan ngoan cúi đầu chơi di động.

Lương thiếu gia nhìn thời gian, yên lặng tính toán sau khi đến trường học, mình còn có đủ thời gian kéo cậu ấy đi làm một chút chuyện gì đó hay không.

Trường vừa mới tan học, Mục Nhiên và Lương Viễn Triết xem như đều có danh tiếng, bởi vậy bị một đồng người vây lại hỏi han.

Lương Viễn Triết buồn bực, tâm can nhà mình đáng yêu như vậy, nếu lên đại học bị bắt mất thì làm sao bây giờ.

“Em thật sự không muốn cùng anh vào đại học G?”

Lương Viễn Triết chưa từ bỏ ý định.

“Không muốn!” Mục Nhiên cả một giây cũng không suy xét.

Lương thiếu gia nhất thời cảm thấy vô cùng bị thương.

Sau khi điền xong phiếu nguyện vọng, Mục Nhiên vốn muốn đi dạo một vòng trong trường, kết quả lại bị Lương Viễn Triết phân trần, lôi kéo cậu ra ngoài trường học.

“Ít nhất cũng phải chụp cái ảnh chỗ bức tượng chứ!” Mục Nhiên lưu luyến, vừa đi vừa quay đầu nhìn.

“Khối đá kia có cái gì mà lưu niệm.” Suy nghĩ Lương Viễn Triết vừa xấu vừa bá đạo, đi đến cổng trường lại sững sốt, cha mẹ của mình đang đứng cách đó không xa.

“Cha, mẹ.” Lương Viễn Triết có chút hoảng, theo bản năng che cho Mục Nhiên ở phía sau.

“Buổi tối bác Lý mời ăn cơm, đi thôi.” Cha Lương mở cửa xe ra.

“...” Lương Viễn Triết có chút khó xử, quay đầu nhìn Mục Nhiên.

“Không sao đâu, anh đi đi.” Thanh âm Mục Nhiên rất nhỏ, lại lấy hết dũng khí chào hỏi cha mẹ Lương Viễn Triết. “Chú dì khoẻ ạ.”

Cha Lương làm bộ không nghe thấy, tự mình lên xe. Mẹ Lương nhìn cậu nam sinh thanh tú sạch sẽ trước mắt, ngoan ngoãn đến độ không nói nên lời, chỉ đành phải thở dài.

“Về nhà thì nhắn tin cho anh.” Lương Viễn Triết không muốn náo loạn ở nơi này, vì vậy đành để Mục Nhiên về nhà trước.

Mục Nhiên ngoan ngoãn gật đầu, sau khi nói tạm biệt với cha mẹ Lương Viễn Triết, liền mang túi xách đi về phía bên xe.

“Muốn vào đại học nào?” Đợi cho Lương Viễn Triết lên xe, cha Lương đột nhiên hỏi một câu.

“Đại học G.” Lương Viễn Triết trả lời.

Cha Lương nhẹ nhàng thở ra, may mắn con trai mình không có náo loạn chuyện quan trọng như vậy.

“Vậy... cậu ấy thì sao?” Mẹ Lương do dự hỏi.

“Đại học B đi, cậu ấy đứng đầu toàn khối, hẳn là không có vấn đề.” Lương Viễn Triết không nghĩ mẹ mình sẽ chủ động nhắc đến Mục Nhiên, nhất thời có chút ngoài ý muốn.

Mẹ Lương không nói nữa, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, lại nhìn thấy Mục Nhiên đang đợi xe buýt.

Ánh nắng buổi chiều hơi gắt, giao thông công cộng ở bến xe lại rất đông. Mục Nhiên rất ghét chen chúc với mọi người, một mình cậu đứng cô đơn mỏng manh dưới nắng chiều, nhìn qua có chút đáng thương.

Tâm mẹ Lương mềm nhũn, hơi do dự định gọi cậu lên xe, nhưng cha Lương cũng đã khởi động xe rồi, vì vậy đành im lặng.

Mục Nhiên đợi ở bến xe thật lâu, thật vất vả mới chờ được xe, lại bởi vì người rất nhiều mà không lên được. Trơ mắt nhìn chiếc xe rời đi, trong lòng cậu vô cùng buồn bực, xoay người chuẩn bị đi đến trạm tàu điện ngầm, một chiếc xe bỗng dừng lại bên người.

“Mục Nhiên, Mục Nhiên.” Tô Siêu Mĩ lò đầu ra. “Lên xe đi, tớ đưa cậu về nhà!”

“Không cần, tớ tự đi tàu điện ngầm được rồi.” Mục Nhiên có chút ngượng ngùng.

“Sao lại không cần, nắng rất gắt mà, phơi nắng ngất xỉu thì làm sao bây giờ.” Tô Siêu Mĩ mở cửa xe, mạnh mẽ kéo Mục Nhiên lên xe.

“Bạn học của con hả?” Cha Tô cười ha ha hỏi.

“Cậu ấy là Mục Nhiên, người hay chiếm vị trí đứng đầu của con.” Tô Siêu Mĩ cướp lời giới thiệu.

“Chú khoẻ ạ.” Mục Nhiên ngoan ngoãn chào hỏi.

“Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi?” Tô Siêu Mĩ mời.

“Không cần—”

“Không gì mà không, dù sao về nhà cậu cũng chỉ một mình!” Tô Siêu Mĩ ngắt lời cậu. “Tớ và bố cũng phải đi ăn tối! Đi thôi đi thôi, cùng nhau ăn một bữa!”

“Tớ—”

“Ai nha quyết định như vậy đi!” Tô Siêu Mĩ nắm bả vai cậu. “Cha, chạy đến nhà hàng đi.”

“Được rồi!” Cha Tô đối với con trai bảo bối của mình chính là nói gì nghe nấy, quay đầu xe đi về hướng ngược lại.

“... Cảm ơn chú ạ.” Mục Nhiên đỏ khóc đỏ cười, người khác đã hào phóng như vậy, chính mình không cần phải nói thêm gì nữa, đành phải đáp ứng.

Chiếc xe màu bạc chạy như bay rời đi, em trai A ở cổng trường thật lo lắng. Làm sao đây, chị dâu chạy theo tên con trai khác mất rồi!

“Tớ tớ tớ, nhắn tin cho đại ca, nhắn tin!” Em trai B lấy điện thoại ra, thông báo tin tức này cho Lương Viễn Triết.

Lương thiếu gia tối hôm qua một đêm không ngủ, đang ngủ say trong xe, căn bản không phát hiện điện thoại rung.

“Sao, sao, làm sao bây giờ, đại ca, không trả lời!” Em trai B cầm di động đợi nửa ngày cũng không thấy nhắn lại, vì vậy cảm thấy rất mất mát.

“Cậu về sau không được chạy trốn với người khác!” Em trai A đột nhiên ôm mặt cậu lại, hung tợn nói.

“Tớ tớ tớ không đi.” Khuôn mặt em trai B bị bóp đến biến hình, miệng mơ hồ không rõ. “Tớ tớ biết, mọi người đều, đều cười tớ. Chỉ có cậu, cậu rất tốt với tớ!!”

“Ừ, tớ đối với cậu rất tốt, bộ dáng cậu khi nói chuyện cũng rất đáng yêu.” Em trai A vừa lòng buông tay. “Đi thôi, chúng ta đêm nay đi ăn đại tiệc.”

Em trai B vui vẻ, một tay xách theo túi lớn, một tay giữ chặt tay hấn.

32. Chương 32: Vợ Chỉ Dùng Để Sủng

Cha con Tô Siêu Mĩ đưa Mục Nhiên đến một nhà hàng rất sang trọng, vì vậy Mục bảo bảo có chút khắn trương, chỉ ngồi bên cạnh bàn ôm chén trà uống, cũng không dám nói chuyện.

“Không sao đâu, tớ cũng không biết bọn họ.” Tô Siêu Mĩ nhỏ giọng an ủi, lại múc canh cho cậu. “Ăn gì đi chứ!”

“Tớ muốn đi toilet.” Mục Nhiên căng thẳng.

“Tớ đưa cậu đi!” Nhà hàng rất lớn, Tô Siêu Mĩ sợ cậu tìm không thấy, vì thế xung phong nhận việc.

Hai người đẩy cửa toilet ra, bên trong đang có người đi đến. Sau khi đổi mặt, cả ba đều sững sốt.

“Sao em lại đến đây?” Lương Viễn Triết cảm thấy ngoài ý muốn.

“Em...” Mục Nhiên trong lòng âm thầm kêu khổ, sao lại trùng hợp như vậy.

“Tôi rủ cậu ấy đến đây ăn gì đó!” Thấy Mục Nhiên lấp bắp, Tô Siêu Mĩ chủ động giải thích.

“Cậu rủ cậu ấy?” Lương thiếu gia nghe vậy có chút nổi giận.

“Là thế này, chúng tôi gặp nhau ở trạm xe, dù sao Mục Nhiên cũng chỉ có một mình, nên tôi rủ cậu ấy đến đây.” Tô Siêu Mĩ bị ánh mắt hằn hù dọa, trong lòng run sợ giải thích.

Lương Viễn Triết như thiêu như đốt bên cạnh, rõ ràng là vợ của lão tử, vì sao phải cùng đi ăn cơm với cậu?

“Tớ tớ tớ... tớ đi trước!” Tô Siêu Mĩ thực không trượng nghĩa, xoay người cắn răng bỏ chạy. Dù sao Lương Viễn Triết luôn luôn đối xử tốt với Mục Nhiên, khẳng định sẽ không khi dễ cậu ấy!

Trong toilet rất im lặng, Mục Nhiên có điểm bất đắc dĩ. “Anh giận sao?”

Lương Viễn Triết buồn bực, lại cảm thấy bản thân hơi có chút đuối lý, cũng không có cách nào phát hoạ được, vì vậy ôm Mục Nhiên đè lên bồn rửa tay, đổ ập người xuống hôn, để thông suốt rồi nói sau.

Mục Nhiên bị hoảng sợ, nhanh chóng vươn tay đẩy hắn ra. Tại sao muốn phát tình liền phát tình được. Cửa toilet không có khoá, bị người khác nhìn thấy thì làm sao bây giờ?

“Hôn cũng không cho anh hôn hử?” Lương Viễn Triết táo bạo.

“Anh không nói đạo lý!” Mục Nhiên tức giận.

“Anh chính là không nói đạo lý, như thế nào?” Lương Viễn Triết thực bá đạo.

Mục Nhiên bị chọc nổi nộ cười, nhắc chân muốn đá hắn.

“Nếu không anh mang em ra ngoài ăn?” Nhìn thấy Mục Nhiên cười, Lương Viễn Triết một chút hoạ cũng không còn.

“Đương nhiên không cần, nếu dĩ chú biết, chắc chắn sẽ tức giận.” Mục Nhiên rửa tay. “Em tự về nhà là được rồi, anh cũng trở về đi.”

“... Vậy thì, đi tìm cái tên Tô Siêu Mĩ đi.” Lương Viễn Triết ghen khuất, nhưng cũng không thể để cậu một mình thui thủi về nhà. “Cơm nước xong thì nhắn tin cho anh, anh sẽ xem thử có đưa em về nhà được không, nha?”

“Ừ, em đi trước.” Mục Nhiên nhón chân lên hôn hắn một cái.

Lương Viễn Triết sững sốt, đợi đến lúc phản ứng được, Mục Nhiên đã rời khỏi rồi. Trên môi chỉ còn sót lại xúc cảm ẩm ướt, vì vậy tâm tình Lương thiếu gia liền vui sướng mệnh mệnh bất ngát. Tâm can nhà mình thật đáng yêu!

“Wow, tớ còn nghĩ cậu ta sẽ bắt cóc cậu đi!” Nhìn thấy Mục Nhiên trở về, Tô Siêu Mĩ có chút ngoài ý muốn.

“Cậu vừa rồi sao lại bỏ tớ mà chạy?” Mục Nhiên thăm oán, “Không trượng nghĩa!”

“Hắc hắc hắc, cậu ta dữ lắm.” Tô Siêu Mĩ tự biết đuối lý, giúp cậu bóc vỏ tôm, thuận tiện nói sang chuyện khác. “Cậu muốn thi vào trường nào?”

“Đại học B, cậu thì sao?”

“Tớ cũng vậy!” Tô Siêu Mĩ cười tủm tỉm. “Chúng ta vẫn học cùng nhau, nếu có thể cùng học một ngành thì thật tốt.”

Mục Nhiên thực rồi rầm ăn tôm đã bóc vỏ, thăm nghĩ nếu Lương Viễn Triết nghe được tin tức này, không biết có lại xù lông không.

Cơm nước xong, Mục Nhiên cự tuyệt lời mời của Tô Siêu Mĩ, một mình ngồi trong nhà sách gần đó, vừa đọc sách vừa uống nước trái cây.

“Nhiên Nhiên, em ở đâu?” Lương Viễn Triết gọi điện thoại đến.

“Đối diện nhà hàng, anh ra ngoài được không?” Mục Nhiên hỏi.

“Không thành vấn đề, chờ anh năm phút.” Lương Viễn Triết dứt điện thoại, một lát sau liền thở hổn hển chạy tới.

“Chú dì không giận sao?” Mục Nhiên có điểm lo lắng.

“Bọn họ còn đang uống rượu. Anh nói đi hát kara với bạn học, bọn họ cũng chẳng nói gì.”

“Chúng ta đi đâu đây?” Mục Nhiên nhìn đồng hồ treo tường, “Cũng khuya rồi.”

“Chúng ta... về nhà em?” Lương Viễn Triết tâm địa xấu xa, vươn tay xoa bóp thắt lưng cậu.

Khuôn mặt Mục Nhiên trong nháy mắt ửng hồng, nhưng mà cũng không phản đối.

Ngoan như vậy? Lương thiếu gia mừng rỡ, nội tâm meo meo kêu.

Hai người vừa vào cửa, Mục Nhiên đã bị đè lên tường, rồi trong nháy mắt, môi đã bị hung hăng ngăn chặn.

Nụ hôn này vừa kéo dài vừa cuồng loạn nóng bỏng, hai người dây dưa đến tận phòng tắm. Trong không gian ẩm ướt, Lương Viễn Triết lung tung kéo quần áo hai người. Hắn tùy tay lấy một ít sữa tắm, hơi vội vàng mở rộng huyện khẩu nhỏ hẹp kia. Dục vọng đã sớm kêu gào muốn bùng nổ, nếu không phải người trong lòng này quá mức quan trọng, sợ rằng Lương thiếu gia hắn đã sớm liều lĩnh, hung hăng tiến vào.

Tuy rằng đây cũng không phải lần đầu tiên của hai người, nhưng thân thể Mục Nhiên vẫn non nớt như trước. Trong nháy mắt bị lửa nóng xỏ xuyên qua, cậu vẫn đau đến nhú máu. Lương Viễn Triết rốt cuộc cũng không thể chú ý nhiều được, chỉ cảm thấy trong huyện khẩu kia vừa nóng bỏng vừa chặt chẽ, mềm mại như tơ gắt gao bao chặt mình lại. Lý trí bị tình dục thiêu đốt hầu như không còn, trong lòng chỉ còn lại nhu cầu bản năng. Va chạm vừa kịch liệt vừa hung ác, mỗi một lần đều dùng hết toàn lực đỉnh vào, khiến cho Mục Nhiên ngay cả đứng cũng không vững.

“Nhẹ... nhẹ một chút... a...” Mục Nhiên không nói được thành câu. Cho tới bây giờ cậu cũng chưa từng nghĩ tới, bản thân mình cứ nhiên sẽ ở trong phòng tắm đèn đuốc sáng trưng, ghé vào bồn rửa tay lạnh như băng mà làm loại chuyện này. Chỗ phía sau bị mạnh mẽ mở ra, phía trước cũng bị hắn tìm mọi cách nhu lỏng. Cảm nhận then thung và hỗn loạn sâu sắc, còn có từng đợt từng đợt khoái cảm không rõ ràng, tụ tập thành một dòng điện lưu, khiến cho chính mình lâm vào điên cuồng, cả ý thức cũng nhanh chóng rời khỏi thân thể.

Không biết qua bao lâu, trải qua vài cái va chạm kịch liệt, cuối cùng, Lương Viễn Triết cũng phóng ra dục vọng tích tụ lâu ngày, bùng nổ cùng với cậu. Mục Nhiên toàn thân co rút mạnh, cùng hắn đạt lên đỉnh.

Sau cao trào, Mục Nhiên có chút thất thần ngẩn ngủ, ghé vào bồn rửa tay hồng học thở dốc. Cảnh này dừng lại trong mắt Lương Viễn Triết, lại trở nên vô cùng dục hoặc.

Thân thể thiếu niên tinh tế mềm dẻo, làn da mỏng manh, bờ mông cánh hoa trắng nõn vì trải qua sự tình vừa rồi nên ửng lên màu hồng nhợt nhạt, như là cây anh đào ngày đông. Ở giữa cặp mông kia là huyết khẩu còn chưa hoàn toàn khép kín, theo hô hấp của cậu mà như ẩn như hiện, chảy ra chất lỏng màu trắng ái muội. Hô hấp của Lương Viễn Triết lại một lần nữa trở nên nặng nề, lung tung giặt khăn tắm bao lấy cậu, ôm cậu đi vào phòng ngủ.

Tách ra lâu như vậy, hắn thật sự muốn rất nhiều, một giây cũng không muốn lãng phí.

Cho đến tận nửa đêm, trận hoan ái này mới vãn tiêu vũ tán. Cổ họng Mục Nhiên có chút khàn khàn, cả động một chút cũng không muốn. Được Lương Viễn Triết miệng đối miệng mà đút, cậu mới miễn cưỡng uống xong nửa ly nước.

“Muốn uống nữa không?” Lương Viễn Triết hỏi.

Mục Nhiên hỗn loạn lắc đầu, nghiêng người cuộn thành một đoàn nho nhỏ.

Nhìn bộ dáng biếng nhác như mèo con của cậu, Lương Viễn Triết thích đến chết. Buông cái ly ra hắn liền tiến vào ổ chăn, vừa ôm vừa hôn không nỡ buông tay. Trong miệng đều là tâm can bảo bối, lời gì buồn nôn cũng nói ra hết.

Mục Nhiên đỏ mặt, cả người đều vùi sâu trong chăn.

Bởi vì nháo một đêm có chút mệt, cho nên đến thẳng trưa hôm sau, Mục Nhiên mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, theo thói quen muốn đuổi người, lại bị người một phen ôm lấy.

“A?” Mục Nhiên dụi dụi mắt, rõ ràng còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh.

“Bảo bối, thắt lưng có đau không?” Lương Viễn Triết kéo tay cậu xuống dưới.

“... Đau.” Mục Nhiên thử giật giật, cảm thấy có chút buồn bực, vì sao mỗi lần làm người bị đau đều là mình?

“Vậy còn nơi này?” Lương Viễn Triết vươn tay sờ xuống dưới.

“Nha!” Mục Nhiên muốn tách ra, lại bị hấn một phen xóc chấn lên, cả người đều lộ ra trong không khí.

Nhìn thân mình trần trụi của tâm can nhà mình, ánh mắt Lương thiếu gia toả sáng, tầm mắt đương nhiên dời xuống ngắm thêm chút nữa.

“Không được nhìn!” Mục Nhiên đỏ mặt ôm chần, lại bị hấn chặn lại, cọ một hai cái. Mục bảo bảo liền cảm giác rõ ràng được, địa phương nào đó của người nào đó đã trở nên nóng bỏng như lửa, cách một tầng vải mỏng manh, cứng rắn đè lên bụng mình.

“Một lần nữa đi?” Lương Viễn Triết cắn vành tai cậu, bàn tay to cũng phủ lên, nắm bắt bờ mông cánh hoa non mềm kia.

“Không muốn, em sẽ chết mất!” Mục Nhiên kịch liệt giãy dụa, không cẩn thận một cái, đầu gối liền đánh thật mạnh vào bộ vị đang tinh thần sáng láng của Lương Viễn Triết.

Lương thiếu gia không hề phòng bị mà kêu thảm thiết một tiếng, đau đến thiếu chút nữa ngất đi.

“Anh không sao chứ?” Mục Nhiên bị dọa nhảy dựng.

Lương Viễn Triết biểu tình thống khổ, nhìn qua hô hấp có vẻ khó khăn.

“Anh anh.... anh đừng làm em sợ!” Mục Nhiên hoảng hốt.

Lương Viễn Triết sắc mặt tái nhợt.

“A?” Mục Nhiên hoang mang lo sợ, còn tưởng rằng hấn thật sự bị thương nghiêm trọng. Cậu liền chạy qua cởi quần hấn, chỉ muốn nhìn một chút rốt cuộc thế nào, hoàn toàn quên chính mình căn bản là không mặc quần áo.

Một màn này thật sự quá quyến rũ, Lương thiếu gia nguyên bản còn muốn giả bộ một chút, bắt đắc dĩ bộ vị nào đó thật không phối hợp, rất nhanh đã gắng gượng đứng lên.

“Anh anh... không phải là sưng lên chứ?” Mục Nhiên căn bản không có biện pháp tưởng tượng, hấn sau khi bị mình dùng đầu gối đánh thật mạnh, còn có thể có loại hưng trí này, cho nên đành phải phán đoán kiểu khác.

Lương Viễn Triết đỏ khốc đỏ cười, kéo tay cậu qua bao lấy dự vọng của mình. “Em cảm thấy sao?”

Trong lòng bàn tay truyền đến nhịp đập dìu dặt thường rõ ràng, Mục Nhiên chậm chạp nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn mắt Lương Viễn Triết, chỉ thấy vẻ mặt cười xấu xa của hấn đang đối diện mình.

Khuôn mặt Mục bảo bảo nháy mắt bị thiêu đốt, người này thật sự rất hạ lưu!

“Nhiên Nhiên, động tay một chút nào!” Lương Viễn Triết hướng dẫn hấn.

“Hừ!” Tay Mục Nhiên dùng một chút lực, néo thật mạnh một phen.

“Đau—” Lương Viễn Triết bất ngờ không kịp phòng, hít một ngụm khí lạnh.

“Sắc lang!” Mục Nhiên lấy gối đầu đập hấn, lại kéo chần qua bao lấy chính mình. “Cách xa em một chút!”

Lương thiếu gia bắt đắc dĩ thở dài, người này thật đúng là... vô cùng thẹn thùng.

Bữa sáng là cháo rau dưa, còn có bánh vùng nướng thơm lừng cùng thịt bò băm. Mục Nhiên ăn đến cái bụng cũng tròn vo, thoả mãn thấu trời.

Lương Viễn Triết thích nhất nhìn bộ dáng Mục Nhiên sau khi ăn no, cả hai mắt đều nheo lại, rất đáng yêu.

“Đúng rồi, tháng sau lớp mình đi du lịch, anh đi không?” Mục Nhiên đột nhiên nhớ tới một việc.

“Em đi thì anh đi.” Lương Viễn Triết đối với loại hoạt động tập thể này một chút hứng thú cũng không có, chẳng qua nếu tâm can nhà mình thích, thì đó lại là chuyện khác.

“Nói sau vậy.” Mục Nhiên dọn bàn. “Dù sao cũng còn nửa tháng, lại không phải vội vàng báo danh.”

Lương Viễn Triết đáp ứng một tiếng, đứng lên muốn giúp cậu thu thập chén bát, lại cảm thấy bụng một trận đau đốn, nhịn không được kêu rên lên.

“Làm gì!” Mục Nhiên thấy hắn đột nhiên cau mày, nghĩ đến hắn lại muốn mưu đồ gây rối, vì thế hung hăng trừng hắn. “Em mới không mắc mưu!”

Lương Viễn Triết vừa bực mình vừa buồn cười, ngồi ở ghế trên nửa ngày, mới chậm rãi duỗi thẳng thắt lưng.

“Thật sự rất đau sao?” Mục Nhiên lại gần, có chút hoài nghi hỏi.

“Nếu đau thật sự, có hôn hôn an ủi không?” Lương thiếu gia theo thói quen đùa giỡn lưu manh.

“Không có!” Mục Nhiên cả một giây cũng không suy xét. “Không đau thì đi rửa chén!”

Lương Viễn Triết nhận mệnh, để cho Mục Nhiên cột dây áo tạp chề caro lên cổ mình, một bên rửa bát một bên thở dài.

Làm sao bây giờ, cậu ấy hình như bị mình làm hư rồi...

33. Chương 33: Đau Bụng Thì Phải Làm Sao?

Tuy rằng cha mẹ Lương đã nửa ngầm đồng ý, hai người vẫn không dám làm càn như trước. Sau khi ăn xong bữa sáng, Mục Nhiên liền thúc giục Lương Viễn Triết mau mau về nhà.

“Buổi tối anh gọi điện cho em.” Lương Viễn Triết ôm bảo bối nhà mình xoa xoa.

Mục Nhiên cười tủm tỉm, nhón lên hôn sườn mặt hắn.

Lương Viễn Triết sau khi về nhà, thấy ba ba của mình đang ở trong phòng khách đọc báo liền cẩn thận lên tiếng chào.

Cha Lương trả lời, cũng không nói thêm cái gì, chỉ là thản nhiên nói lần sau ít đi đêm lại.

“Tiểu Viễn, đến giúp mẹ di chuyển thùng dầu một chút.” Mẹ Lương ở phòng bếp kêu.

“Sao thùng dầu lại lớn vậy ạ?” Lương Viễn Triết vào phòng bếp bị dọa nhảy dựng.

“Bác ở nông thôn ủ bằng quả hạch đào (1), khá thơm.” Mẹ Lương tìm một cái thùng nhỏ hơn, tính toán đổ qua một chút đem tặng bạn bè.

Lương Viễn Triết xắn xắn tay áo, dùng sức bưng thùng dầu lên, phối hợp với mẹ đổ vào thùng nhỏ. Đổ đến một nửa đột nhiên cảm thấy một cơn đau ở xương sườn, tay mềm nhũn hết lực. Thùng dầu lớn rơi mạnh xuống đất, bắn tung toé xung quanh.

“A!” Mẹ Lương hoảng sợ, vừa chà xát dầu trên người vừa định thăm oán, lại nhìn thấy Lương Viễn Triết ôm bụng ngồi xồm trên mặt đất.

“Con làm sao vậy?” Mẹ Lương hoảng sợ.

“Con đau bụng.” Trán Lương Viễn Triết đỏ mồ hôi lạnh.

“Sao vậy? Đau chỗ nào? Tiểu Viễn con đừng dọa mẹ.” Mẹ Lương chân tay luống cuống, nhanh chóng bảo chồng mình gọi bác sĩ đến.

Trong khu nhà có phòng khám riêng, bác sĩ sau khi kiểm tra một chút, bảo là viêm ruột thừa cấp tính, phải lập tức vào viện trị liệu.

Lương Viễn Triết đau quần quai, thậm chí còn lên cơn sốt, mặt mày nhú chặt lại. Mẹ Lương đau lòng vô cùng, con trai bảo bối của mình vẫn luôn khỏe mạnh, chưa từng nhìn thấy sắc mặt của nó trắng bệch thành như vậy.

Xe cứu thương trực tiếp đưa người đến bệnh viện, Lương Viễn Triết đại khái là đau đến ngất xỉu, chỉ biết ngủ li bì, khi tỉnh lại đã là đêm khuya.

“Tiểu Viễn.” Mẹ Lương vẫn canh giữ ở bên cạnh, khi thấy hắn tỉnh lại, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

“Mẹ.” Lương Viễn Triết cổ họng khàn khàn, miệng cũng có chút khô nứt.

“Ngoan, không sao, là viêm ruột thừa cấp tính. Bác sĩ nói cũng không phải bệnh nghiêm trọng gì, tiêm thuốc vài ngày sẽ tốt.” Mẹ Lương dùng tay thử độ ấm trên trán hắn. “Muốn ngồi dậy một lúc không?”

“Con không sao, mẹ về nhà nghỉ ngơi đi.” Lương Viễn Triết chống tay ngồi dậy.

“Không sao, mẹ đã ngủ trên ghế sofa một chút rồi.” Mẹ Lương giúp hắn chỉnh áo ngủ. “Cha con sợ buổi tối con tỉnh lại sẽ buồn chán, đã về nhà lấy máy tính và PSP cho con rồi.”

“Không cần, để cha—”

Hai chữ “nghỉ ngơi” còn chưa nói xong, cửa phòng bệnh đã bị người đẩy ra. Cha Lương mang theo một túi đồ lớn, nhẹ chân nhẹ tay tiến vào, thấy Lương Viễn Triết đã tỉnh mới hành động bình thường trở lại.

“Anh mang gì đến đó?” Mẹ Lương nhìn mấy túi đồ lớn, có chút ngoài ý muốn hỏi.

“Hoa quả, còn có súp.” Cha Lương đưa một quả táo ra. “Con trai ăn không?”

“Ăn cái gì mà ăn!” Mẹ Lương dở khóc dở cười. “Tiểu Viễn bị viêm ruột thừa, cả nước cũng không thể uống, lúc bác sĩ nói chuyện anh có lắng nghe không hả?”

“Vậy hả?” Cha Lương ngoài ý muốn, lại có chút buồn bực. “Anh còn mua nhiều như vậy, đi một vòng lớn mới tìm được quán bán súp.”

Mũi Lương Viễn Triết chưa xót, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn để cha mẹ nhìn thấy hốc mắt đỏ bừng của mình.

Mẹ Lương thăm oán nhìn ông chồng nhà mình, liếc mắt một cái – Thấy chưa, chọc con trai khóc rồi!

Cha Lương làm mặt vô tội, ngồi ở trên sofa ăn súp.

“Ra ngoài ăn!” Mẹ Lương nhướn mi thật hung dữ, bảo bối đang đói bụng không thể ăn cơm, anh còn ngồi ở trước mặt nó ăn súp!

Cha Lương đang ăn một ngụm canh mà gần sặc, sao lại có một bà vợ hung tàn như vậy, hơn nửa đêm bắt chồng ra ngoài hành lang ngồi ăn!

“Cha, mẹ, con xin lỗi!” Lương Viễn Triết đột nhiên mở miệng nói rất nhỏ.

“... Hả?” Mẹ Lương sững sốt. “Viêm ruột thừa cũng không phải là con cố ý mà, có gì phải xin lỗi.”

Lương Viễn Triết môi giật giật, vẫn là không nói nữa, cúi đầu không dám nhìn cha mẹ, trong lòng cũng vô cùng áy náy, nhẹ nhàng chua xót.

Cha mẹ thương yêu mình bao nhiêu, trong lòng hắn thật sự rất rõ ràng, nhưng chính mình biết rõ bọn họ sẽ thất vọng, lại vẫn cố ý đưa Mục Nhiên về nhà, bắt buộc bọn họ chấp nhận sự thật này. Minh như vậy, thật đúng là không hiểu thuận một chút nào.

Nhìn ánh mắt né tránh của hắn, mẹ Lương hiểu được, khe khẽ thở dài.

“Mẹ—”

“Đừng nói nữa.” Mẹ Lương ngắt lời cậu. “Ngoan, dưỡng bệnh cho tốt đã.”

Lương Viễn Triết rầu rĩ gật đầu, không có mở miệng nữa.

Bình minh hôm sau, bác sĩ lại đến kiểm tra một chút, bảo rằng bệnh viêm ruột thừa cũng không phải quá nghiêm trọng, cho nên không cần thiết phải mổ, chỉ cần tiêm thuốc vài ngày, giảm sốt là có thể xuất viện.

Cha Lương nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, bởi vì công ty còn có việc cho nên ông không ở lại phòng bệnh được lâu, rửa mặt xong liền rời khỏi.

Mẹ Lương muốn ngủ trên sofa một chút, lại nghe có người gõ cửa.

“Đại, đại, đại ca, anh anh anh anh anh...” Em trai B dẫn đầu vọt vào phòng bệnh, gương mặt vô cùng lo lắng, càng lo lắng càng nói lắp, nửa ngày anh anh anh anh anh cũng không nói tiếp được câu sau. Lương thiếu gia nghe mà suýt đau tim.

“Ai nha cậu câm miệng! Tớ đến đây!” Em trai A đi vào đứng bên cạnh. “Đại ca, anh không sao chứ?”

“Tôi không sao, mấy cậu sao lại đến đây?” Lương Viễn Triết có chút ngoài ý muốn.

“Cha nuôi nói với bọn em.” Em trai A ngồi ở bên giường, hớn hở chào mẹ Lương. “Mẹ nuôi khoẻ ạ.”

“Dạ, mẹ nuôi khoẻ!” Em trai B cũng ngốc hồ hồ kêu theo.

“Ngốc quá, cậu phải gọi là dì!” Em trai A xoa đầu cậu.

Em trai B bĩu môi, sờ sờ đầu không nói.

“Không sao không sao, cứ gọi là mẹ nuôi. Con xem cái mặt bánh bao trơn mềm của cậu bé này này.” Mẹ Lương xoa xoa mặt cậu, thích thật, ngoan chết.

“Mẹ nuôi.” Hiếm khi em trai B không nói lắp, cười tủm tỉm nói một câu, trên khuôn mặt còn hiện hai cái lúm đồng tiền nhỏ.

Mẹ Lương ôm tim, thu xếp muốn mời con trai mới ăn cơm.

“Không cần đâu mẹ nuôi, trước khi đến bọn con đã ăn rồi.” Em trai A cự tuyệt.

“Không, chưa ăn !” Em trai B lắc đầu.

“Chưa ăn cái đầu cậu! Một tô mì lớn vừa rồi là do cún ăn hả?!” Em trai A trừng mắt. “Còn thêm hai quả trứng nữa! Hai quả!”

“Không không, tối, cơm tối chưa ăn...” Em trai B rõ ràng không đủ sức thuyết phục.

“Cậu câm miệng lại!” Em trai A dở khóc dở cười. “Một giờ chiều mà cậu ăn tối hả??”

Em trai B thực ủy khuất, ngón tay cong cong chỉ chỉ – Thật vất vả mới tìm được cơ hội được làm thân thích với đại ca, không muốn bỏ qua mà...

“... Đáng yêu quá đi!” Em trai A trạc trạc gương mặt cậu. “Được rồi, thua cậu rồi, đi ăn cơm với mẹ nuôi đi.”

Em trai B trong nháy mắt mắt sáng long lanh, hắc hắc cười, đi theo phía sau mẹ nuôi mới nhận, rời khỏi cửa đi ăn tiệc lớn!

“Cậu ta thật là...” Lương Viễn Triết bó tay.

“Đúng rồi, em đem chuyện anh bị bệnh nói cho chị dâu rồi.” Em trai A vừa cắn táo vừa nói.

“Cái gì?” Lương Viễn Triết đau đầu. “Cậu nói cho cậu ấy làm gì?”

“... Không nhận được.” Em trai A vẽ mặt vô tội.

“Đưa đi động tội mượn!” Lương Viễn Triết không nói gì, chính mình vốn sợ Mục Nhiên lo lắng, còn đang lo tìm cớ, muốn nói mình đi du lịch linh tinh, không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị mật báo rồi!

Điện thoại gọi qua, di động cậu tắt máy, Lương Viễn Triết càng ghen khuất, nâng tay đánh một cú.

Em trai A kêu thảm thiết một tiếng rồi che ngực. “Sao lại đánh lên em!!”

“Đến địa chỉ này tìm cậu ấy, bảo rằng anh không sao rồi!” Lương Viễn Triết rít gào, đồ lắm miệng!

Trong lòng em trai A bi phần vô hạn, cầm giấy ghi địa chỉ rời khỏi cửa.

Mà trong nhà ăn cách bệnh viện không xa, mẹ Lương sau khi mua đồ ăn xong mới phát hiện không mang theo di động, lại sợ bên bác sĩ có chuyện gì gấp, vì vậy liền quay trở lại lấy. Mới vừa vào đến đại sảnh liền sững sốt, nhìn thấy ở bên dưới cầu thang, Mục Nhiên đang do do dự dự bồi hồi.

Mẹ Lương chưa chuẩn bị phải đối mặt với cậu thế nào cho tốt, bởi vậy không tự giác bước chậm lại, không muốn đối mặt với cậu.

Tờ giấy viết địa chỉ trong lòng bàn tay Mục Nhiên thấm đẫm mồ hôi, chữ viết đều đã mờ nhoè, nhưng vẫn không có dũng khí lên lầu.

Lương Viễn Triết không nói với mình, hẳn lại sinh bệnh nhất định sẽ có cha mẹ bên cạnh. Nếu nhìn thấy mình, không chừng bọn họ lại xảy ra tranh cãi.

Người thân thương nhất của mình nằm bệnh viện, mình ngay cả tư cách liếc mắt một cái cũng không có, Mục Nhiên trong lòng ủy khuất, ngồi ở ghế khóc đến doạ người.

Bệnh viện người đến người đi, sinh ly tử biệt là điều bình thường. Cho nên người xung quanh nhìn thấy Mục Nhiên khóc, nhiều nhất cũng chỉ là một ánh mắt đồng tình, nhưng không một ai đến an ủi.

Mục Nhiên khóc chặt vật, bởi vì sốt ruột chạy đến, trên người cả chiếc khăn tay cũng không có, dùng tay áo lung tung xoa xoa, bỗng nhiên trước mắt có người đưa ra bạch giấy.

“Cám ơn.” Mục Nhiên khóc ho khan, tiếp nhận khăn giấy rồi ngẩng đầu, có chút giật mình.

Mẹ Lương nhìn cậu bé trước mắt khóc thành con mèo nhỏ, khẽ thở dài một cái.

“Chào đi.” Mục Nhiên đứng lên, chân tay có chút luống cuống. “Con, con lập tức rời đi.”

“... Có thể tâm sự với con được không?” Mẹ Lương hỏi.

“Con?” Mục Nhiên sững sốt.

Mẹ Lương gật đầu.

“... Dạ.” Mục Nhiên đáp ứng.

Lúc hai người trở lại nhà ăn, em trai B đã nằm ngủ trên bàn. Thời điểm cậu ta ăn no, không tự giác sẽ rất buồn ngủ!

Mẹ Lương bật cười, hỏi nhà ăn một tấm khăn, nhẹ nhàng đắp lên người cậu.

“Ăn cơm chưa?” Mẹ Lương hỏi Mục Nhiên.

Mục Nhiên thành thành thật thật lắc đầu.

Mẹ Lương gọi phục vụ đến, gọi cho cậu một vài món ăn.

“Cám ơn đi.” Mục Nhiên khấn trương, cơ hồ sắp nói năng lộn xộn.

“Đừng sợ, dì không nói con cái gì đâu!” Mẹ Lương đưa cậu bát canh. “Dì chỉ muốn hỏi con, vì sao lại muốn ở cùng một chỗ với Tiểu Viễn. Dì nghe giáo viên nói con luôn nghe lời lại hiểu chuyện, hẳn không phải là trẻ con thích hồ nháo.”

“Con không có hồ nháo.” Giọng Mục Nhiên rất nhỏ, nhưng một chút do dự cũng không có.

“Nhưng các con đều là con trai.” Mẹ Lương nhìn cậu.

“...” Mũi Mục Nhiên có chút cay cay, đây là chuyện mà bản thân mình vĩnh viễn cũng không thay đổi được.

“Cha mẹ con biết không?” Mẹ Lương không có hỏi tiếp vấn đề khiến cậu khó xử.

“Không biết.” Mục Nhiên lắc đầu. “Cha mẹ con đã ly hôn từ lâu. Mẹ của con đã có gia đình mới, con hiện tại ở một mình.”

“Cha con đâu?” Mẹ Lương hỏi.

Mục Nhiên lắc đầu, hốc mắt phiem hồng.

Mẹ Lương hiểu rõ, trong lòng thở dài. Bản thân mình trước đây cũng nghe được ít chuyện từ giáo viên, không ai không nói Mục Nhiên vừa ngoan ngoãn vừa nghe lời, lại hiểu chuyện khiến người ta không cần lo lắng. Cậu con trai như vậy, nếu không phải vì chuyện này, bản thân mình hẳn cũng sẽ thích lắm.

“Ăn cái gì đi.” Mẹ Lương không đành lòng khiến cậu khó xử, giúp cậu gấp miếng sườn.

Mục Nhiên cúi đầu mở miệng ăn, nước mắt tí tách rơi lên bàn.

Bên bàn kia, em trai B ngủ vù vù, nghe mùi cơm lại chảy nước miếng.

34. Chương 34: Xuất Viện

Ăn cơm xong, Mục Nhiên liền tự giác cáo từ, lại bị mẹ Lương gọi lại.

“Nếu đã đến đây rồi, thì đi xem nó đi.” Mẹ Lương mềm lòng. “Tiểu Viễn ở phòng 0312.”

“... Cảm ơn dì.” Mục Nhiên đầu tiên là sưng sốt, sau đó là vạn phần kính hỉ.

Một đường chạy đến cửa phòng bệnh, Mục Nhiên lấy lại bình tĩnh, vươn tay đẩy cửa ra.

“Nhiên Nhiên?” Lương Viễn Triết vốn đang nằm trên giường đọc sách, nhìn thấy Mục Nhiên tiến vào có chút giật mình. “Sao em lại đến đây?”

“Em gặp dì dưới lầu, dì để em lên đây gặp anh.” Mũi Mục Nhiên chưa xót, đi đến ngồi ở bên giường.

“Vừa rồi em khóc hả?” Nhìn đôi mắt đỏ bừng của cậu, Lương Viễn Triết nhíu mày. “Có phải mẹ anh đã nói gì không?”

“Không có đâu.” Mục Nhiên lắc đầu. “Dì đối với em tốt lắm.”

“Đối với em tốt mà còn khóc.” Lương Viễn Triết nhẹ nhàng thở ra. “Đồ ngốc.”

“Còn đau phải không?” Mục Nhiên cách đồng phục bệnh nhân xoa xoa bụng hần.

“Một chút, nhưng mà không sao đâu.” Lương Viễn Triết cười có chút tái nhợt, vốn tối hôm qua không ngủ ngon, lại không thể ăn được gì, cả người đều thực mệt mỏi.

“Anh muốn nghỉ ngơi không?” Mục Nhiên hỏi hần.

Lương Viễn Triết lắc đầu, vươn tay ôm chầm cậu. “Ngoan, cho anh ôm em một lát.”

Bên tai truyền đến tiếng tim đập quen thuộc, Mục Nhiên ôm lấy thất lưng hần, ngoan ngoãn như mèo con.

Mục Nhiên càng nghe lời, trong lòng Lương Viễn Triết lại càng khổ sở, hai tay cũng càng siết chặt, hận không thể đem cậu khảm vào tận xương.

Thật sự không phải cố ý muốn cho cha mẹ khổ sở thất vọng, nhưng người trong lòng này, mình đã yêu thương như yêu chính bản thân mình, làm sao có thể rời khỏi được?

Mục Nhiên bị hần ôm có chút đau, nhưng vẫn không tránh ra, ngược lại càng gần sát hơn.

Nắng chiều rơi vào phòng bệnh, ấm áp bao lấy cả hai người.

Mà cùng lúc đó, trong vườn hoa nhỏ ở bệnh viện, em trai B đang hết sức chuyên chú cắn một quả táo lớn.

Mẹ Lương ngồi bên cạnh cậu, có chút dăm chiêu xuất thần.

“Mẹ nuôi.” Em trai B ăn táo xong, lắc lắc tay trước mặt bà. “Chúng ta trở về đi!”

Mẹ Lương hoàn hồn, khẽ thở dài một cái.

“Mẹ nuôi?” Em trai B nghiêng đầu nhìn bà.

“Nếu con thấy nhàm chán, không cần ở cùng mẹ đâu.” Mẹ Lương giúp cậu chỉnh áo. “Đi chơi đi, mẹ ở đây phơi nắng chút.”

“Con, con cũng phơi nắng, phơi nắng!” Em trai B ngồi bên người mẹ Lương, cười tủm tỉm.

Đợi cho em trai A đầu đầy mồ hôi gấp gấp trở về, liếc mắt một cái liền nhìn thấy tiểu ngốc nghếch nhà mình ở trong vườn hoa, bày ra vẻ mặt nghiêm túc, khoa tay múa chân nói chuyện phiếm với mẹ Lương.

“Mẹ nuôi.” Em trai A có chút ngoài ý muốn chạy tới. “Hai người sao lại ở đây, không trở về phòng bệnh sao?”

“Đang chuẩn bị trở về.” Mẹ Lương đứng lên.

“Mẹ nuôi vừa mới nói muốn phơi nắng, phơi nắng!” Em trai B hiển nhiên nói chuyện phiếm tán gẫu đến hưng phấn, mặt và cổ nhỏ đều ửng đỏ, trên mũi còn có chút mồ hôi.

“Cổ họng đều khàn rồi.” Em trai A bắt đắc dĩ, lấy khăn mặt ra giúp cậu lau mồ hôi. “Đi thôi, dẫn cậu đi mua đồ uống.”

Em trai B vui sướng hài lòng, đi theo hần về hướng siêu thị nhỏ.

“Sao lại cao hứng như vậy?” Em trai A buồn bực.

“Tớ hôm nay, có, có, có giúp đại ca nha!” Em trai B thật tự hào. “Mẹ nuôi hỏi, hỏi tớ cảm thấy chị dâu ra sao, thế nào, tớ liền dùng sức mà khen đó!”

Em trai A bật cười, dùng sức xoa nắn gương mặt bánh bao của cậu.

Mẹ Lương trở lại phòng bệnh, chỉ thấy Lương Viễn Triết đã ngủ rồi. Mục Nhiên đang ngồi ở bên giường, dùng khăn mặt ẩm giúp hần lau mu bàn tay. Tối hôm qua y tá ghim kim tiêm có chút không cẩn thận, làm cho mu bàn tay hần đầy những vết xanh tím.

Mục Nhiên không chú ý ngoài cửa có người, sau khi giúp hần chườm khăn nóng, theo thói quen nhón chân lên hôn một cái lên đôi môi khô khốc của hần.

Mẹ Lương qua cửa thủy tinh thấy một màn như vậy, trong lòng không thể nói rõ là tư vị gì.

Vài ngày sau, Lương Viễn Triết cơ bản đã khỏi hần, lúc xuất viện cha Lương đến đón hần. Mục Nhiên không dám xuất hiện, đành phải lặng lẽ tránh ở đại sảnh nhìn lén. Cho đến khi chiếc xe màu đen kia rời khỏi tầm mắt, cậu mới buồn bực đi đến bến xe công cộng. Trong tay còn ôm bình giữ nhiệt, bên trong là súp loãng, vốn muốn chuẩn bị cho hần ăn, đáng tiếc không có cơ hội.

Ven đường có một người ăn xin, Mục Nhiên đặt bình giữ nhiệt trước mặt người ta, trong lòng có chút khổ sở.

Bản thân mình đã rất cố gắng, nhưng người nhà của hần, khi nào mới có khả năng tiếp nhận mình đây?

Bởi vì Lương Viễn Triết sinh bệnh, cho nên kỳ nghỉ dài hạn vốn rất được chờ mong này, lại trở nên vô cùng không thú vị.

Kỳ thật không riêng Mục Nhiên nhàm chán, Lương Viễn Triết ở nhà càng nhàm chán hơn. Thật vất vả đợi đến khi kiểm tra bệnh kết thúc, xác định đã không còn việc gì, chuyện thứ nhất cần làm của Lương thiếu gia là chạy đi tìm Mục Nhiên.

“Bảo bối nhi.” Lương Viễn Triết như thổ phỉ vọt vào phòng, ôm Mục Nhiên đè lên giường.

Mục Nhiên kinh hãi không nhẹ, dở khóc dở cười chụp hần. “Chìa khoá còn cắm trên cửa mà.”

“Mặc kệ nó!” Lương Viễn Triết chặn Mục Nhiên lại, hung hăng hôn một cái mới buông ra.

“Anh ăn cơm trưa chưa?” Mục Nhiên chọc chọc mũi hân.

“Ăn một chén cháo nhỏ rồi.” Lương Viễn Triết khịt khịt mũi. “Thơm quá, em nấu gì đó?”

“A! Mì của em.” Được hân nhắc, Mục Nhiên mới nhớ ra trong nồi còn đang nấu này nọ, vì thể chạy nhanh tới phòng bếp.

Mục Nhiên ở một mình cũng lười nấu cơm, cho nên bát mì này vừa có thịt có cá vừa có đồ ăn thêm, nhìn qua rất ngon miệng, hơn nữa còn nồng đậm vị hạt tiêu dầu vừng, bụng Lương Viễn Triết thầm thì kêu.

“Bảo bối, cho anh một miếng.” Lương Viễn Triết ngồi đối diện trên bàn ăn, ánh mắt sáng lên.

“Không cho ăn!” Mục Nhiên như hổ rình mồi nhìn hân. “Bác sĩ nói anh phải ăn nhẹ.”

“Một miếng thôi không sao đâu.” Lương Viễn Triết kéo ghế dựa, ngồi trước mặt cậu.

“Không được, phải ăn nhẹ!” Mục Nhiên bảo vệ bát mì. “Để em đi nấu mì thịt lợn muối dưa chua cho anh.”

“Ai ăn cái kia chứ! Anh không thèm!” Lương Viễn Triết tự giác há mồm, kiên nhẫn dụ dỗ. “Ngoan, chỉ một miếng thôi.”

Nhìn vẻ mặt chấp nhất của hân, Mục Nhiên bất đắc dĩ đành phải gấp một ít cho hân.

“Ngon lắm!” Lương Viễn Triết nhai hai ba cái liền nuốt xuống, chưa hết thèm tặc tặc lưỡi. “Cho anh ăn mì nữa, canh cũng muốn, cho anh cả hai miếng thịt nữa, còn có rau xanh.”

“Anh thật đúng là...” Mục Nhiên bó tay.

Lương thiếu gia sinh bệnh hơn mười ngày, ngày nào cũng chỉ ăn cháo rau vô vị, vị giác trở nên không còn nhạy nữa. Lúc này đột nhiên ăn được gia vị nồng đậm, chỉ cảm thấy được đây mới là nhân sinh mỹ vị! Vì vậy hân trước bữa sau đã thêm năn nỉ, cướp đi hơn nửa bát mì của Mục Nhiên.

“Không phải anh nói chỉ ăn một miếng thôi sao?” Mục Nhiên buồn bực.

“Chỉ một miếng mà.” Lương Viễn Triết nói xạo. “Miếng anh to.”

“Cũng không phải không cho anh ăn, em chỉ sợ anh lại khó chịu.” Mục Nhiên đoạt lấy bát. “Không cho anh ăn nữa, cũng không được lợn xộn nữa, nếu không... Em giúp anh xoa bụng nhé?”

“Được.” Lương thiếu gia mừng rỡ, sao lại có phúc lợi tốt như vậy, không chỉ có đồ ăn ngon, cơm nước xong lại có người xoa bụng nữa!

Tay Mục Nhiên rất mềm, cũng không dám dùng lực quá lớn, ở trên bụng Lương Viễn Triết cọ đến cọ đi, chẳng khác gì với gãi ngứa.

Lương Viễn Triết rít gào trong lòng, này cmn là tán tỉnh đi? Là tán tỉnh đúng không???

“Thoải mái lắm sao?” Mục Nhiên bảo vệ mặt thuần khiết hỏi.

Cmn quả nhiên là tán tỉnh! Lương Viễn Triết nháy mắt lửa bốc lên đầu, trực tiếp đặt người nằm trên sofa.

“Anh làm gì vậy!” Mục Nhiên bị dọa nhảy dựng.

Lương thiếu gia cúi đầu khẽ hôn ở cổ cậu, thứ gì đó dưới thân đã sớm rục rịch.

“...Không được!” Cảm nhận khí quan nóng bỏng giữa hai chân mình, Mục Nhiên mặt đỏ lên, dùng sức đẩy hân ra, muốn ngồi dậy.

“Em không muốn sao?” Lương Viễn Triết ôm lấy cậu từ phía sau.

“... Anh vừa ăn cơm xong, không được lợn xộn!” Tại Mục Nhiên nóng lên.

“Vậy, anh bất động, em động có được không?” Giọng nói Lương Viễn Triết rất ái muội.

“Không, không được!” Mục Nhiên rõ ràng lo lắng cự tuyệt.

Lương Viễn Triết cười khê, trực tiếp đưa người vào phòng ngủ, hai ba giây đã lột sạch đồ, chỉ dẫn cậu chậm rãi ngồi khóa trên người mình.

Mục Nhiên cắn môi dưới, cố gắng để cho bản thân thích ứng lửa nóng phía sau. Đợi đến khi nuốt vào toàn bộ, cả người cậu đã đầy mồ hôi, vì vậy mệt mỏi nằm trên ngực Lương Viễn Triết, có chút ý tứ muốn đầu hàng.

Lương thiếu gia mặc dù có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn duy trì ý xấu, không chỉ hoàn toàn làm ngơ ánh mắt xin giúp đỡ của Mục Nhiên, ngược lại còn vuốt ve thắt lưng trắng nõn tinh tế kia, giọng điệu cũng vô cùng dịu dàng gọi mời.

“Ngoan, tự mình động đi.”

35. Chương 35: Du Lịch Với Lớp

Tư thế này quá mức khó khăn, Mục Nhiên cả phía sau lưng cũng bắt đầu đổ lên, tay đỡ trước lồng ngực hẳn không dám di động. Trong mắt cậu cũng phủ đầy một tầng hơi nước, như một tiểu yêu tinh mê người.

Đôi mắt Lương Viễn Triết dần tối đi, dục vọng trong cơ thể bốc lên, xoay người đặt cậu dưới thân, tách đôi chân mảnh mai kia ra thật rộng, khiến cho chính mình có thể đi vào chỗ sâu nhất. Toàn bộ tình yêu hẳn có đều biến thành động tác nguyên thủy nhất, hận không thể giữ cậu cả đời như vậy, khiến cho nơi ngọt ngào kia, toàn bộ đều lưu lại hơi thở của chính mình.

Mục Nhiên tay vô lực nắm lấy chăn, cảm thấy mình sắp bị buộc đến điên rồi, khoái cảm từng đợt từng đợt ủa lên, cả ngón chân cũng gắt gao cuộn lại. Trong cổ họng tràn ra âm thanh rên rỉ, cho dù không quá mức ngọt ngào, đối với Lương Viễn Triết mà nói, lại không khác gì thuốc kích dục tốt nhất.

“Bảo bối, gọi ông xã, anh muốn nghe.” Lương Viễn Triết ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ.

Mục Nhiên ôm cổ hẳn, đỏ mặt nói ra hai chữ kia, tuy hạnh phúc nhiều lắm nhưng mũi cậu ngược lại có chút chua chua.

Lương Viễn Triết cúi đầu, cẩn thận hôn những giọt nước mắt đang rơi xuống, tràn đầy tiếc thương.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lương Viễn Triết tỉnh lại rất sớm, quay đầu nhìn Mục Nhiên còn đang ngủ, vì thế nghiêng người qua, lưu lại một nụ hôn trên mặt cậu.

Vốn muốn nằm với cậu một lúc, điện thoại lại không thức thời mà vang lên. Mục Nhiên bị âm thanh bén nhọn đánh thức, thực mở mắt to hai mắt.

“Ngoan, anh đi nghe điện thoại.” Lương Viễn Triết xoa xoa đầu cậu, xuống giường vào phòng khách.

Mục Nhiên nằm trong chăn, nhìn đường cong lưng trắng trẻo phía sau lưng hẳn, lỗ tai có chút nóng lên, trong đầu không tự giác hiện ra hình ảnh hai người điên cuồng đêm qua... Mặt càng hồng hơn.

“Là trường học gọi tới.” Lương Viễn Triết trở lại phòng ngủ. “Làm thống kê có bao nhiêu người tham gia chuyến du lịch tốt nghiệp cuối tuần.”

“Anh đi không?” Mục Nhiên hỏi hẳn.

“Đi.” Lương Viễn Triết chui lại vào chăn. “Dù sao cũng không có việc gì, mang em ra ngoài giải sầu.”

“Đi nơi nào vậy?” Mục Nhiên ôm cánh tay hẳn.

“Một làng du lịch ngoại thành, địa điểm thực nhàn chán mà.” Lương Viễn Triết nâng cằm cậu hôn một cái. “Nhưng mà được đi cùng em, đi đâu anh cũng không quan tâm.”

Mục Nhiên được hẳn ôm vào trong ngực, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Một tuần rất nhanh trôi qua, trước chuyến đi lịch một ngày, Lương Viễn Triết tìm cơ rời khỏi nhà trước, trực tiếp kéo hành lý đến nương tựa Mục Nhiên, thuận tiện dẫn cậu đi siêu thị, lung ta lung tung mua một đồng đồ ăn vặt, chuẩn bị để ăn trên xe.

Đương nhiên, thừa dịp vợ mình không chú ý, Lương thiếu gia còn mua mấy hộp đồ xấu xa mà ai ai cũng biết (—”)

Mục Nhiên rất ít có cơ hội du lịch, lần này lại đi cùng Lương Viễn Triết, cho nên dù nơi đến là ngoại ô cũng phấn khởi đến mức cả đêm ngủ không được.

Lương Viễn Triết có chút buồn cười lại có chút đau lòng, vươn tay ôm cậu. “Về sau em muốn đi đâu, anh đều mang em đi cả.”

Bên tai truyền đến giọng nói dịu dàng, lỗ tai Mục Nhiên có chút nóng lên, vùi mặt vào trong lòng hắn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mục Nhiên vẫn theo thói quen ngủ nướng. Lương Viễn Triết sau khi làm xong bữa sáng, nhìn thời gian đã không còn sớm nữa, mới kéo cậu ra khỏi chăn. Mục bảo bảo chưa ngủ tỉnh, vì thế muốn lùì thành đồng nho nhỏ, cầm lấy chăn không buông tay.

Nhìn bộ dáng mơ hồ của cậu, khoé miệng Lương thiếu gia nhếch lên, nói nhỏ bên tai cậu. “Bảo bối, anh giúp em thay quần áo nhé?”

Mục Nhiên “Ừ” một tiếng, ngoan ngoãn vươn tay, mắt vẫn chưa mở ra.

Lương Viễn Triết cười xấu xa, để cho cậu ghé vào trên giường, hai ba cái cởi sạch cậu, sau đó giúp cậu thay một cái quần lót nhỏ in hình hoạt hình đáng yêu – Trong toàn bộ quá trình này, đương nhiên không thể quên nhân cơ hội mà hôn hôn, để lại trên bờ mông mềm mềm mại mại của tâm can nhà mình một chuỗi dấu hôn.

Bởi vì buổi sáng tình yêu của hai người quá mức miên man, cho nên đợi tới khi hai người đến tập hợp, các học sinh đã ngồi hết trên xe, tổng cộng có hai xe buýt, nhưng mỗi xe chỉ còn lại một chỗ ngồi mà thôi.

“Xi...” Mục bảo bảo nháy mắt mắt hững, không muốn ngồi tách ra với hắn.

“Mục Nhiên, đến bên này, tớ có giữ chỗ cho cậu!” Tô Siêu Mĩ ở trên xe nhiệt tình tiếp đón.

Giữ chỗ? Lương thiếu gia đầu bốc hỏa, âm trầm vươn tay chỉ. “Cậu, xuống dưới, qua ngồi xe kia!”

“Vì, vì sao?” Tô Siêu Mĩ lắp bắp.

“Tôi đếm đến ba. Một, hai...” Tô Siêu Mĩ nhìn về phía Mục Nhiên, lại phát hiện bạn bè mình đang nhìn trời, vẻ mặt “Tôi cái gì cũng chưa nghe thấy!”

Cái này rõ ràng là trợ Trụ vi ngược mà! (1) Tô Siêu Mĩ rơi lệ đầy mặt.

Vì vậy trên đường đi kế tiếp, Mục Nhiên ngồi ở trên xe vui vẻ rạo rực, nhìn ra cửa sổ ngắm phong cảnh.

“Ăn không?” Lương Viễn Triết đưa cho cậu túi khoai tây chiên.

“Không ăn, em muốn uống nước.” Mục Nhiên vươn tay sờ soạng trong túi sách Lương Viễn Triết, bỗng nhìn thấy – dịch bôi trơn!

Mục bảo bảo nháy mắt hoá đá, mặt đỏ tai hồng để đồ nọ trở về, vì sao lại có thứ này??

Lương thiếu gia thực xấu hổ sờ mũi, buổi sáng đi vội vàng, chưa kịp để riêng...

Đối với bạn học khác mà nói, chuyến du lịch lần này quả thật là một chuyến du lịch tốt nghiệp tràn ngập tình bạn bè, nhưng đối với Lương thiếu gia mà nói, chuyến đi này tuyệt đối là tuần trăng mật nho nhỏ dành tặng cho tiểu tâm can nhà mình! Cho nên mấy thứ như là đồ bôi trơn này nọ, cho dù bạn rợn cũng nhất định phải mang! Nếu không bảo bối bị thương thì phải làm sao giờ?

Đại khái là khí tức lưu manh của Lương Viễn Triết quá mạnh mẽ, Mục Nhiên vô cớ cảm thấy lạnh cả người, vì vậy yên lặng nghiêng về phía cửa sổ, cách người nào đó càng xa càng tốt.

Điểm đến của hoạt động là một khu nghỉ dưỡng ở làng du lịch, có chút xa nội thành. Lúc đến nơi thì trời đã nhá nhem, sau khi phân chia chìa khoá, sắc trời cũng hoàn toàn tối đen.

“Có mệt không?” Sau khi đến phòng ở sắp xếp hành lý, Lương Viễn Triết hỏi cậu. “Mệt mỗi thì ngủ trước một chút đi.”

Mục Nhiên lắc đầu, vui sướng hài lòng lôi kéo hần đến bể bơi, tham gia hoạt động ngoài trời buổi tối.

Đều là học sinh mười bảy mười tám tuổi, tất nhiên không có Champagne vang đỏ mà uống, nhưng mà lại có đủ các loại bánh ngọt, đồ ăn vặt và đồ uống, hơn nữa lại thêm âm nhạc và thịt nướng ngoài trời, cũng vô cùng náo nhiệt thú vị. Không khí càng ngày càng high, sau một lúc, thậm chí còn có nam sinh thay quần bơi, trực tiếp nhảy ùm vào bể bơi.

“A!” Mục Nhiên cả người bị bắn đầy nước, quay đầu nhìn Lương Viễn Triết, mắt chớp chớp. “Em cũng muốn đi bơi.”

“Khụ khụ...” Lương Viễn Triết bị sặc nước trái cây.

“Em muốn bơi!” Mục Nhiên nóng lòng muốn thử.

“Không được!” Lương Viễn Triết một tiếng cự tuyệt. Thật ra bơi cũng không có vấn đề gì, vấn đề đây là nơi công cộng, mọi người cùng tắm một chỗ, bờ mông bảo bối đầy dầu hân lộ ra thì phải làm sao giờ?!

“Vì sao chứ?” Mục Nhiên không chút nào cảm kích, vẫn rất muốn xuống nước chơi.

“Không được là không được.” Lương Viễn Triết đưa một quả sơ ri cho cậu. “Ngoan, nghe lời!”

Mục bảo bảo thực thất vọng, thật sự rất muốn đi mà...

Lương thiếu gia tự biết đuối lý, vì thế chạy đến lò nướng gấp thịt bò, có ý đồ lợi dụng thức ăn ngon dỗi đi lực chú ý của cậu.

Mục Nhiên ngồi ở bên bể bơi đợi đã lâu, cũng không thấy Lương Viễn Triết trở về, vì vậy muốn chạy đi tìm hần, lại không đề phòng bị người đánh trộm, cả người đầy nước, toàn thân ướt sũng dính dáp.

Người dưới bể bơi đánh lén cười lẩn, còn nháo lên gọi Mục Nhiên mau xuống dưới! Mục bảo bảo lau nước trên mặt, nghĩ rằng dù sao toàn thân đều đã ướt đầm, có ướt thêm nữa cũng không sao, vì vậy mới chuẩn bị đi thay quần bơi. Đột nhiên cách đó không xa lại vang lên một tiếng rống: “Mục Nhiên, em đang làm gì đó?”

Lương Viễn Triết bình thường đều gọi Mục Nhiên là bảo bối, đây là lần đầu tiên gọi tên họ đầy đủ, vì thế Mục Nhiên khẩn trương một cái liền trượt chân, cả người chìm vào bể bơi

“A!” Lương thiếu gia sợ hãi chạy nhanh tới, cùng bạn học ba chân bốn cẳng kéo Mục Nhiên lên bờ.

“Khụ khụ, khụ, làm em sợ muốn chết...” Mục Nhiên thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là hơi hoảng sợ, còn bị sặc một chút.

“Đi tắm rửa đi, quần áo ướt hết rồi.” Tô Siêu Mĩ tốt bụng đề nghị, kết quả thành công đổi lấy một ánh mắt xem thường của Lương Viễn Triết.

Mục Nhiên đứng lên, toàn thân ướt sũng.

“Chúng ta... về phòng tắm rửa.” Lương Viễn Triết lôi kéo cậu đi.

“Vì sao phải về phòng?” Mục Nhiên bị túm thất tha thất thểu, thực buồn bực hỏi. Phòng ở cách nơi này khá xa, rõ ràng bên cạnh bể bơi có phòng tắm, vì sao lại không cho mình đi?

Lương Viễn Triết làm bộ không nghe thấy, chính là không thể ở trước mặt bạn học nói, bởi vì mông em có dấu hân của anh, cho nên không thể cho người khác xem!

Thật vất vả trở lại phòng ở, Mục Nhiên đã lạnh đến run run, khi bị Lương Viễn Triết ôm vào bể nước ấm, mới không cần rùng rợn nữa.

“Hắt xì!” Mục Nhiên hắt xì, ánh mắt sâu kín nhìn về phía Lương Viễn Triết.

“Không có việc gì không có việc gì, có người nhớ em thôi!” Lương thiếu gia dỗ.

“Hắt xì hắt xì!” Hai cái.

“À... Có người nhớ em hai lần!”

“Hắt xì hắt xì hắt xì...” Thật nhiều cái!

“... Bảo bối ơi anh sai rồi được không?” Tim không ra được lý do nữa, Lương Viễn Triết đành phải nhận thua giải thích.

Mục Nhiên dở khóc dở cười, “Sao lại không để em tắm rửa ở phòng tắm công cộng.”

Lương Viễn Triết nhếch khoé miệng, bàn tay to lớn tách hai chân cậu ra.

Phía trong cặp đùi trắng nõn, có ba bốn dấu hôn loang lổ, liếc mắt một cái có thể đoán được là cái gì.

Mục Nhiên mặt đỏ lên, không nói nữa.

“Nơi này cũng có nè.” Lương Viễn Triết ôm cậu, dọc theo thắt lưng mảnh mai vuốt ve xuống phía dưới, sau đó không có ý tốt mà xoa xoa.

Toàn thân Mục Nhiên đều bắt đầu nóng lên, đem mặt vùi vào trong lòng hắn, giả chết.

Làng du lịch thực an tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng ve sầu và ếch tốt đẹp kêu, cả không khí đều tràn đầy mùi hương ngọt ngào.

Sau nửa đêm, trận hoan ái rốt cuộc cũng chấm dứt, Mục Nhiên hai má ửng hồng, sức lực động một ngón tay cũng không có.

“Nhiên Nhiên, sau khi tốt nghiệp đại học, chúng ta kết hôn đi.” Lương Viễn Triết giúp cậu mát xa thắt lưng, đột nhiên thốt ra một câu.

“Hử?” Mục Nhiên có chút ngoài ý muốn, sao lại đột nhiên nói chuyện này.

“Cha mẹ anh dường như không còn quá mức phản đối nữa.” Lương Viễn Triết ôm chầm cậu. “Anh biết thời gian này em đã chịu rất nhiều ủy khuất... Có thể cố gắng nhẫn nại nữa được không? Một ngày nào đó, bọn họ sẽ thích em.”

Mũi Mục Nhiên mỗi nhử, dùng sức gập đầu.

“Chờ sau khi chúng ta kết hôn, anh sẽ mang em đi du lịch thế giới.” Lương Viễn Triết hỏi, “Bảo bối, nói cho anh biết, em muốn đến nơi nào nhất?”

“Đi đâu cũng được.” Mục Nhiên ôm chặt hắn, thanh âm trầm thấp gần như nỉ non. “Chỉ cần ở cùng một chỗ với anh, đi nơi nào cũng được.”

Lời tâm tình thực ngại ngùng, dừng bên tai Lương Viễn Triết lại như là dòng nước mát lạnh buổi trưa hè, ngọt ngào lại ấm áp.

Chú Thích:

(1) Trợ Trụ vì ngược: nghĩa là giúp vua Trụ làm những điều tàn ác, bạo ngược. Ân Trụ Vương, vị vua cuối cùng của nhà Thương (Trung Hoa), vốn là một hôn quân vô đạo.(Câu này ở đây có nghĩa là thấy người làm sai không khuyên răn ngược lại còn dung túng hòa theo.

Chú thích mượn từ nhà bạn Nguyệt Hạ

36. Chương 36: Trượt Cỏ

Hôm sau, mới sáng sớm hai người đã bị morning call ở khách sạn đánh thức, Mục Nhiên rối rắm bắt lấy góc chăn, mắt buồn ngủ mông lung nhìn Lương Viễn Triết.

Hoàn toàn không tỉnh ngủ...

“Nếu không chúng ta đừng đi nữa?” Lương Viễn Triết xoa xoa đầu cậu. “Em cứ ngủ đi.”

“... Nhưng em muốn lên núi.” Mục Nhiên do dự.

“Vậy rời giường thôi.” Lương Viễn Triết kéo cậu ra khỏi chăn. “Nếu không sẽ trễ mất.”

Mục Nhiên thu người thành một đoàn nho nhỏ, vừa vặn để Lương Viễn Triết có thể ôm cả người cậu vào trong ngực, cảm thấy rất thoải mái, vì vậy cũng không chịu mở mắt tỉnh.

Lương Viễn Triết bật cười, trực tiếp ôm cậu đi rửa mặt. Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Mục Nhiên rất cục tính táo hơn, vì thế vui sướng hài lòng thay quần áo, chuẩn bị xuống lầu ăn sáng.

“Bảo bối, chờ anh với.” Lương Viễn Triết một bên đánh răng một bên kêu.

“Anh chậm quá nha.” Mục Nhiên thầm oán.

Lương Viễn Triết muốn phun ngụm máu tươi vào trong bồn, vừa rồi cũng không biết ai là heo con, cả rửa mặt cũng không chịu tự mình rửa.

Sửa soạn xong hai người liền xuống lầu, các học sinh khác đều đã ăn xong bữa sáng, vì thế Mục Nhiên bảo lại dùng một loại biểu tình “hoàn toàn là vì anh chậm chạp nên chúng ta mới muộn đó” nhìn Lương Viễn Triết, ánh mắt vô tội.

“... Anh sai rồi được chưa?” Lương Viễn Triết vẻ mặt huyết lệ, vội vàng mua bánh mì và sữa hộp cho cậu ăn trên đường.

Tuy rằng là thời tiết giữa hè, nhưng mọi người xuất phát rất sớm, bởi vậy cũng không cảm thấy nóng. Mục Nhiên cầm bánh mì cắn một chút, lại đoạt lấy sữa của Lương Viễn Triết uống mấy ngụm, rất nhanh liền rơi xuống đội ngũ sau cùng.

“Nhanh lên nào, bằng không lát nữa mặt trời lên cao, trên đường sẽ rất nóng.” Lương Viễn Triết vỗ vỗ đầu cậu.

“Mệt lắm, em không đi nổi.” Mục Nhiên bình thường ít khi rèn luyện, lại ngủ không đủ giấc, đi hai ba bước đã bắt đầu mỏi chân.

“...” Lương Viễn Triết vừa bực mình vừa buồn cười, biết ngay là sẽ vậy mà!

“Chúng ta nghỉ ngơi một lúc nhé?” Mục Nhiên có hứng thú với một khối đá to bên đường, nhìn qua ngồi có vẻ khá thoải mái...

Mới đi nửa tiếng đã nghỉ ngơi? Lương Viễn Triết thở dài, đưa túi xách cho cậu. “Lưng?”

“Sao vậy?” Mục Nhiên khó hiểu.

“Anh cõng em.” Lương Viễn Triết hơi ngồi xổm trước mặt cậu. “Lên đây đi, tiểu lười biếng.”

“Em tự mình đi được, núi cao lắm.” Mục Nhiên tuy rằng rất muốn leo lên, nhưng mà vẫn nhịn xuống... Chính mình tự đi đã mệt như vậy, hấn còn cõng mình nữa, chẳng phải càng thêm mệt?

“Nhanh lên, nhìn em than thở như vậy anh càng mệt hơn.” Lương Viễn Triết thúc giục.

Từ chối thì bất kính nha... Mục Nhiên bảo bảo tự an ủi, cười tủm tỉm nằm úp sấp trên lưng hấn.

Khung xương Mục Nhiên rất nhỏ, người cũng không béo, cõng lên một chút không mấy lao lực. Lương Viễn Triết vừa đi vừa cân nhắc, đang suy nghĩ biện pháp gì để nuôi béo cậu một chút. Tuy rằng bây giờ cũng rất tốt, nhưng nếu có thể mập mập hơn, ôm vào lại càng thoải mái nha... Không có chuyện gì làm thì cũng có thể niết niết bụng!

“Anh đang cười cái gì?” Mục Nhiên ớn lạnh, hẩn nhìn qua thật hạ lưu.

“Hôn anh một chút?” Lương Viễn Triết dụ dỗ. “Dù sao chúng ta cũng ở cuối cùng, không có người thấy.”

Mục Nhiên giương mắt đánh giá sườn mặt của hẩn một chút, như là đang tính toán hôn chỗ nào thì tiện miệng nhất.

“Em đang định ăn anh à?” Lương Viễn Triết dở khóc dở cười.

Mục Nhiên mặt đỏ lên, nhẹ nhàng cắn một chút ở vành tai hẩn.

Đầu Lương thiếu gia nhất thời ầm vang một tiếng, chết người mà, biết rõ nơi đó là điểm mẫn cảm của mình, cư nhiên còn hôn phiến tình như vậy?

“Em... Á, này này, anh chạy cái gì, để em xuống dưới!” Mục Nhiên sau khi hôn, mới ý thức được hình như đã hôn nhầm chỗ, vì thế ho khan hai tiếng vừa định giải thích, Lương Viễn Triết đã giống như máu xông lên não, bắt đầu chạy trên sườn núi.

“Thả, thả em xuống, xuống dưới!” Mục Nhiên hô hấp không thuận.

Lương Viễn Triết cũng có ý trêu chọc cậu, cho nên sau khi nghe cậu cầu xin tha thứ vẫn không dừng, ngược lại còn chạy nhanh hơn. Quay đầu nhìn lại thấy Mục Nhiên thậm chí nhắm mắt, hẩn còn cảm thấy chơi rất vui. Ai ngờ vui quá hoá buồn, dưới chân bị trượt một cái, cả người thẳng tắp ngã về phía trước, ngã vào một rãnh mương bên đường. Cả người Mục Nhiên cũng bị rơi xuống, nhưng mà có bờ cỏ xanh rờn làm đệm, cũng không quá đau.

“Anh không sao chứ?” Mục Nhiên bất chấp đau đớn trên người, nhanh chóng chạy qua, kéo Lương Viễn Triết ra khỏi mương.

Mùa hạ không cần phải dẫn nước tưới tiêu, cho nên bên dưới chỉ có hệ thống thoát nước, chẳng qua là toàn hỗn hợp tro bụi bùn đất, cũng đủ làm Lương thiếu gia muốn nôn.

“Anh có bị thương không?” Mục Nhiên sốt ruột.

“Không có việc gì, trầy da một chút thôi.” Lương Viễn Triết khập khiễng đứng lên. “Em thì sao?”

“Em không sao.” Mục Nhiên đỡ lấy hẩn. “Chúng ta trở về đi.”

“Em không tức giận sao?” Lương Viễn Triết thử thăm dò.

“Vì sao em phải tức giận?” Mục Nhiên giúp hẩn lau bụi trên mặt. “Sao có thể nhỏ nhen vậy được, huống hồ cũng không phải lỗi của anh.”

Lương thiếu gia vui mừng, bảo bố nhà mình thật hiểu chuyện, vì vậy nghiêng qua, hôn một cái rõ to.

Mục Nhiên né tránh hẩn, lấy điện thoại ra gọi.

“Dạ, thầy ơi, em là Mục Nhiên... Cái kia, em vừa rồi không cẩn thận bị ngã, đầu gối cũng bị thương, muốn trở về... Không có việc gì không có việc gì, chỉ là trầy da một chút thôi, trở về băng bó một chút là ổn ạ... Không cần, có Lương Viễn Triết đưa em về rồi ạ... Cảm ơn thầy, bọn em cùng nhau trở về... Dạ, gặp lại thầy sau!”

Lương Viễn Triết ở một bên chảy nước miếng, giọng nói bảo bố nhà mình thật dễ nghe!

“Đi thôi.” Mục Nhiên dở khóc dở cười, vừa mang túi vừa đỡ hẩn, đi đường vòng rồi bắt xe.

Đường quốc lộ trên núi rất ít xe, hai người đợi lâu lắm mới bắt được một chiếc. Khi trở lại khách sạn, đã là 12h trưa.

Hai người không ăn cơm mà về thẳng phòng mình. Mục Nhiên hỏi người phục vụ hộp y tế, sau đó khóa cửa ngồi xổm xuống, vươn tay cởi quần Lương Viễn Triết – vừa rồi nhìn hẩn đi đường không ổn, cũng không biết vết thương như thế nào.

“Bảo bố đừng có gấp.” Lương thiếu gia vẫn còn tâm tình đùa giỡn lưu manh.

Mục Nhiên không đếm xỉa tới hấn, cả đôi mắt đều đỏ lên, chân Lương Viễn Triết trầy một mảng da lớn, máu chảy đầm đìa.

“Đồ ngốc này, bị thương ngoài da mà thôi.” Thấy bộ dáng cậu sốt ruột, Lương Viễn Triết ngừng trêu đùa, có chút ấm lòng nhìn cậu.

Mục Nhiên cầm khăn ẩm giúp hấn lau sạch bùn đất, sau đó cẩn thận bôi thuốc lên miệng vết thương, nhẹ tay nhẹ chân sợ làm đau hấn.

Lương Viễn Triết từ nhỏ đã thích đánh nhau, cũng không phải chưa từng bị thương, vết thương như bây giờ cần bản chẳng tính là gì, chẳng qua được Mục Nhiên hầu hạ như vậy, liền cảm thấy thật đúng là miệng vết thương bắt đầu rất rất đau đau...

Ày, đúng là tự làm tự chịu mà.... Lương thiếu gia một bên tự phỉ nhổ chính mình, một bên rất thống khổ nhú mày.

“Em làm anh đau sao?” Mục Nhiên áy náy.

Lương Viễn Triết trầm mặc không nói.

“Chúng ta đến bệnh viện đi!” Mục Nhiên bắt đầu lo lắng, đừng có bị thương đến xương cốt nha!

“Xoa một chút thì tốt rồi.” Lương Viễn Triết lôi kéo tay cậu, đặt lên đùi mình.

“Nơi này cũng bị thương hả?” Mục Nhiên nghi hoặc, không phải đầu gối bị thương sao?

“Bong gân.” Lương Viễn Triết bình tĩnh đáp.

Đầu óc Mục Nhiên có đôi khi phản ứng rất chậm, ví dụ như hiện tại, vừa nghe nói đùi hấn bị bong gân, lập tức “ừ” một tiếng, sau đó rất nghe lời mà vuốt ve.

Lương Viễn Triết âm thầm nắm chặt tay, tay Mục Nhiên vừa mềm vừa nhỏ, xoa chân mình vô cùng thoải mái, thoải mái đến mức bộ vị nào đó lại bắt đầu rục rịch...

Vừa rồi Mục Nhiên vì kiểm tra miệng vết thương đã cởi sạch Lương thiếu gia, chỉ còn lại cái quần lót, cho nên khi địa phương nào đó bắt đầu không ngoan, Mục Nhiên tất nhiên là liếc mắt một cái đã thấy được.

“Ngaoan, nơi này cũng xoa một chút.” Dù sao cũng đã bị nhìn thấy, Lương Viễn Triết đơn giản cũng phá bình phá suất (bình sứ cũng chẳng cần giữ gìn), lôi kéo tay cậu đặt lên hạ thân của mình.

Trên tay truyền đến xúc cảm quá mức nóng bỏng, thậm chí còn có thể cảm thấy được mạch đập nảy lên từng cái... Mục Nhiên “bùm” một cái mặt đỏ hồng, giật tay lại dùng mền đập hấn.

“Đau!” Lương Viễn Triết bị đánh hai cái, kêu thảm thiết.

“Được lắm!” Mục Nhiên thở phì phì. “Đêm nay anh ngủ phòng tắm, không được gặp mặt em!” Tối hôm qua rõ ràng đã làm... vì sao lại dễ dàng phát tình như vậy?!

“Không phải chứ?” Lương Viễn Triết làm mặt đau khổ. “Phòng tắm khách sạn nhỏ như vậy, anh phải ngủ thế nào?”

“... À, vậy, cho phép anh dời ra bên ngoài một chút!” Mục Nhiên suy xét một lát, nhượng bộ.

Lương Viễn Triết nghiêng răng nghiêng lợi, ôm lấy cậu loạn hôn, vật nhỏ bị mình cưỡng chiều càng ngày càng không có đạo lý.

“Nha, buông ra, không được hôn! Ừm... Đừng cởi nút áo của em! Ừ... Đừng có hôn nơi đó!... Bây giờ chỉ mới 12h trưa, a a a...”

Mình cũng phải đi tập thể hình! Phải có cơ bắp! Để có thể đánh thắng được hấn! Lúc bị người nào đó ngăn chặn, Mục Nhiên rơi huyết lệ, ở trong lòng nắm tay rít gào, đây thật sự là nỗi nhục nước mất chủ quyền!

Vì để an ủi sự cố nhỏ nhoi giữa trưa, bữa ăn tối của hai người cực kỳ phong phú. Mục Nhiên vừa cảm thấy lãng phí, vừa ăn thật nghiêm túc, không thể trả lại được thì cũng phải ăn hết không để lỗ vốn

“Ăn ít thôi.” Lương Viễn Triết đưa cho cậu một chén canh. “Buổi tối anh mang em ra ngoài chơi, ăn no quá thì không vận động được.”

“Đi đâu vậy?” Mục Nhiên tò mò.

“Đi rồi biết.” Lương Viễn Triết thừa nước đục thả câu.

“... Không đi được không?” Mục Nhiên ngáp một cái, có chút buồn ngủ.

“Heo con.” Lương Viễn Triết buồn cười, vươn tay xoa bóp mũi cậu. “Đi du lịch để ở khách sạn hử?”

“Thôi vậy cũng được.” Mục Nhiên thỏa hiệp, bản thân mình đúng là có hơi lười.

Cơm nước xong xuôi, hai người cũng không bắt xe, liền chậm rãi đi dọc theo đường quốc lộ. Đại khái đi được 20 phút, hai người leo lên một ngọn núi nhỏ, có một bãi cỏ tươi xanh mát, cả không khí đều mang theo hơi thở bần đất trong lành.

“Tối đây làm gì?” Mục Nhiên tò mò.

“Trượt cỏ (1)” Lương Viễn Triết lôi kéo tay cậu. “Muốn chơi không?”

Mục Nhiên nhìn một chút, phát hiện đồng cỏ nơi này không có bằng phẳng như trong phim, mà được đặt rất nhiều thanh trượt, trực tiếp ngồi xe đẩy là có thể trượt xuống, nhìn qua cũng không khó khăn, vì thế cười tủm tỉm đáp ứng.

Xe trượt có chỉ có thể ngồi hai người, Lương Viễn Triết ngồi ở phía sau, ôm Mục Nhiên vào trong lòng. “Bảo bối, xuất phát thôi!”

Tốc độ xe trượt càng lúc càng nhanh, Mục Nhiên chỉ cảm thấy cảnh sắc xung quanh xoẹt xoẹt qua, giống như hiệu ứng phim ảnh, mang theo một chút kích thích một chút mạo hiểm, cả khuôn mặt đều đỏ bừng hưng phấn.

“Có sợ không?” Trượt đến đích cuối, Lương Viễn Triết cười hỏi cậu.

“Còn muốn chơi nữa.” Mục Nhiên nghiêng rồi.

Lương Viễn Triết bật cười, lôi kéo cậu đi lên núi.

Buổi tối hôm nay, hai người trượt rất nhiều lần, cho đến khi mệt không chơi nổi nữa, mới sóng vai nằm dựa vào ghế, vừa nghỉ ngơi vừa uống nước.

“Một tháng nữa, trường anh sẽ khai giảng.” Lương Viễn Triết đột nhiên có chút ảo não, nếu bản thân mình không thi vào trường quân sự, nói không chừng hai người thật sự có thể vào chung một trường đại học... Học đại học tốt nhất nhưng lại tách ra với cậu bốn năm, cũng có chút tiếc nuối.

Mục Nhiên cười cười, nắm tay hắn không nói chuyện. Có vấn đề gì chứ, dù sao về sau vẫn còn cả đời để bên nhau, tính toán như vậy, bốn năm có là gì?

Chân trời đầy sao lấp lánh, màn đêm tĩnh lặng bình yên.

37. Chương 37: Cuộc Sống Đại Học

Sau khi chuyển du lịch với lớp kết thúc, hai người đều nhận được thư báo trúng tuyển.

Lương Viễn Triết phải học quốc phòng, thời gian khai giảng rất sớm, cho nên khi Mục Nhiên chỉ mới qua một nửa kỳ nghỉ, Lương Viễn Triết đã phải bắt đầu đóng gói hành lý chuẩn bị xuất phát.

Đêm trước ngày lên đường, Lương thiếu gia ôm tâm can nhà mình vân phiên vũ phúc, ép buộc đến sau nửa đêm còn chưa chịu buông tay, điên điên khùng khùng không để cậu yên. Mục bảo bảo vừa mới bắt đầu còn thoải mái hừ hừ, đến lúc sau lại bắt đầu khóc cầu xin tha thứ, sau đó một chút nữa, lại thành công mà bắt

tỉnh, khi tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau... Hơn nữa cũng không phải tự nhiên tỉnh, mà là bị hấn hôn tỉnh.

“Bảo bối, anh phải đi rồi, đi làm thủ tục với anh đi.” Lương Viễn Triết ôm cậu. “Đợi anh lên máy bay rồi em lại về ngủ, có được không?”

Trong lòng vô cùng luyến tiếc, Mục Nhiên rưng rưng chưa xót.

Nắng bình minh ấm áp, mười ngón tay đan lồng vào nhau, nụ hôn nóng bỏng lại triền miên, như muốn dùng hết ôn nhu cả một đời.

Lương Viễn Triết đi rồi, tâm tình Mục Nhiên cũng trầm xuống. Nhưng mà có người buồn thì cũng sẽ có người vui. Đối với việc Lương Viễn Triết biến mất, có một người tuyệt đối tràn đầy vui sướng – chính là Tô Siêu Mĩ. Rốt cuộc cũng không còn cái người như bị bệnh thần kinh suốt ngày phá phách Mục Nhiên, nghĩ đến cũng đã thấy cao hứng rồi!

Cho nên một ngày cuối tuần, Mục Nhiên bị Tô Siêu Mĩ bắt cóc lên xe, đi cùng hấn đến dự buổi triển lãm khoa học kỹ thuật nhằm chán.

“Vì sao lại muốn xem cái này?” Mục Nhiên ngáp, đối với khoa học kỹ thuật, một chút hứng thú cậu cũng không có!

“Oa, đẹp trai quá!” Tô Siêu Mĩ cảm khái với một người máy.

“Tớ về nhà trước được không, thật sự buồn ngủ...” Mục Nhiên đem qua chơi game đến khuya, mắt gần như không thể mở ra được.

“... Chúng ta đến phòng chiếu phim đi, bên kia có ghế mềm, cậu có thể nghỉ ngơi!” Thật vất vả mới tìm được một người đi chơi với mình, Tô Siêu Mĩ hoàn toàn không muốn thả cậu đi.

Phòng chiếu phim tối như mực, trên màn ảnh là công nghệ người máy điều khiển bằng giọng nói tân tiến nhất của Nhật Bản. Mục Nhiên ngay cả kính 3D cũng lười mang, trực tiếp nằm ngủ trên ghế.

“Mục Nhiên, sao cậu lại không xem?” Tô Siêu Mĩ thầm oán.

“Tớ không thích người máy.” Mục Nhiên chẳng có hứng thú.

“Nhưng lần trước cậu rõ ràng đến xem với Lương Viễn Triết, cậu còn đi với hấn xem triển lãm binh khí nữa!” Tô Siêu Mĩ kháng nghị.

“Cậu không giống hấn!” Mục Nhiên bị cậu nói đến phiền lòng, than thở. “Cậu là bạn tốt của tớ, hấn là bạn trai của tớ!”

“Gi?!” Tô Siêu Mĩ hoá đá, thét ra một tiếng thật to, bị bảo vệ trực tiếp mời ra khỏi phòng xem.

“Rống cái gì?” Mục Nhiên thầm oán.

“Cậu cậu cậu, các cậu, wow... thật giỏi!” Tô Siêu Mĩ kích động lấp bắp.

“Giỏi cái đầu cậu.” Mục Nhiên dở khóc dở cười. “Không được nói với người khác, biết chưa?”

“Tuyệt đối giữ bí mật, tớ cam đoan!” Tô Siêu Mĩ thực trạng nghĩa võ ngược nói.

Cùng lúc đó trong phòng chiếu phim, em trai B đang xoạt xoạt ghi chép vào quyển sổ nhỏ, ngày nào đó tháng nào đó năm nào đó, chị dâu chính miệng thừa nhận với người ngoài, đại ca là bạn trai của mình! Meo meo, cái này tuyệt đối chính là thời khắc lịch sử!!

Em trai A trợn trắng mắt, gờm di động lên chiếu sáng cho cậu.

Thời gian từng ngày nhanh chóng trôi qua, cuối tháng 8, Mục Nhiên kéo hành lý, cùng Tô Siêu Mĩ bước chân vào khuôn viên trường đại học.

Bởi vì sai lầm của nhân viên kí túc xá, Mục Nhiên bị an bài đến ký túc xá của hệ tiếng Trung. Vào đêm đầu tiên, ba người cùng phòng ngâm thơ đối câu qua lại, khiến Mục bảo bảo cả người đều hoá đá.

“Cậu có muốn cùng đối ẩm hay không?” Bạn cùng phòng A nâng ly nhìn về phía Mục Nhiên, ánh mắt tang thương mà đậm đặc.

“Á... Không, không cần, tôi ra ngoài mua đồ!” Mục Nhiên bị dọa nhảy dựng, cả dép lê cũng chưa kịp đổi, một đường chạy như điên đến ký túc xá hệ Vật Lý, run run cầu Tô Siêu Mĩ thu lưu.

“Cậu nói là bạn cùng phòng cậu ngâm thơ?” Bốn người hệ Vật Lý trong phòng sau khi nghe rõ nguyên do, liền chấn kinh quá độ.

“Phải, bọn họ bảo tớ ngâm một câu, tớ đáp không được còn bị khinh bỉ!” Mục Nhiên tựa đầu bên giường, giọng ai oán vô lực. “Bọn họ còn hẹn nửa đêm ra ngoài ngắm trăng xem mây, tớ thật muốn về lại hệ Hoá của tớ...”

“Nếu không cậu gọi điện thông báo với giáo viên trước đi.” Tô Siêu Mĩ đề nghị.

“Ừ... Vậy đêm nay cậu thu giữ tớ được không?” Ánh mắt Mục Nhiên lấp lánh, tràn đầy chờ mong.

“Được.” Tô Siêu Mĩ siêu sáng khoái, bạn cùng phòng của cậu cũng tỏ vẻ nhiệt liệt hoan nghênh, thuận tiện cầm khaki một phen, thời buổi này cũng còn có người ngâm thơ đối chữ... Sau này chắc phải đi xem một chút!

Chẳng qua hoan nghênh thì hoan nghênh, mọi người hiển nhiên đã quên mất một việc – giường ký túc xá toàn bộ đều là giường đơn. Tuy rằng Tô Siêu Mĩ và Mục Nhiên cũng không béo, nhưng dù sao cũng là thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, nằm ở trên giường nhỏ vốn không thoải mái, hơn nữa thời tiết giữa hè nóng nực vô cùng, một đêm ngủ cũng chẳng an ổn là bao.

Cho nên ba ngày sau khi đợt học quân sự bắt đầu, Mục bảo bảo luôn luôn lười biếng, lần đầu tiên cảm thấy được ở trong doanh trại là chuyện thật hạnh phúc! Chỉ tiếc loại hạnh phúc này còn duy trì chưa được bao lâu đã biến mất hầu như không còn. Huấn luyện viên thật sự quá nghiêm khắc, tập huấn một chút liền cảm thấy choáng đầu hoa mắt, thời điểm nghỉ ngơi giữa đường, Mục Nhiên mệt đến mức không thể nói gì được, ngồi dưới tàng cây uống nước.

“Xin chào.” Bên cạnh đột nhiên có tiếng chào hỏi.

Mục Nhiên quay đầu, liền nhìn thấy một nam sinh cao cao, đang nhìn mình cười.

“Xin chào.” Mục Nhiên đáp lời hân hoan với gương mặt tươi cười.

“Vừa này cậu đứng phía trước tôi, cũng học hệ Hoá sao?” Nam sinh ngồi bên cạnh cậu, hỏi.

“Ừ.” Mục Nhiên gật đầu.

“Vậy hôm qua ký túc xá tụ họp lại, sao lại không thấy cậu nhỉ?” Nam sinh rất thân thiện.

“Tôi bị phân sai ký túc, vẫn đang ở hệ tiếng Trung.” Mục Nhiên thực buồn bực. “Ngày hôm qua khi các cậu tụ họp được một lúc, giáo viên phụ đạo mới nhớ đến tôi, lúc gọi điện tới cũng đã khuya lắm rồi, tôi không đi nữa... Chơi vui lắm sao?”

“Vui lắm, rất náo nhiệt, lần sau cậu nên đi.” Nam xin giơ tay ra. “Tự giới thiệu, tôi là Lục Vũ Hạo.”

“Tôi là Mục Nhiên.” Mục Nhiên vươn bàn tay hơi bẩn nắm tay hân hoan một chút, sau khi nắm xong mới phát hiện, vì thế có điểm xấu hổ.

“A, không sao, tay của tôi cũng chẳng sạch sẽ gì.” Lục Vũ Hạo bị bộ dáng của cậu chọc cười. “Đúng rồi, sau khi tập huấn quân sự kết thúc, cậu muốn tới phòng tôi ở không? Còn có một giường ngủ, tôi có thể xin giúp cậu.”

“Thật sự có thể sao?” Mục Nhiên nghe vậy đôi mắt lấp lánh. “Đương nhiên muốn, cảm ơn cậu!”

“Đừng khách khí.” Lục Vũ Hạo tựa vào cây, khoe miệng hơi hơi nhếch.

Điều kiện ở doanh trại quân sự so ra vẫn kém trường học, mỗi ngày sau khi tập huấn kết thúc, nhà tắm đều chật ních người, Mục Nhiên ngại đông với mệt mỏi, vì vậy một mình chạy đến phòng tắm nước vội vàng lau mấy cái, lại chuẩn bị bụng chầu trở về, vừa vận dụng vào Lục Vũ Hạo.

“Cậu cũng ở tầng này?” Mục Nhiên có ấn tượng tốt với hân, chủ động chào hỏi.

“Ừ, tôi ở 0622.” Lục Vũ Hạo buông chậu rửa mặt trong tay, hai ba cái cởi áo phong trên người ra, chỉ để lại một cái quần rộng thùng thình chuẩn bị lau người.

Nhìn làn da rám nắng, Mục Nhiên hơi hoảng hốt, đột nhiên nghĩ đến Lương Viễn Triết sau khi tắm rửa xong, cũng sẽ thường xuyên vươn tay chặn mình lại, hôn hôn sờ sờ đùa giỡn lưu manh!

Tập huấn quân sự không được mang theo di động, cơ hội để gọi điện cũng rất ít, cẩn thận tính tính, thật ra cũng lâu rồi mình không được nói chuyện với hắn...

“Mục Nhiên? Mục Nhiên? Mục Nhiên!” Lục Vũ Hạo quơ tay nửa ngày, mới gọi hồn cậu về lại. “Nghĩ cái gì đó?”

“Tôi đi về trước.” Mục Nhiên lơ đãng, trở lại ký túc xá ôm gối đầu ngăn người, thật nhớ hắn quá...

Lục Vũ Hạo ở trong phòng tắm vừa rửa mặt, vừa nhớ lại bộ dáng ngơ ngơ ngác ngác vừa rồi của Mục Nhiên, cười cười lắc đầu.

Ngày hôm sau nắng rất to, Mục Nhiên bị phơi nắng đến đầu óc mê muội, đi đều thì đá phải bạn học, bảo quẹo trái lại rẽ bên phải, không phạm sai lầm lớn nhưng mắc lỗi nhỏ liên tục. Cuối cùng huấn luyện viên không thể nhịn nữa mà gọi cậu ra khỏi hàng ngũ, bắt tập đi đều nửa tiếng.

Biết là chính mình không đúng, Mục Nhiên cũng không có oán hận gì, thành thành thật thật tiếp tục đi đều. Ai ngờ chưa đi được mấy bước đã cảm thấy trước mắt tối sầm, đến khi hoàn hồn lại, người đã nằm ở trên mặt đất, đầu ong ong nhức nhối.

Xung quanh nhốn nháo ồn ào, Mục Nhiên đau đầu nhắm mắt lại, nếu hiện tại mình đứng dậy không biết có quá dọa người hay không. Chỉ là chưa kịp suy xét rõ ràng, cậu liền cảm thấy có người ôm lấy mình bắt đầu chạy, bên cạnh còn có bạn học nói mang đến bệnh viện linh ta linh tinh... Vì vậy Mục bảo bảo an tâm, đầu gục một cái hoàn toàn ngất xỉu!

Lục Vũ Hạo nhìn sắc mặt tái nhợt của người trong lòng, mày nhíu lại gắt gao.

Rất nhanh có được kết quả kiểm tra, bị cảm nắng hơn nữa dạ dày co thắt, phải nghỉ ngơi nhiều! Nghỉ ngơi nhiều có nghĩa là không được tập huấn quân sự nữa, Mục Nhiên trong hoạ có phúc, lằng lằng vui vẻ.

“Vui cái gì đó?” Lục Vũ Hạo đưa cậu miếng táo, buồn cười hỏi cậu. “Không tập quân sự nữa nên vui như vậy?”

“Cậu không biết đó thôi, tôi ghét vận động nhất!” Mục Nhiên nhận miếng táo. “Đúng rồi, còn chưa cảm ơn cậu đã đưa tôi đến bệnh viện.”

“Khách khí cái gì.” Lục Vũ Hạo lau khô nước táo trên con dao. “Nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi phải trở về luyện tập tiếp, buổi tối lại đến thăm cậu.”

“Ừ, chờ tôi khoẻ lại sẽ mời cậu ăn cơm!” Mục Nhiên đảm bảo.

“Được, tôi chờ cậu.” Lục Vũ Hạo cười cười, đứng lên đi ra cửa.

38. Chương 38: Lưu Manh Không Trị Được

Sau khi ở bệnh viện trường học ba ngày, Mục Nhiên được phê chuẩn xuất viện. Lục Vũ Hạo không để cậu phải trở lại hệ tiếng Trung, mà cố ý nửa mời nửa lôi kéo, trực tiếp đem người mang về ký túc xá của mình.

“Về sau cậu cứ ở đây.” Lục Vũ Hạo chỉ cho cậu một chiếc giường trống. “Tôi đã nói với quản lý ký túc xá, cậu không cần lo lắng.”

“Thật phiền cậu quá.” Dù sao đối phương cũng chỉ là bạn học mới quen biết không lâu, quấy rầy hắn như vậy, Mục Nhiên có chút ngượng ngùng.

Lục Vũ Hạo cười cười, không nói gì.

Buổi chiều, Lục Vũ Hạo trở về quán doanh, Mục Nhiên một mình ở ký túc xá, mở máy tính ra gửi email.

Lương Viễn Triết không có di động, hai người không thể gọi điện gửi tin nhắn như trước kia. Cho nên Mục Nhiên đã thành thói quen, mỗi ngày đều gửi email cho hắn. Nội dung email rất đơn giản, có khi thậm chí chỉ là một câu thăm hỏi ân cần giản đơn. Nhưng dù vậy, mỗi lần nhấn nút gửi đi, trong lòng cậu vẫn sẽ tràn đầy cảm giác an tâm.

Cái gọi là hạnh phúc, đại khái cũng đơn giản như vậy thôi.

Ngày lại ngày lặng lẽ trôi qua, Mục Nhiên rất nhanh đã thích ứng được cuộc sống đại học, cũng quen biết nhiều bạn mới.

“Gần đây sao cậu lại không đến tìm tớ?” Một buổi chiều trời trong nắng ấm, Tô Siêu Mĩ ở thư viện oán giận.

“Ký túc xá của cậu xa chỗ tớ quá!” Mục Nhiên dựa lưng vào chiếc ghế lớn, ôm tạp chí vừa lật dở vừa trả lời có lẽ.

“Hơn nữa tớ thường xuyên nhìn thấy cậu ở cùng một chỗ với cái tên Lục Vũ Hạo kia!” Tô Siêu Mĩ nheo mắt lại.

“Làm gì mà thường xuyên.” Mục Nhiên bất đắc dĩ, buông sách nhìn cậu. “Tổng cộng chỉ có ba lần, đều bị cậu gặp phải.”

“Chẳng lẽ cậu chia tay với Lương Viễn Triết rồi hả?” Tô Siêu Mĩ bất quái.

“Chia cái đầu cậu á!” Mục Nhiên bị sắc trà sữa, giơ chân đập cậu ta. “Bọn tớ không có!”

“Vậy cậu sao lại còn ra ngoài ăn với người khác, cậu không phải... là, là, thích nam sinh sao?”

... Đây rốt cuộc là logic gì vậy? Mục Nhiên vô lực giải thích, ngồi phịch ở ghế trên giả chết.

Tô Siêu Mĩ là một thẳng nam, cũng không hiểu tình cảm giữa nam nam là thế nào cho nên thực thức thời ngậm miệng, ngoan ngoãn giúp Mục Nhiên lột vỏ đậu phộng.

Đậu phộng trên bàn ăn được một nửa, Mục Nhiên nhận được điện thoại của Lục Vũ Hạo, hỏi cậu hiện tại có thời gian hay không.

“Có, buổi chiều tôi không có lớp.” Mục Nhiên hỏi. “Chuyện gì vậy?”

“Cậu mang về một ít thuốc cho tôi được không?” Lục Vũ Hạo ho khan. “Hình như tôi phát sốt.”

“Ừ, tôi lập tức đi mua cho cậu.” Mục Nhiên ngắt điện thoại, hỏi Tô Siêu Mĩ có biết tiệm thuốc nào gần đây hay không.

“Giả bệnh để được quan tâm, đây rõ ràng là khổ nhục kế.” Tô Siêu Mĩ bắt đầu suy tưởng.

“Đọc kỹ ba mươi sáu kế rồi hả?” Mục Nhiên cầm sách đập đầu cậu ta. “Không nói với cậu nữa, tớ đi mua thuốc.”

Tô Siêu Mĩ ôm đầu buồn bực, chính mình trước đây đã dùng chiêu này để có bạn gái, cậu ấy sao lại không tin chứ?

Mục Nhiên đến tiệm thuốc mua thuốc cảm và viên sỏi, lại mua trái cây và cháo trứng muối, sau đó mang mọi thứ về ký túc xá. Lúc đẩy cửa vào thì chỉ thấy một mình Lục Vũ Hạo trong phòng, đang nằm trên giường đọc sách.

“Cậu không sao chứ?” Mục Nhiên ngồi vào bên cạnh giường, vươn tay xem thử độ ẩm nơi trán hắn.

“Không có việc gì, ngủ một giấc thì tốt rồi.” Cảm nhận được xúc cảm lạnh lạnh trên trán mình, Lục Vũ Hạo nhin không được hơi cong cong đuôi mày.

Xác định được hắn chỉ sốt nhẹ, Mục Nhiên yên tâm, đổ cháo ra đưa cho hắn.

“Cám ơn.” Lục Vũ Hạo tiếp nhận bát cháo, bàn tay không biết cố ý hay vô tình, nhẹ nhàng chạm vào đầu ngón tay của cậu.

Mục Nhiên hồn nhiên không phát giác, nhìn hắn ăn hết cháo rồi uống thuốc xong mới ra ngoài căn tin ăn cơm chiều. Kết quả vừa xuống lầu ký túc xá liền gặp Tô Siêu Mĩ đang thở hổn hển.

“Làm sao vậy?” Mục Nhiên bị dọa nhảy dựng.

“Không có việc gì.” Nhìn thấy Mục Nhiên, Tô Siêu Mĩ rõ ràng thở nhẹ ra. “Tớ chỉ là muốn đến nói cho cậu, vừa rồi Lương Viễn Triết có gọi điện thoại cho tớ.”

“Hắn gọi cho cậu làm gì?” Mục Nhiên khó hiểu.

“Đi động cậu tắt máy, hắn gọi cậu không được.” Tô Siêu Mĩ nhìn Mục Nhiên, muốn nói gì lại thôi. “Còn nữa... à...”

“Còn có cái gì nữa?” Mục Nhiên nghe mà sốt ruột.

“Hắn hỏi tớ cậu đi đâu rồi, tớ nói cậu đi chăm sóc bạn học bị ốm.” Tô Siêu Mĩ nhìn cậu.

“Thì cậu cũng đâu có nói sai, sao biểu tình lại như vậy?” Mục Nhiên khó hiểu.

“Hắn hỏi tớ là ai, tớ nói là bạn cùng phòng với cậu.” Tô Siêu Mĩ nhắm mắt lại một hơi nói ra. “Hơn nữa tớ còn nói với hắn bạn cùng phòng của cậu rất cao rất tuấn tú, còn thường xuyên hẹn cậu một mình ra ngoài!”

“Cậu bị rãnh hả?” Mục Nhiên đau đầu, xong đời rồi, cái khác thì không sao, chính là câu “thường xuyên hẹn cậu một mình ra ngoài” đại khái sẽ chọc cho Lương Viễn Triết tức điên!

“Nhưng tớ nói thật mà.” Tô Siêu Mĩ thấy Mục Nhiên không quá tức giận, vì thế yên tâm một chút. Kỳ thật xét đến cùng, so với tên Lục Vũ Hạo có vẻ du côn kia, cậu có phần thích Lương Viễn Triết hơn một chút, cho nên lúc nói điện thoại mới cố ý nói nhiều chuyện, để cho hắn cảm giác được nguy cơ.

“Thôi vậy, chờ lần sau hắn gọi đến, tớ tự mình giải thích.” Mục Nhiên tuy rằng thực buồn bực, nhưng cũng không có biện pháp khác.

Ban đêm, Mục bảo bảo không ngủ được, vẫn mơ thấy Lương Viễn Triết, cho nên buổi sáng hôm sau lúc tỉnh dậy cả người hơi choáng váng.

“Đừng nói cậu cũng bị cảm nhé?” Lục Vũ Hạo bật cười, vươn tay đỡ lấy cậu.

“Không sao đâu, chỉ là không ngủ ngon thôi.” Mục Nhiên lắc lắc đầu, vào toilet rửa mặt.

Lục Vũ Hạo nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cậu, trong lòng có chút rung động nhẹ nhàng.

Kỳ thật hắn vẫn chưa bao giờ tin cái gọi là nhất kiến chung tình, chỉ là lại không có cách nào khác phải nhận, chính mình đối với Mục Nhiên thật sự có một chút tình cảm khác. Ngày tập huấn quân sự hôm đó, vốn chỉ muốn đi uống nước, quay đầu lại liền thấy cậu ngồi dưới tàng cây, mặc đồng phục quân sự quá khổ, cầm đầy đạn, ánh mắt mơ hồ không tiêu cự, vừa thấy đã biết đang thờ thần nơi nào rồi. Ngũ ngoan cậu không rõ là để nhìn ở điểm nào, nhưng liếc mắt một cái đã khiến cho người nhìn không thể quên được.

Sau đó thời gian ở chung càng lâu, sự yêu thích càng được tích góp từng tí một. Mục Nhiên đơn thuần sạch sẽ, hoàn toàn khác biệt với những người bạn trước đây của mình, khiến bản thân nhìn không được mà muốn thân cận, muốn lưu giữ cậu lại bên người. Tình cảm này là vô cớ, Lục Vũ Hạo cũng cảm thấy chính mình có chút buồn cười – cả tính hướng đối phương còn chưa rõ ràng, đã mơ hồ rơi vào, thật sự không giống với tính cách thường ngày.

“Cậu đang cười cái gì?” Mục Nhiên vừa rời khỏi toilet liền nhìn thấy Lục Vũ Hạo đang nhìn vào gương mà cười, vì vậy tò mò hỏi.

“Không có gì, đi thôi, tôi đưa cậu ra ngoài ăn sáng.” Lục Vũ Hạo ý thức được bản thân mình thất thố, hơi có chút xấu hổ.

“Tôi có bánh bích quy rồi.” Mục Nhiên lười đi. “Buổi sáng tôi không có lớp, không muốn ra ngoài.”

“Sau khi ăn xong bữa sáng, cùng đi xem đá bóng đi.” Lục Vũ Hạo đổi giày. “Chúng ta đấu với học viện quân đội, sáng nay là trận bán kết.”

“Không có hứng thú.” Mục Nhiên thật sự không yêu thích nổi mấy chuyện vận động.

“Tôi đá mà cậu cũng không có hứng thú hả?” Lục Vũ Hạo nửa trêu ghẹo nửa nghiêm túc.

“Tôi xem không hiểu mà.” Mục Nhiên mở máy tính ra, không muốn đi.

Trong mắt Lục Vũ Hạo có chút thất vọng, nhưng rất nhanh được che dấu, một mình đi ra cửa.

Mục Nhiên ở ký túc xá căn bánh bích quy, thuận tiện xem lại các trận đấu bóng trước đây của Lương Viễn Triết – ngoại trừ hẳn ra, cậu mới không cần xem người khác đá bóng!

Bên này, Mục bảo bảo nhớ Lương Viễn Triết đến chết. Bên kia, Lương thiếu gia đang ở văn phòng của giáo viên phụ trách, thực kiên quyết yêu cầu xin phép nghỉ!

“Em đừng nghĩ rằng bình thường tôi dung túng em nên em có thể vô kỷ luật như thế!” Giáo viên phụ trách đập bàn. “Sinh viên năm nhất mà muốn ra ngoài, xin phép đi đâu, hả?”

“Đuổi theo vợ!” Lương thiếu gia gầm nhẹ. “Vợ của lão tử sắp chạy theo người khác! Ký tên nhanh lên!”

Ngay cả lấy cớ cũng chẳng thêm tí! Giáo viên phụ trách thiếu chút nữa thở không nổi, em em em cả ngày cũng không nói ra câu kể tiếp.

“Nhanh lên!” Lương Viễn Triết hung dữ. “Còn muốn em gọi là anh họ thì mau mau ký tên cho lão tử! Còn có, nếu dám nói cho mẹ em biết, anh nhất định phải chết!”

Giáo viên phụ trách lệ rơi đầy mặt, gì chứ, từ nhỏ đến giờ cũng chỉ biết khi dễ anh!

Ba phút sau, Lương thiếu gia thuận lợi mang theo giấy xin phép, mua một vé máy bay đến thành phố B, đuổi theo vợ!

Hoàng hôn ở thành phố B rất đẹp, nhất là trời cuối thu đầu đông. Lá cây vàng úa trong màn trời chiều ngả về tây, xinh đẹp như trong truyện cổ tích. Vì vậy lúc bốn năm giờ chiều, Lục Vũ Hạo cứng rắn lôi kéo Mục Nhiên xuống lầu, bảo là đi ăn cơm tối, kỳ thật là muốn cùng nhau đi dạo vườn trường, tìm nơi lãng mạn mà xem.

Tuy rằng Mục Nhiên có vẻ lười, nhưng ý tốt của người khác lại không nỡ từ chối, không cự tuyệt cũng không nói thêm gì nữa, vì vậy thay quần áo, theo hẳn xuống lầu. Vừa rời khỏi cổng ký túc xá cậu liền sững sốt, ánh mắt nhìn về phía trước không dám chớp một cái.

“Choáng váng hả?” Nhìn thấy cậu nói nói cười cười với người khác, Lương thiếu gia thực khó chịu, khẩu khí cũng có chút hung dữ.

... Thật sự là mình không hoa mắt? Mục Nhiên nho nhỏ hoan hô một tiếng, vô cùng vui sướng khi gặp mặt, hoàn toàn không chú ý được sự tức giận của hắn, nhào qua ôm một cái, vui vẻ không nói nên lời.

Lương Viễn Triết vốn muốn biểu đạt sự phẫn nộ của mình một chút, nhưng khi thấy tâm can nhà mình yêu thương nhưng nhớ như vậy, tức giận gì đó cũng chẳng còn.

“Sao anh lại tới đây?” Mũi Mục Nhiên cay cay, không quản xung quanh người đến người đi, dùng sức ôm hẳn không buông tay.

“Nhớ em mà.” Lương Viễn Triết xoa xoa đầu cậu, ngữ khí có chút thâm oán. “Chỉ biết làm anh lo lắng.”

“Em làm gì chứ?” Đôi mắt Mục Nhiên hồng hồng như thỏ con, đầu tạm thời không lưu chuyển, chỉ biết nhìn hẳn ngây ngơ cười.

Nhìn bộ dáng ngốc ngốc hề hề của cậu, Lương Viễn Triết mềm lòng, vật nhỏ này, đúng là trời sinh để trị mình.

“Mục Nhiên?” Lục Vũ Hạo ở phía sau kêu cậu một tiếng.

Lương Viễn Triết ôm tâm can nhà mình, sắc mặt không tốt nhìn qua, chân mày Lục Vũ Hạo giương lên, có chút khiêu khích đối diện với hắn.

“Thực xin lỗi, hôm nay tôi không thể ăn cơm với cậu được.” Mục Nhiên không cảm thấy gợn sóng đối địch giữa hai người họ, vẫy tay tạm biệt với Lục Vũ Hạo, sau đó hoan hỉ vui mừng túm Lương Viễn Triết bước đi. “Chúng ta đi ăn lẩu vịt!”

Lương thiếu gia vươn tay ôm lấy thắt lưng cậu, thuận tiện thực lưu manh nhéo một phen, vừa là chiếm tiện nghi, vừa tuyên bố quyền sở hữu – đây là vợ của lão tử, người khác cmn đừng nghĩ đến!

Lục Vũ Hạo nhìn bóng dáng hai người, sắc mặt có chút âm trầm.

Cửa tiệm lẩu vịt rất náo nhiệt, Mục Nhiên sau khi gọi đồ ăn xong liền kéo ghế dựa, ngồi cạnh bên Lương Viễn Triết cọ cọ – vốn nghĩ còn vài tháng nữa mới được gặp mặt, không ngờ hiện tại cư nhiên có thể ngồi bên cạnh hắn, thật sự hạnh phúc như được bay lên!

“Có nhớ anh không?” Mắt thấy cậu ngoan như vậy, Lương Viễn Triết làm sao có thể tức giận được, ôm ở trong tay còn sợ cậu ỷ khuất mà.

“Nhớ.” Mục Nhiên gật đầu, lại có chút buồn bực. “Đúng rồi, không phải anh không thể ra khỏi trường sao? Sao lại đột nhiên tới tìm em?”

“À...” Lương thiếu gia nhìn trời – mình cái gì cũng chưa nghe được.

“Nói chuyện đi.” Mục Nhiên không biết chuyện, vẫn đang thúc giục.

Lương Viễn Triết trong khoảng thời gian ngắn bịa không ra lý do, vì thế ý vị sâu xa, nhẹ nhàng bóp một cái ở thắt lưng Mục bảo bảo.

Mục Nhiên nhất thời toàn thân cứng đờ, lỗ tai đỏ bừng, không nói gì được.

Chẳng lẽ hắn xin phép bay tới đây, chỉ để làm chuyện này?

Quả nhiên lưu manh không chữa trị được!

39. Chương 39: Tình Nhân

Lương Viễn Triết siêu thích ăn cay, chẳng qua là đầu bếp ở trường đến từ vùng đông nam, khẩu vị đồ ăn đều thiên về đậm nhạt, khiến vị giác hắn hầu như không còn nhạy nữa. Lần này thật vất vả mới được ăn lẩu, lại có tâm can nhà mình ở bên cạnh bưng trà rót nước, nhất thời cảm thấy nhân sinh thật viên mãn.

“Bao nhiêu ngày anh chưa ăn cơm rồi?” Mục bảo bảo bảo một bên giúp hắn lột tôm một bên tức giận hỏi, đó là trường học gì vậy, vì sao lại khiến học sinh đói đến như vậy?

“Đúng vậy, bụng không được ăn no.” Lương Viễn Triết nghiêng mặt qua, giọng điệu vô lại hề hề cười. “Miệng gần lại an ủi anh một chút nào.”

“Không được nháo.” Mục Nhiên đỏ mặt, vươn tay đẩy hắn ra, trong quán lẩu người đến người đi, vui đùa cái gì được chứ!

Lương Viễn Triết vui vẻ, vợ mình vẫn như trước, hờ một tí là thẹn thùng.

“Đúng rồi, lần này anh ở đây mấy ngày?” Mục Nhiên nhớ tới bèn hỏi.

“Ba ngày.” Lương Viễn Triết xoa xoa đầu cậu, trong lòng đột nhiên có chút ảo não, nếu mình có thể học chung đại học với cậu ấy, hiện tại đã không cần phải rời rắm như vậy.

“Không sao, ba ngày cũng tốt lắm rồi.” Mục Nhiên an ủi hắn.

“Ừ, ba ngày là đủ cho em ăn no rồi.” Vấn đề trọng điểm mà Lương thiếu gia suy xét tất nhiên so với Mục Nhiên chính là trống đánh xuôi đèn thổi ngược.

Đầu Mục Nhiên bốc hơi, quả nhiên là hạ lưu!

Ăn xong bữa cơm, Mục Nhiên vốn muốn trở lại ký túc xá, kết quả bị Lương Viễn Triết trực tiếp kéo ra khỏi trường.

“Nhưng là vừa mới, mới ăn no.” Mục Nhiên lấp bắp kháng nghị, mới có tám giờ tối, sẽ không phải đi khách sạn chứ?

Lương Viễn Triết bật cười, chẳng lẽ bản thân mình trông có vẻ bắt lương như vậy sao?

Thời tiết cuối thu có chút se lạnh, hai người chậm rãi đi dọc bờ sông, nói một ít chút đề tài ngâm thơ trong sáng, bất tri bất giác đã đi rất xa. Gió thổi nhẹ qua, mũi Mục Nhiên hơi ngứa, nhin không được hắt xì một cái.

Giây tiếp theo, trên người cậu đã được khoác một chiếc áo, mang theo hơi ấm quen thuộc, đồng thời rơi thật sâu vào đáy lòng mềm mại.

“Anh công em nha?” Lương Viễn Triết thử thăm dò.

Bóng đêm mịt mờ, người đi trên đường rất thưa thớt, Mục Nhiên ngoan ngoãn ghé vào trên lưng hắn, vươn tay ôm cổ hắn.

Queo vào một con phố, gương mắt liền nhìn thấy một khách sạn, Lương Viễn Triết lưng mang tâm can nhà mình, lập tức đi vào.

Mục Nhiên vốn dĩ nằm trên lưng hắn ngăn người, đột nhiên liền cảm thấy trước mắt đèn đuốc sáng trưng, nhìn kỹ thì đã ở đại sảnh khách sạn, vì thế bị dọa nhảy dựng – sao lại không buông mình xuống trước??

Phục vụ khách sạn vô cùng chuyên nghiệp, Mục Nhiên còn chưa kịp đứng dậy, người phục vụ đã mang theo xe lăn chạy đến, sau đó một đồng người ba chân bốn cẳng đem Mục bảo bảo thả lên xe!

Đây là xem mình thành người tàn tật rồi? Mục Nhiên kinh hãi, cứng người không biết phải làm gì, nhìn qua giống như là tay chân không hoạt động được.

Lương Viễn Triết thực bình tĩnh, ghen cười đến dạ dày co rút. Sau khi nhận chìa khoá liền đẩy bảo bối nhà mình về phòng.

Nháy mắt vừa vào tới cửa, Lương Viễn Triết rốt cục nhin không được, lăn ra cười.

“Anh còn cười!” Mục Nhiên mặt đỏ bừng. “Đều do anh làm hại!”

Lương thiếu gia thật vất vả thu lại nụ cười, ôm lấy cậu từ xe lăn, cúi đầu cắn một ngụm. “Bây giờ hơi sớm, đợi đến năm sáu mươi năm sau, anh đẩy em ngồi trên xe lăn đi phơi nắng.”

“Năm sáu mươi năm nữa, chẳng phải anh cũng thành ông già rồi sao?” Mục Nhiên nằm trong lòng hắn, vươn tay xoa xoa mặt hắn.

“Khác mà, cho dù anh là ông già, cũng là ông già thân thể cường tráng đẹp trai!” Lương Viễn Triết vui vẻ. “Huống hồ là cho dù lúc nào, anh cũng sẽ chăm sóc em!”

Mục Nhiên cảm động, vui mặt vào trong lòng hắn. Hạnh phúc nhiều như vậy, ngược lại có chút không chân thật.

Trong phòng tắm ẩm ướt, hai người vội vàng gần bó triền miên, tình dục tích góp từng tí một đã lâu, một khi có cơ hội bộc lộ ra, đương nhiên không thể giữ bình tĩnh được.

Lương Viễn Triết nhẫn nhịn dục hoả khó chịu, dùng ngón tay cẩn thận khuếch trương cho cậu, để tránh lát nữa bị thương. Thân thể Mục Nhiên vốn mẫn cảm, lại sớm động tình, không bao lâu liền mất khí lực, cơ hồ ngay cả đứng cũng không vững nổi.

“Có thể...” Mục Nhiên xấu hổ đến mức không dám nhìn hắn.

“Có thể cái gì?” Lương Viễn Triết xấu xa.

Mục Nhiên mặt đỏ như cắt, cắn môi không nói lời nào.

“Ngoan, nói cho anh biết em muốn anh làm gì?” Lương Viễn Triết ghé vào lỗ tai cậu dụ dỗ, ngón tay vẫn khiêu khích nhu lộng như trước, lại không đồng ý để cho cậu thật sự phóng thích.

Mục Nhiên khó nhịn lắc lắc đầu, có chút ý tứ cầu xin tha thứ.

“Nói đi.” Lương Viễn Triết không định dễ dàng buông tha cậu. “Nói rồi cho em.”

“... Em muốn anh...” Mục Nhiên ủy ủy khuất khuất, giọng nhỏ đến mức cơ hồ không nghe được, trong ánh mắt đều ngập tràn hơi nước.

Biết bảo bối nhà mình da mặt mỏng, đây đại khái đã là cực hạn cậu có thể chịu, Lương Viễn Triết cũng không nỡ khi dễ cậu nữa, trực tiếp dùng khăn tắm bao lấy, ôm cậu đặt lên giường lớn trong phòng ngủ.

Lâu lắm không làm chuyện này, động tác Lương Viễn Triết không khỏi còn có chút vội vàng, cũng mang theo chút ý tứ thô lỗ.

Trong khoảnh khắc bị hấn tiến vào, Mục Nhiên đau đến trước mặt tối sầm lại, cả hô hấp cũng bị đình chỉ.

“Ngoan, thả lỏng một chút.” Lương Viễn Triết ghé vào lỗ tai cậu mềm giọng an ủi, cho đến khi cảm thấy được người trong lòng không còn cứng nhắc, mới bắt đầu chuyển động. Ban đầu còn nhớ được phải cẩn thận, sau lại dần dần mất khống chế, chỉ hận không thể nuốt cả người cậu vào.

Mục Nhiên bị hấn làm tới mức cơ hồ ngất xỉu, muốn xin hấn nhẹ nhàng một chút, há mồm lại chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng, vào tai Lương Viễn Triết lại như lửa đổ thêm dầu.

Trong lúc loạn ý tình mê, đột nhiên cậu cảm thấy bản thân mình bị cuốn đi theo hấn, địa phương yếu ớt nhất bị hung hăng va chạm, nhẹn không được mà kêu lên thành tiếng. Cao trào thành linh bùng lên khiến cho trước mắt mê mang một mảnh, trong lòng Mục Nhiên chỉ còn tràn đầy khoái cảm nguyên thủy, như thủy triều dâng lên bao lấy tất cả.

Lương Viễn Triết ôm vòng eo gầy gò kia, khiến cho bản thân càng có thể tiến vào sâu hơn, yêu thương bao nhiêu cũng dường như không đủ. Trong một nháy mắt nào đó, hấn thật sự hy vọng thời gian sẽ dừng lại, để cả một đời này có thể ôm chặt nhau như thế.

Trận này hoan ái này quá mức kịch liệt, Mục Nhiên thậm chí cũng không nhớ rõ, bản thân cuối cùng là ngủ hay là ngất đi, chỉ biết khi tỉnh lại đã là giữa trưa hôm sau. Lương Viễn Triết tựa vào một bên giường, lật tạp chí của khách sạn.

“Tỉnh rồi sao?” Lương Viễn Triết cười cười, cúi đầu nhẹ nhàng hôn trên trán cậu. “Chào buổi sáng bảo bối... À không, là chào buổi trưa.”

“Đều tại anh.” Thất lực Mục Nhiên đau đến không động đậy được, vì vậy lại lù vào chăn.

“Không phải bảo em cần phải rèn luyện nhiều hơn sao?” Lương Viễn Triết hồ hởi. “Như vậy chúng ta có thể làm được nhiều tư thế hơn... Tối hôm qua biểu hiện của em ngoan lắm, đáng khen ngợi!”

Mục Nhiên đỏ mặt, dùng gối đập hấn.

“Đau thì đừng dậy nữa, anh bảo khách sạn mang cháo lên.” Lương Viễn Triết xoa xoa eo nhỏ của cậu, gọi điện thoại cho lễ tân.

“Em muốn uống nước.” Cổ họng Mục Nhiên khàn khàn.

Lương Viễn Triết xoay người xuống giường, vừa rót xong cốc nước ấm, chợt nghe thấy di động Mục Nhiên vang lên, tìm ra trong đồng quần áo, vừa thấy được người gọi, sắc mặt Lương Viễn Triết gia nhất thời tối sầm.

“Ai vậy?” Mục Nhiên chợt dạ.

Lương Viễn Triết không trả lời, tắt điện thoại ném lên sô pha.

“Anh sao lại vậy?” Mục Nhiên không chút khí thế kháng nghị.

“Như thế nào?” Lương Viễn Triết thực không nói đạo lý mà trừng mắt.

“... Bạo quân!” Mục Nhiên cầu nhàu, tỏ vẻ hơi hơi bất mãn.

Lương Viễn Triết nhú mắt lại, néo một cái trên cái mông mềm mềm trắng trắng của cậu, coi như là trừng phạt.

“A!” Mục Nhiên đau đến nước mắt lưng tròng, tự mình uỷ khuất vươn tay xoa xoa.

“Về sau không được lui tới với tên hỗn đản đó!” Lương Viễn Triết uy hiếp. “Có nghe hay không?”

“Hắn với em chỉ là bạn học bình thường!” Mục Nhiên biện giải.

Lương thiếu gia nghe vậy mặt tối sầm, Mục bảo bảo lập tức thức thời ngậm miệng. May mắn không có nói cho hắn biết mình ở chung phòng với Lục Vũ Hạo, bằng không nhất định phải chết!

Bởi vì tối hôm qua hai người miệt mài quá độ, cho nên Mục bảo bảo bị đau lưng, nằm ở trên giường một ngày, cả cơm cũng chưa đi ăn được. Đến buổi tối, vừa lúc lại bị Lương thiếu gia tinh lực tràn đầy một lần nữa áp đảo, thế giới hai người tuyệt vời vẫn chưa kết thúc.

Một giây trước khi ngắt đi, Mục Nhiên vô lực nghĩ, hẳn quả nhiên bay đến đây cốt chỉ để làm chuyện này!

Ba ngày gặp nhau thật ngắn ngủi, hai người hầu như đều trải qua ở trên giường. Cho nên sau này mỗi khi Mục Nhiên nhớ lại, đều cảm thấy gương mặt bốc hơi – quả thật rất thối nát!

Ba ngày sau, Lương thiếu gia đè cậu lại cắn cắn liếm liếm, không chịu buông tay.

“Đừng náo loạn, nếu không ra sân bay sẽ bị trễ mất.” Mục Nhiên dùng sức đẩy hắn ra.

“Nào, hôn ở đây một chút.” Lương Viễn Triết chĩa chĩa ngực của mình.

Mục Nhiên đi qua, mạnh mẽ tạo ra một dấu hôn đỏ hồng trên lồng ngực rắn chắc của hắn.

“Ngoan.” Lương Viễn Triết vừa lòng, ngồi trên giường mặc áo. “Em nghỉ ngơi nhiều một chút, không cần đưa anh đi.”

“Không được.” Mục Nhiên ôm hắn từ phía sau, khuôn mặt cọ cọ tấm lưng trần của hắn. “Em muốn đưa anh đi.”

“Cũng được, nhưng không được khóc nhè.” Lương Viễn Triết chọc hắn.

“Em đâu có thích khóc như vậy, cũng không phải là con gái.” Mục Nhiên ôm chặt hắn. “Chúng ta vẫn còn có cả đời.”

Lương Viễn Triết cười cười, ôm cậu vào lòng hôn hôn.

Bởi vì hai người rề rà ở khách sạn khá lâu, lại bị kẹt xe, cho nên khi tới sân bay trên loa đã bắt đầu gọi anh Lương Viễn Triết đến làm thủ tục.

“Bảo bối, hẹn gặp lại.” Lương Viễn Triết vội vàng hôn cậu một chút, cũng không kịp nói thêm cái gì nữa, kéo hành lý đi qua cửa kiểm tra an ninh.

Mục Nhiên có chút thương cảm, nhìn cửa thủ tục đến xuất thân, bả vai lại chột bị vỗ một cái.

“Là cậu hả?” Nhìn thấy Lục Vũ Hạo, Mục Nhiên có chút giật mình. “Sao cậu lại ở đây, hôm nay không cần lên lớp sao?”

“Có lớp, nhưng học viện của chúng ta có mời một vị giáo sư nổi tiếng từ Mĩ đến toạ đàm, tôi xin phép đến sân bay tiếp đón.” Sắc mặt Lục Vũ Hạo không quá dễ nhìn.

“À, vậy cậu tiếp tục chờ nha, tôi đi về trước.” Mục Nhiên xoay người muốn chạy, lại bị Lục Vũ Hạo giữ chặt.

“Sao vậy?” Cánh tay Mục Nhiên bị niết sinh đau, nhịn không được nhú mi.

“Thật có lỗi.” Ý thức được chính mình thất thố, Lục Vũ Hạo rất nhanh thả tay ra. “Tôi chỉ muốn nói cho cậu, bên ngoài có xe của trường, nếu cậu không vội, chúng ta có thể cùng nhau trở về.”

“Không cần, tôi tự đi tàu điện ngầm về là được rồi.” Mục Nhiên từ chối, vẫy tay tạm biệt với hắn.

Nhìn bóng dáng càng ngày càng xa của cậu, thần sắc Lục Vũ Hạo càng lúc càng lạnh.

Nụ hôn ngắn ngủi vừa rồi, còn cả dấu hôn ái muội trên cổ cậu, ánh mắt lưu luyến, ba ngày ba đêm không về... Cho dù là ai, đều có thể nhìn ra được mối quan hệ giữa cậu và nam sinh kia thật sự không phải bình thường.

Lục Vũ Hạo không biết bản thân rốt cuộc là bị thương hay vui sướng. Sau một thời gian dài xáo trộn, hiện tại rốt cục hắn có thể thích một nam sinh. Đáng tiếc, nam sinh ấy, lại không phải của mình.

Mục Nhiên ngồi trên tàu điện, gơ tay tính nhẩm thời gian, rõ ràng còn chưa xa nhau đến một giờ, mà đã chờ mong lần tiếp theo gặp lại Lương Viễn Triết.

40. Chương 40: Tô Siêu Mĩ Cũng Rất Dữ Dằn

Mục Nhiên là bảo bảo ngoan, bị Lương Viễn Triết bắt đi ba ngày không lên lớp, trong lòng đầy cảm giác có lỗi. Vì vậy cả đêm Mục bảo bảo đều thực tự giác ở thư viện học đến mười giờ, cho đến khi người quản lý cũng tan tâm mới thu thập này nọ về ký túc xá.

Phòng ký túc xá lý chỉ có Lục Vũ Hạo, đang ngồi lên mạng bên bàn, trên mặt đất là một cái hộp siêu lớn.

“Đây là cái gì?” Mục Nhiên rất ngạc nhiên.

“Chuyển phát nhanh của cậu, lúc đưa tới cậu không ở đây, cho nên tôi ký nhận giúp cậu.” Lục Vũ Hạo trả lời.

“Của tôi?” Mục Nhiên ngoài ý muốn, nhìn nhìn cái thùng, thật sự là đề tên mình.

Người gửi là một trang web mua sắm, Mục Nhiên dùng dao nhỏ mở thùng, phát hiện bên trong đều là trang phục mùa đông thật dày, còn có một tấm thiệp trang web gửi kèm. Sau khi xem xong nội dung, Mục bảo bảo ngây ngô cười, trái tim trở nên ấm áp.

Cùng lúc đó, Lương thiếu gia đang ở trong văn phòng giáo viên phụ trách, mua sắm từng búng hết trang web này đến trang web khác.

“Vì sao em lại không về ký túc xá?” Anh họ giáo viên run rẩy hỏi.

“Anh câm miệng!” Lương Viễn Triết không thèm để ý hắn, tiếp tục nhấp chuột, không ngừng mua đồ cho tâm can nhà mình.

“Anh muốn nói cho bác—”

“Em đây liền làm thịt anh!”

Anh họ lệ rơi đầy mặt, những ngày này không dễ dàng mà trôi qua.

Vì vậy vài ngày sau, Mục Nhiên không ngừng nhận được chuyển phát, bưu kiện một thùng lại một thùng, ngoài áo quần giày dép, còn có thư và đồ ăn vặt, cuối cùng còn nhận được một con gấu Teddy siêu siêu lớn.

Mục bảo bảo có chút ngượng ngùng, đặt Teddy bự lên giường.

“Mục Nhiên Mục Nhiên, bạn gái cậu đối xử với cậu thật tốt nha?” Nhóm bạn cùng phòng vừa ăn đồ ăn vặt, vừa hâm mộ ghen tị.

“Ừ, tốt lắm.” Mục Nhiên trong lòng vui vẻ, bạn gái nha!

Lục Vũ Hạo ngồi ở một bên lạnh mặt, một câu cũng không nói.

“Cậu muốn ăn không?” Mục Nhiên đưa cho hắn một túi cá khô.

“Không cần.” Lục Vũ Hạo cự tuyệt lạnh như băng.

Nhìn ra tâm tình hẩn không tốt, Mục Nhiên thực thức thời ngậm miệng, lấy cá khô lại tự mình ăn.

Hoạt động ngoại khoá hữu nghị ở đại học rất nhiều, mà hot boy ở hệ hoá cũng rất ít, cho nên Mục Nhiên ở phòng 213 hiển nhiên cũng trở thành người được săn đón nhiều nhất.

“Tôi không muốn đi!” Mục Nhiên nằm trên giường, ôm Teddy cự kháng nghị.

“Không được, cậu là kiểu con trai mà các đàn chị thích nhất, nhất định phải đi!” Bạn cùng phòng A, B đồng tâm hiệp lực, tha Mục Nhiên trườn trên giường xuống đất.

Mục bảo bảo dở khóc dở cười, đành phải thỏa hiệp.

“Đúng rồi, Vũ Hạo đâu?” Bạn cùng phòng A tìm khắp nơi.

“Không biết, hẩn gần đây xuất quỷ nhập thần, chắc là... có bạn gái?” Bạn cùng phòng B đoán. “Mục Nhiên, hẩn có nói gì với cậu không?”

“Không có.” Mục Nhiên đổi giày rồi đứng lên. “Chúng ta đi trước hay chờ hẩn?”

“Vậy thì tôi gọi điện cho hẩn trước, dù sao cũng không nên đến muộn.” Bạn cùng phòng B sốt ruột muốn ngắm nữ sinh xinh đẹp, một phút chờ đợi cũng không đủ kiên nhẫn, lôi kéo mọi người ra khỏi cửa.

Tụ hội lần này tổ chức ở một quán bar, ngọn đèn mờ nhạt, không khí an tĩnh, còn có ca sĩ hát nhạc cổ điển tiếng Anh. Hoàn cảnh này thật sự rất thích hợp để nói chuyện yêu đương, bởi vậy bạn cùng phòng A, B không bao lâu sau liền biến mất, không biết đã đến góc nào, để lại Mục bảo bảo một mình chán đến chết, ngồi ở trên sofa uống nước.

“Mục Nhiên.” Đột nhiên có người ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Lục Vũ Hạo?” Mục Nhiên có chút ngoài ý muốn, nhưng đồng thời cũng nhẹ nhàng thở ra – cuối cùng cũng không cần ứng phó các cô gái muốn lại gần!

“Hôm nay có chút việc, xong mới tới đây.” Lục Vũ Hạo mở miệng nói chuyện trước, mùi rượu nồng đậm dâng lên.

“Cậu uống bao nhiêu rồi?” Mục Nhiên nhíu mày.

“Không nhiều, chỉ hơi choáng váng đầu.” Lục Vũ Hạo dựa vào người cậu, thần trí có chút hỗn loạn.

“Nếu không tôi đưa cậu về nha?” Mục Nhiên thử thăm dò.

“Được.” Lục Vũ Hạo nhắc chân lên nhưng đầu gối không đủ lực, lại ngã ngồi vào sofa.

“Còn nói cậu không sao!” Mục Nhiên có chút bất đắc dĩ, giúp đỡ hẩn đứng lên, thất tha thất thểu đi ra ngoài.

May mắn ngoài quán bar còn có xe taxi, Mục Nhiên thật vất vả mới nhét được người vào. Lái xe sợ hẩn nôn trong xe mình, một đường chạy như bay, rất nhanh về đến ký túc xá.

“Tiểu Nhiên.” Lục Vũ Hạo đau đầu choáng váng gọi cậu.

“Sao vậy?” Mục Nhiên buồn bực, người này nặng chết, còn cố tình đứng không nổi, cứ cọ cọ lên người mình, nặng quá!

“Tôi thích cậu...” Lục Vũ Hạo miệng hàm hàm hồ hồ.

Mục Nhiên không có nghe rõ, lấy chìa khoá ra mở cửa phòng, kéo người lên giường.

“Học, mệt chết tôi.” Mục Nhiên thở hồng hộc, muốn đến bàn lấy nước nhưng tay bị túm chặt lại.

“Cậu làm gì thế!” Mục Nhiên càng buồn bực, người này uống rượu xong tính tình tệ quá!

“Nhiên Nhiên.” Lục Vũ Hạo đè cậu lên giường, có chút vội vàng lung tung hôn xuống.

“Buông ra!” Mục Nhiên hoảng hồn, liều mạng đẩy hẩn.

“Nhìên Nhìên, ành thích em, cho ành một cơ hội đợc không?” Mắť Lực Vũ Hạo đở ngầu, lý trí bị cồn đưỡỉ đi không cồn một mắnh. “Ồ cùng một chỗ vớỉ ành, cái gì ành cùng có thể cho em. Mực Nhìên, Mực Nhìên, em đắp ứng ành đi.”

“Cậu nớỉ bậყ bạ gì đớỉ!” Mực Nhìên bị đoạ đén mắť trắng bệch, giấყ dựa né tránh hắnh, kình hỏn chạy rà khỏi cửa.

“Tên kìa có gì tốt?” Lực Vũ Hạo ngồỉ xuống, có chứť không không chế đợc gầm nhẹ.

Mực Nhìên cùng không quay đầu lại, chạy khỏi ký túc xá, đầu óc loạn thành một đống. Vì tiền để ở phỏng, hỏn nửà cậu cùng không biếť nên đi chạy đi đầu, đầnh phẩỉ tìm nơi nướng tựa chỗ Tô Siều Mĩ.

“Ài khi dễ cậu?” Tô Siều Mĩ vớỉ đầnh ở ký túc xá àn bườỉ, chớť thấy Mực Nhìên hỏc mắť đỏ bừng, nhất thờỉ xừ lỏng.

Trong phỏng không cồn ài khắc, Mực Nhìên ngồỉ trên ghế, kể lại chuyệť tình vừà rỏỉ cho Tô Siều Mĩ.

“Quả thực là hỏn đắnh!” Tô Siều Mĩ nghe vậყ tức giặť, đừa một nửà tráỉ bườỉ trên tay cho Mực Nhìên, chớỉ mình nớỉ giặť đừng đừng xắnh tay áo. “Cậu cứ ngồỉ àn bườỉ, cồn tớ đi báỏ thù!”

“Đừng náo loạn.” Mực Nhìên đở khỏc đở cườỉ, vừơng tay giữ chắť hắnh.

“Vậყ cậu đềm nay đừng trở về, tớ đắnh cậu về nhà chứ tớ ngủ.” Tô Siều Mĩ dọn dẹp vậỉ thứ. “Ngàỉ mại tớ giúp cậu xin rỏỉ khỏi ký túc xá, cậu cứ đi đi.”

“Không cần phiền như thế.” Mực Nhìên ngượng ngường vì quắყ rắყ cậu ta. “Cậu cho tớ mượň hai trắm tệ, tớ—”

“Phiền toái cái gì, nghe tớ đi.” Tô Siều Mĩ ngắt lờỉ cậu. “Yềủ tâm đi, nhà chứ tớ không ài ở cả, cậu có thể ở đén thắng sau, nơi đớỉ cùng gắnh trường, chỉ cách một cỏn phố!”

“... Cắմ ơn cậu.” Mực Nhìên cắմ kớỉch, nếu không có cậu ta, đềm nay mình thật sự phẩỉ àn ngủ ngoài đường rỏỉ.

“Cắմ tạ cái gì, chứng ta là bạn tốt mà!” Tô Siều Mĩ dọn dẹp xong xuỏỉ liềủ đừa Mực Nhìên về nhà chứ mình.

Trắỉ qua chuyệť lỏn xỏn như vậყ, Mực Nhìên tự nhiên buồn ngủ vô cùng, muốủ ngủ thắng đén tậủ sáng hỏm sau. Tô Siều Mĩ bắť đềủ nhỏ trên trườg, nằủ bên cắnh người cậu, muốủ nớỉ gì lại thờỉ, nom có về khỏ chịu.

“Sao vậყ?” Mực Nhìên bị cậu ta nhìn mà phắť sợ.

“Cậu thích nam sinh, là thật sự nghiêm túc thích phẩỉ không?” Tô Siều Mĩ vắỉ cồn rắť ngạc nhiên.

“Đường nhiên là nghiêm túc.” Mực Nhìên bị hỏỉ có chứť buồn bực. “Vỉ sao lại hỏỉ vậყ?”

“Nhưng hai nam sinh ở cùng một chỗ, có phẩỉ hơi kỳ quắỉ hay không?” Tô Siều Mĩ không thể lý giải nớỉ.

“Đặỉ khắỉ có một chứť.” Mực Nhìên rầủ rỉ. “Không nhiều người có thể chắủ nhận, ví dụ như cha mẹ hắnh sẽ không thích tớ.”

“Như vậყ không phẩỉ cậu sẽ mệť chết sao?” Tô Siều Mĩ nhúủ mắყ.

“Ừ, sẽ mệť chết, nhưng tớ không hề muốủ buớng tay.” Mực Nhìên vừỉ mắť vằỏ gốỉ đầu, rầủ rỉ. “Trừ phi là hắnh nớỉ chia tay trước.”

“Không có khả năng đầu!” Tô Siều Mĩ liềủ tục lắủ đầu. “Hắnh sẽ không!”

“Vỉ sao?” Mực Nhìên bắť cườỉ, quay đầu nhìn cậu ta. “Không phẩỉ cậu nớỉ hắnh hung dữ hắ?”

“Dữ là một chuyệť, thích cậu là chuyệť khắc.” Tô Siều Mĩ lại gắnh mắť cậu, tiềủ thể cườỉ hề hề. “Cắc cậu đầ từng hỏn chứ?”

Mực Nhìên mắť đỏ lên, lủỉ lủỉ vằỏ chắnh.

“Có rỏỉ sao?” Tô Siều Mĩ hắủ mộ ghen tị. “Tớ cồn chứ đợc hỏn bạn gắỉ!”

Mục bảo bảo quyết định giả chết – đâu chỉ là hôn thôi đâu...

“Mau nói cho tớ biết, các cậu hôn như thế nào?” Tô Siêu Mĩ túm cậu ra ngoài.

“Câu biến thái hả?” Mục Nhiên dở khóc dở cười.

“Không phải, ý của tớ là, không khí lúc đó thế nào, phải nói những gì?” Tô Siêu Mĩ chảy nước miếng, nếu học được, chính mình có thể trở về hôn hôn bạn gái nhỏ!

“Tự đi xem tiểu thuyết đi!”

“Tiểu thuyết giả lắm, tớ muốn nghe sự thật.”

“Tránh ra a a a a a!!”

“Là bạn tốt thì nói cho tớ biết!”

“...”

“Mục Nhiên Mục Nhiên Mục Nhiên!”

“Cậu thật đúng là...”

“Hề hề, nói mau nói mau!”

Mục bảo bảo khóc không ra nước mắt.

Buổi tối này, hai người nói chuyện tới đêm khuya mới nghỉ ngơi, buổi sáng tất nhiên cả hai đều trốn tiết, cho đến tận buổi chiều mới về trường.

Mục Nhiên tìm quản lý khoa, xin phép được đổi ký túc.

“Hiện tại muốn đổi, thì chỉ còn phòng ký túc hai người.” Giáo viên kiểm tra máy tính. “Phòng 215 toà E, được không?”

“Tất nhiên là được ạ!” Mục Nhiên còn chưa nói gì, Tô Siêu Mĩ đã thay cậu đáp ứng. Đầu tiên là giúp cậu nộp tiền thế chấp, sau đó lại cùng cùng nhau trở về thu thập hành lý.

“Cậu yên tâm, nếu tên hỗn đản đó còn khi dễ cậu, tớ sẽ thay cậu giáo huấn hắn.” Tô Siêu Mĩ hào khí vạn trượng. “Tớ đã luyện tập côn nhị khúc nha.”

Tuy rằng biết rõ côn nhị khúc có vẻ buồn cười, nhưng Mục Nhiên vẫn yên tâm hơn không ít, lấy chìa khoá mở cửa ra.

Phòng ký túc xá trống trơn, Mục Nhiên nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng sắp xếp đồ đạc vào thùng hành lý.

“Làm sao cậu có cái này!” Tô Siêu Mĩ bị Teddy siêu siêu bị dọa một phát.

“Cầm giùm tớ một chút!” Mục Nhiên đưa Teddy cho cậu ta, bản thân lại vội vàng nhét bộ quần áo cuối cùng vào túi, đứng lên vừa định đi, lại vừa lúc gặp được Lục Vũ Hạo mang đồ này nọ vào cửa.

“Cậu muốn làm gì?” Tô Siêu Mĩ thực dũng cảm, hung dữ bảo hộ phía trước Mục Nhiên.

“Cậu đi đâu?” Lục Vũ Hạo nhìn về phía Mục Nhiên, có chút sốt ruột. “Hôm nay tôi có gọi điện cho cậu, nhưng cậu tắt máy—”

“Không có gì.” Mục Nhiên ngắt lời hắn. “Tôi đi trước.”

“Không được!” Lục Vũ Hạo tiến lên muốn kéo cậu, lại bị Mục Nhiên né tránh.

“Này, cậu muốn đánh nhau có phải không?” Tô Siêu Mĩ xù lông, quay đầu tìm vũ khí khắp nơi.

“Tiểu Nhiên, ngày hôm qua tôi uống rất nhiều rượu, cậu cái gì cũng xem như là chưa nghe thấy được không?” Lục Vũ Hạo bất chấp có người ngoài, trong giọng nói có chút ý tứ cầu xin.

“Tôi đã xin đổi ký túc xong rồi.” Giọng Mục Nhiên rất thấp, cũng không nhìn hắn, kéo đồ ra ngoài.

“Tôi không cho cậu đi!” Thấy cậu cố ý muốn đổi ký túc xá, sắc mặt Lục Vũ Hạo âm trầm, nhanh chóng chặn cửa phòng lại.

“Cậu bị cái gì thế?” Tô Siêu Mĩ bốc hỏa.

Lục Vũ Hạo lạnh lùng nhìn Tô Siêu Mĩ, liếc mắt một cái, ánh mắt có chút nguy hiểm.

“Cậu muốn làm gì?” Tô Siêu Mĩ một chút cũng không sợ hãi, trừng ngược lại.

“Đây không phải là việc của cậu, ra ngoài!” Lục Vũ Hạo chỉ vào cửa. “Tôi có lời muốn nói với Tiểu Nhiên, không liên quan đến cậu.”

“Đừng hòng!” Tô Siêu Mĩ kéo Mục Nhiên qua. “Tôi nói cho cậu biết, đừng nghĩ có thể lại xằng bậy... Tôi có luyện võ!”

Lục Vũ Hạo không nói chuyện, chỉ nhìn Mục Nhiên. Mục Nhiên thở dài, có chút bất đắc dĩ đối diện với hắn.

Rõ ràng là có thể làm bạn tốt, vì sao lại muốn ồn ào thành như vậy?

41. Chương 41: Ngoài Ý Muốn

“Tiểu Nhiên, ở lại được không?” Lục Vũ Hạo chặn trước cửa, không cho bọn họ rời đi.

“Tôi với cậu không có khả năng.” Mục Nhiên có chút bất đắc dĩ. “Cậu đừng náo loạn nữa có được không?”

“Một cơ hội cũng không thể cho tôi sao?” Sắc mặt Lục Vũ Hạo rất khó nhìn.

“Tôi xin lỗi.” Giọng Mục Nhiên rất thấp.

Trong phòng an tĩnh đến mức có chút quỷ dị, sau khi trầm mặc thật lâu, Lục Vũ Hạo thả cánh tay đang chặn ở cửa xuống.

Mục Nhiên kéo hành lý, cũng không quay đầu mà rời khỏi ký túc xá. Tô Siêu Mĩ chạy nhanh theo sau, hai ba bước mới phát hiện quên mang Teddy theo, vì vậy lại đi ngược trở về lấy, ai ngờ bị Lục Vũ Hạo gọi lại.

“Làm gì? Đánh nhau hả?!” Tô Siêu Mĩ hung tợn.

“Cậu có biết bạn trai cậu ấy là ai không?” Lục Vũ Hạo hỏi.

“Vì sao tôi phải nói cho cậu?” Tô Siêu Mĩ trợn trắng mắt, ôm Teddy chạy ra khỏi ký túc xá.

Ký túc xá mới của Mục Nhiên là hệ của nghiên cứu sinh, phòng rất lớn, có chút vắng vẻ.

“Cậu ở một mình, tên hồn đản đó có lại tới khi dễ cậu hay không?” Tô Siêu Mĩ lo lắng.

“Sẽ không đâu, nơi này là ký túc xá tập thể, làm sao có khả năng chứ.” Mục Nhiên dọn giường. “Một người ở cũng tốt... Đúng rồi, không cho cậu nói chuyện này cho Lương Viễn Triết.”

“Vì sao?” Tô Siêu Mĩ khó hiểu.

“Tính tình hắn xấu như vậy, nếu biết chuyện này, không biết sẽ trở nên thế nào nữa.” Mục Nhiên đưa cho cậu một chai nước. “Lần này cảm ơn cậu nhiều!”

“Khách khí cái gì.” Tô Siêu Mĩ mạnh mẽ lay lay Mục Nhiên. “Đi ra ngoài, chúng ta đi ăn cơm, ăn mừng tân gia của cậu.”

Cái này thì có gì mà tân gia? Mục Nhiên dở khóc dở cười, bị cậu ta tha ra ngoài ăn củ cải lòng gà.

Tuy rằng ký túc xá mới không náo nhiệt như lúc trước, nhưng tính cách Mục Nhiên vốn cũng không thích ồn ã, hơn nữa hệ nghiên cứu sinh quản lý khá lỏng lẻo, có đôi khi làm việc bên ngoài về muộn cũng không bị khoá cửa ở ngoài nguy hiểm. Cho nên tóm lại mà nói, Mục Nhiên đối với cuộc sống đại học hiện tại của mình vẫn rất hài lòng.

Xấu hổ duy nhất là lúc lên lớp bản thân vẫn phải chạm mặt với Lục Vũ Hạo. Người ở hệ Hoá học không nhiều lắm, có đôi khi làm thí nghiệm được phân vào một tổ. Mỗi lần như vậy, Mục Nhiên có chút không tập trung, cũng có chút khấn trương.

“Làm thí nghiệm phải chuyên tâm, nếu không sẽ rất nguy hiểm.” Tổ trưởng là một nữ sinh đáng yêu, thấy Mục Nhiên có chút hoảng hốt, vì thế tốt bụng nhắc nhở.

“À, cảm ơn.” Mục Nhiên hoàn hồn, muốn lấy ống nghiệm, tay lại vừa vịn dụng vào Lục Vũ Hạo.

Mục Nhiên như chạm vào lửa, nhanh chóng rút tay mình về.

Sắc mặt Lục Vũ Hạo đen thui, tháo găng tay ném vào thùng chứa, xoay người rời khỏi phòng học.

“Hắn làm sao vậy?” Tổ trưởng khó hiểu.

Các tổ viên hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì. Mục Nhiên cúi đầu tẩy ống nghiệm, trong lòng có chút hoảng hốt.

Buổi tối, Lương Viễn Triết gọi điện thoại đến. Nghe được giọng nói dịu dàng quen thuộc, Mục Nhiên đột nhiên cảm thấy có chút ủy khuất.

“Bảo bảo, sao lại mất hứng?” Lương Viễn Triết vô cùng miễn cảm với những biến hoá cảm xúc của Mục Nhiên.

“Không có gì... Có chút nhớ anh.” Mục Nhiên không có nói cho hắn chuyện ban ngày.

“A, vật nhỏ này.” Lương Viễn Triết bật cười. “Nếu không anh lại đến thăm em nhé?”

“Không cần đâu.” Nghe được hắn cười, tâm tình Mục Nhiên tốt hơn một chút. “Không cho anh chạy loạn, chỉ còn một tháng nữa là nghỉ rồi.”

“Nghỉ hè anh đến đón em.” Lương Viễn Triết cách điện thoại hôn hôn cậu. “Chúng ta cùng nhau về nhà.”

“Không nên đâu.” Mục Nhiên có chút do dự. “Lỡ như chú dì đến đón anh, nhìn thấy em rồi lại tức giận, em tự mình đi tàu về là được rồi.”

“Sao lại hiểu chuyện như vậy chứ.” Lương Viễn Triết bật cười. “Ngoan, không sao đâu... Em nghỉ hè thì đừng đi đâu cả, ở ký túc xá chờ anh vài ngày, có biết không?”

Mục Nhiên vốn rất nghe lời Lương Viễn Triết, lại thấy hắn nói kiên định như vậy, cũng không phản bác nữa.

Sau khi kỳ thi cuối kỳ kết thúc, các học sinh đều sốt ruột về nhà mừng năm mới. Trong trường nhanh chóng trở nên vắng lặng, Mục Nhiên ở một mình có chút nhàm chán, vì thế mỗi ngày đều đến phòng thí nghiệm giúp các việc vặt cho giáo viên, làm một ít công việc tẩy rửa đơn giản, đợi nửa tháng nữa Lương Viễn Triết tới đón mình về nhà.

Phòng thí nghiệm rất náo nhiệt, có các đàn anh đàn chị cùng nhau nói nói cười cười, ngày ngày trôi qua cũng không quá khó khăn. Mười lăm ngày nhanh chóng trôi qua, một ngày trước khi Lương Viễn Triết nghỉ học, Mục bảo bảo vui vẻ vô cùng, cả đêm đều ngủ không được.

Buổi sáng ngày hôm sau, Mục Nhiên rời giường sớm, khuôn mặt đỏ bừng thay quần lót nhỏ đáng yêu, sau đó ôm Teddy cười ngây ngô.

Vài phút sau, giáo viên đột nhiên gọi điện tới. Mục Nhiên có chút buồn bực, mình đã nói phải về nhà rồi mà, sao lại còn gọi đến nữa?

Giọng điệu giáo viên có chút sốt ruột, nói là tối hôm qua có người lau chùi vô tình làm lỏng phích cắm máy điều chỉnh nhiệt độ, khiến cho toàn bộ ống nghiệm mẫu bị hỏng. Người ở phòng thí nghiệm không đủ, hỏi Mục Nhiên có thời gian để hỗ trợ hay không.

“Vâng, dạ, em lập tức đến!” Mục Nhiên rất nghe lời, thay quần áo chạy về phòng thí nghiệm. Dù sao Lương Viễn Triết đáp máy bay vào buổi chiều, đi muộn một chút vẫn có thể đón hắn được.

Sau khi vào phòng thí nghiệm, cậu mới phát hiện Lục Vũ Hạo đã ở bên trong, đang giúp đỡ giáo viên điều chỉnh thuốc thử.

Lục Vũ Hạo cũng không nghĩ Mục Nhiên sẽ xuất hiện, trong lúc nhất thời có chút ngoài ý muốn, nhưng định thần rất nhanh, tiếp tục cúi đầu làm việc, cũng không chào hỏi với cậu.

Mục Nhiên có chút xấu hổ, vì thế tìm một góc cách xa hẳn nhất, hỗ trợ mọi người rửa ống nghiệm.

“Mục Nhiên, trưa nay muốn ăn gì nào, chị ra ngoài mua.” Đàn chị cầm quyển sổ nhỏ làm thống kê.

“Giống mọi người là được rồi.” Mục Nhiên cũng không kén chọn.

Đàn chị vừa loay hoay ghi chép vào quyển sổ nhỏ, vừa ngạc nhiên nhỏ giọng hỏi. “Em cãi nhau với Lục Vũ Hạo à? Sao cậu ấy luôn trộm nhìn em thế?”

“Nhìn em?” Mục Nhiên sửng sốt, giương mắt lên lại vừa vắn rơi vào tầm mắt hẳn, vì thế trong lòng bỗng nhiên hoảng hốt, cổ đo lường trong tay không nắm chặt, chất lỏng còn sót lại bên trong bị đổ ra.

Trên tay nháy mắt như bị thiêu đốt, Mục Nhiên đau đến mức kêu lên tiếng, mọi người trong phòng đều hoảng sợ, nhanh chóng vây lấy khăn cấp xử lý vết thương cho cậu, rồi sau đó đưa cậu đến bệnh viện.

May mắn chất lỏng đã được pha loãng, cho nên vết thương cũng không quá nghiêm trọng. Cho dù vậy, tay phải Mục Nhiên vẫn bị băng bó thành cái bánh bao.

Mục bảo bảo thực buồn bực, bản thân mình sao lại không may như thế!

Nhưng tay bị thương là một chuyện, còn có chuyện khác còn không may hơn, chính là Lục Vũ Hạo chủ động xin giáo viên, muốn ở lại bệnh viện chăm sóc cậu.

“Muốn uống nước không?” Lục Vũ Hạo hỏi.

“Không cần, cảm ơn.” Ở chung một mình với hẳn, cả người Mục Nhiên đều không tự nhiên.

Nhìn ánh mắt trốn tránh của cậu, Lục Vũ Hạo thở dài. “Đã chán ghét tôi như vậy rồi ư?”

Mục Nhiên xấu hổ muốn chết, cũng không biết nên nói gì. Phòng bệnh yên tĩnh, cả không khí cũng muốn ngưng đọng lại. Ngay lúc không khí đang nặng nề cùng cực, điện thoại Mục Nhiên chợt tích tích vang lên.

“Bảo bảo, anh xuống máy bay rồi, em ở đâu? Không phải nói tới đón anh hả?!” Lương thiếu gia thực bất mãn.

“Em đang ở bệnh viện.” Mục Nhiên bĩu môi. “Tay bị bỏng.”

“Tay bị bỏng?” Lương Viễn Triết kinh hoảng, nhanh chóng bắt xe đến bệnh viện.

Đến bệnh viện, sau khi đẩy cửa vào, Lương thiếu gia chỉ thấy Mục Nhiên đang ngồi tựa vào góc bên trong giường bệnh, đáng thương hể hể nhìn mình. Tay phải bị bó tay cái bánh chưng, vì thế càng thêm đau lòng...

“Nhìn nè.” Thấy Lương Viễn Triết vào cửa, Mục Nhiên nhất thời ủy khuất không chịu được, giơ tay cho hẳn xem.

“Còn nhìn nè nữa!” Lương Viễn Triết ngồi bên giường, vươn tay xoa xoa đầu cậu. “Ngu ngốc, rửa cái cốc thôi mà cũng bị thương!!”

“Đau...” Giọng Mục Nhiên lí nhí, còn kéo dài âm cuối một chút.

Lương thiếu gia nhất thời không chịu nổi, vô cùng không tiết tháo mà ôm cậu vào lòng.

42. Chương 42: Cùng Ăn Cơm Nhé?

Bị Lương Viễn Triết ôm vào ngực, Mục Nhiên thật hạnh phúc, như cún con cọ cọ hẳn.

Lương Viễn Triết cúi đầu, hôn thật mạnh lên đôi môi khiến mình ngày đêm mong nhớ, triền miên quyến luyến, cả hô hấp đều trở nên nặng nề. Hương vị của bảo bối thật sự quá mức ngọt ngào, nhịn không được liền vói tay vào áo lông của cậu, lướt qua thắt lưng mềm mại tinh tế, không nặng không nhẹ nhéo một chút.

Mục Nhiên nhất thời toàn thân mềm nhũn, mặt cũng hồng hồng.

“Làm sao vậy?” Lương Viễn Triết cười khẽ, biết rõ thân thể cậu miễn cưỡng, lại vẫn có ý xấu mà vuốt ve.

“Khó chịu...” Giọng Mục Nhiên nhỏ nhỏ, có chút ý tứ cầu xin.

“Muốn sao?” Lương Viễn Triết cắn cắn lỗ tai cậu, thanh âm thực ái muội.

Mục Nhiên chôn đầu trong lòng hắn, lỗ tai vốn trắng nõn lại trở nên đỏ hồng như máu.

“Anh đi hỏi bác sĩ tình huống của em một chút, được không?” Lương Viễn Triết không khi dễ cậu nữa. “Nếu không có việc gì thì chúng ta xuất viện.”

“Ừ.” Mục Nhiên thật sự rất nghe lời.

Nhìn bộ dáng nhu thuận của bảo bối nhà mình, trong lòng Lương thiếu gia meo meo kêu, đôi mắt ánh lên màu xanh đối khát.

Thừa dịp Lương Viễn Triết đi tìm bác sĩ, Mục Nhiên gọi điện cho Lục Vũ Hạo, nói bản thân muốn xuất viện.

“Một mình cậu thì xuất viện thế nào được?” Lục Vũ Hạo đang ở siêu thị mua hoa quả, nghe cậu nói như vậy bèn nhíu mày.

“Bạn tới đón tôi, lần này thật sự cảm ơn cậu.” Giọng điệu Mục Nhiên tuy rằng rất lịch sự, lại có một chút cảm giác kháng cự rõ rệt.

“... Được rồi.” Lục Vũ Hạo đoán được “bạn” trong lời của cậu là ai, cười có chút tự giễu, rõ ràng người kia không thích mình, lại vẫn nhịn không được mà lại gần, bị cự tuyệt cũng coi như là xứng đáng.

Mục Nhiên tắt điện thoại, cảm thấy có chút có lỗi với hắn.

Lương Viễn Triết đăng ký xong thủ tục xuất viện của Mục Nhiên, đẩy cửa ra thấy cậu đang ôm chăn, ngốc ngốc ngơ ngác ngồi ở trên giường, vì thế vui vẻ nghiêng người qua cản cản. “Bảo bối làm sao vậy?”

“... Không có gì, bây giờ em có thể xuất viện chưa?” Mục Nhiên hoàn hồn.

“Có thể rồi, bác sĩ bảo vết thương của em không nghiêm trọng.” Lương Viễn Triết xỏ giày cho cậu. “Anh làm thủ tục rồi.”

“Anh muốn đến ở phòng ký túc xá của em không?” Mục Nhiên hỏi.

“Ký túc xá nhiều người, không thoải mái.” Lương Viễn Triết một tiếng liền cự tuyệt.

“Em ở một mình trong phòng hai người, không có ai nữa đâu.” Mục Nhiên giải thích.

“Vì sao em lại ở một mình?” Lương Viễn Triết nghe vậy nhíu mày.

“Cuối tuần em có đi làm thêm, trở về muộn sẽ ảnh hưởng đến bạn cùng phòng.” Mục Nhiên đã sớm nghĩ ra lý do.

Lương Viễn Triết miễn cưỡng chấp nhận, đi theo cậu trở về ký túc xá.

Điều kiện trường học có hạn, phòng tắm hơi lạnh, vì vậy buổi tối lúc nghỉ ngơi, Lương thiếu gia kiên trì tắm rửa cho Mục Nhiên, lý do rất chính đáng – tiết kiệm thời gian, khỏi bị cảm mạo.

Tay Mục Nhiên bị băng bó thành bánh bao, thật sự cũng không tiện tắm rửa, vì thế khuôn mặt đỏ bừng, mặt hắn ôm vào phòng tắm.

Lương Viễn Triết cởi áo cho cậu, nhìn hai điểm nổi lên màu hồng nhạt mà nuốt nước miếng, sau đó vui vẻ giúp cậu cởi quần. Cho đến khi nhìn thấy đôi chân mảnh khảnh, mặt hắn lại đen thui.

“Làm sao vậy?” Mục Nhiên ngoài ý muốn, loại tình huống này, chẳng lẽ không phải là hấn chồm qua hôn hôn mới đúng?

“Em sao lại không mặc quần tất hả?” Lương thiếu gia oán giận. “Nơi này lạnh thế mà!”

Mục bảo bảo có miệng mà khó trả lời, mình trước đây đều mặc, chỉ là hôm nay cố ý cởi ra... Hơn nữa mình còn mặc quần lót nhỏ khả ái, là bộ đáng hấn thích nhất mà!

“Về già nếu bị thấp khớp thì làm sao giờ?!” Lương thiếu gia cầu nhàu. “Hay là em không bao giờ mặc quần tất?”

“Cái gì chứ?” Mục Nhiên đỏ khốc đỏ cười.

“Ngày mai nhớ mặc quần tất, biết chưa?” Lương Viễn Triết tiếp tục lải nhải, thuận tay cởi quần lót nhỏ cho cậu.

Mục bảo bảo bất mãn rầm rì, hấn hoàn toàn không nhìn thấy mình mang quần lót nhỏ hình Teddy đáng yêu... Buổi sáng đã cố ý mặc mà!

Điểm chú ý của của Lương thiếu gia căn bản không nằm trên áo quần, mục đích duy nhất là cởi sạch bảo bối, sau đó ôm trong lòng bóp bóp xoa xoa, cuối cùng thuận theo tự nhiên mà lăn lên giường.

Mục Nhiên bị hấn hôn đến mơ màng, ý loạn tình mê. Chuẩn bị lúc sáng tuy rằng uống phí, nhưng hoàn hảo là kết quả cũng không bị thay đổi.

Kỳ thật chính mình cũng có chút muốn!

Buổi sáng hôm sau, đồng hồ báo thức kêu vang rất to, Lương Viễn Triết sau khi mở mắt, chỉ thấy Mục Nhiên dựa vào người mình, vẻ mặt khi ngủ rất ngọt ngào.

“Mục heo con.” Lương Viễn Triết cắn cắn chóp mũi cậu. “Dậy thôi.”

“Mệt mỗi quá.” Mục Nhiên mơ mơ hồ hồ trợn mắt.

“Trông anh có mệt không?” Lương Viễn Triết chọc cậu.

“Người xấu.” Mục Nhiên trốn vào chăn.

“Anh sao lại thành người xấu rồi?” Lương Viễn Triết bật cười, xoay người giữ cậu lại. “Ngày hôm qua là ai không cho anh rời khỏi, nói ông xã ời thật là thoải mái?”

“Không được nói!” Mục Nhiên che cái miệng của hấn, lỗ tai đỏ bừng.

Lương Viễn Triết cười đắc ý, rời giường giúp cậu thu thập hành lý.

Sân bay cũng không cách trường học quá xa, bởi vậy tuy rằng hay người rề rà ở ký túc xá, lúc đến sân bay cũng không bị trễ. Hai giờ bay trôi qua rất nhanh, sau khi hạ cánh, Mục Nhiên vốn dĩ muốn về một mình. Lương Viễn Triết lại không đồng ý, muốn dẫn cậu về nhà.

“Em không cần đi đâu!” Mục Nhiên cự tuyệt.

“Tay bị thương như vậy, anh sao có thể bỏ em lại được.” Lương Viễn Triết xoa xoa đầu cậu. “Anh đi với em.”

“Di chú sẽ tức giận.” Mục Nhiên liều mạng lắc đầu.

“Vậy anh đưa em về nhà em trước.” Lương Viễn Triết nhường một chút.

“Không cần đâu!” Mục Nhiên còn đang do dự.

“Nghe em hay nghe anh?” Lương Viễn Triết trừng mắt.

“... Hung dữ cái gì chứ?!” Mục Nhiên than thở.

Lương thiếu gia lười nói nhiều với cậu, trực tiếp ôm người đi ra ngoài. Nhiên Nhiên cái gì cũng tốt, chỉ là có đôi lúc rất ương bướng, thỉnh thoảng còn lải nhải cầu nhàu.

Bởi vì phòng cũ của Mục Nhiên đã lâu không có ai ở, cho nên bên trong có chút bám bụi. Nháy mắt khi mở cửa ra, thậm chí còn có một cỗ hương vị cổ xưa. Lương Viễn Triết thở dài, quay đầu nhìn cậu. “Em xác định muốn ở đây ư?”

“Không sao, mở cửa sổ ra là tốt rồi.” Mục Nhiên rất kiên trì.

Lương Viễn Triết bắt đầu đi, đành phải giúp cậu quét phòng một chút, lại nấu nước ấm, đổi ga giường. Sau khi xác định mọi thứ đều thoả đáng, mới trở về nhà của mình.

Cha Lương đang ngồi ở phòng khách đọc báo, cũng không có hỏi hấn vì sao lại về nhà trễ. Lương Viễn Triết ngồi trên sofa, nhìn ông muốn nói gì lại thôi.

“Có chuyện thì nói, trở nên lè mề như vậy từ lúc nào rồi.” Cha Lương cời kính. “Chuyện gì?”

“Ba, con mời cậu ấy đến nhà chúng ta được không?” Lương Viễn Triết thử thăm dò.

Cha Lương hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

“Cậu ấy ở một mình, tay lại bị thương, làm cái gì cũng không tiện.” Lương Viễn Triết tiếp tục tranh thủ.

“Nó không có người nhà sao?” Cha Lương bắt đầu hỏi.

“Cha mẹ cậu ấy đã ly hôn từ lâu rồi.” Lương Viễn Triết cầu xin. “Cha, cha cho cậu ấy một cơ hội có được không?”

Cha Lương không nói chuyện, rõ ràng có chút tức giận.

“Được rồi được rồi, không phải chỉ cùng nhau ăn một bữa thôi sao?” Mẹ Lương sợ cha con gây gỗ, nhanh chóng ra hoà giải. “Cũng không phải chuyện lớn gì, con trai bảo bối vừa về nhà, anh nghe theo nó một chút được không nào?”

Cha Lương thả tờ tạp chí trong tay xuống, thở phào lên lâu.

Lương Viễn Triết tuy rằng rất muốn làm cho cha mẹ mình chấp nhận Mục Nhiên sớm một chút, nhưng đôi lúc nghĩ đến họ, trong lòng vẫn cảm thấy tự trách, cảm thấy bản thân có phải hơi quá đáng hay không.

“Được rồi.” Mẹ Lương thở dài. “Đi thôi, mẹ với con đến nhà cậu ấy.”

“Mẹ?” Lương Viễn Triết có chút kinh ngạc.

“Không phải muốn tới nhà mình ăn cơm sao?” Mẹ Lương chỉnh tóc giúp hấn. “Đi thôi.”

“... Cảm ơn mẹ.” Lương Viễn Triết vui sướng.

Nhìn vẻ mặt vui mừng của cậu, trong lòng mẹ Lương không thể nói rõ là tư vị gì. Lén lút thay quần áo, sau khi an ủi chồng mình vài câu, bà liền cùng với Lương Viễn Triết rời khỏi nhà.

Mặt khác, Mục Nhiên đang lúng ta lúng túng nấu ăn ở nhà. Vốn dĩ Lương Viễn Triết trước khi đi đã để lại số điện thoại của tiệm cơm có giao hàng tận nhà, chẳng qua khi Mục Nhiên gọi đến, chủ quán nói rằng cuối năm buôn bán đắt, một phần cơm không thể đưa đi được, vì vậy cậu đành phải tự lực cánh sinh, đi xuống lầu mua mì ăn liền và bánh quy lấp bụng.

Nồi nước sôi sùng sục, trong phòng đều là mùi hương mì ăn liền. Mục Nhiên nếm thử, cảm thấy tốt rồi liền tắt lửa. Dùng tay trái nâng nồi lên chuẩn bị đổ vào bát, lại không nghĩ rằng bị trượt tay, rầm một cái toàn bộ đổ xuống đất.

“A!” Mục Nhiên bị dọa nhảy dựng, theo bản năng lùi lại, nhưng một ít canh nóng vẫn bắn vào chân, khiến làn da đỏ bừng.

Thật sự quá xui xẻo mà! Mục Nhiên buồn bực vô cùng, lấy cây lau nhà trong toilet đi thu dọn, lại nghe có người mở cửa.

Chẳng lẽ là mẹ mình? Mục Nhiên có chút ngoài ý muốn, không phải nói đi du lịch Hải Nam rồi, sao bây giờ đã trở lại?

Từ phòng bếp lộ đầu ra, lại phát hiện người đến là Lương Viễn Triết.

“Hả, sao anh lại về đây?” Mục Nhiên buồn bực.

Lương Viễn Triết nhìn thoáng qua cửa, kêu mẹ ơi.

“Mẹ?” Mục Nhiên kinh hoảng, còn chưa kịp hỏi gì, đã nhìn thấy mẹ Lương đi đến, vì vậy cả người đều ngơ ngác.

“Mẹ anh nói muốn đến thăm em.” Lương Viễn Triết thật cẩn thận giải thích.

“A, di khoẻ ạ.” Mục Nhiên khẩn trương, tay cũng không biết để chỗ nào.

Mẹ Lương vừa vào trong nhà, đã ngửi thấy mùi mì ăn liền, nhìn thấy tay phải bị băng bó của cậu, trong lòng có chút xót xa.

“Đi ngồi đi ạ, con lấy nước cho đi.” Mục Nhiên luống cuống tay chân.

Lương Viễn Triết đi theo vào phòng bếp, liền nhìn thấy trên mặt đất đầy mì, nhất thời nhíu mày thật chặt.

“Vừa rồi không cẩn thận.” Mục Nhiên nhỏ giọng giải thích.

Lương Viễn Triết xoa xoa đầu cậu, vươn tay ôm cậu vào lòng, trong lòng có chút chua xót. Với cá tính của mình, làm sao có thể để cậu uỷ khuất như vậy được, nhưng phía khác lại là cha mẹ ruột thịt của mình, đến tột cùng phải làm gì bây giờ?

Mẹ Lương nhìn hai người trong bếp, thở dài thật sâu.

Sau khi uống trà, mẹ Lương chủ động mở miệng, bảo Mục Nhiên đến nhà ăn cơm.

“Con?” Mục Nhiên ngoài ý muốn, cũng nhiều ít có chút không yên, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đáp ứng, không dám nói lời cự tuyệt.

“Không sao đâu, chỉ là đến ăn một bữa cơm thôi, đừng khẩn trương được không?” Lương Viễn Triết nhỏ giọng an ủi cậu.

Mục Nhiên gật đầu, tay lại không biết nên đặt ở đâu.

Làm sao không khẩn trương cho được...

43. Chương 43: Thời Gian Như Nước Chảy

Trên đường về nhà Lương Viễn Triết, Mục Nhiên luôn suy nghĩ phải đối mặt với cha Lương như thế nào. Lúc đến nơi lại phát hiện những bất an lúc này đều là uống phí – trong nhà trống rỗng. Chỉ có dì giúp việc bảo là cha Lương đã đến viện nghiên cứu, buổi tối không trở về nhà ăn cơm.

Mục Nhiên có chút bối rối, đứng ở cửa không biết nên vào hay nên đi.

“Vào ngồi đi.” Lương Viễn Triết lôi kéo cậu vào phòng khách. “Cha anh đại khái là có việc ở phòng thí nghiệm, chúng ta không cần đợi, ăn cơm quan trọng hơn.”

“Đúng vậy, vào cuối năm ở viện nghiên cứu có rất nhiều việc, không cần lo lắng đâu.” Mẹ Lương cũng hoà hoãn lại không khí, thu xếp chuẩn bị ăn cơm.

Không khí trên bàn cơm coi như là hoà hợp, ăn uống cũng không mấy xấu hổ. Mẹ Lương thậm chí còn múc canh cho Mục Nhiên.

“Cảm ơn dì.” Mục Nhiên được ưu ái mà sợ hãi.

“Ăn nhiều một chút đi.” Mẹ Lương mềm lòng, tuy rằng vẫn không có cách nào hoàn toàn chấp nhận cậu, nhưng cũng không hề nói lên một câu nói quá đáng nào.

Tay phải Mục Nhiên bị thương, tay trái cầm thìa không thuận tiện, cho nên ăn thật sự rất chậm. Lương Viễn Triết sợ cậu không được tự nhiên, vì thế ăn càng chậm, đợi cho một bữa cơm kết thúc, thời gian cũng đã khá lâu.

Mẹ Lương nhìn thấy, trong lòng có chút cảm xúc hỗn độn. Con trai nhà mình từ nhỏ đã ăn cơm rất nhanh, tính tình cũng thực vội vàng xao động, nói rất nhiều lần nhưng vẫn không sửa được. Cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới, hiện tại nó cứ nhiên lại vì một người mà kiên nhẫn cẩn thận như vậy.

Cơm nước xong, Lương Viễn Triết vốn muốn để Mục Nhiên nghỉ tại phòng cho khách, mình cũng có thể chăm sóc được. Nhưng Mục Nhiên lại muốn đi ngay, cho dù thế nào cũng không đồng ý ở lại.

“Sao lại bướng như vậy?” Lương Viễn Triết xoa bóp sườn mặt cậu. “Bảo bối, ở lại với anh một chút được không?”

“Ừ.” Mục Nhiên tuy rằng gật đầu đáp ứng, nhưng vẫn kiên trì muốn đi. “Hôm nay anh để em trở về đi, ở lại nhà anh chú sẽ tức giận, em cũng không được tự nhiên.

“Về sao phải làm thế nào?” Lương Viễn Triết bắt đắc dĩ.

“Chuyện về sau... Ai mà biết được.” Giọng Mục Nhiên rất thấp. “Xin anh đó, để em về đi.”

“... Được rồi, tùy em vậy.” Lương Viễn Triết thở dài. “Anh đưa em về nhà.”

Mục Nhiên gật đầu, đi ra chào mẹ Lương.

“Trên đường cẩn thận.” Mẹ Lương cũng không nhiều lời giữ cậu lại, do dự một chút, vẫn là nói thêm câu lần sau đến chơi nữa.

“Cảm ơn dì.” Mục Nhiên cay cay mũi.

Hai người ra cửa, Lương Viễn Triết cởi khăn quàng cổ của mình xuống, vòng lại trên cổ cậu.

“Anh có tức giận không?” Mục Nhiên thật cẩn thận hỏi.

“Đương nhiên không có.” Lương Viễn Triết ngồi xổm trước người cậu. “Lên đi, anh công em.”

“Bị người ta nhìn thấy thì làm sao?” Mục Nhiên có chút khấn trương.

“Ai thấy chứ, anh đưa em đi đường nhỏ.” Lương Viễn Triết cười. “Bảo bối ngoan, nghe lời.”

Thấy hấn kiên trì như vậy, Mục Nhiên cũng không từ chối nữa, ngoan ngoãn nằm úp sấp trên lưng hấn, nghiêng đầu cẩn cẩn lỏ tai hấn.

“Sao vậy?” Lương Viễn Triết bật cười.

“Nếu cha mẹ anh vẫn không thích em, anh sẽ làm gì?” Mục Nhiên nhỏ nhỏ giọng hỏi.

“Sao có thể vậy được, không phải mẹ anh bây giờ đã chấp nhận em rồi sao?” Lương Viễn Triết xóc cậu lại trên lưng. “Em ngoan như vậy, cha anh nhất định cũng sẽ chấp nhận em.”

“Thật sao?” Mục Nhiên có chút không tin tưởng chính mình.

“Đương nhiên.” Lương Viễn Triết khẳng định. “Cho nên đừng nghĩ lung tung nữa, được không?”

“Ừ.” Mục Nhiên gật đầu, vươn tay ôm hấn.

Sau khi về nhà Mục Nhiên, Lương Viễn Triết giúp cậu tắm rửa, lau khô rồi đặt cậu vào ổ chăn ấm áp, lại giúp cậu lấy một ly nước ấm đặt đầu giường, đặt dép lê lông xù bên cạnh, xem xét mọi thứ thật tốt cho cậu, sau đó mới cúi đầu hôn hôn tạm biệt.

Nghe âm thanh khoá cửa “cạch” một cái, Mục Nhiên ôm gấu bông cọ cọ, trong lòng hơi có chút cô đơn.

Vài ngày sau chính là đêm ba mươi tết, Lương Viễn Triết về nhà ông bà đón năm mới, không có cách nào mang theo Mục Nhiên, cho nên đành phải phó thác cậu cho Trình Nặc.

“Em ở một mình được rồi, sao phải phiền anh Trình Nặc?” Mục Nhiên sau khi biết được chuyện này, có chút tức giận.

“Tay em chưa lành, ở một mình anh làm sao yên tâm được.” Lương Viễn Triết giúp cậu dọn dẹp này nọ.
“Nghe lời.”

“Mừng năm mới đó, em không làm bóng đèn đâu.” Mục Nhiên mãnh liệt kháng nghị.

“Bảo bảo ngoan, anh chỉ ở nhà ông vài ngày, lập tức sẽ trở lại với em được không?” Lương Viễn Triết mặc áo khoác choàng khăn cho cậu. “Đi thôi.”

“Không đi!” Mục Nhiên mất hứng, ngồi trên giường không để ý tới hấn. Đêm giao thừa là một dịp tốt đẹp, vốn là thế giới thân mật giữa hai người, nếu bây giờ mình đến phá đám thì còn ra thể thống gì nữa?

“Nhiên Nhiên.” Lương Viễn Triết bắt đắc dĩ, ngồi vào bên giường ôm cậu. “Rốt cuộc làm sao vậy?”

“Em thật sự không muốn đi.” Mục Nhiên than thở, trong lòng có điểm ủy khuất.

“Giận anh sao?” Lương Viễn Triết nhỏ giọng hỏi.

“Em không có.” Mục Nhiên bĩu môi, vươn tay ôm thắt lưng hấn. “Em chỉ không muốn quấy rầy anh Trình Nặc thôi... Em ở nhà một mình chờ anh về, được không?”

“Tay thật sự không sao chứ?” Lương Viễn Triết nhìn băng gạc trên tay cậu, nhú mày.

“Không sao đâu, vài ngày nữa sẽ khỏi!” Thấy hấn không còn khăng khăng nữa, Mục Nhiên nhanh chóng rên sất khi còn nóng, hôn hôn hấn lấy lòng. “Anh cũng đừng miễn cưỡng em, có được không?”

“... Em đó.” Lương Viễn Triết thở dài, vật nhỏ này quá mức kiên cường, chính mình cũng không có biện pháp.

“Em không cần tới nhà anh Trình Nặc nữa nhé?” Mục Nhiên cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

“Không đi cũng được, nhưng nếu có việc gì, nhất định phải gọi điện cho anh, biết chưa?” Lương Viễn Triết không lay chuyển được cậu, đành phải thỏa hiệp.

“Ừ ừ.” Mục Nhiên liều mạng gật đầu, chỉ cần không bắt mình đi làm bóng đèn, điều kiện gì đều có thể đáp ứng!

Nhưng mà tuy rằng Mục Nhiên cố ý cự tuyệt, vào đêm giao thừa, lúc cậu đang ở nhà gọi điện thoại cho mẹ, đột nhiên nghe thấy có người gõ cửa.

“Đến đây!” Mục Nhiên chạy tới.

“Năm mới vui vẻ!” Ngoài cửa là Vệ Lãm và Trình Nặc, tay xách vài túi nhựa, Trình Nặc còn mang theo chú cún mập.

“Các anh sao lại đến đây?” Mục Nhiên ngoài ý muốn.

Cún mập gâu gâu kêu, vui mừng hạnh phúc, liều mạng rướn cổ về phía trước, ý đồ liếm liếm Mục Nhiên.

Vệ Lãm không nói gì, bắt đầu “ăn cây táo rào cây sung” đưa cún mập qua.

“Cùng nhau đón giao thừa đi!” Trình Nặc thả mấy túi nhựa vào nhà, cười nhìn Mục Nhiên. “Cùng làm sỏi cỏ nhé?”

“... Cảm ơn các anh.” Mục Nhiên trong lòng ảm áp, vành mắt nóng nóng.

“Đi thôi, chúng ta đi siêu thị, lúc này quên mua cải trắng rồi.” Trình Nặc thả Thư Khắc lên sofa. “Mày tự mình chơi đi.”

Cún mập mất hứng, nghĩ nghĩ rồi nhảy phịch xuống muốn cọ cọ Mục Nhiên, kết quả bị Vệ Lãm bắt lấy giữa đường, kéo vào toilet.

Thư Khắc bị phần vụn phần, người xấu!

Mục Nhiên thay giày, cùng Trình Nặc xuống lầu mua đồ ăn.

Siêu thị rất đông người, Trình Nặc mua cải trắng xong lại mua thịt bò, nhìn qua có vẻ đang chuẩn bị cho tiệc lớn.

“Anh Trình Nặc, cảm ơn anh.” Biết rõ bọn họ không muốn mình phải cô đơn một mình, lòng Mục Nhiên cảm thấy ấm áp vô cùng.

“Cảm ơn anh làm gì, mọi người cùng nhau đón tết, náo nhiệt mà.” Trình Nặc cười cười.

“Quầy rầy thế giới hai người của các anh, anh Vệ Lãm nhất định sẽ khó chịu.” Mục Nhiên nửa thật nửa giỡn.

“Vệ Lãm đã sớm muốn đưa em về nhà tại anh, nên đã gọi điện cho Tiểu Viễn. Cậu ấy bảo em nhất định không muốn đi, cho nên mới đổi thành tại anh đến nhà em.”

“Thật sao?” Mục Nhiên có chút không ngờ.

“Hắn nhìn qua thực hung dữ, nhưng tấm lòng rất tốt.” Trình Nặc cười. “Có rất nhiều chuyện anh không biết, cũng là hắn dạy anh.”

“Các anh thật tốt.” Mục Nhiên hâm mộ.

“Tiểu Viễn cũng tốt lắm, về phần cha mẹ bên kia, chỉ cần cho họ thời gian thích ứng, qua một thời gian sẽ tốt hơn thôi mà.” Trình Nặc nghiêm nhiên có giọng điệu của một người từng trải.

Mục Nhiên ở trong lòng nghĩ, không biết phải chờ tới khi nào, mới chấm dứt những ngày tháng âu lo như bây giờ.

Tuy rằng Trình Nặc và Lương Viễn Triết đều nói sẽ không lâu lắm, nhưng Mục Nhiên lại phải chờ đến ba năm.

Thời gian ba năm không phải ngắn nhưng cũng không hẳn dài, sau khi tốt nghiệp chính quy, Mục Nhiên bắt đầu làm nghiên cứu sinh. Lương Viễn Triết từ hai năm trước đã nhập ngũ đi bộ đội.

“Mục Nhiên, bao lâu các anh mới liên hệ một lần?” Đàn em ở chung phòng hỏi cậu.

“Một tháng đi, có khi còn lâu hơn.” Mục Nhiên giúp cậu trải giường chiếu, đàn em là một tiểu thiếu gia, việc nhà cái gì cũng chẳng biết làm.

“Ôi, lâu như vậy, nếu anh ấy ngoại tình thì làm sao giờ?” Đàn em lo lắng hỏi.

“Em cũng đừng làm anh lo lắng được không?” Mục Nhiên dỗ khóc dỗ cười.

“Nhưng mà cũng không sao nhỉ, trong quân đội đều là con trai, không có người đẹp... Cũng không đúng, anh ấy thích con trai mà!” Đàn em nhất thời thật đồng tình nhìn Mục Nhiên. “Anh xong đời! Anh ấy nhất định hồng hạnh xuất tường (ngoại tình)... Sẽ có rất nhiều người tuần tú đây cơ bắp!”

“Em câm miệng đi!” Mục Nhiên bắt lặc, thật đúng là không nên để cậu ta biết chuyện mình là đồng tính.

“Không sao, nếu anh ấy không cần anh, anh cứ đi theo em!” Đàn em đùa giỡn lưu manh. “Tiểu mỹ nhân, tôi bao em.”

“Hạ Mộ!” Mục Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hê hê hê! Khi nào anh ấy xuất ngũ?” Hạ Tiểu Mộ thôi cợt nhả.

“Mấy tháng nữa.” Mục Nhiên ghé vào trên giường, gơ tay tính ngày.

44. Chương 44: Hứa Hẹn Một Đời

Ở quân doanh ngàn dặm xa xôi, Lương Viễn Triết cũng đang rất sốt ruột. Hai năm trước bản thân mình đang theo học đại học lại trực tiếp nhảy vào quân doanh, sau đó lại bị chuyển tới đội đặc chiến tiền tuyến, cho nên cơ hội liên lạc với Mục Nhiên càng ngày càng ít, nhưng nhớ thì càng lúc càng nhiều.

Hình hai người chụp chung trong ví, không biết đã nhìn bao nhiêu lần. Hai ba năm dài không gặp mặt, không biết bảo bối có cao lên chút nào không, không biết có còn giống như trước đây, cho dù tức giận bực bội cũng sẽ không phát hỏa, lúc vui vẻ ánh mắt còn có thể cong cong thành hai vầng trăng khuyết.

“Lương Viễn Triết, bạn gái cậu rốt cuộc là người như thế nào, vì sao lại không cho chúng tôi xem được?” Có chiến hữu ồn ào.

“Vì sao phải cho cậu xem?” Lương Viễn Triết hoàn hồn, thả ví tiền vào trong túi quần.

“Xi, keo kiệt.” Chiến hữu bất mãn. “Chẳng lẽ khó nhìn lắm sao?”

“Vợ của lão tử, làm gì có chuyện khó nhìn.” Lương Viễn Triết nghĩ trong lòng, bảo bảo để nhìn biết bao nhiêu!

“... Đã hai năm không gặp rồi, cậu một chút cũng không lo lắng sao?” Chiến hữu chua giọng. “Nói không chừng khi cậu trở về, cô ấy đã kết hôn rồi.”

Lương Viễn Triết nghe vậy bật cười, đừng nói là hai năm, cho dù là mười năm hai mươi năm, vật nhỏ góc góc hồ hồ kia, nhất định cũng sẽ nghiêm túc đợi mình về nhà!

Huấn luyện viên của hắn trong lòng thực tiếc hận, một mầm non rất tốt lại xuất ngũ mà về nhà, nói thể nào cũng không lay chuyển được.

Lương Viễn Triết hiểu rõ suy nghĩ của huấn luyện viên, cũng vô cùng cảm kích ý tốt của hắn, nhưng vẫn là cố chấp không chịu thay đổi quyết định.

Từ quân doanh đến đội đặc chiến là giấc mộng từ nhỏ của mình, nhưng không phải là để theo đuổi cả đời. Hiện tại giấc mộng hoàn thành, chính mình cũng nên bắt đầu một cuộc sống khác.

“Bảo bảo, anh sắp về rồi.” Lương Viễn Triết cười nói điện thoại. “Có nhớ anh không?”

“Có!” Mũi Mực Nhiên cay cay, rất muốn khóc lại rất muốn cười, một câu cũng nói không được.

“Ai nha anh đừng khóc!” Bạn cùng phòng Hạ Tiểu Mộ luống cuống tay chân, đưa khăn tay cho cậu lau nước mắt.

Ngắt điện thoại, Mực Nhiên vui vẻ như đang bay, nhìn Hạ Mộ ngây ngô cười.

Hạ Tiểu Mộ nổi da gà, ô ô ô... Người nói chuyện yêu đương thật là đáng sợ!

Cuối cùng một tháng trôi qua, tựa hồ còn dài lâu hơn những năm trước đó, Mực Nhiên cả năm mơ đều mơ thấy Lương Viễn Triết, khi tỉnh dậy đều trần trọc không yên cả đêm.

Thật vất vả mới đến cuối tháng, Lương Viễn Triết lại gọi điện thoại tới, nói tạm thời phải về nhà ông trước. Mừng thọ ông nội 80 tuổi, hắn không thể vắng mặt.

“... Ừ, em biết rồi.” Mực Nhiên lòng tràn đầy thất vọng, còn có một ít chua xót. Nếu mình là con gái, hẳn là hắn có thể đưa mình cùng về nhà rồi.

“Ngoan, chờ anh vài ngày được không?” Nghe giọng cậu trầm lại, Lương Viễn Triết áy náy.

Mực Nhiên tuy rằng biết hắn không sai, biết hắn cũng thực bất đắc dĩ, nhưng lại không có biện pháp nào để hoàn toàn không buồn. Chính mình lòng tràn đầy chờ mong và vui mừng, kết quả lại luôn bị một lý do nào đó dập tắt.

Sau khi cúp máy, mũi Mực Nhiên có chút hồng, muốn ra ngoài hít thở, lúc xuống dưới lầu lại gặp một nam sinh trung học, đang nhìn nhìn mình.

Nam sinh nhỏ cười tủm tỉm, ánh mắt sáng long lanh. “Anh khỏe ạ!”

“...Anh?” Mực Nhiên giật mình, ai đây?

“Em tên là Lạc Tiểu Tịch.” Nam sinh nhỏ giới thiệu, sau đó vui vẻ phất tay về phía xa xa. “Chú Mực ơi, mau tới đây!”

Chú Mục? Mục Nhiên sững sốt, giương mắt lên thì nhìn thấy một người đàn ông đang đi tới, nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ.

“Nhiên Nhiên.” Người đàn ông trung niên hiển nhiên có chút kích động.

“...Dạ.” Mục Nhiên cúi đầu không nhìn ông ta.

“Sao anh không gọi chú là ba ba thế!” Nam sinh nhỏ mắt húng. “Mau gọi ba ba!”

Mục Nhiên có chút bất đắc dĩ lại có chút buồn bực, cậu bé mập này rốt cuộc là ai?

“Không sao không sao, không gọi cũng không sao.” Mục Thanh sợ cậu tức giận, lại không biết nên đối mặt với Mục Nhiên như thế nào, đành phải thật cẩn thận hỏi. “Ăn cơm chưa?”

“...” Mục Nhiên lắc đầu.

“VẬY—”

“Chúng ta đi ăn vịt nướng đi!” Mục Thanh còn chưa nói xong, Lạc Tiểu Tịch đã rất sung sướng ngắt lời ông.

“Nhiên Nhiên, có được không?” Mục Thanh thử dò hỏi.

“Con không—”

“Không cái gì nha, đi thôi đi thôi!” Lạc Tiểu Tịch đưa cho Mục Nhiên một viên Ferrero (1), lôi kéo cậu đi ra ngoài. “Ăn cơm quan trọng nhất!”

“Em rốt cuộc là ai hả?” Mục Nhiên đỏ khốc đỏ cười, bé mập này thật ra rất đáng yêu, nhưng lại có chút nhồn nháo.

“Em là Lạc Tiểu Tịch.” Bé mập cười ha ha. “Em biết anh nha! Anh học rất giỏi nha!”

Mục Nhiên vô lực, trả lời như vậy có khác gì không trả lời đâu?

“Nó là... con trai của một người bạn tốt của cha.” Mục Thanh do dự một chút, vẫn không nói ra mối quan hệ giữa mình và Lạc Ngụy.

Lạc Tiểu Tịch thở dài, rõ ràng chính là ông xã nha, sao lại biến thành bạn tốt rồi... Ai nha ba ba thật đáng thương!

Trong quán vịt nướng, Lạc Tiểu Tịch một mình nhanh chóng ăn uống no đủ, sau đó thực thức thối rời khỏi phòng, trước khi đi không quên thuận tay bưng theo một đĩa thịt vịt.

Có thể ngồi ở đại sảnh từ từ ăn!

Trên ghế bành, Mục Thanh cẩn thận cuộn tròn hành tây, vịt nướng đưa cho cậu.

“Cảm ơn.” Mục Nhiên có chút câu nệ, một thời gian quá dài không cùng ăn cơm với cha, chỉ cảm thấy cả tay cũng không biết nên đặt ở đâu.

“Còn đang giận cha sao?” Mục Thanh thở dài.

“Không có, đã qua bao nhiêu năm rồi.” Mục Nhiên thật sự cũng nói thật, không biết nên ở chung như thế nào là một chuyện, tức giận hay không là một chuyện khác. Cha mẹ ly hôn cũng đã nhiều năm như vậy, mình cũng không phải đứa trẻ không hiểu chuyện như trước kia, có một số chuyện nếu kết cục đã định, cần gì phải khiến bản thân mình khó chịu vương lòng.

Nghe được cậu nói như vậy, Mục Thanh nhẹ nhàng thở ra, trên mặt cũng dâng lên một chút ý cười.

“Cha đang đi du lịch sao?” Mục Nhiên tìm chuyện để nói.

“Cha đặc biệt tới tìm con.” Trong giọng nói Mục Thanh có chút chờ mong. “Sắp được nghỉ rồi, cha muốn đưa con đi du lịch châu Âu, được không?”

“... Vì sao?” Mục Nhiên hỏi.

“Ra ngoài chơi với cha, còn hỏi vì sao ư?” Mục Thanh bật cười, vươn tay vuốt phẳng áo cậu. “Cha biết mấy năm nay, cha không quan tâm con nhiều, nhưng đời này, người thân yêu nhất với cha cũng là con—”

“Đừng nói nữa.” Mục Nhiên có chút không quen được thân cận như vậy.

“Nhiên Nhiên, có được không?” Mục Nhiên tràn đầy mong đợi nhìn con trai mình.

“... Cũng được.” Mục Nhiên chần chờ một chút, vẫn gật đầu đáp ứng. Quan hệ cha con xa cách nhiều năm như vậy, hiện tại mình cũng lớn rồi, rất nhiều chuyện cũng không còn là chấp niệm. Cha mẹ ly hôn là quyết định của hai người, chỉ cần hai người bọn họ cảm thấy ổn, mình cũng không cần thiết phải bướng bỉnh nữa.

Huống hồ có thể đi Âu châu giải sầu, cũng không có gì không tốt, ít nhất không cần lại một mình cô đơn chờ hấn.

Vì vậy sau khi kỳ thi cuối kỳ kết thúc, Mục Nhiên thu thập hành lý, xách máy bay đi Paris.

Mang theo một chút hờn dỗi nho nhỏ, Mục Nhiên chỉ gửi đi một tin nhắn, nói với Lương Viễn Triết mình đã đi du lịch, thời gian địa điểm cùng ai đều một mực không nói, gửi xong rồi lập tức tắt máy.

Lương Viễn Triết đứng ở cổng đại học B, nhìn tin nhắn trong di động mà trợn mắt há hốc mồm. Hấn vốn dĩ muốn cho cậu một sự bất ngờ, ngàn dặm xa xôi chạy đến, còn cậu thì chạy mất bóng rồi?

Lòng tràn đầy khó chịu gọi điện thoại, tắt máy tắt máy vẫn đều là tắt máy, nghe âm thanh vụn vặt không thay đổi kia, Lương Viễn Triết thiếu chút nữa quăng bẻ di động.

Sao lại như vậy, chính mình tâm tâm niệm niệm đều là cậu, mừng thọ vừa kết thúc liền bay đến, lại nhận được kết quả như vậy? Rõ ràng nói là chờ mình, hiện tại lại nói là đi du lịch. Hoặc bình tĩnh lại, xem như thật sự muốn du lịch, tối thiểu cũng phải nói là đi với ai đi làm sao, khi nào thì trở về, mình mới có thể yên tâm chứ!

Lương Viễn Triết tức giận đến choáng váng đầu, gọi điện thoại cho Tô Siêu Mĩ, cũng không hỏi ra cái gì. Tô Siêu Mĩ nghe được Mục Nhiên đi du lịch còn kinh ngạc hơn, nói sẽ không phải đi du lịch với Lục Vũ Hạo chứ?

“Cái gì?” Lương Viễn Triết giận tím mặt.

“Tôi tôi tôi...” Tô Siêu Mĩ hận không thể cắn đầu lưỡi mình, sao lại ngốc như vậy, sao có thể nói ra chuyện này!

“Sao lại thế này?” Lương Viễn Triết rít gào.

“Là, là... Gia đình Lục Vũ Hạo đến khu du lịch, cho nên, tôi, tôi nghĩ...” Tô Siêu Mĩ trong lòng run sợ, thật vất vả mới nói rõ sự tình.

Lương Viễn Triết tắt điện thoại, bắt xe đến địa điểm Tô Siêu Mĩ nói, lúc đẩy cửa vào khu du lịch, liền nhìn thấy Lục Vũ Hạo đang bàn chuyện với nhân viên.

“Là cậu?” Lục Vũ Hạo kinh ngạc.

Nhìn thấy hấn không ở cùng với Mục Nhiên, Lương Viễn Triết nhẹ nhàng thở ra, mới cảm thấy chính mình hình như có chút lỗ mãng.

“Cậu tới làm gì?” Lục Vũ Hạo nhú mày.

“... Không có gì!” Lương Viễn Triết xoay người muốn chạy, lại bị hấn gọi lại.

“Chẳng lẽ cậu đến tìm Tiểu Nhiên?”

“Cậu ấy thật sự ở cùng một chỗ với cậu?” Ánh mắt Lương Viễn Triết trở nên âm trầm.

Lục Vũ Hạo hiểu rõ, mày nhướn lên có chút trêu tức. “Như thế nào, tìm không thấy người liền chạy tới chỗ này làm loạn?”

“Cậu ấy rốt cuộc có ở đây không?” Lương Viễn Triết không có kiên nhẫn dây dưa với hấn.

“Cậu nói thử xem?” Lục Vũ Hạo ngồi trên ghế. “Tôi nói cậu ấy không ở đây, cậu tin sao?”

Lương Viễn Triết lạnh lùng nhìn hắn một cái, không nói chuyện.

“Đừng dùng ánh mắt bắt gian tại giường này nhìn tôi?” Lục Vũ Hạo cười có chút đùa cợt. “Cậu ta trốn tôi còn không kịp... Nếu như cậu không tin, thử tìm kiếm là biết.”

“... Thật có lỗi, là tôi nóng vội.” Giọng nói Lương Viễn Triết lạnh tanh, xoay người rời khỏi khu du lịch.

Lục Vũ Hạo thu lại vẻ tươi cười, nhìn xa xa ngăn người.

Vốn dĩ mình vẫn có chút chờ đợi, nhưng nhìn ánh mắt vừa rồi của Lương Viễn Triết, hắn là cả đời hắn cũng sẽ không buông tay đâu.

Mà cùng lúc đó, Mục Nhiên đang ở bờ biển phía tây bắc của Pháp, phơi nắng phơi gió.

“Anh.” Lạc Tiểu Tịch cười tủm tỉm lại gần.

“Sao vậy?” Mục Nhiên xoa xoa đầu nhóc.

“Em nói cho anh một bí mật nha!” Lạc Tiểu Tịch mím mím môi.

“Cái gì?” Mục Nhiên không hứng thú lắm.

“Đổi một viên chocolate nhé!” Bé mập thừa dịp tư lợi.

“Vậy anh không nghe.” Mục Nhiên đem chocolate nhét vào miệng mình.

Nhìn viên chocolate cuối cùng bị ăn luôn, bé mập côi lòng tan nát thành từng mảnh từng mảnh, sao anh ấy một chút cũng không tò mò chứ?

“Em muốn nói, quan vệ của cha anh và chú phải không?” Mục Nhiên bĩu môi, đồ ngốc cũng nhìn ra được!

“Oa, anh cũng biết rồi sao?!” Lạc Tiểu Tịch sùng bái, ai nha người học giỏi vật lý, quả nhiên đều thực thông minh!

Mục Nhiên vô lực, dọc theo đường đi biểu hiện rõ ràng như vậy, người mù cũng thấy rõ được.

“Vậy anh không phản đối? Bọn họ đều là đàn ông nha!” Lạc Tiểu Tịch nhắc nhở.

“Có sao đâu mà.” Mục Nhiên ghé vào tấm đệm trên ghế, ở trên bãi cát nhàm chán vẽ hình người nhỏ.

Có chút muốn trở về...

Chú thích:

(1) Ferrero: Hãng chocolate Ý.

45. Chương 45: Chúng Ta Về Nhà

Ở quân doanh ngàn dặm xa xôi, Lương Viễn Triết cũng đang rất sốt ruột. Hai năm trước bản thân mình đang theo học đại học lại trực tiếp nhảy vào quân doanh, sau đó lại bị chuyển tới đội đặc chiến tiền tuyến, cho nên cơ hội liên lạc với Mục Nhiên càng ngày càng ít, nhưng nhớ thì càng lúc càng nhiều.

Hình hai người chụp chung trong ví, không biết đã nhìn bao nhiêu lần. Hai ba năm dài không gặp mặt, không biết bảo bối có cao lên chút nào không, không biết có còn giống như trước đây, cho dù tức giận bực bội cũng sẽ không phát hỏa, lúc vui vẻ ánh mắt còn có thể cong cong thành hai vầng trăng khuyết.

“Lương Viễn Triết, bạn gái cậu rốt cuộc là người như thế nào, vì sao lại không cho chúng tôi xem được?” Có chiến hữu ồn ào.

“Vì sao phải cho cậu xem?” Lương Viễn Triết hoàn hồn, thả ví tiền vào trong túi quần.

“Xi, keo kiệt.” Chiến hữu bất mãn. “Chẳng lẽ khó nhìn lắm sao?”

“Vợ của lão tử, làm gì có chuyện khó nhìn.” Lương Viễn Triết nghĩ trong lòng, bảo bảo dễ nhìn biết bao nhiêu!

“... Đã hai năm không gặp rồi, cậu một chút cũng không lo lắng sao?” Chiến hữu chua giọng. “Nói không chừng khi cậu trở về, cô ấy đã kết hôn rồi.”

Lương Viễn Triết nghe vậy bật cười, đừng nói là hai năm, cho dù là mười năm hai mươi năm, vật nhỏ gốc hồ hồ kia, nhất định cũng sẽ nghiêm túc đợi mình về nhà!

Huấn luyện viên của hắn trong lòng thực tiếc hận, một mầm non rất tốt lại xuất ngũ mà về nhà, nói thể nào cũng không lay chuyển được.

Lương Viễn Triết hiểu rõ suy nghĩ của huấn luyện viên, cũng vô cùng cảm kích ý tốt của hắn, nhưng vẫn là cố chấp không chịu thay đổi quyết định.

Từ quân doanh đến đội đặc chiến là giấc mộng từ nhỏ của mình, nhưng không phải là để theo đuổi cả đời. Hiện tại giấc mộng hoàn thành, chính mình cũng nên bắt đầu một cuộc sống khác.

“Bảo bảo, anh sắp về rồi.” Lương Viễn Triết cười nói điện thoại. “Có nhớ anh không?”

“Có!” Mũi Mực Nhiên cay cay, rất muốn khóc lại rất muốn cười, một câu cũng nói không được.

“Ai nha anh đừng khóc!” Bạn cùng phòng Hạ Tiểu Mộ luống cuống tay chân, đưa khăn tay cho cậu lau nước mắt.

Ngắt điện thoại, Mực Nhiên vui vẻ như đang bay, nhìn Hạ Mộ ngây ngô cười.

Hạ Tiểu Mộ nổi da gà, ô ô ô... Người nói chuyện yêu đương thật là đáng sợ!

Cuối cùng một tháng trôi qua, tựa hồ còn dài lâu hơn những năm trước đó, Mực Nhiên cả nằm mơ đều mơ thấy Lương Viễn Triết, khi tỉnh dậy đều trần trọc không yên cả đêm.

Thật vất vả mới đến cuối tháng, Lương Viễn Triết lại gọi điện thoại tới, nói tạm thời phải về nhà ông trước. Mừng thọ ông nội 80 tuổi, hắn không thể vắng mặt.

“... Ủ, em biết rồi.” Mực Nhiên lòng tràn đầy thất vọng, còn có một ít chua xót. Nếu mình là con gái, hẳn là hắn có thể đưa mình cùng về nhà rồi.

“Ngoan, chờ anh vài ngày được không?” Nghe giọng cậu trầm lại, Lương Viễn Triết áy náy.

Mực Nhiên tuy rằng biết hắn không sai, biết hắn cũng thực bất đắc dĩ, nhưng lại không có biện pháp nào để hoàn toàn không buồn. Chính mình lòng tràn đầy chờ mong và vui mừng, kết quả lại luôn bị một lý do nào đó dập tắt.

Sau khi cúp máy, mũi Mực Nhiên có chút hồng, muốn ra ngoài hít thở, lúc xuống dưới lầu lại gặp một nam sinh trung học, đang nhìn nhìn mình.

Nam sinh nhỏ cười tủm tỉm, ánh mắt sáng long lanh. “Anh khỏe ạ!”

“...Anh?” Mực Nhiên giật mình, ai đây?

“Em tên là Lạc Tiểu Tịch.” Nam sinh nhỏ giới thiệu, sau đó vui vẻ phất tay về phía xa xa. “Chú Mực ơi, mau tới đây!”

Chú Mực? Mực Nhiên sửng sốt, giương mắt lên thì nhìn thấy một người đàn ông đang đi tới, nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ.

“Nhiên Nhiên.” Người đàn ông trung niên hiền nhiên có chút kích động.

“...Dạ.” Mực Nhiên cúi đầu không nhìn ông ta.

“Sao anh không gọi chú là ba ba thế!” Nam sinh nhỏ mắt híp. “Mau gọi ba ba!”

Mực Nhiên có chút bất đắc dĩ lại có chút buồn bực, cậu bé mập này rốt cuộc là ai?

“Không sao không sao, không gọi cũng không sao.” Mục Thanh sợ cậu tức giận, lại không biết nên đối mặt với Mục Nhiên như thế nào, đành phải thật cẩn thận hỏi. “Ăn cơm chưa?”

“...” Mục Nhiên lắc đầu.

“VẬY—”

“Chúng ta đi ăn vịt nướng đi!” Mục Thanh còn chưa nói xong, Lạc Tiểu Tịch đã rất sung sướng ngắt lời ông.

“Nhiên Nhiên, có được không?” Mục Thanh thử dò hỏi.

“Con không—”

“Không cái gì nha, đi thôi đi thôi!” Lạc Tiểu Tịch đưa cho Mục Nhiên một viên Ferrero (1), lôi kéo cậu đi ra ngoài. “Ăn cơm quan trọng nhất!”

“Em rốt cuộc là ai hả?” Mục Nhiên đỏ khốc đỏ cười, bé mập này thật ra rất đáng yêu, nhưng lại có chút nhốn nháo.

“Em là Lạc Tiểu Tịch.” Bé mập cười ha ha. “Em biết anh nha! Anh học rất giỏi nha!”

Mục Nhiên vô lực, trả lời như vậy có khác gì không trả lời đâu?

“Nó là... con trai của một người bạn tốt của cha.” Mục Thanh do dự một chút, vẫn không nói ra mối quan hệ giữa mình và Lạc Ngụy.

Lạc Tiểu Tịch thở dài, rõ ràng chính là ông xã nha, sao lại biến thành bạn tốt rồi... Ai nha ba ba thật đáng thương!

Trong quán vịt nướng, Lạc Tiểu Tịch một mình nhanh chóng ăn uống no đủ, sau đó thực thức thời rời khỏi phòng, trước khi đi không quên thuận tay bưng theo một đĩa thịt vịt.

Có thể ngồi ở đại sảnh từ từ ăn!

Trên ghế bành, Mục Thanh cẩn thận cuộn tròn hành tây, vịt nướng đưa cho cậu.

“Cảm ơn.” Mục Nhiên có chút câu nệ, một thời gian quá dài không cùng ăn cơm với cha, chỉ cảm thấy cả tay cũng không biết nên đặt ở đâu.

“Còn đang giận cha sao?” Mục Thanh thở dài.

“Không có, đã qua bao nhiêu năm rồi.” Mục Nhiên thật sự cũng nói thật, không biết nên ở chung như thế nào là một chuyện, tức giận hay không là một chuyện khác. Cha mẹ ly hôn cũng đã nhiều năm như vậy, mình cũng không phải đứa trẻ không hiểu chuyện như trước kia, có một số chuyện nếu kết cục đã định, cần gì phải khiến bản thân mình khó chịu vướng lòng.

Nghe được cậu nói như vậy, Mục Thanh nhẹ nhàng thở ra, trên mặt cũng dâng lên một chút ý cười.

“Cha đang đi du lịch sao?” Mục Nhiên tìm chuyện để nói.

“Cha đặc biệt tới tìm con.” Trong giọng nói Mục Thanh có chút chờ mong. “Sắp được nghỉ rồi, cha muốn đưa con đi du lịch châu Âu, được không?”

“... Vì sao?” Mục Nhiên hỏi.

“Ra ngoài chơi với cha, còn hỏi vì sao ư?” Mục Thanh bật cười, vươn tay vuốt phẳng áo cậu. “Cha biết mấy năm nay, cha không quan tâm con nhiều, nhưng đời này, người thân yêu nhất với cha cũng là con—”

“Đừng nói nữa.” Mục Nhiên có chút không quen được thân cận như vậy.

“Nhiên Nhiên, có được không?” Mục Nhiên tràn đầy mong đợi nhìn con trai mình.

“... Cũng được.” Mục Nhiên chần chờ một chút, vẫn gật đầu đáp ứng. Quan hệ cha con xa cách nhiều năm như vậy, hiện tại mình cũng lớn rồi, rất nhiều chuyện cũng không còn là chấp niệm. Cha mẹ ly hôn là quyết định của hai người, chỉ cần hai người bọn họ cảm thấy ổn, mình cũng không cần thiết phải bướng bỉnh nữa.

Huống hồ có thể đi Âu châu giải sầu, cũng không có gì không tốt, ít nhất không cần lại một mình cô đơn chờ hân.

Vì vậy sau khi kỳ thi cuối kỳ kết thúc, Mục Nhiên thu thập hành lý, xách máy bay đi Paris.

Mang theo một chút hờn dỗi nho nhỏ, Mục Nhiên chỉ gửi đi một tin nhắn, nói với Lương Viễn Triết mình đã đi du lịch, thời gian địa điểm cùng ai đều một mực không nói, gửi xong rồi lập tức tắt máy.

Lương Viễn Triết đứng ở cổng đại học B, nhìn tin nhắn trong di động mà trợn mắt há hốc mồm. Hắn vốn dĩ muốn cho cậu một sự bất ngờ, ngàn dặm xa xôi chạy đến, còn cậu thì chạy mất bóng rồi?

Lòng tràn đầy khó chịu gọi điện thoại, tắt máy tắt máy vẫn đều là tắt máy, nghe âm thanh vụn vặt không thay đổi kia, Lương Viễn Triết thiếu chút nữa quăng bẻ di động.

Sao lại như vậy, chính mình tâm tâm niệm niệm đều là cậu, mừng thọ vừa kết thúc liền bay đến, lại nhận được kết quả như vậy? Rõ ràng nói là chờ mình, hiện tại lại nói là đi du lịch. Hoặc bình tĩnh lại, xem như thật sự muốn du lịch, tối thiểu cũng phải nói là đi với ai đi làm sao, khi nào thì trở về, mình mới có thể yên tâm chứ!

Lương Viễn Triết tức giận đến choáng váng đầu, gọi điện thoại cho Tô Siêu Mĩ, cũng không hỏi ra cái gì. Tô Siêu Mĩ nghe được Mục Nhiên đi du lịch còn kinh ngạc hơn, nói sẽ không phải đi du lịch với Lục Vũ Hạo chứ?

“Cái gì?” Lương Viễn Triết giận tím mặt.

“Tôi tôi tôi...” Tô Siêu Mĩ hận không thể cắn đầu lưỡi mình, sao lại ngốc như vậy, sao có thể nói ra chuyện này!

“Sao lại thế này?” Lương Viễn Triết rít gào.

“Là, là... Gia đình Lục Vũ Hạo đến khu du lịch, cho nên, tôi, tôi nghĩ...” Tô Siêu Mĩ trong lòng run sợ, thật vất vả mới nói rõ sự tình.

Lương Viễn Triết tắt điện thoại, bắt xe đến địa điểm Tô Siêu Mĩ nói, lúc đẩy cửa vào khu du lịch, liền nhìn thấy Lục Vũ Hạo đang bàn chuyện với nhân viên.

“Là cậu?” Lục Vũ Hạo kinh ngạc.

Nhìn thấy hắn không ở cùng với Mục Nhiên, Lương Viễn Triết nhẹ nhàng thở ra, mới cảm thấy chính mình hình như có chút lỗ mưng.

“Cậu tới làm gì?” Lục Vũ Hạo nhú mày.

“... Không có gì!” Lương Viễn Triết xoay người muốn chạy, lại bị hắn gọi lại.

“Chẳng lẽ cậu đến tìm Tiểu Nhiên?”

“Cậu ấy thật sự ở cùng một chỗ với cậu?” Ánh mắt Lương Viễn Triết trở nên âm trầm.

Lục Vũ Hạo hiểu rõ, mày nhướn lên có chút trêu tức. “Như thế nào, tìm không thấy người liền chạy tới chỗ này làm loạn?”

“Cậu ấy rốt cuộc có ở đây không?” Lương Viễn Triết không có kiên nhẫn dây dưa với hắn.

“Cậu nói thử xem?” Lục Vũ Hạo ngồi trên ghế. “Tôi nói cậu ấy không ở đây, cậu tin sao?”

Lương Viễn Triết lạnh lùng nhìn hắn một cái, không nói chuyện.

“Đừng dùng ánh mắt bắt gian tại giường này nhìn tôi?” Lục Vũ Hạo cười có chút đùa cợt. “Cậu ta trốn tôi còn không kịp... Nếu như cậu không tin, thử tìm kiếm là biết.”

“... Thật có lỗi, là tôi nóng vội.” Giọng nói Lương Viễn Triết lạnh tanh, xoay người rời khỏi khu du lịch.

Lục Vũ Hạo thu lại vẻ tươi cười, nhìn xa xa ngăn người.

Vốn dĩ mình vẫn có chút chời đợi, nhưng nhìn ánh mắt vừa rồi của Lương Viễn Triết, hẳn là cả đời hẳn cũng sẽ không buông tay đâu.

Mà cùng lúc đó, Mục Nhiên đang ở bờ biển phía tây bắc của Pháp, phơi nắng phơi gió.

“Anh.” Lạc Tiểu Tịch cười tủm tỉm lại gần.

“Sao vậy?” Mục Nhiên xoa xoa đầu nhóc.

“Em nói cho anh một bí mật nha!” Lạc Tiểu Tịch mím mím môi.

“Cái gì?” Mục Nhiên không hứng thú lắm.

“Đổi một viên chocolate nhé!” Bé mập thừa dịp tư lợi.

“Vậy anh không nghe.” Mục Nhiên đem chocolate nhét vào miệng mình.

Nhìn viên chocolate cuối cùng bị ăn luôn, bé mập côi lòng tan nát thành từng mảnh từng mảnh, sao anh ấy một chút cũng không tò mò chứ?

“Em muốn nói, quan vệ của cha anh và chú phải không?” Mục Nhiên bĩu môi, đồ ngốc cũng nhìn ra được!

“Oa, anh cũng biết rồi sao?!” Lạc Tiểu Tịch sùng bái, ai nha người học giỏi vật lý, quả nhiên đều thực thông minh!

Mục Nhiên vô lực, dọc theo đường đi biểu hiện rõ ràng như vậy, người mù cũng thấy rõ được.

“Vậy anh không phản đối? Bọn họ đều là đàn ông nha!” Lạc Tiểu Tịch nhắc nhở.

“Có sao đâu mà.” Mục Nhiên ghé vào tấm đệm trên ghế, ở trên bãi cát nhàm chán vẽ hình người nhỏ.

Có chút muốn trở về...

Chú thích:

(1) Ferrero: Hãng chocolate Ý.

46. Chương 46: Hứa Hẹn Một Đời

Sau khi ở thành phố D vài ngày, Lương Viễn Triết liền mang Mục Nhiên trở về nhà.

Nắng sau trưa chiếu qua cửa sổ, Mục Nhiên đứng ở phòng bếp rửa hoa quả, Lương Viễn Triết giúp cậu cột chặt tạp dề, từ phía sau ôm lấy cậu hôn hôn.

Cha Lương ngồi ở ban công, nhìn hai người thân mật, ở trong lòng khẽ thở dài một cái.

Thời gian gần 7 năm trôi qua, chính mình đã không còn quá ngăn cản quá cường ngạnh, chỉ là cho dù chuyện gì xảy ra, tình cảm hai đứa nhỏ vẫn luôn như trước, một phần cũng như từng phai nhạt. Rốt cục ông hiểu được con trai đã trưởng thành rồi, có một số việc, không phải mình muốn thay đổi là có thể thay đổi được.

“Chú ơi, chú ăn hoa quả không ạ?” Mục Nhiên đang cầm mâm đựng trái cây, thật cẩn thận hỏi.

Đứa nhỏ trước mặt sạch sẽ đơn thuần, nội tâm cũng tinh tế, người như vậy, thật sự là không có khuyết điểm gì.

Nếu không thể ngăn cản, cứ để mặc như vậy đi, nói không chừng cũng sẽ không sai.

Khí trời ẩm áp hoà thuận vui vẻ ở ban công, Mục Nhiên chống quai hàm chơi cờ với cha Lương, sau đó thực rồi rầm nghĩ, mình nên thắng hay giả bộ thua đây?

Trong phòng khách, Lương Viễn Triết đang ngồi với mẹ xem phim truyền hình Đài Loan dài dòng, một chút không kiên nhẫn cũng không có.

“Sao đột nhiên lại ngoan như vậy?” Mẹ Lương bị chọc cười.

“Mẹ, cảm ơn mẹ.”

“Cảm ơn mẹ cái gì?” Mẹ Lương ngoài ý muốn.

“Tính cha con rất hiểu, hiện tại cha có thể chấp nhận Nhiên Nhiên... Mẹ hẳn đã nói không ít lời phải không?” Giọng Lương Viễn Triết rất thấp.

“... Còn cách nào khác chứ, con là con trai duy nhất của mẹ, mẹ cũng không thể nhìn con cả ngày tinh thần sa sút.” Mẹ Lương chỉnh áo hần. “Con trai mẹ cũng nhận, chỉ cần các con về sau sống thật tốt, những chuyện khác, không cần nghĩ đến.”

“Mẹ.” Lương Viễn Triết mũi cay cay. “Về sau chúng con nhất định sẽ hiếu thuận cha mẹ thật tốt.”

Mẹ Lương cười gật gật đầu, cầm một chén trà nóng chậm rãi uống.

Sau khi khai giảng, Mục Nhiên phải trở về trường tiếp tục học tập. Lương Viễn Triết cũng cùng cậu trở về thành phố B, ở bên cạnh trường học cùng với đối tác mở một quán bar nhỏ.

“Chú dì có thể đồng ý cho anh làm chuyện này sao?” Mục Nhiên lo lắng.

“Anh đã nói với cha rồi, chỉ có một năm thôi.” Lương Viễn Triết vuốt vuốt mũi cậu. “Chờ sang năm em tốt nghiệp, chúng ta liền cùng nhau về nhà.”

“Thật tốt.” Mục Nhiên ôm hần, ngây ngô cười.

Trên lầu quán bar có một căn phòng, là chỗ ở của Lương Viễn Triết. Mục bảo bảo sau khi giúp hần dọn dẹp chỉnh tề, trở về ký túc xá đóng gói hành lý, tha đến đây chính thức bắt đầu kiếp sống ở chung.

“Nhiên Nhiên...” Hạ Tiểu Mộ bi bi thăm thẳm, vô cùng luyến tiếc tiễn Mục Nhiên rời đi.

“Em có thể đến thăm anh mà.” Mục Nhiên an ủi cậu.

“Chưa kết hôn ở chung không tốt, nếu mang thai liền thăm rồi, anh thật sự không lo lắng hả?” Hạ Mộ tận tình khuyên bảo.

Mục Nhiên dở khóc dở cười, còn chưa kịp nói chuyện, Lương thiếu gia đã xuất hiện ở cửa ký túc xá.

“Tán gẫu chuyện gì thế?” Lương Viễn Triết đưa đồ uống cho cậu, thuận miệng hỏi một câu.

“Đang nói chuyện –”

“Đang nói chuyện các anh thật xứng đôi!” Hạ Mộ thực không tiết tháo nói tránh đi, người trước mắt là bộ đội đặc chủng, chỉ cần một bàn tay là có thể bóp chết mình rồi đó nha!!

“A, cảm ơn.” Lương Viễn Triết khoá kỹ hành lý của Mục Nhiên, lôi kéo cậu đứng lên. “Bọn anh đi trước, ngày mai mời em ăn cơm.”

“Dạ, hẹn gặp lại.” Hạ Mộ đưa hai người bọn họ ra khỏi cổng ký túc xá, sau đó một mình tựa vào cửa thương cảm.

“Hạ Mộ.” Cuối hành lang có người kêu.

“Học trưởng.” Hạ Mộ hoàn hồn, phát phát tay với hần.

Hoàn hảo, tuy rằng Mục Nhiên trọng sắc khinh bạn rời khỏi đây, nhưng mình còn có học trưởng mới quen nha.

Học trưởng tên là Hứa Đình, không chỉ người rất tuấn tú, tính cách cũng thực trượng nghĩa!

“Sao lại đứng một mình dựa vào cửa?” Hứa Đình đi tới.

“Bạn cùng phòng của em đi rồi, hiện tại em ở có một mình.” Hạ Mộ có chút buồn bực nho nhỏ.

“Thì có gì mà uể oải chứ.” Hứa Đình bật cười, vươn tay xoa xoa mũi cậu. “Đi thôi, dẫn em đi ăn nha.”

Có đồ ăn ngon thì rất tốt! Hạ Mộ xoa xoa cái mũi, ngoan ngoãn đi phía sau theo hần xuống lầu.

Đương nhiên vào lúc đó, Hạ tiểu thụ còn chưa biết, học trước tốt bụng trước mắt này, tương lai sẽ ở bên cạnh mình cả đời.

Phụ cận trường học sinh ý rất tốt, vì thế quán bar của Lương Viễn Triết rất nhanh liền đi vào quỹ đạo hoạt động, Mục Nhiên thì có điểm mất hứng.

“Làm sao vậy?” Lương Viễn Triết ôm cậu sờ sờ. “Gần đây sao lại không để ý đến anh?”

“Buổi tối anh không trở về nghỉ ngơi.” Mục Nhiên than thở.

“Anh có mà, sao lại không có được.” Lương Viễn Triết cảm thấy ủy khuất. “Bảo bối trí nhớ em suy yếu rồi.”

“Anh mới suy yếu!” Mục Nhiên cầm gối sofa đập hần. “Mỗi ngày đều ba giờ đêm mới về!”

“Không có biện pháp, làm ngành này, bữa tối mới nhiều sinh ý!” Lương Viễn Triết kéo cậu vào lòng mình.

“Anh còn uống rượu với họ nữa!” Mục Nhiên hừ hừ.

“...Em giám sát anh sao?” Lương Viễn Triết dở khóc dở cười, còn tưởng cậu mỗi ngày đều ngoan ngoãn ở nhà đợi mình.

“Ngày hôm qua không cần thận nhìn thấy!” Mục bảo bảo nhéo mặt hần. “Không được tìm người khác, anh chỉ có thể có một mình em.”

“Bảo bối, em suy nghĩ nhiều quá.” Lương thiếu gia vô lực. “Anh chỉ ngẫu nhiên uống một ly thôi mà.”

“Ngẫu nhiên cũng không cho.” Mục Nhiên ôm hần, đẹp trai như vậy, lỡ như uống rượu bị người ta chiếm tiện nghi thì phải làm sao bây giờ!

“Bằng không... Đêm nay em tới giám sát anh?” Lương Viễn Triết đề nghị.

“Được!” Mục Nhiên một tiếng liền đáp ứng.

Vì thế vào ban đêm, Mục bảo bảo ngồi ngay ngắn ở quầy bar, như hổ rình mồi nhìn người đẹp nam nữ trong quán.

“Nhiên Nhiên, biểu tình có thể không cần hung hãn như vậy được không?” Lương Viễn Triết ghen cười.

“Về sau mỗi đêm anh đều phải về nhà trước mười giờ!” Khẩu khí Mục Nhiên không cho phép người khác thương lượng.

“Sợ anh bị người câu đi hả?” Lương Viễn Triết nhướn mi.

Mục Nhiên dùng sức gật đầu.

“Không được đâu, làm ăn không được, anh lấy gì nuôi em đây?” Lương Viễn Triết ngồi trên quầy bar, nghiêm trang cự tuyệt.

“Em vì sao lại phải cần anh nuôi?” Mục Nhiên lườm hần một cái. “Em đang làm trợ giảng, cũng có thể kiếm tiền.”

“Tiền em kiếm ít như vậy, có thể nuôi sống chính mình sao, làm sao có thể ăn – ưm ưm” Lương Viễn Triết còn chưa nói xong, miệng đã bị che lại.

Mục bảo bảo gần đây bụng nhỏ đã bắt đầu mập lên, đối với chữ ăn thật sự rất miễn cảm, bắt đắc dĩ đây là sự thật không có cách nào phản bác, cho nên chỉ có cách không cho hần nói.

Lương Viễn Triết thực thức thời giờ tay lên, tỏ vẻ đầu hàng.

Mục Nhiên thu hồi tay lại, ngồi trở lại ghế dựa cảm giận, không để ý tới hần!

“Anh có biện pháp, cam đoan về sau rốt cuộc không có người đến quấy rầy anh.” Lương Viễn Triết nhảy xuống quầy bar. “Muốn thử không?”

“Muốn!” Mục Nhiên một ngụm đáp ứng.

“Em nói nha, không được tức giận!” Lương Viễn Triết nhướn mi, chỉnh nhỏ nhạc trong quán, bộp bộp lớn tiếng vỗ tay hai cái. “Các vị, xin mọi người dành ra một phút đồng hồ, xem bên này!”

Hiện trường an tĩnh lại, tất cả đều quay đầu nhìn về phía quầy bar.

Mục Nhiên có chút chột dạ, còn không kịp hỏi hần muốn làm gì, đôi môi đã bị hung hăng hôn lên, vì thế đầu “ầm ầm” một tiếng biến thành trống rỗng.

Sau năm giây yên tĩnh, hiện trường toàn một mảnh phấn khởi hoan hô.

Trong tiếng hét chói tai, Mục bảo bảo thực tuyệt vọng nghĩ, về sau không có mặt mũi gặp người khác nữa rồi...

Một tuần sau đó, Mục Nhiên đều không chịu lên lớp, nằm ở nhà hờn dỗi.

“Nhiên Nhiên, ăn canh không?” Lương Viễn Triết lấy lòng.

“Không ăn!” Mục Nhiên hung dữ.

“Nấu rất lâu, để cắt xương, tay cũng bị cắt vào rồi.” Lương Viễn Triết giơ ngón trỏ đến trước mặt cậu.

“Vì sao không băng gạc lại!” Mục Nhiên giận.

“Nơi này còn có nữa, là bị bỏng!” Lương thiếu gia tiếp tục chỉ vào bọt nước trên cánh tay cho cậu xem.

“Về sau anh không được nấu cơm nữa!” Mục Nhiên rít gào, nhảy ra lấy thuốc giúp hần băng bó.

“A—” Lương Viễn Triết hít khí lạnh. “Đau quá.”

“Không có biện pháp, bọt nước phải đẩy ra.” Mục Nhiên nhẹ tay lại, cúi xuống giúp hần thổi vết thương.

Lương thiếu gia bị cậu thổi đến trong lòng ngứa ngáy, tay kia thì không thành thật vói vào áo ngủ của cậu.

“Anh làm gì đó?” Mục bảo bảo cảnh giác.

“Bảo bối, chúng ta đã lâu chưa làm.” Lương Viễn Triết một tay ôm cậu, vừa giải thích vừa đi vào phòng ngủ.

“Bây giờ là ban ngày nha!” Mục Nhiên không nói gì nổi.

“Ai quý định chỉ có thể làm buổi tối, ban ngày mới thấy rõ được.” Lương Viễn Triết đặt cậu lên giường. “Ngoan, cho anh hôn một cái trước.”

“Chỉ có thể làm một lần.” Mục Nhiên ra điều kiện.

“Được.” Lương Viễn Triết một tiếng liền đáp ứng, hai ba cái lột sạch bảo bối, áp lên bắt đầu cắn kịch liệt.

Một giờ sau, Mục Nhiên mờ mịt nghĩ, cái này sao là một lần được, rõ ràng chính là rất nhiều lần... Lừa gạt!!

“Anh học toán không tốt.” Sau đó, Lương thiếu gia vẽ mặt thành khăn giải thích. “Từ nhỏ đã đếm sai, thật sự đó!”

Mục Nhiên tức cười, không nhẹ không nặng cắn một cái lên bả vai hần. “Anh là kẻ xấu.”

“Ừ, em là đứa ngốc nhỏ.” Lương Viễn Triết ôm chặt cậu, trong thanh âm mang theo ý cười. “Ngủ đi, anh ngủ cùng em.”

Mục Nhiên tiến vào lòng hần, rất nhanh liền ngủ mất... Trước sau như một, an tâm ấm áp.

Thời gian một năm nhanh chóng trôi qua, Mục Nhiên tốt nghiệp nghiên cứu sinh, cùng với Lương Viễn Triết trở về nhà.

Lại qua nửa năm, hai người bay đi Âu châu, ở nơi nào đó cử hành hôn lễ.

Không có hoa tươi, không có Champagne, không có linh mục, không có nhà thờ, chỉ có hai tấm chân tình, và cả lời chúc phúc ấm áp của người thân.

“Bảo bối, suy nghĩ cái gì đó?” Lương Viễn Triết ôm cậu từ phía sau.

Mục Nhiên không nói chuyện, nghiêng đầu hôn hôn hấn.

Từng đợt sóng biển đẩy xô, hai người mười ngón tương giao. Chiếc nhẫn ở ngón áp út giống nhau như đúc, lấp lánh những hào quang sáng bạc.

Trong cuộc sống về sau, Mục Nhiên thường xuyên nghĩ, nếu chính mình trước đây không gặp được hấn, tất cả mọi thứ không biết sẽ trở nên như thế nào.

“Chúng ta làm sao có khả năng không gặp được?” Lương Viễn Triết cụng cụng trán cậu. “Cho dù lúc trước anh không đến viện mồ côi, chắc chắn cũng sẽ gặp em ở nơi khác. Nói không chừng là nhà sách bên đường, em đang đọc sách, anh không cẩn thận đụng vào em. Bằng không thì ở sân thể dục, em đến xem trận đấu, lại bị anh đá trúng. Hoặc là ở trường thi, anh quên mang bút, mà em vừa lúc ngồi bên cạnh anh... Tóm lại mặc kệ ở đâu, anh nhất định sẽ tìm được em. Dù đời này hay kiếp sau, em đều là của một mình anh, người khác dù nghĩ cũng không được.”

Mục Nhiên nghe mà mũi cay cay, vươn tay ôm hấn.

Lương Viễn Triết cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt tinh xảo của cậu, như đang đối đãi với bảo bối quý giá nhất.

Năm tháng hỗn độn, từng sinh mệnh người đến người đi, nhưng chỉ có một mình người ấy. Một khi gặp được, thì nhất định phải làm bạn cả đời, vĩnh viễn không thể buông tay.

Cả đời này, vĩnh viễn, không bao giờ đổi thay...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-gap-mat>